

© ΗΣΑΥΡΟΣ

Η ΠΡΟΕΛΕΥΣΙΣ τῆς ὀμπρέλλας

Οἱ «ἐρωτευμένοι βάτραχοι» κι' οἱ «τρομαγμένοι ποντικοὶ»

Εἶνε παράξενο ἴσως, ἀλλ' ἀληθινό: ὀφείλομε τὴν ὀμπρέλλαν στὸν... ἥλιο! Ἄς κυριολεκτήσουμε, όμως. Πρῶτα, δηλαδὴ, ἐμφανίσθηκαν τὰ ἀλεξήλια καὶ πολὺ ἀργότερα τὰ ἀλεξιβρόχια.

Τὰ ἀλεξήλια φτιάχθηκαν στὴν Ἀνατολή, γιὰ νὰ προστατεύουν τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὴν καυστικὴν ἀκτίναν τοῦ ἡλίου.

Γιὰ πολὺν καιρὸ, οἱ ὀμπρέλλες γιὰ τὸν ἥλιο, τὰ ἀλεξήλια ἀποτελοῦσαν προνόμιο τῶν ἡγεμόνων καὶ τῶν ἀνωτάτων ἀξιωματῶν τῶν ἀσιατικῶν κρατῶν. Τὰ κρατοῦσαν δοῦλοι πᾶν ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ, ὅχι μόνον ὅταν βρισκόνταν στὸ ὑπαίθρο, ἀλλὰ καὶ στὸ ἐσωτερικὸ τῶν ἀνακτόρων τους, γιατί ἦταν ἐπίσης σύμβολα τῆς ἐξουσίας τους.

Στὴ Δύση, τὰ ἀλεξήλια ἔγιναν ἀλεξιβρόχια. Κατὰ τὸν Μεσαίωνα, οἱ ἀνθρώποι στὴν Εὐρώπῃ χρησιμοποιοῦσαν γιὰ νὰ προστατευθῶνται ἀπὸ τὴν βροχὴ ἐνῶς ἔκαψαν χωρὶς μανικία, ἀπὸ χονδρὸ ὕψασμα, ποὺ δὲν τὸ διαπερνοῦσε εὐκόλως τὸ νερὸ. Στὴν ἐποχὴ τοῦ Λουδοβίκου 12ου, οἱ εὐγενεῖς κι' οἱ πλοῦσιοι τὴν ἐντύσαν στὸ ἐσωτερικὸ μὲ γούνες.

Τὰ πρῶτα, λοιπόν, ἀλεξιβρόχια, ἔκαμαν τὴν ἐμφάνισί τους στὴν Πορτογαλία κατὰ τὸν 16ον αἰῶνα κι' ἀπὸ κεῖ διεξῆλθαν στὴν ὑπόλοιπὴ Εὐρώπῃ. Αὐτὰ τὰ ἀλεξιβρόχια, ἦταν βαρεῖα καὶ πολὺ πλοκά. Εἶχαν ξύλινο σκελετὸ καὶ δὲν ἐκλείναν. Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ὅμως, ἦταν πολυτελέστατα. Τὸ ἀλεξιβρόχιό τῆς Ντιάν ἦταν Πουατιέ π. χ., εἶχε ἐπιχρυσωμένο σκελετὸ μὲ ὠραίες παραστάσεις.

Ἀπὸ τὴ Γαλλία, τὸν 18ο αἰῶνα, τὰ ἀλεξιβρόχια διεξῆλθαν στὴν Ἀγγλία. Ἐκεῖ, γιὰ πρώτη φορὰ σκεφτήκαν νὰ τὰ κάμουν νὰ κλείνουν. Ἐκτοτε, δι' ἀφορμὴν ἐφευρέται τὰ τελειοποιήσαν.

Τότε ἐπίσης, ἐμφανίσθηκαν τὰ πρῶτα καταστήματα ποὺ νοίκιαζαν ὀμπρέλλες. Παρόμοια καταστήματα ὑπῆρχαν ἰδίως στὴς δυὸ ἄκρες τῶν γεφυρῶν τοῦ Σηκουάνα, στὸ Παρίσι. Οἱ πελάτες ἐπαίρναν μιὰ ὀμπρέλλα, δίνοντας ἕνα σολδί, στὴν εἴσοδο τῆς γεφυρώσεως καὶ τὴν ἐπέστρεφαν στὸ κατάστημα ποὺ βρισκόταν στὴν ἄλλη ἄκρη.

Κατὰ τὸ 1780, ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψί τοῦ Βενιαμίν Φραγκλίνου, τὰ ἀλεξιβρόχια μετεβλήθησαν σὲ... φορητὰ ἀλεξικέραυνα. Ἡ καινοτομία ὠφέλησε τὸ ἕνα Γάλλο ποὺ λεγόταν Μπαρλέν-Μτυμπόρ. Ὁ ἐπινοητικὸς αὐτοῦ ἐφευρέτης προσέθεσε στὴς ὀμπρέλλες μιὰ μεταλλινὴ κεραία, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν κρεμόταν ἕνα σύρμα, ποὺ ἔφτανε ὡς τὸ ἔδαφος. Τὸ χερούλι ἦταν ξύλινο κι' ἀπεμόνωνε ἔτσι τὸν ἀνθρώπο ποὺ κρατοῦσε τὴν ὀμπρέλλα.

Κατὰ τὴν περίοδον τῆς Ἐπαναστάσεως, οἱ ὀμπρέλλες κατασκευάζονταν ἀπὸ πολυχρώμα μεταξωτὰ ὑφάσματα: ροζ, κίτρινα, πράσινα, μπλε, κόκκινα κλπ.

Ἀργότερα, ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Καρόλου 10ου, δόθηκαν περιέργως ὀνομασίες στὴς ὀμπρέλλες, ἀνάλογα μὲ τὸ χροματισμὸν τους. Ἔτσι, οἱ σκούρες πράσινες ὀμπρέλλες ἀπεκλήθησαν... «ἐρωτευμένοι βάτραχοι», οἱ γκριζοὶ «τρομαγμένοι ποντικοί», καὶ οἱ σκούρες καφε' «ἀράχνες ποὺ σχεδιάζαν ἕνα ἔγκλημα». Οἱ κομψὲς κυρίες τῆς ἐποχῆς, τρελλαίνονταν γιὰ τὴν τελευταίαν!

Ὁ Λουδοβίκος-Φίλιππος τῆς Γαλλίας εἶχε μεγάλη ἀδυναμία γιὰ τὴν ὀμπρέλλα κι' ἦταν περήφανος γιὰ τὴν πλοῦσιαν συλλογὴν τοῦ.

Ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ναπολέοντος 3ου, οἱ ὀμπρέλλες ἔγιναν ἀντικείμενα πολυτελείας. Τὶς ἔφτιαχναν ἀπὸ ἐκλεκτὰ ὑφάσματα, τὶς στολίζαν μὲ δαντέλλες, μὲ κρόσσια, μὲ τεχνητὰ λουλούδια κλπ.

Κατὰ τὸ 1815, ἕνας μηχανικός ἀπὸ τὴν Λυὼνα, ὁ Πιερ Ντεσάν, ἀντικατέστησε τὴν μπαλάναν μὲ σύρματα. Στὴν ἔκθεσι τοῦ 1851, ἐξ ἄλλου, ἕνας Ἀγγλος ἀπὸ τὸ Ντῆπαρ, ὁ Σαμουήλ Φξ, παρυσίασε μιὰ ὀμπρέλλα με... λούκια, γιὰ νὰ τρέχῃ ἡ βροχὴ. Κάποιοις ἐπιχειρηματίαις ἔφτιαξε μερικὲς ἐκατοντάδες παρόμοιες ὀμπρέλλες. Ἀλλ' ἐμείναν ὅλες ἀπολύτως!

Κατὰ τὰ μετέπειτα χρόνια, ἐπεκράτησε τὸ μαῦρο χρώμα γιὰ τὸ παντὶ τῆς ὀμπρέλλας. Οἱ διαστάσεις τῆς ἔγιναν, ἐξ ἄλλου, μικρότερες. Ἀλλὰ, κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια, οἱ χρωματιστὲς ὀμπρέλλες — μιλοῦμε γιὰ τὰ ἀλεξιβρόχια — ἔγιναν καὶ πάλι τῆς μόδας. Ἀλλ' ἡ μόδα αὕτη περιορίζεται, εὐτυχῶς, ὡς τὴ στιγμή, μόνον στὴς γυναικεῖες ὀμπρέλλες...

ΚΑΤΩ ΑΠ' Τ' ΑΣΤΕΡΙΑ

Πρωτότυπο διήγημα

Ἡ τελευταία βάρκα ποὺ μετέφερε τοὺς τουρίστες στὴν ἀποβάθρα, περίεργους νὰ δοῦνε τοὺς χοροὺς τῶν ἱθαγενῶν, ἦταν ἑτοιμὴ νὰ φύγῃ. Ἡ Τζέννιφερ Λὸκ ἤθελε νὰ πάῃ κι' ἐκεῖνὴ μὲ τοὺς ἄλλους στὴν ἀκρογιάλια, μὰ κάποια ξαφνικὴ σκέψι τὴ συγκράτησε. Θυμήθηκε τὸν Κάριον. Ξανάδε μὲ τὴ φαντασία τῆς τὸ σοβαρὸ καὶ χλωμὸ τοῦ προσώπου.

Μέσα στὴν τροπικὴ νύχτα, γεμάτη ἀστέρια καὶ δυνατὰ ἀρώματα, ποῦρχονταν ἀπ' τὴν ἐξωτικὴ γῆ τῆς Ταϊτής, ἡ Τζέννιφερ ἐνοίωσε ἕναν παράξενο ὄθο. Θυμήθηκε τὰ λόγια τοῦ Φρέντ Κάριον, ποὺ τῆς εἶπε πῆ κάποιον βράδυ, ὅταν τὸ καράβι εἶχε ἀγκυροβολήσει στὴν Γιοκαχάμα:

— Ἐχω, ἀγαπητὴ μου, ἕνα σκοπὸ στὴ ζωὴ μου. Νὰ συναντήσω τὴν Ἀλυσον. Εἶναι ἡ νέα ποὺ σὰς ἔχω μιλήσει. Δίχως αὐτὴ ἡ ζωὴ μου δὲν ἔχει καμμιὰ ἀξία.

Καὶ τώρα θυμόταν πὼς δὲν εἶχε δῇ τὸν Φρέντ, τὸ σύντροφο τοῦ ταξιδιοῦ τῆς καὶ τῶν ἐκδρομῶν στὰ διάφορα μέρη ὅπου ἔπιασε τὸ καράβι. «Ποῦ νὰ πῆγε ἄραγε;» σκέφτηκε μὲ κάποια ἀνησυχία ἡ κοπέλλα, περπατώντας πᾶν στὴ γέφυρα τοῦ βαποριοῦ. Μετὰ τὸ πρῶγευμα εἶχε νᾶσαι ἀπὸ μπρός τῆς τὸ Φρέντ. Ἐφαγε παντοῦ δίχως νὰ τὸν βρῇ. Εἶχε πάλι ἐξαφανιστῇ.

Κάτω ἀπ' τ' ἀστέρια τὸ καράβι τολάντευόταν σιγανὰ ἐνῶ τὸ ἀνάλαφρο κύμα τὸ χάζιδε. Εἶχε ἀγκυροβολήσει ἀρκετὰ μακριὰ ἀπ' τὸ λιμάνι τῆς Παπειτῆ. Ἡ Τζέννιφερ εἶχε τὴν αἴσθησι πὼς ἔμοιαζε μ' ἕνα καταλεημένο πλοῖο, τῶς ἦταν ἡ σιωπὴ ποὺ βασιλεῖ γύρω τῆς.

Τὶς τέσσερες βδομάδες τοῦ ταξιδιοῦ τοῦ, ἡ Τζέννιφερ καὶ ὁ Φρέντ τὶς εἶχαν περάσει σὰν ἀχώριστοι φίλοι. Εἶχαν τὰ ἴδια γούστα, σχεδὸν τὶς ἴδιες ιδέες. Ὁ Φρέντ Κάριον εἶχε ἐπιβιβάστῃ ἀπ' τὴ Σουραμπάγια καὶ εἶχε ἕνα σκοπὸ ταξιδεύοντας: νὰ συναντήσῃ τὴν Ἀλυσον τὴ γυναῖκα ποὺ λάτρευε, τὴν Ἀλυσον, ποῦχε νὰ τὴ δῇ δυὸ χρόνια. Μόλις θάφτανε ἐκεῖ, οἱ δυὸ νέοι θὰ παντρεύονταν.

Ἡ Τζέννιφερ ποῦ, στὸ διάστημα τοῦ πολέμου, ἦταν νοσοκόμος σὲ κάποιο νοσοκομεῖο τοῦ Λονδίνου, καταλάβαινε καλύτερα τοὺς ἀρρώστους ἀπ' τοὺς υἱεῖς. Ἔτσι, ἀπ' τὰ λόγια τοῦ Φρέντ εἶχε σχηματίσει τὴν ἐντύπωσιν πὼς τὸ μυαλὸ τοῦ εἶχε κάπως σαλεῖται. Μήπως δὲν ἦταν σύγχορος γιὰ τὴν νέα ποὺ θὰ παντρευόταν; Σκεφτόταν ἴσως πὼς δυὸ χρόνια ἀπουσίας ἦταν πολλὰ; Στὸ διάστημα τοῦ ταξιδιοῦ τοῦ, ἡ Τζέννιφερ ἦταν διαρκῶς κοντὰ τοῦ προσπαθόντας νὰ διαβάσῃ στὴν ψυχὴ τοῦ.

Τώρα τῆς ἐρχόταν νὰ φωνάξῃ τ' ὄνομά τοῦ. Ἐπὶ τέλους ὅμως βρῆκε τὸ Φρέντ νὰ καθέται σὲ μιὰ πολυθρόνα, στὴ γέφυρα τοῦ βαποριοῦ. Ὁ Φρέντ, ἀκούγοντας βήματα, γύρισε τὸ πρόσωπό του καὶ εἶδε τὴ Τζέννιφερ, πάντα ὁμορφὴ ψηλὴ, τρία χρόνια μεγαλύτερη τοῦ, ἀπ' αὐτὸν ποὺ ἦταν εἰκοσι ἔξι χρονῶν.

— Φαίνεσαι σὰ νᾶσαι ὁ ἰδιοκτῆτης τοῦ βαποριοῦ, τοῦ εἶπε ἡ νέα γελῶντας.

— Ναι, εἶμαι ὁλομόναχος, ἀπάντησε ὁ Φρέντ μὲ φωνὴ κουρασμένη. «Ἡ γυναῖκα αὐτὴ τὸν κάνει νὰ ὑποφέρει» σκέφτηκε ἡ Τζέννιφερ.

— Ἐπειτα, εἶπε δυνατὰ: — Φρέντ, σὲ τί μπορῶ νὰ σὲ βοηθήσω; Γιατί δὲν κατέβηκες στὴν Ταϊτή;

— Δὲν ὑπάρχει πιά τίποτα ποὺ

νὰ μ' ἐνδιαφέρῃ, ἐξήγησε ὁ Φρέντ ἥρεμα.

Κι' ἔδωσε στὴ Τζέννιφερ τὸ τηλεγράφημα ποὺ κρατοῦσε. Κάτω ἀπ' τὸ ἀσθενικὸ φῶς τῆς γεφυρώσεως, ἐκεῖνὴ διαβάσε: «Γιαντρεῦτηκα σήμερὰ μὲ τὸ Λιούις. — Ἀλυσον».

— Φρέντ!... φώναξε ἡ Τζέννιφερ δίχως νὰ θέλῃ.

— Θυμάσαι ποῦ σοῦ εἶπα ἕνα βράδυ, στὴν Γιοκαχάμα, πὼς εἶχα ἕνα σκοπὸ στὴ ζωὴ μου; Ἐ! λοιπόν, τώρα πιά δὲν ὑπάρχει κανένας σκοπός. Τώρα μπορῶ νὰ πηδήσω ἀπ' τὴ γέφυρα στὴ θάλασσα καὶ κανεὶς δὲν θὰ μ' ἐμποδίσῃ!...

— Νὰ πηδήσῃς; Ἀνοησίες! τοῦ εἶπε ἡ νέα μ' ἕνα πικρὸ χαμόγελο.

— Ἡ ζωὴ μου ἀνήκει μονάχα σὲ μένα! Μπορῶ νὰ τὴ διαθέσω ὅπως μ' ἀρέσῃ...

— Δὲν σε... δὲν σε καταλαβαίνω, ψέλλισε ἡ Τζέννιφερ, ἴσως γιατί ἡ δουλειὰ μου νὴ ἀνέθετο ν' ἀγωνίζομαι γιὰ νὰ σώσω τὴ ζωὴ τῶν ἄλλων...

— Ὅχι, Τζέννιφερ, ἡ ζωὴ μου... — Αὐτοκτονία λοιπόν; τὸν διέκοψε. Τὴν ἔλεεινὸ, τί ποταπὸ μέσο!

Πέρα στὴν ἀκρογιάλια, σ' ἕνα σχεδὸν μίλι ἀπὸστασι, τὰ φῶτα ἐλαμπαν ἀνάμεσα στὰ φοινικόδεντρα καὶ οἱ τουρίστες διασκέδαζαν μὲ τοὺς χοροὺς τῶν ἱθαγενῶν.

— Ποιὸν θὰ λυποῦσα ἂν ἐπεφτα ἀπὸψε στὴ θάλασσα; εἶπε ὁ Φρέντ.

— Φρέντ, τοῦ εἶπε σιγὰ ἡ Τζέννιφερ, θάπρεπε νὰ ξέρῃς πὼς γιὰ κάποιον ἡ ζωὴ σου εἶναι πολὺτιμὴ!

Εἶχαν σηκωθῇ τώρα καὶ οἱ δυὸ τους καὶ εἶχαν πλησιάσει στὸ παραπετό. «Πῶς νὰ τὸν πείσω, σκέφτηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἡ νέα, ν' ἀγαπήσῃ τὴ ζωὴ τοῦ; Τὸν ἀγαπᾶ ποὺ πολὺ ἀπ' τὴν Ἀλυσον!»

Μιὰ ξαφνικὴ κίνησι τοῦ Φρέντ μπρός στὸ παραπέτο τὴν ἔκανε νὰ πάρῃ μιὰ ἀπελπισμένη ἀπόφασι.

— Φρέντ, τοῦ εἶπε μὲ ἄτονη φωνή, δὲν εἶσαι μονάχα ἐσύ ποὺ ὑποφέρεις ἀπὸ τὴ ζωὴ... Καὶ γιὰ μένα ἡ ζωὴ στάθηκε μιὰ ψευτιά. Φρέντ, πάρε αὐτὰ τὰ πράγματα καὶ δόστα ἀργότερα στὴ μητέρα μου...

Λέγοντας αὐτὰ τὸ παράδοξον μιὰ πολὺτιμη μπιρλινιανὴ καρφίτσα, δυὸ δαχτυλίδια κι' ἕνα βραχιόλι. Ὁ Φρέντ τὴν κῦτταξε κατάπληκτος.

— Μὰ γιὰ ποῖο λόγο, Τζέννιφερ; Τί πᾶς νὰ κάνῃς;

Ἡ νέα βρισκόταν κιόλας στὸ παραπέτο. Πόσο φαίνόταν τώρα ψηλὴ! Μὲ τὰ χέρια σηκωμένα, στᾶνε μὴ στιγμὴ πᾶν ἀπ' τὴ σκοτεινὴ ἀβυσσος. Ἐκλείσε τὰ μάτια τῆς καὶ... Ἡ στιγμὴ ποὺ ἡ Τζέννιφερ ἀπόμεινε αἰωρούμενη ἀνάμεσα στὴ ζωὴ καὶ τὸ θάνατο φάνηκε αἰώνια... Μὰ ἕνα στίβαρὸ χέρι πρόφτασε νὰ τὴ συγκρατήσῃ, ἀναγκάζοντάς τὴν νὰ πηδήσῃ στὴ γέφυρα. Ὅταν ἀνοίξε τὰ μάτια τῆς, ὁ Φρέντ, πλάι τῆς, τὴ ρωτοῦσε μ' ἀγωνία:

— Τζέννιφερ, ἀγαπητὴ μου, γιὰ τί ἤθελες ν' αὐτοκτονήσῃς; Γιατί;

— Τὰ μπράτσα τῆς νέας ἐκλείσαν γύρω στὸ λαιμὸ τοῦ.

— Φίλησέ με πρῶτα, τοῦ ψιθύρισε.

Καὶ ὕστερα:

— Γιατί μ' ἐμπόδισες νὰ πηδήσω; τὸν ρώτησε. Δὲν ξέρεις πὼς ἡ ζωὴ εἶναι τὸ μόνον πράγμα ποὺ μᾶς ἀνήκει;

— Ὅχι, τώρα πιά, ἀπάντησε σταθερὰ. Ὅχι τώρα πιά, Τζέννιφερ. Ἡ ζωὴ σου μοῦ ἀνήκει, Τζέννιφερ...

Καὶ τὰ χεῖλη τοῦ ἐνώθησαν σ' ἕνα φλογερὸ φιλί...

ΤΖΩΝ ΚΟΛΛΕΜΟΥΡ

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἰδιοκτησίς — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 • ΤΗΛ.: 27-135-29-967 • ΠΙΜΗ ΔΡΧ. 4000

Κοζερί τῆς ἐβδομάδος

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΑΡΧΙΑ

Τὸ σημεῖωμα αὐτὸ ἀπευθύνεται στὰ κορίτσια καὶ στὴς κυρίες τῆς ἐπαρχίας, ὅταν τῶν ἐπαρχιῶν τῆς Ἑλλάδος. Κάθε φορὰ ποὺ ἀπομακρύνονται ἀπὸ τὴν πρωτεύουσα καὶ μοῦ δίνεται ἡ εὐκαιρία νὰ ἐπικοινωνήσω μὲ τὴν ἐπαρχία γίνομαι δέκτης τῆς λαχτάρας τοῦ γυναικεῖου κόσμου ποὺ ἔχει τὰ μάτια γυρισμένα στὴν Ἀθήνα. Ζῇ μὲ τὸν καὶ μὲ τῆς. Μακαρίζῃ ὅσες εἶναι ἐγκατεστημένες σ' αὐτὴν. Παντοῦ φλέγονται ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς καθόδου στὸ Ἀστὺ.

Τὸ εἶδα καὶ τώρα σὲ μιὰ σύντομῃ περιοδίᾳ ποὺ ἔκανα τὸν ἐλληνικὸ Βορρᾶ. Τὰ χωριά μὲ τοὺς πεντακόσιους καὶ χίλιους κατοίκους τοποθετοῦν τὸν πόθο τους στὸ πλησιέστερο κεφαλοχώρι. Αὐτὸ ὀνειρεύεται τὴν πιὸ κοντινὴ πόλιν. Ἡ πόλι πάλι βλέπει στὴ Θεσσαλονικὴ τὸν παραδείσιον. Ὅλοι δὲ μαζί ἀγροικίες, οἰκισμοί, χωριά, κεφαλοχώρια, κωμοπόλεις, πόλεις στρέφουν τοὺς προβολεῖς τῶν στὰ φῶτα καὶ στὴ βοῇ τῶν πρωτεύουσας.

Ἡ νοσταλγία γιὰ τὴν Ἀθήνα, γενικὴ σὲ ἀντρες καὶ γυναῖκες, εἶναι στὴ τελευταίαν περισσότερο ἐκδηλωμένη. Κάθε μιὰ μὲ τὸν τρόπο τῆς. Ἄλλες, θέλουν τὴν Ἀθήνα γιὰ νὰ κάνουν αὐτὸ ποὺ ὀνομάζουμ μεγάλη ζωὴ. Ἄλλες γιὰ τὴν πλῆθυνσιν στὸ μικρὸ χωριὸ τους. Οἱ περισσότερες θὰ σὰς ποῖν ὅτι τοὺς λείπει τὸ θέαμα καὶ τὸ ἀκρόαμα, ποὺ τόσο ἀφθονεῖ στὴν Πρωτεύουσα.

Ἀθῆνα τὰ χωριά ποὺ δὲν ξέρουσιν ἀκόμα — ὑπάρχουν καὶ τέτοια — τὸν κινηματογράφον. Οἱ ἐπαρχιακὲς πόλεις ἰδίως διψοῦν γιὰ ἕνα θέατρο τῆς προκοπῆς, γιὰ μιὰ συναυλία, ποὺ δὲ θὰ τὴν ἀκούσουν ἀπὸ τὸ ραδιόφωνον, ἀλλὰ θὰ τὴν ἀπολαύσουν κατ' εὐθεῖαν ἀπ' τὴν πηγὴ τῆς.

Δὲν εἶναι αὐτὰ μόνον ποὺ θερμαίνουν τὸν ἔρωτα γιὰ τὴν Ἀθήνα. Τὸν θερμαίνει καὶ ἡ διακριτικότης τοῦ ὑπόσταται μιὰ μεγαλοπλοῖα στοὺς κατοίκους τῆς. Στὸ χωριὸ τὰ πάντα εἶναι ὑπὸ ἔλεγχον. Καὶ ἡ παραμικρὴ σου κίνησι εἶναι γνωστὴ ἀπὸ τὸ διπλανὸ του. Καὶ στὴς μικρὲς πόλεις αἰσθάνεσαι νὰ σὲ κατοπεύουν.

Ὁ ἕνας εἶναι βιογράφος τοῦ ἄλλου, καὶ ἀγρυπνεῖ μὴ τυχὸν καὶ τοῦ ξεφύγῃ ἀπ' τὸ ἡμερολόγιον ποὺ κρατᾷ καμμιὰ λεπτομέρεια ἀπὸ τὴν ζωὴ τοῦ πλησίον — ἰδίως τὴν ἔρωτικὴν.

Σὲ γυῖα διαφανὴ ἀπ' ὅλες τὶς πλευρὰς τῆς αἰσθάνονται νὰ ζοῦν οἱ κοπέλλες. Τὸ εἰδυλλίον τους διατρέχει τὸν κίνδυνον νὰ πάρῃ εὐρύτατη δημοσιότητα. Εἶναι δὲ στὰ χωριά οἱ Ἡρακλείς τῆς τιμῆς ποὺ περιμένουν μὲ τὸ ρόπαλο στὸ χέρι γιὰ νὰ συντρίψουν τὴν κεφαλὴν ἐκείνων ποὺ παροστρατοῦν.

Αὐτὰ κι' ἄλλα τέτοια, θὰ ἀκούσῃτε καὶ θ' ἀντιληφθῇτε ὅταν βγῇτε ἀπὸ τὴν πρωτεύουσα. Δὲν μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς ὅτι πολλὰ ἀπ' αὐτὰ δὲν ἔχουν τὴν βάσιν τους. Ἀπολύτως δικαιολογημένα τὰ πωρὰ

πονα τῆς γυναικὸς τοῦ χωριοῦ. Ἐχομε παραμεληθεῖ τόσο τὸ χωριό. Καμμιὰ χαρὰ, οὔτε ὑπόνοια ψυχολογίας. Οὔτε μιὰ πλατεία, οὔτε φῶς ηλεκτρικόν, οὔτε μιὰ πνοὴ τέρψους ὑστερὰ ἀπὸ τὸν κάματο τῆς ἡμέρας.

Λιγώτερα στερεὰ εἶναι τὰ παράπονα τῆς ἐπαρχιακῆς ὁλεως. Δὲν ἔχουν, βέβαια, τὴν εὐκαιρίαν γιὰ τὴν ψυχολογία τους ποὺ παρουσιάζει μιὰ πρωτεύουσα. Ἐχουν ὅμως τόσα ἄλλα ἀγαθὰ... Αὐτῶν μὲν ἀπὸ τὴν παραδείκην καὶ τοὺς ἐκνευρισμοὺς τῆς Ἀθῆνας, σὲ περιβάλλον ποὺ τοὺς ἐπιτρέπει νὰ διατηρήσουν τὴν γαλήνην τους, οἱ κυρίες καὶ οἱ κοπέλλες τῆς ἐπαρχίας, μὲ κάποια καλὴ θέλησι, θὰ μπορούσαν νὰ ὀργανώσουν τὴν ζωὴν τους κατὰ τρόπο ποὺ θὰ τὶς ἔκανε νὰ νιώθουν λιγώτερον τὴν πλῆξιν τους.

Πλῆξι ὑπάρχει παντοῦ. Ὑπάρχει καὶ στὴν Ἀθήνα. Ὑπάρχει καὶ στὴς τάξεις τῶν κοσμικῶν. Καὶ σ' ἐκείνες ποὺ δὲν ἀδελιάζουν ἀπὸ τὴς συγκεντρώσεις καὶ τῆς δεξιότητος. Μόνον μὲ τὸν ἐσωτερικὸν σου κόσμον θ' ἀπομακρύνῃς τὴν πλῆξιν σου. Πλούσιες ἐσωτερικῶς οἱ κυρίες τῆς ἐπαρχίας θὰ διέλυν τὴν ἀνία τους. Ὅταν ὅμως λείπῃ ὁ ἐσωτερικὸς πλοῦτος, πρέπει νὰ καλῶν τὸ κενοὶ ὁ ὀργανισμὸς τῆς ζωῆς. Ἡ ἀφύπνισι τῶν ἐνδιαφερόντων, τὸ ἀνασκόμπωμα σὲ ἔργα κοινωνικῆς ἀλληλεγγύης, ἡ προσπάθεια τῶν κυριῶν τῆς ἐπαρχίας νὰ ὑψώσουν τὸ χαμηλὸ ἐπίπεδον τοῦ χωριοῦ. Ἡ σωματικὴ δράσι.

Καὶ μὴ ξεχνᾶμε τὸν ἐκδρομισμὸν. Ἐντελῶς παραμελημένον στὴν ἐπαρχία. Περιβάλλεται ἀπὸ μιὰ φύσιν πλούσιαν σὲ βουνὰ, σὲ κάμπους, σὲ ποταμούς, σὲ τοπία, κι' ὅμως δὲν τὴν πλησιάζουν. Ἀγνοοῦν τὸ ὄργανωμένον ἐκδρομισμὸν ποὺ εἶναι καὶ θαύματα στὴν Ἀθήνα. Πουθενὰ τὸ ἐκδρομικὸν σωματεῖον, ποὺ θ' ἀνοίξῃ στὰ νιάτα καὶ στοὺς ὄριμους τοὺς πράσινοισιν δρόμοις.

Ἡ στροφὴ στὴ φύσιν δὲν θὰ ἦταν μόνον μιὰ διεξόδος ἀπὸ τὴν ἀνία, ἀλλὰ θὰ συντελοῦσε καὶ στὴ δημιουργίαν νέων καταστάσεων στὴς σχέσεις τῶν ἀνθρώπων. Θάκανε πῶς ἀπλᾶ, πῶς εἰλικρινῇ καὶ πῶς ἀπονηρεῖται τὰ νιάτα στὴ μεταξύ τους ἐπικοινωνίαν.

Αὐτὸ ποὺ γίνεται στὴν Ἀθήνα. Ἐνας νέος κόσμος ἀρχίζει νὰ βγαίνει ἀπὸ τὸν ἐκδρομισμὸν. Ὁ κόσμος ποὺ λειτουργεῖται στὸ νοῦ τῆς φύσεως. Δὲν λέω ὅτι εἶναι κόσμος Ἀγίων. Πάντως εἶναι πῶς ἀνεπιθύμητος ἀπὸ τὸν κόσμον ποὺ παρελθόντος.

Οἱ πράσινοι δρόμοι εἶναι ἀνοικτοὶ στὴς ἐπαρχιακὰς μὲ πόλεις. Ἀνοικτοὶ καὶ ἔρημοι. Οἱ κοπέλλες ποὺ θ' ἀναλαμβάνουν τὴν πρωτεύουσαν νὰ τοὺς δώσουν ζωὴ, θὰ ἦταν πρωτοπόροι στὴν ὀργάνωσιν τῆς ἡγεμονίας τῆς ἐλληνικῆς ἐπαρχίας. Ἡ κοινὴ πορεία ἀγοριῶν καὶ κοριτσιῶν θὰ διέλυε πολλὰς πλῆξεις καὶ παρεξηγήσεις καὶ θὰ συντελοῦσε στὴ δημιουργίαν μιᾶς νέας γενεᾶς, πῶς χαρούμενης, μὲ περισσότερην καλωσύνην γιὰ τὸν πλησίον καὶ μὲ μεγαλύτερη κατανοήσιν γιὰ τὴς ἀδυναμίας τῶν ἀνθρώπων.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΟΤΑΝ ΤΥΦΛΩΝΗ Η ΖΗΛΕΙΑ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

— Αὐτὴ θὰ παντρευτῆς:

ΘΕΑΤΡΙΚΑ
παρασκήνια

• ΙΝΔΥΤΙΟ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

ΜΠΡΟΥΝΟ ΚΟΡΡΑ

Περιορισμός...

Στοιχειώδεις & Σύνορα
Απλ. Γαλλικά

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Στά δίκτυα της ΑΓΑΠΗΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η Μαρίνα κάνει καινούργια αιμόπτυσι. Ο γιατρός που τον φωνάζει, σαν τρελή, η μητέρα της, συμβουλεύει απόλυτη ανάπαυση και μεταφορά της άρρωστης στην Αθήνα, μόλις η κατάσταση της θα το επιτρέψει. Έρχεται η μητέρα του 'Αποστόλη, και, με συγκινητική προθυμία, δίνει στη μητέρα της Μαρίνας όσα λεφτά της έστειλε ο γιος της από την Αθήνα. Έν τώ μεταξύ, ένα βράδυ, στην ταβέρνα, όπου εργάζεται ο 'Αποστόλης, φτάνει η Λιάνα με τον πατέρα της κι' έναν άλλο, άγνωστο κύριο. Ένα γκαρσόνι ειδοποιεί τον τραγουδιστή, ότι η νεοφερμένη παρέα τον ζητάει στο τραπέζι της.

— Βρέ καλώστονε... του είπε με ένα αγαθό χαμόγελο ο γερο-Μαργέτης. Τί γίνεται; Κάτσε... Έκατσε ο 'Αποστόλης δίπλα στη Λιάνα.

— Πόσο χαίρουμαι γι' αυτήν την επιτυχία σου... του ψιθύρισε η όμορφη κοπέλλα. — Δέν θα σ' ακούσουμε απόψε... ρώτησε ο βιομήχανος. — Μά... μόλις τραγουδήσα, πριν από λίγο... απάντησε μασπιδά ο 'Αποστόλης.

— Κι' ύστερα; Τί σημασία έχει αν τραγουδήσεις; Θα ξανατραγουδήσεις για μας. Έν τώ μεταξύ, πίες ένα ούισκυ... — Εύχαριστώ... Δέν πίνω όμως δυνατό ποτά...

— Ξέρω... Για το λαιμό σου... Δέν πειράζει πίες λίγο... Νά, βρέξε μόνο τα χείλια σου... Τί άλλο θές να σου προσφέρουμε;

— Τίποτα; Σας εύχαριστώ πολύ, κύριε Μαργέτη.

— Εσύ πρέπει, τότε, να μας προσφέρεις το τραγούδι σου, του είπε η Λιάνα. Έμεις το δεχόμαστε...

— Εύχαρις... Νά σας τραγουδήσω... Άν θέλη η όρχήστρα...

— Τί θα πη 'άν θέλη η όρχήστρα; φώναξε ο Μαργέτης, δίνοντας μια δυνατή γροθιά στο τραπέζι με ύφος πλουσιού πελάτη που ναι εντελώς έτοιμος να δυσανεστηθή... Θα την κάνουμε να θέλη έμεις... Σηκώθηκε ο 'Αποστόλης.

— Νά πω, τότε, να τους πώ ότι θέλετε να τραγουδήσω... είπε σ'α χαμόγελο. — Κάτσε κάτω εσύ!... Αυτό δέν είναι δουλειά δική σου. Είναι του γκαρσονιού. Θα τους φωνάξουμε όλους εδώ, στο τραπέζι μας με τα όργανά τους...

Φώναξε ο βιομήχανος ένα γκαρσόνι και παραγγείλε, δίνοντας του ένα χαρτόνι-μυστα:

— Πές, σέ παρακαλώ, στην όρχήστρα ναρθη κοντά μας...

Το γκαρσόνι απομακρύνθηκε λυγισμένο

στά δύο γιά να εκτέλεση την παραγγελία. — Ο κύριος από δω, είπε τότε η Λιάνα στον 'Αποστόλη δείχνοντας τον τον τρίτο της συντροφιά που δέν είχε άνακατευτή στη συζήτηση ως εκείνη τη στιγμή, είναι διευθυντής ενός εκδοσασίου φωνογραφικών δίσκων στη Ρώμη... Ήρθε να σ' ακούση...

— Νά μ' ακούση! Έκανε έντελώς πελαγωγμένος ο τραγουδιστής. — Γιατί; Μη φοβάσαι... Του είπαν όλοι ένα σωρό έπαινοι για σένα...

Έσκυψε στον 'Αποστόλη η Λιάνα. και του πρόσθεσε σιγά:

— Πού ξέρεις τί γίνεται καμιά φορά; Γι' αυτό στον κουβάλησα απόψε...

Ο ξένος ήταν ένας γκός ευρισμένος κύριος με έκφραστική φάτσα 'Ιταλού. Χαμογέλασε στον 'Αποστόλη, λέγοντάς του μερικά λόγια Ιταλικά. Ο 'Αποστόλης μηχανικά τούδωσε το χέρι του, μ' ένα χαίρω πολύ, που ο άλλος δέν το κατάλαβε, φυσικά...

Η Λιάνα έβαλε τα γέλια: — Συνενόησις μηδέν!... φώναξε. Έκείνος δέν καταλαβαίνει έλληνικά, εσύ δέ σκαμπάζεις γού Ιταλικά... Εύτυχώς που η μουσική είναι διεθνής γλώσσα...

Οι μουσικοί της όρχήστρας είχανε στο μεταξύ τριγυρίσει το τραπέζι του πλουσιού πελάτη, με την έλπίδα του γενναίου πουρμπουάρ...

— Καλώστους... έκανε ο Μαργέτης. Καθίστε...

Κάτσανε οι μουσικοί — ο Λάμπης με το άκοντενόν στα χέρια, ο βιολίστας, ο βιολονσελίστας. Ένώ, καθότανε, ο Λάμπης έδριξε μια ματιά γειάτη εύγνωμοσύνη στον 'Αποστόλη πους γίνε άφορμή να προσκληθή η όρχήστρα από τον πλούσιο πελάτη... Έκείνος όμως δέν τον πρόσεξε. Όλη του η προσοχή βρισκότανε συγκεντρωμένη σ' αυτόν τον γκρίζο 'Ιταλό κύριο, που περίμενε μ' ένα καλόβολο χαμόγελο ν' ακούση...

— Κύριε Μαρινέλλι, είπε σ' αυτόν η Λιάνα Ιταλικά. Τώρα θ' ακούσετε την πιο όμορφη φωνή της 'Ελλάδος, κι' ίσως μια από τις πιο γλυκές της Εύρώπης...

Χαμογέλασε ξανά ο 'Ιταλός, κούνησε συγκαταβατικά το κεφάλι του, και πέρασε. Η όρχήστρα άρχισε την εισαγωγή ενός κουματιού που το τραγουδούσε κάθε βράδυ μ' επιτυχία ο 'Αποστόλης. Το τραγουδούσε κι' απόψε. Με πιο μεγάλη επιτυχία απ' όλες τις φορές! Η ιδέα ότι τον άκουγε ένα τόσο επίσημο πρόσωπο τον έκανε στην άρχη να πελαγώση... Ύστερα όμως από τις πρώτες νότες μπόρεσε να επιβληθή. Από τη στιγμή εκείνη, οι νότες κύλησαν ολόκαθρες από το στόμα του, το τραγούδι γέμισε ολόωτανο την ταβέρνα. Στο τέλος, όλοι χειροκροτήσανε μ' ενθουσιασμό και, πιο πολύ, ο 'Ιταλός που φώναζε:

— Μπράβο! Μπράβο! Μπράβισσιμο!...

Έτυχε νάιναι αυτό το «μπράβο» από τα Ιταλικά πουχουνε χρόνια αποκτήσει την έλπίδα...

— Μπράβο! Μπράβο! Μπράβισσιμο!... Έτυχε νάιναι αυτό το «μπράβο» από τα Ιταλικά πουχουνε χρόνια αποκτήσει την έλπίδα...

— Λες αλήθεια;... ρώτησε στο τέλος την αγαπημένη του ο 'Αποστόλης.

Ο Μαρινέλλι τούγνεφε αναί με το κεφάλι, ενώ τον χτυπούσε ένθαρρυντικά στον ώμο.

— Πέστε του, συνέχισε στη Λιάνα, πάντα Ιταλικά, ότι φεύγω σέ τρείς μέρες... Άν συμφωνή, θα του στείλω από τη Ρώμη τη θέρησι του διαβατηρίου του, πρόσκλησι και το άεροπορικό του εισιτήριο...

Πρόθυμη, η Λιάνα μετάφρασε τα λόγια του 'Ιταλού επιχειρηματία. Ο 'Αποστόλης μπόρεσε να συνέλθη, και ν' απαντήση χωρίς δισταγμό:

— Δέχομαι, και τον εύχαριστώ πολύ...

Ο Μαρινέλλι έδγαλε τότε την κάρτα του και την έδωσε στο νέο τραγουδιστή, αφού έγραψε πάνω το όνομα του άθηναικού ξενοδοχείου που τον φιλοξενούσε.

— Θα τον περιμένω αύριο το μεσημέρι... είπε στη Λιάνα. Άν δέν σας κουράζη, έλτε και σεις, δεσποινίς... Θαώ την εξαιρετική εύχαρίστησι να σας ξαναδώ, και θάσαστε πάλι το ίδιο ευγενικά, όπως απόψε, γιά να μας ξανακάμετε τον διερμηνέα...

— Με μεγάλη μου χαρά!... του απάντησε η Λιάνα.

— Αγαπητέ Κοέν, του έγραφε, αν συμβή να καθυστερήσω, μη με περιμένεις. Πυροβόλησε!

Ο ΦΑΚΟΣ

Το γκαρσόνι απομακρύνθηκε λυγισμένο

ληνική ιθαγένεια... Γι' αυτό τα κατάλαβε ο 'Αποστόλης, κι' ένοιωσε μια τρελή χαρά να του πλημμυρίη την καρδιά...

— Τί λέτε, λοιπόν, κύριε Μαρινέλλι;... ρώτησε η Λιάνα τον 'Ιταλό με τα μάτια της που λάμπανε από εύχαριστησι. αν νάταν εκείνη η ίδια πούχε τραγουδήσει έτσι όμορφα...

— Είνε, χωρίς άμφιβολία, περίφημος! απάντησε ο Μαρινέλλι. Τέτοια φωνή, σ'ας βεβαιώνω, δέν έχουμε στην 'Ιταλία!...

— Ακούς;... είπε η Λιάνα, γυρίζοντας στον πρόστατευμένο της.

— Τί λέει; τη ρώτησε με αγωνία ο 'Αποστόλης.

— Ότι τέτοια φωνή δέν την έχει ξανακούσει ως τώρα!...

Ξεθαρρμένος, ο τραγουδιστής, είπε ένα δεύτερο τραγούδι. Κι' ύστερα ένα τρίτο. Ο 'Ιταλός βιομήχανος των δίσκων άκούγε άπληστα... Στο τέλος, γύρισε κι' είπε στη Λιάνα:

— Νομίζω, ότι είνε κρίμα αυτός ο νέος να μένη και να σπαταλιέται σέ μια ταβέρνα...

— Τί πρέπει να κάνη; κύριε Μαρινέλλι... ρώτησε η Λιάνα μ' ένα δυνατό χτυποκάρδι. Τραγουδάει τη νύχτα γιά να ζήσ, γιάτι είνε φτωχός, όπως όλοι οι μεγάλοι καλλιτέχνες... Τη μέρα, όμως, σπουδάζει στο 'Ωδειόν...

Κούνησε το κεφάλι του ο 'Ιταλός: — Η ταβέρνα, με τους καπνούς των τσιγάρων της, με το ξενύχτι, με τον κόπο, δέν είνε δυνατό παρά να βλάψη αυτή την εξαιρετική φωνή... Αυτά που θα του φτιάχνη την ημέρα το 'Ωδειόν, θα του τα χαλάη τη νύχτα η σκληρή δουλειά του...

— Τί να κάνη, λοιπόν;...

Ο Μαρινέλλι έμεινε γιά λίγο σκεπτικός. Ύστερα, σήκωσε αποφασιστικά το κεφάλι του:

— Εγώ; είπε σοβαρά, μπορώ να του κλείσω ένα συμβόλαιο άμέσως γιά μια σειρά δίσκων στην 'Ιταλία!...

Με μεγάλο κόπο, μπόρεσε η Λιάνα να συγκρατήση μια κραυγή θριάμβου...

— Σειρά δίσκων;... Στην 'Ιταλία;... ρώτησε, σ'α μ'ήν είχε άκούσει καλά.

— Μάλιστα. Και μπορείτε να του το πητε εκ μέρους μου... Με τα χρήματα που θα πάρη, μπορεί να ζήση ένα χρονικό διάστημα στη Ρώμη... Κι' αν έχη επιτυχία, μπορούμε να συνεχίσουμε...

Η Λιάνα γύρισε με μάτια που λάμπανε στον 'Αποστόλη:

— Ακούς;... του είπε με φωνή που τρεμε. Ο κύριος Μαρινέλλι, σου υπογράφει συμβόλαιο γιά μια σειρά δίσκων στην 'Ιταλία!...

Ο τραγουδιστής έμεινε σαν αποβλακωμένος... Οι μουσικοί τον κυτάζανε με ζήλεια, με μίσος, που δέν είχε καταφέρει να το γλυκάνη ο Μαργέτης μ' ένα γερό πουρμπουάρ πούχε βάλει στην τσέπη του πιανίστα...

— Λες αλήθεια;... ρώτησε στο τέλος την αγαπημένη του ο 'Αποστόλης.

Ο Μαρινέλλι τούγνεφε αναί με το κεφάλι, ενώ τον χτυπούσε ένθαρρυντικά στον ώμο.

— Πέστε του, συνέχισε στη Λιάνα, πάντα Ιταλικά, ότι φεύγω σέ τρείς μέρες... Άν συμφωνή, θα του στείλω από τη Ρώμη τη θέρησι του διαβατηρίου του, πρόσκλησι και το άεροπορικό του εισιτήριο...

Πρόθυμη, η Λιάνα μετάφρασε τα λόγια του 'Ιταλού επιχειρηματία. Ο 'Αποστόλης μπόρεσε να συνέλθη, και ν' απαντήση χωρίς δισταγμό:

— Δέχομαι, και τον εύχαριστώ πολύ...

Ο Μαρινέλλι έδγαλε τότε την κάρτα του και την έδωσε στο νέο τραγουδιστή, αφού έγραψε πάνω το όνομα του άθηναικού ξενοδοχείου που τον φιλοξενούσε.

— Θα τον περιμένω αύριο το μεσημέρι... είπε στη Λιάνα. Άν δέν σας κουράζη, έλτε και σεις, δεσποινίς... Θαώ την εξαιρετική εύχαρίστησι να σας ξαναδώ, και θάσαστε πάλι το ίδιο ευγενικά, όπως απόψε, γιά να μας ξανακάμετε τον διερμηνέα...

— Με μεγάλη μου χαρά!... του απάντησε η Λιάνα.

— Αγαπητέ Κοέν, του έγραφε, αν συμβή να καθυστερήσω, μη με περιμένεις. Πυροβόλησε!

Ο ΦΑΚΟΣ

Το γκαρσόνι απομακρύνθηκε λυγισμένο

Ο Μαργέτης χτύπησε τώρα κι' αυτός τον 'Αποστόλη στην πλάτη φιλικά:

— Έλα, έλα... Μου φαίνεται, ότι π'ας να μας γίνης διεθνής τραγουδιστής!... Μπράβο σου...

— Σ'άν ψέμμα μου φαίνεται! Σ'άν δνειρο... ψέλλισε ο φτωχός ο 'Αποστόλης, που τάχε κυριολεκτικά χαμένα...

Η Λιάνα, ο πατέρας της κι' ο Μαρινέλλι σηκώθηκαν να φύγουν. Ο 'Ιταλός έδωσε με ιδιαίτερη εύχαριδιότητα το χέρι του στον τραγουδιστή.

— Αύριο, λοιπόν, στις δώδεκα... είπε.

— Θάρρης κατ' εύθειαν στο ξενοδοχείο... είπε η Λιάνα στον τραγουδιστή της. Έγώ θα σέ περιμένω στο χώλ από τις δώδεκα παρά δέκα...

— Θάμαι δώδεκα παρά τέταρτο... της απάντησε ο 'Αποστόλης.

Έσκυψε η όμορφη κοπέλλα σ'αυτό του, και του πρόσθεσε χαμογελαστά, χαριτωμένα:

— Καί, μ'ήν ξεχνάς ότι από απόψε είνεσι διάσμος! Ο Μαρινέλλι είναι άνθρωπος θετικός, σοβαρός... Λέει πολύ πιο λίγα από όσα σκέφτεται να κάνη...

— Μακάρι, Λιάνα μου... της απάντησε συγκινημένος. Κι' αυτή τη φορά, όπως και την άλλη, στο ξεκίνημά μου, η ίδια καλή μάγισσα θα μ' έχη σπρώξει στην εύτυχία...

— Έλα, σ'άπα... Δέν αξίζει να τα λες αυτά...

Κι' ύστερα, πιο δυνατά, πρόσθεσε: — Αύριο στις δώδεκα παρά δέκα... Μ'ήν ξεχάσης το ραντεβού μας...

— Γίνεται να το ξεχάσω;

Τους πήγε ως την έξοδο, τους έβαλε στο αυτοκίνητο. Γυρίζοντας στο μαγαζί, βρήκε τους μουσικούς μαζεμένους σ' ένα τραπέζι και να τρώνε. Οι πελάτες είχανε σχεδόν όλοι φύγει. Ο 'Αποστόλης έκανε να περάση και να πάη στο γραφείο, χωρίς να τους μιλήση. Ο πιανίστας όμως, ο Λάμπης, του φώναξε, με γεμάτο στόμα:

— Ε, δέ μας μιλάς τώρα, του λόγου σου;... Μ'ας βλ'επει σαν κουνούπια, έπειδη νομίζεις ότι είνεσι κιάλας μεγάλη βεντέτα...

Ο 'Αποστόλης πλησίασε το τραπέζι των μουσικών. Ήτανε γλωμός, και συγκρατούσε με τη βία τον τόσο δικαιολογημένο θυμό του:

— Όχι... είπε ξερά μόλις έφτασε πάνω ώπτο το τραπέζι των μουσικών, χωρίς να κάσση. Δέν νομίζω πώς έγινε τίποτα, μ'ας δέν μπορώ και να μη χαίρομαι που μου δίνεται η εύκαιρία να φύγω πιά από δω μέσα!...

Ο Λάμπης έπαψε να μασσάη:

— Γιατί... Κακόπεσες, δηλαδή, έδω;... Κακοτέραςες;... Άδικήθηκες;... — Με μια λέξη! Έζησα στην κόλασι! φώναξε ο 'Αποστόλης με δύναμη.

Ο πιανίστας είχε μείνει με το πηρούνι του όρθος:

— Μπιά;... κατάφερε μόνο να πη.

— Ναί... Με είδατε πάντα σαν ένα χαραιοφάν, και σ'ας είδα όλους σαν ένθρους μου!... Τί σ'ας είχα κάνει;... Είχα έρθει από το νησί μου, άγνωστος, φτωχός, κυνηγμένος απ' όλους, διωσμένος γιά λίγη προστασία: που όλοι σας μου την άρνηθήκατε σαν θηρία!... Ήρθε στιγμή που, χτυπημένος από παντού, γεμάτος αγωνία, συλλογίστηκα το θάνατο σαν μοναδική λύσι... Γιατί; Σ'ας έτρωγα το ψωμί σας;...

— Έπρεπε, δηλαδή, να σου κάνουμε πλάτες γιά να άνεβης σ' όλωνών μας το κεφάλι; μουρμούρισε ο πιανίστας, δαμασμένος λιγάκι, από τη θαρραλέα αυτή φρασολογία του 'Αποστόλη.

— Νά που άνεβηκε στο κεφάλι μας... Έκανε με πίκρα ο άλλος ντιέρο, ο Στέλιος. Έμεις τόσα χρόνια παλεύουμε σ' αυτή τη βρωμοδουλειά γιά να κάνουμε κάτι, κι' εκείνος, δέν πρόφτασε ναρθη καλά-καλά, και, νάτονε στην 'Ιταλία!...

Ο Λάμπης σήκωσε τους ώμους του, και άδγκωσε βαθειά συλλογισμένος έναν κεφέ:

— Ε, μά, βλ'επει, έκανε κλεινοντας το μάτι του, αυτός από δω έχει μάρμπια στην Κορώνη!...

— Τί θέλετε να πητε; τον ρώτησε ο 'Αποστόλης πανιασμένος, σφίγγοντας τις γραθίδες του.

— Έλα, τώρα, που κάνεις πώς δέν κα-

ταλαβαίνεις... είπε μ' ένα μοχθηρό χαμόγελο ο ξεραγκιανός πιανίστας. Δέν είμαστε δ'α καί στραβοί. γιά να δούμε ότι όλη την άβαντα στην έκανε το κορίτσι!...

Δέν πρόφτασε να τελειώση, κι' ο 'Αποστόλης τον είχε άρπάξει από το λαιμό... Τον έσφιγγε... τον έσφιγγε.

— Άτιμε!... μουγκρίσε άφορισμένος. Τα μάτια του δούτυχου πιανίστα είχανε πεταχτή δ'α, ο κεφές τούχε βγ'η από τη μύτη... Τρέχανε τα γκαρσόνια και οι άλλοι μουσικοί, και, με μεγάλο κόπο καταφέρανε να σώσουνε το Λάμπη από τα δυνατά δάχτυλα του 'Αποστόλη...

Έκανε ν' ανασάνη πολλήν ώρα ο πιανίστας. Σ'αυτό το διάστημα, έκανε τρέξει από το γραφείο του ο κύριος Νίκος.

— Τί τρέχει;... ρώτησε.

— Νά, ο καινούργιος από δω πήγε να καρυδώση το Λάμπη... βιάστηκε να του έξηγηση ο Στέλιος.

Γύρισε στον 'Αποστόλη ο ταβερνιάρης: — Γιατί, 'Αποστόλη; τον ρώτησε. Τί σ' έπιασε;...

Ο τραγουδιστής σ'άπαινε, γλωμός, με το στήθος του που άνεδοκατέβαινε γρήγορα από την ταραχή του...

— Δέ μιλάς;... τον ρώτησε πιο δυνατά ο κύριος Νίκος. Άντι να του πής εύχαριστώ που σ' έμαθε να τραγουδάς;...

Πάλι μιλά ο 'Αποστόλης.

Σήκωσε τους ώμους του ο κύριος Νίκος: — Παραγνωριστήκαμε μου φαίνεται, παιδί μου... ψιθύρισε με μια συγκρατημένη άπειλή. Μήπως θές να βρεθής στο δρόμο, χωρίς δουλειά;...

Σήκωσε τότε περήφανα το κεφάλι του ο 'Αποστόλης:

— Δέν είν' ανάγκη να με διώξετε, κύριε Νίκο... απάντησε με μια λάμψη στα μάτια. Σ'ας γλυτώνα μια γιά πάντα απόψε... Και σ'ας άποχαιρετώ όλους, άφου, έσας ιδιαιτέρως, σ'ας εύχαριστώ γιά όσα μόνος έσεις κάνατε έδω μέσα γιά μένα!...

Καί, γυρίζοντας απότομα, τράβηξε γιά την έξοδο της ταβέρνας.

— Ε... Που πάς;... τον ρώτησε ο ταβερνιάρης, τρέχοντας από πίσω του.

Τον έφτασε κοντά στην πόρτα, και τον έπιασε από το μπράτσο.

— Έλα, πάμε δυο λεφτά μέσ' στο γραφείο... του είπε μελιχρία.

Τον τράβηξε στο γραφείο, κι' έκλεισε μόλις μπήκανε την πόρτα. Τον χτύπησε οίλικά στον ώμο:

— Έλα, τώρα... Μη θυμώνης... του είπε. Έγώ ξέρεις πόσο σ' αγαπάω...

— Δέν θέλω να μου τα χαρίσετε!... φώναξε ο 'Αποστόλης.

— Κατακόκκινος σήκωσε το κεφάλι του ο τραγουδιστής και κύτταξε τον ταβερνιάρη στα μάτια:

— Δέν θέλω να μου τα χαρίσετε!... φώναξε ο 'Αποστόλης.

— Κατακόκκινος σήκωσε το κεφάλι του ο τραγουδιστής και κύτταξε τον ταβερνιάρη στα μάτια:

— Δέν θέλω να μου τα χαρίσετε!... φώναξε ο 'Αποστόλης.

— Κατακόκκινος σήκωσε το κεφάλι του ο τραγουδιστής και κύτταξε τον ταβερνιάρη στα μάτια:

— Δέν θέλω να μου τα χαρίσετε!... φώναξε ο 'Αποστόλης.

— Κατακόκκινος σήκωσε το κεφάλι του ο τραγουδιστής και κύτταξε τον ταβερνιάρη στα μάτια:

— Δέν θέλω να μου τα χαρίσετε!... φώναξε ο 'Αποστόλης.

— Κατακόκκινος σήκωσε το κεφάλι του ο τραγουδιστής και κύτταξε τον ταβερνιάρη στα μάτια:

— Δέν θέλω να μου τα χαρίσετε!... φώναξε ο 'Αποστόλης.

— Κατακόκκινος σήκωσε το κεφάλι του ο τραγουδιστής και κύτταξε τον ταβερνιάρη στα μάτια:

— Δέν θέλω να μου τα χαρίσετε!... φώναξε ο 'Αποστόλης.

— Κατακόκκινος σήκωσε το κεφάλι του ο τραγουδιστής και κύτταξε τον ταβερνιάρη στα μάτια:

— Δέν θέλω να μου τα χαρίσετε!... φώναξε ο 'Αποστόλης.

— Τό ξέρω, κύριε Νίκο, και σ'ας εύχαριστώ... Άλλωστε, δέν ξεχνάω ότι το «Μισοφύγγαρο» ήτανε το πρώτο σκαλοπάτι που μ' άνεβάσε πιο ψηλά...

— Που θα σ' άνεβάση, δηλαδή... τον διόρθωσε ο κ. Νίκος.

Ο 'Αποστόλης χαμογέλασε: — Όχι! μ' άνεβάσε... ξανάπε μ' επιμονή.

— Πότε;

— Άποψε...

— Πώς;

— Μ' άκούσε ένας 'Ιταλός πρην από λίγο, και μ' έκλεισε γιά φωνογραφικούς δίσκους στην 'Ιταλία!...

Ο κ. Νίκος έμεινε μ' άνοιχτό το στόμα: — Γιά δίσκους στην 'Ιταλία; φώναξε.

— Μάλιστα...

— Κοροϊδεύεις;...

— Σας δίνω το λόγο μου ότι αύριο το μεσημέρι με περιμένει στο ξενοδοχείο του γιά να υπογράψουμε τα συμβόλαια... Νά η κάρτα του...

— Φεύγεις;... Καλά, και μ'ας που μ'ας άβινεις;...

— Λυπάμαι πολύ, αλλά...

— Τί να την κάνω τη λύπη σου;... Έδω είπαμε να μείνης λίγον καιρό, να ξεπληρώσης και τα ρούχα σου...

— Δέν τα ξεπληρώσα ακόμα τόσον καιρό τα ρούχα μου, κύριε Νίκο... ρώτησε με πικρή ειρωνεία ο 'Αποστόλης.

— Δέν... δέν ξέρω... Μπορεί και να τα ξεπληρώσεις... Όμως, νά, τώρα σ' έχουμε συνθησίσει...

— Ναί... Φοβάμαι μ'ήν άρρωστήση από τον καύμο του ο πιανίστας σας...

— Σ' έχει συνθησίσει πρώτα-πρώτα το κοινό... Τί θα πούμε στον κόσμο;... Ποιός θα τραγουδήση τώρα στη θέση σου;

— Αυτός που

ναξε δυνατά. Πέστε μου, πώς μπορώ να σας τα ξεπληρώσω...

— Έξυσε στοχαστικά το πηγούνι του για λίγο ο κ. Νίκος.

— Πώς... έκανε στο τέλος. Νά: Θα δώσουμε μίαν αποχαιρετιστήρια εμφάνισή σου εδώ μέσα... Θα γράψουμε «Αποχαιρετιστήριο» στο διασημό τραγουδιστή Τέλη Φαλίδη, προ της αναχωρήσεώς του δι' Ιταλίαν... Θα μαζέψουμε όλη την 'Αθήνα...

— Σώπασε, σά συνεπαρμένος από το όνειρό του. Κι' ύστερα πρόσθεσε:

— Μπορούμε μάλιστα να βάλουμε κι' ένα ακριβούσικο τάμπλ-ντ' ότ...

Παρηγορημένος έντελως, ο ταβερνιάρης, χτύπησε στην πλάτη τον 'Αποστόλη:

— Μπράβο, παιδί μου!... του είπε. Χαίρομαι όσο δεν φαντάζεσαι για την επιτυχία σου, και σου εύχομαι εκεί που θά πάς καλή πρόοδο...

ΚΓ'.

Πήγε την άλλη μέρα ο 'Αποστόλης στο ξενοδοχείο του Μαρινέλλι. Η Λιάνα, ακούραστη πάντα και γεμάτη ένδιαφέρον, τ' αν περιμένο στο χώλ. Μαζί είδαν τον 'Ιταλό, μαζί του μιλήσανε. 'Υπόγραψε ένα συμβόλαιο ο 'Αποστόλης και πήρε μια προκαταβολή.

— Είνε για ώρισμα σας μικροξέδοξα, πρίν φύγετε από την 'Αθήνα... του εξήγησε ο Μαρινέλλι.

— Έξοδο;... ρώτησε σ' αν χαζός ο 'Αποστόλης, κρατώντας στα χέρια του μνηχανικά τα λεφτά — τόσα λεφτά, που δεν τ' άρεσε δη μαζεμένα σ' όλη τη ζωή του!...

— Μά, φυσικά... του είπε η Λιάνα, που χρησίμευε σ' αν διερμηνέας. Νά ντυθείς με κάπως πιό μεγάλη πολυτέλεια... 'Όχι μόνο τ' απολύτως απαραίτητα, αλλά περισσότερα... Τώρα πιά, είσαι 'Ευρωπαίος τραγουδιστής!...

Ο 'Αποστόλης έσφιγγε τα λεφτά χωρίς να μιλάει. Φαινότανε παραχαλινμένος... — Δεν λές τίποτα;... τον έρωτησε η Λιάνα.

Με μεγάλη προσπάθεια, κατάφερε έκείνος να ξεφύγει από τους συλλογισμούς του και να χαμογελάσει:

— Τί άλλο να πώ, από ένα μεγάλο-μεγάλο «ευχαριστώ» στ' αν ξεφοχ αυτόν άνθρωπο, που με ανέβαζε μια και καλή τόσο ψηλά;... είπε συγκινημένος.

Η Λιάνα μετάφρασε τα λόγια του στ' αν 'Ιταλό.

— Έκείνος χαμογέλασε και χτύπησε προστατευτικά τον 'Αποστόλη στ' αν ώμο:

— Εγώ δεν έκανα τίποτα... είπε. 'Η φωνή σου και η ψυχή σου τα κάνουν όλα...

Ο 'Αποστόλης κι' η Λιάνα χαιρετήσανε τον Μαρινέλλι και βγήκανε από το ξενοδοχείο.

— Όσο για σένα, μικρή μου Λιάνα, της είπε έκείνος με δάκρυα στ' αν φωνή του, τ' αν «ευχαριστώ», είνε λίγο!... 'Όλη η ζωή μου δεν άρκει για να σου 'ξεπληρώσω όσα σου χρωστάω!...

— Δεν ντρέπεσαι;... τον μάλλωσε. Τ' είν' αυτά που λές;... Μου χρωστάς!... 'Αν θές να τ' αν καλοξετάσεις, εγώ σου χρωστάω!...

— Έσύ! άπόρησε ο 'Αποστόλης.

— Εγώ, βέβαια... Γιατί μούδωσες την εξαιρετική ευκαιρία ν' αν δείξω ένα μεγάλο τραγουδιστή!...

Ο 'Αποστόλης της έσφιξε τρυφερά το χέρι...

Περπατήσανε για λίγο σιωπηλοί μέσ' αν την πολυκοσμία του κεντρικού δρόμου. — Μόνο... είπε ύστερ' από λίγο, διασταχτικά, έκείνος.

— Μόνο τί;... τον ρώτησε.

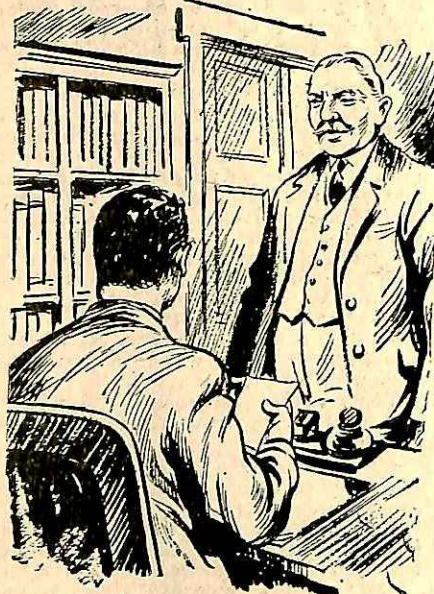
— Νά... Δεν θέλω να με παρεξηγήσης... Μά...

— Μίλα μου έλευθερα... Τί θές;...

— Νά... βλέπεις, καλή μου Λιάνα, έχω τώρα τόσα λεφτά για να τ' αν ξεδώσω σπάταλα άπάνω μου...

— Δεν είνε ποτέ σπατάλη τ' αν λούσο στ' αν καλλιτέχνη... του άπάντησε σοβαρά η κοπέλα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : 'Η συνένεια

Ο κυρ-Μιχάλης παρακάλεσε να δημοσιεύσωμε τη φιλανθρωπική δωρεά του...

Οι προστατευόμενοι ΤΟΥ ΚΥΡ - ΜΙΧΑΛΗ...

Δημοσιογραφικές αναμνήσεις του συνεργάτου μου κ. Κ. Κ. ΠΟΛΙΤΗ

Το 1931 ή 1932 — δεν θυμούμαι ακριβώς — ήλθε στα γραφεία της «Πατρίδος» ένας πλουσιώτατος, συμπαθέστατος και εύφρεστατος Κεφαλλονίτης, «άπόδημος» και παρακάλεσε να δημοσιεύσωμε μια μεγάλη δωρεά του υπέρ ενός φιλανθρωπικού ιδρύματος.

Δημοσιεύσαμε τη δωρεά του και έν συνεχεία μια καμπανίτσα σχετική με την καταπληκτική δραστηριότητα του κυρ-Μιχάλη (έτσι τον άποκαλούσαμε), ο όποιος είχε ζήσει στην Αφρική πολλά χρόνια.

Ο κυρ-Μιχάλης έγινε με τον καιρό οικείος του γραφείου. Κάποτε όμως χάθηκε. Δεν έδωσε σημεία ζωής και είχαμε υποθέσει πως θά πήγε στην Κεφαλλονία. Δυό μήνες αργότερα ένας συντακτής τον ανέκαλυψε τυχαία σ' ένα καφενείο της 'Ομονοίας, καθημενον εις τ' αν μέσον μιας μεγάλης ομπρύτεας και άφηνόμενον ανέκδοτα της περιπετειώδους ζωής του. Ο κυρ-Μιχάλης είχε βρη την παρέα του. Δεν τον ίκανοποιούσε πιά τ' αν καρεδάκι τ' αν δημοσιογραφικού γραφείου. 'Ηθελε τ' αν θορυβό του ταβλιού, τη θορυβώδη συζήτηση.

— Έκτοτε δεν τον ξαναείδαμε, ώπου μια μέρα μάς πληροφόρησε για την ύπαρξή του τ' αν... άστυνομικόν δελτίον. Κάποιος καυγάς με περιεργα ελατήρια είχε συμβη στο καφενείο που συχνάζε ο κυρ-Μιχάλης. 'Ενας τραυματίσθηκε θανάσιμα. 'Ενας άλλος ελαφρότερα στην πλάτη. Και ο «άπόδημος» φίλος μας «παρεμβάς δια να διαχωρίση τους συμπλεκόμενους έτραυματίσθη ελαφρώς τ' αν πρόσωπον». 'Ιδού τί είχε συμβη:

Ο κυρ-Μιχάλης — ζή και βασιλεύει σήμερα στο Γιοχάννεσμπουργκ της Ν. 'Αφρικής και γι' αυτό δεν αναφέρω τ' αν έπίθετό του — έμπλεξε τυχαία μ' έναν συμπατριώτη του άνεργο. Μέσον αυτού έγνώρισε άλλους 4—5 οί όποιοι ένεφανίσθησαν ως συμπατριώτες του, ενώ δεν είχαν δη στη ζωή τους την Κεφαλλονία. 'Εκοναν παρέα και έγιναν εγκάρδιοι φίλοι. 'Ενας απ' αυτούς, ένεφανίζετο ως γιάντρος. 'Ενας άλλος ως άρχιτέκτων. Οί άλλοι, μετριόφρονες, παρουσιάσθηκαν ως υπάλληλοι. 'Όλοι ευρέθησαν να έχουν άπ' ένα μεγάλο «οικογενειακό άτύχημα». Βάσανα. Ο κυρ-Μιχάλης — γενναίωδωρος άνθρωπος — συνεκινήθη βαθύτατα και άφου τους ένίσχυσε όλους με έκτακτες παροχές, τούς έκοψε... μνηστικό.

1000 δραχμές στο «γιατρό» και τον «άρχιτέκτονα». Κι' από 700 στους άλλους. 'Ετσι, στην άρχή κάθε μνησός, ο κυρ-Μιχάλης κατέβαλε τ' αν έπίδοματα... προκαταβολικά. Και αισθανόταν ευτυχής για τ' αν βοηθούσε «άναξιοπαθούντας συμπατριώτες» του. Μια μέρα ένας της παρέας — ο «άρχιτέκτων» — τον ρώτησε αν θά ήθελε να αναλάβη τ' αν έξοδο τ' αν τέμπλου μιας νέας εκκλησίας που κτιζόταν στην Κεφαλλονία και της όποιας αυτός — ο άρχιτέκτων — είχαν έκτελέσει τ' αν σχέδια. Δεν τον ζόρισε τον γενναίωδωρο χορηγό. 'Αλλά ο κυρ-Μιχάλης δεν ήθελε και πολύ για να ένδώση. Ζήτησε τ' αν λογαριασμό, τον βρήκε λογικό κι' ανέλαβε να τον πληρώση τμηματικώς. 'Όσο να τελειώση τ' αν τέμπλο, ο «άρχιτέκτων» εισέπραττε.

Μια μέρα — πέρασαν έκτοτε τρεις μήνες — ο άνοιχτοχέρης ευεργέτης άπεφάσισε να έπισκεφθ' αν 'Αλεξάνδρεια όπου είχε να τακτοποιήση μια κληρονομική ύπόθεσι. 'Επειδή δεν ήξερε πόσο θά μείνη, παρέδωσε στο «γιατρό» της παρέας ένα ποσόν — περίπου 8 χιλ. δραχμές — με την έξουσιοδότηση να πληρώνη κατά την άπουσία του τ' αν έπίδοματα στους άναξιοπαθούντας φίλους του. Ο γιατρός όμως δεν φάνηκε όσο έπρεπε συνεπής. Όταν ήλθε ή πρώτη τ' αν μηνός, τούς έδωσε τ' αν έπίδομα μείζονο κατά 50%. 'Η άμνηυρι άναστατάθηκε και διειτυπώθη ή άπειλή άποκαλύψεως της άπάτης. Τελικά βρέθηκε κάποιος συμβιβασμός.

Κάποτε ο κυρ-Μιχάλης έπέστρεψε από τ' αν ταξίδι του. Πήγε στο καφενείο και βρήκε την παρέα του. Είχε ήδη τακτοποιήσει τ' αν κληρονομικά ζητήματά του και έτοιμαζόταν να ξαναγυρίση στ' αν δουλειές του στην 'Αφρική, ύστερα από μια νέα σύντομη έπίσκεψι στη γενέτειρά του την Κεφαλλονία.

Λίγες ήμέρες αργότερα και ένθ' ο «άρχιτέκτων» και ο «γιατρός» έπαίζαν ταβλί και άγωνίζονταν να φέρουν έξαρές, ο κυρ-Μιχάλης ζήτησε πληροφορίες για τ' αν τέμπλο. Ο «άρχιτέκτων» τον διεβεβαίωσε ό-τι «όπου και νάναι τελειώνεται» και τ' αν υπέμνησε ότι θά πρέπει να έτοιμάση τ' αν ποσόν της έξοφλήσεως. Του έδειξε μάλιστα και τη φωτογραφία ενός ήμιτελούς τέμπλου, παρμένη από μια νεοκτιζόμενη εκκλησία της... Νέας Σμύρνης. Τότε άπεκαλύφθη ότι ένας της παρέας δεν είχε ή-δέα της δοσοληψίας αυτής. Και συνεπώς δεν είχε πάρει τ' αν μεριδί του. Κάτι έπ' αντ' αυτή τ' αν «άρχιτέκτονα», κάτι άπάντησε αυτός ταραγμένος, έξενευσθη τ' αν πρώτος, προσπαθούσε να συγκρατήσει τ' αν πράγματα ο δεύτερος, άνωσε ο καυγάς. Τ' αν ταβλί, και οί καρεκλές πήραν ένεργο μέρος στη... συζήτηση. Κατάπληκτος και άγνων την άφορμή της συγκρούσεως, ο κυρ-Μιχάλης έπενεθε να τούς χωρίση, αλλά «έτραυματίσθη ελαφρώς εις τ' αν πρόσωπον», κατά την βεβαίωση τ' αν άστυνομικού δελτίου.

Λίγο αργότερα ο ευγενής και γενναίωδωρος δωρητής έπληροφρείτο στο άστυνομικό τμήμα όλη την ιστορία της άπάτης. Κανείς από τούς «Κεφαλλονίτες» του δεν ήταν Κεφαλλονίτης. Ο «γιάντρος» ήταν ένας παλαιός, άποτυχημένος φοιτητής της... φιλολογίας. Ο «άρχιτέκτων» ήταν ένας χρεωκόπος έμποράκος. Ο κυρ-Μιχάλης ήρνήθη να υποβάλει μνημσι ένάντιόν τους. Παρουσιάσθηκε μάλιστα στ' αν Εισαγγελέα και τον παρεκάλεσε να μη τούς διώδη άυτεπαγγέλτως για την άπάτη. Δεν θυμούμαι τώρα αν είσάκουσθηκε ή όχι ή παρακλήσις του. Θυμούμαι μονάχα ότι ένεφανίσθη ένα άπόγευμα δειλά-δειλά στα γραφεία της έφημερίδος και έδωσε προς δημοσίευσιν μια μικρή άγγελία: «Ο κ. Μιχαήλ Ρ. άναχωρεί έπιστρέφων εις Γιοχάννεσμπουργκ της Ν. 'Αφρικής». 'Εκτοτε δεν έδωσε σημεία ζωής μέχρι πρό όλίγων έβδομάδων όταν ένας ά-φιχθείς, από τη Ν. Αφρική φίλος μου, μου έφερε χαιρετισμάτά του. Είναι άριστα στην υγεία του, αλλά δεν βιάζεται να έπιστρέψη. 'Ισως να μη λησμόνησε τούς έπίδοματούχους προστατευόμενους του...

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

ΣΤΙΣ όνομαστικές γιορτές και στα γενέθλια οί πρακτικοί άνθρωποι της έποχής μας έχουν λύσει τ' αν πρόβλημα τ' αν δώρου με μια τούρτα. Λέγεσαι, έ-ξασνα Νικόλαος και γιορτάζει ο Δημήτριος. Του άμολάς μια τούρτα την ό-ποιαν με την σειρά του σου άμολά κι' αυτός τ' αν 'Αγίου Νικόλαου. Τούρταν έ-δωσες, τούρταν θά λάβης. 'Όσες δέ τούρτες θά έξασπαστείλην κατά τ' αν διάστημα τ' αν χρόνου — στους Δημήτρηδες, στους Γιώργηδες στους Γιάννηδες, στους Μανωλάκηδες, στους Πέτρους, στους Παύλους και στην άλλη άναρίθμητη σειρά τ' αν έορταζόντων κατά καιρούς φίλων και γνωστών του θά τις πάσης μαζεμένες την μέρα της όνομαστικής γιορτής σου.

Τ' αν κουδούνι τις άγιες αυτές μέρες άρχίζει και χτυπά άπ' τ' αν πρώι με τρόπο πανηγυρικό.

—Ποιός είναι;
—Μιά τούρτα.
—Από πρίον;

—Από τόν κ. Γιωργάκη!

—'Υστερα έξανυχτ' αν τ' αν κουδούνι και έρχεται ή τούρτα του Δημητράκη. 'Υστερα τ' αν Μανωλάκη, ύστερα, τ' αν Νικόλακη, ύστερα τ' αν Πετράκη, ύστερα τ' αν Παυλάκη και γεμίζει ο κόσμος τούρτες, ο μπουφές, τ' αν τραπέζι, τ' αν ντουλάπια. Κι' όσο κοινωνικώτερος είσαι τόσο περισσότερες τούρτες μαζεύεις.

Δεν υπήρχε κοινωνικώτερος και δημοφιλέστερος άνθρωπος από τ' αν φίλατό σου 'Αγισίλαο που δεν παρέλειπε ποτέ τις υποχρεώσεις του. Γι' αυτό και τη μέρα τ' αν γενεθλίων του άρχιζαν άπ' τ' αν πρώι να καταπλέουν στο σπίτι του οί τούρτες.

—Τί θά γίνουν τόσα ζαχαρωτά, 'Ιουλίτσα μου; 'Εάν άποφασίσωμεν να τ' αν φάγωμεν ή θά σκάσωμεν ή θά πάθωμεν ζαχαροδιόλητν!

Ευτυχώς, όμως, άνάμεσα σ' αν άποστέλόμενα υπήρχαν και αρκετά κουτιά, άλλα με μαρόν, άλλα με σοκολατάκια κι' άλλα με φρουτί γκλασέ που ή προνοητική 'Ιουλίτσα δεν τ' αν έθετε στην κατανάλωσι, αλλά τ' αν άποταμίευε.

—Διατί τ' αν κρύπτεται, 'Ιουλίτσα;

—Τί να τ' αν κάνω;

—Νά τ' αν θέσης εις κυκλοφορίαν. 'Αλλά ή 'Ιουλίτσα δεν ήταν τόσο άφελής όσο ο φίλατός μου 'Αγισίλαος και οικονομολογικό μυαλό, όπως ήταν, ήξερε τί έκανε.

—Γιατί να τ' αν θέσω εις κυκλοφορίαν, 'Αγισίλαε; Δεν φτάνουν τό-σες και τόσες τούρτες που πάνε χαμένες; Τ' αν κουτιά αυτά θά μπου-νε ωραία-ωραία στο ντουλάπι κι' ό-ταν γιορτάζη κανένας φίλος μας στέλνωμε από δαύτα. Γιατί να έ-δωμεμε κάθε φορά τ' αν κόσμου τ' αν λεπτά;

—Όταν για πρώτη φορά άκουσε τη σοφή αυτή σκέψι της 'Ιουλίτας ο φί-λατός μου 'Αγισίλαος έμεινε με τ' αν στόμα άνοιχτό:

—Κύριε έλέησον!

—'Ασκημα κάνω;

—'Όραία κάνεις, 'Ιουλίτσα μου. 'Ομο-λογώ, όμως, ότι τ' αν δικό μου τ' αν μυαλό δεν θά ήταν ποτέ δυνατόν να συλλάβη τ' αν ούτον σχέδιον. 'Εχεις πραγματικά πνεύμα άποταμειευτικόν. 'Αλλά...

—Τί «άλλάς»;

—Θά στέλνωμεν, λοιπόν, εις τούς έ-ορταζόντας γλυκά που οί ίδιοι μάς άπέ-στειλαν.

—Και βέβαια!

—Διά να μάς τ' αν έξασπαστείλουν πάλιν οί ίδιοι κατά την όνομαστικήν μας έορ-τήν; Διότι εάν έφορμόζουν και άλλοι τ' αν ίδιόν σου σύστημα, τότε ένα κουτί με μαρόν ή φρουτί γκλασέ θά μεταβληθ' αν εις ένα είδος σφαίρας τ' αν φουτ-μπόλ, ή όποια θά έκπέμπεται από έορτάζον-τα εις έορτάζοντα, έπί μήνας και μήνας.

'Αλλά τ' αν ένδεχόμενο αυτό δεν ένδιέ-φερε καθόλου την 'Ιουλίτσα, που δεν πο-λυσκοτιζόταν για τις άτίθαινες συνέπει-

ΑΓΗΣΙΛΑΟΣ

Δ. ΨΑΘΑ

Το κουτί με τ' αν γλυκά

ες και κυττούσε άπλως να κάνη τη δου-λειά της.

Γιόρταζε, λοιπόν, στενός φίλος τ' αν 'Αγισίλαου τις μέρες αυτές κι' ή 'Ιου-λίτσα άνοίξε τ' αν ντουλάπι με τ' αν άπόθεμα τ' αν κουτιών.

—Νά αυτό τ' αν κουτί είναι πολύ ωραίο. Κύτταζε, έχει άπάνω την κάρτα τ' αν φί-λου μας τ' αν 'Αλεξόπουλου, τ' αν βιομή-χανου.

—Θά τ' αν στείλεις με την κάρταν;

—'Όχι άνόητε. 'Η μόνη μεταβολή που γίνεται στο κουτί είναι ή άλλαγή της κάρτας. Θά άφαιρέσωμεν τη δική του, θά βάλωμε την δική σου και τελειώνει ή ιστορία. 'Ετσι γλυτώνουμε πάνω ά-πό έκατό χιλιάδες.

—Πολύ ωραία!

—'Εχεις λεφτά για πέταμα;

—'Αντιθέτως! 'Εχω μεγάλας άψιλί-ας κατά τ' αν ήμέρας αυτές, 'Ιουλίτσα μου

—'Όχι, 'Ιουλίτσα! Λάθος κάνεις... Δεν πταίει τ' αν ζαχαροπλαστέιο! είπε ο 'Αγ-ισίλαος.

και σ' αν ευχαριστώ δια τ' αν έφανερετικόν σου πνεύμα. Κύτταζε τί πάει και σκαρφίζε-ται ή 'Ιουλίτσα! Κύτταζε τί πάει και σκαρφίζεται!

Και άρχισε τ' αν γέλια ο 'Αγισίλαος:

—'Εχ-έχ-έχ!...

—Θά πάψης έπί τέλους;

—Έξυρεις τί σκέπτομαι, 'Ιουλίτσα μου;

'Εχει γούστον κατά την έορτήν τ' αν γε-νεθλίων μου τ' αν χρόνου, να μάς έλθη

όπίσω τ' αν ίδιον κουτί. 'Εχ-έχ-έχ...

Και γελούσε και χτυπιόταν και άνα-πηδούσε στην καρέκλα του ο άγιος έκεί-νος άνθρωπος που δεν ξέδω για ποίο λόγο εύρισκε τ' αν πράγμα τόσο κωμικό.

Τέλος πάντων κάποτε ήρέμισε ο 'Α-γισίλαος και τ' αν κουτί — άφου έγινε ή άλλαγή της κάρτας — έστάλη στ' αν έ-ορτάζοντα. Και τ' αν βράδυ ο 'Αγισίλαος έβαλε τ' αν καλά του, έβαλε κι' ή 'Ιουλίτσα τ' αν δικά της και τράβηξαν στο σπίτι τ' αν φίλου τους για να κάνουν την τυπική έπίσκεψι.

Με πανηγυρικές εκρήξεις ευθυμίας και έγκαρδιότητος έγινε δεκτός ο φίλατός μου 'Αγισίλαος, όπως γινόταν πάντα ο-λούθε, γιατί παρά τις άμέτρητες του γκάφες έξακολουθούσε να είναι πάντα δη-μοφιλής και ιδιαίτερα αγαπητός από τούς φίλους του.

Κοντά του — κολλητά — καθότανε ή 'Ιουλίτσα έτοιμη να τ' αν πατήση τ' αν πόδι για να μη τ' αν ξεφύγη κανένα... μαργα-ριτάκι!

Η οίκοδέσποινα σεβδίρισε γλυκά. Φρουτί γκλασέ. Κι' ή πρώτη κυρία που πήρε άναπήδησε.

—Θέέ μου!

—Τί συμβαίνει;

—Τίποτα-τίποτα.

Προσπάθησε με τρόπο να κρύψη την άδηία της αλλά συγκέντρωσε γύρω της τόση περιέργεια, ώστε άναγκάστηκε ν' άποκαλύψη, στο τέλος, ότι τ' αν γλυκό ή-ταν σκουληκιασμένο.

Κοκκίνισε ή οίκοδέσποινα. Πάγωσε ο οικοδεσπότης. Και για να μη βιγνή ή ά-ξιοπρέπεια της οικογενείας ρώτησε:

—Τίνος είναι τ' αν γλυκά αυτά 'Αγλαί-τσα; 'Από ποίο κουτί τ' αν πήρες;

Κύτταξαν τ' αν κουτί.

—'Αγισίλαος...

—'Ό!...

—Όλων τ' αν μάτια γύρισαν στ' αν φίλα-τό μου 'Αγισίλαο που έγινε κόκκινος σ' αν παντζάρι και για να διορθώση τ' αν πάθημά του δήλωσε:

—Δεν είναι δυνατόν να είναι από τ' αν δικό μας τ' αν κουτί. Διότι τ' αν δικό μας μάς τ' αν έστειλε ο βιομήχανος κ. 'Αλε-ξόπουλος, που δεν είναι ποτέ δυνατόν να άγόρασε γλυκά σκουληκιασμένα. 'Ε, 'Ι-ουλίτσα; Τού κ. 'Αλεξόπουλου τ' αν κουτί δεν έστειλες;

Κατακόκκινη σ' αν παπαρόντα έγινε με τη σειρά της ή 'Ιουλίτσα κι' ένθ' οί άλλοι καλεσμένοι δαγκωνόντουσαν για να μη γελάσουν, προσπάθησε — πατώντας ά-γρίως τ' αν πόδι τ' αν 'Αγισίλαου — να τ' αν μπλώσει:

—Ναι, τ' αν φωνίσαι από τ' αν ίδιο ζα-χαροπλαστέιο που φωνίζει ο φίλος μας ο κ. 'Αλεξόπουλος. Είμαι ένα πρώτης τά-ξεως ζαχαροπλαστέιο! Δεν μπορώ να καταλάβω πώς έτυχε να έχη σκουληκια-σμένα πρόμαστα.

—'Αλλά ο 'Αγισίλαος τ' αν βιολί του. —'Όχι 'Ιουλίτσα! Λάθος κάνεις. Είμαι τ' αν ίδιο τ' αν κουτί τ' αν 'Αλεξόπουλου. Και έπειδή τ' αν φυλάγαμε από πέρσι, πιθα-νόν εις τ' αν μεταξύ να έσκουληκίασε. Δεν πταίει τ' αν ζαχαροπλαστέιον!

—'Υστερα άπ' αν δήλωσι αυτή κανέ-νας δεν υπέρεσε πιά να κρατηθ' αν και ά-νας δεν ήκουσθε μια έκρηξη ήλαρότητας. Κύττα-ξέ τ' αν γυύρω του ο 'Αγισίλαος άπορημέ-ξε έπειδή όλοι τ' αν κουττούσαν και νος, είδε ότι όλοι τ' αν γυύρωσαν και τον γελούσαν, είδε ακόμα την 'Ιουλίτσα να τον σουβλίζει με τ' αν βλέμμα της και βρόθηκε σε μεγάλη άμηχανία.

—Τί συμβαίνει 'Ιουλίτσα; Μήπως διε-πράξα καμιάν γκάφην;

Κι' ύστερα γυρίζοντας στην οικοδέ-σποινα:

—'Ανοίξε άποπητή μου κανένα άλλο κουτί από τ' αν άποσταλέντα. 'Ισως αυτό να ήγοράσθη προσφάτως και να μ' αν έ-πρόσθεσε να σκουληκιάση...

—'Αλλά αυτή τη φορά ή 'Ιουλίτσα τ' αν πάτησε τ' αν πόδι τόσο δυνατά ώστε ο φίλατός μου 'Αγισίλαος άναφώνησε:

—'Ό!...

Και τ' αν γλέντι συνεχίσθηκε τρικού-δερο.

Δ. ΨΑΘΑΣ

ΕΝΑ ώρισμένο γυναικείο πρόσωπο ζητούσε πέρυσι ο σκηνοθέτης Ντέμπερ Νταϊνς. Τό ζητούσε επίμονα και παντού για να του αναθέσει το ρόλο μίας μικρής 'Ινδής πριγκίπισσας στο έγχρωμο θεαματικό φιλμ «Τό πουλί του παραδείσου», με συντροφο το γνωστό και αγαπημένο στάρ Λουί Ζουρντάν. Όταν, λοιπόν, συνήντησε τυχαία σ' ένα γραφείο των στούντιο την όμορφη Ντέμπρα με τα «γατίσια μάτια», στάθηκε για λίγο έκστατικός: «Την κίτταξε καλά-καλά και της είπε γελώντας: —Ολοι, γνωστοί και φίλοι, μου συστήνουν να φορέσω γυαλιά, αλλά δεν τους άκουω. Κι' όμως έχουν δίκιο! Φαντασθήτε ότι μιά όμορφη κοπέλλα σαν κι' εσάς, με τα δικιά σας μάτια, ζητούσα να βρω επίμονα από πέρυσι. Κι' ενώ σας είχα μπρος στη μύτη μου, έψαχνα παντού, εκτός απ' εδώ, να τη βρω!... Δεν είναι άστείο;»

Με τον ρόλο που της έμπιστεύθηκε ο Νταϊνς, η Ντέμπρα πήρε δικαιωματικά τον τίτλο της στάρ. Το ταλέντο της απέδειξε πλούσιο και πολυσύνθετο και γενικά η δημιουργία της στο φιλμ εξαιρετική. Δυό μήνες μετά απ' αυτόν πήρε δεύτερο ρόλο-στάρ στο αίσθηματικό δραματικό φιλμ «14 ώρες», με τον Πάλ Ντάγκλας. Και τώρα κάνει τις διακοπές της και βρίσκεται στο Μεξικό. Όταν σε λίγο ξαναγυρίσει στα στούντιο την περιμένουν δυό καινούργιοι ρόλοι που θα την κάνουν γνωστότερη και πιο αγαπητή στο παγκόσμιο κοινό. Οι 'Αμερικανοί, πάντως την εξέτιμωσαν και την συμπάθησαν πολύ. 'Η δημοτικότητα της στην 'Αμερική σταθεροποιήθηκε με τις επόμενες ταινίες της: «Τό σπίτι των ξένων», με τον Έντουαρντ Ρόμπινσον, και «Σπαρμένο Βέλος», με τον Τζέιμς Στιούαρτ.

Η Ντέμπρα γεννήθηκε στη πόλι Ντένβερ του Κολοράντο της 'Αμερικής στις 19 Αυγούστου του 1933. Είναι απόγονος μιάς απ' τις πιο παλιές και ευγενείς οικογένειες που εγκατεστάθηκαν στην 'Αμερική. 'Απ' τη μητέρα της συγγενεύει με τον Άγγλο λόρδο Πέιτζετ κι' απ' τον πατέρα της με τον Αυστριακό βαρόνο Στίγγερ. Την αγάπη της για το θέατρο την πήρε απ' τη μητέρα της, η οποία στον

Νέα «ἀποκάλυψη»

του Χόλλυγουντ

Το ταλέντο της ήταν τόσο πλούσιο, ώστε σε ηλικία 15 ετών σ' ένα θέατρο της Βαλτιμόρης έπαιξε το έργο «Ζαν ντ' Άρκ», του Μπέρναρ Σώ, με μεγάλη επιτυχία. Λίγους μήνες αργότερα πήρε μέρος σ' ένα διαγωνισμό καλλονής και παρά το νεαρό της ηλικίας της ήρθε πανηφεί πρώτη! Όπως ήταν έπομένο οι σημαντικές αυτές επιτυχίες της δεν άργησαν να τραβήξουν την προσοχή μερικών «λαγωνικών» ταλέντων, ένα απ' τα οποία κατώρθωσε να τη φέρει μέχρι τα στούντιο Φόξ. Πριν τελειώσει η χρονιά εκείνη κι' ενώ η Ντέμπρα δεν ήταν ακόμη 16 ετών τα στούντιο την προσέλαβαν μ' ένα ευνοϊκό συμβόλαιο διάρκειας 7 ετών!

Δεν της έδωσαν όμως άμέσως ρόλο σε ταινία. Για έξη μήνες την τελειοποιούσαν στη δραματική τέχνη και στους χορούς. Για τὸ καινούργιο «εύρημά» τους ζητούσαν τον κατάλληλο ρόλο. Δεν ήθελαν να της δώσουν ρόλο δευτέρας και τρίτης τάξεως. 'Η είσοδός της στον κόσμο του κινηματογράφου έπρεπε να γίνη απ' τη «μεγάλη πόρτα». Κι' έγινε! Το λανσάρισμά της έγινε από το γνωστό Εύρωπαϊς σκηνοθέτη Ρόμπερτ Σιόνμακ, που της έδωσε πρώτο ρόλο στη ταινία του «Τό θύμα». Κι' έτσι η άσχη έγινε με τον πιο θριαμβευτικό τρόπο. Τα άλλα ήταν ζήτημα τύχης, όπως η συνάντησίς της κατόπιν με τον σκηνοθέτη Ντέμπερ Νταϊνς.

Η Ντέμπρα Πέιτζετ ζή μιά ήσυχη και αθόρυβη ζωή κοντά στους γονείς της και τις δυό αδελφές της σ' ένα διαμέρισμα του Μπέρνερλυ Χίλλς του Χόλλυγουντ. Δεν είναι ούτε παντρεμένη, ούτε άρραβωνιασμένη, ούτε... έρωτευμένη!

—Μου άρέσει η συντροφιά των ανδρών αλλά αποφεύγω αυτούς που μόλις με δουν μου εξομολογούνται άμέσως τον... κεραυνοβόλο έρωτά τους. Λέει γελώντας χαριτωμένα. 'Απ' τους άνδρες λοιπόν δεν βρήκα ακόμη κανένα που να με συγκινήσει. Όσο για τους συναδέλφους μου τους βλέπω μόνο σαν ήθοποιους. Οι περισσότεροι είναι παντρεμένοι ή χωρισμένοι πολλές φορές. Τί να τους κάνω λοιπόν;

Η Ντέμπρα είναι ακόμη πολύ νέα και οι προτιμήσεις της για την ώρα περιστρέφονται γύρω απ' τα παγωτά, τα μπομπόνια και τις όπερέττες! Διαβάζει πολύ και νοητεύει εύκολα απ' τα περιπετειώδη ρομάντζα τύπου Δουμά. Λατρεύει το χορό και την ιππασία αλλά αδιαφορεί για το κολύμπι, πράγμα παράξενο και σπάνιο για 'Αμερικανίδα. Η μεγάλη χαρά της είναι η επιτυχία στο θέατρο των δυό μεγαλύτερων αδελφών της: της Τίλα Λόρριγκ και της Λέσλι Γκρίν, οι οποίες πολύ σύντομα θα κάνουν την εμφάνισί τους και στην οθόνη. Πριν λίγους μήνες, μάλιστα, υπέγραψαν ένα καλό συμβόλαιο με μιά απ' τις μεγάλες φέρμες του Χόλλυγουντ.

Η Ντέμπρα είναι κανονικού αναστήματος, με συμμετρικό σώμα, έκφραστικά γαλάνα μάτια και πλούσια μαλλιά. Είναι πολύ μορφωμένη κι' έχει ταξιδέψει σε πολλές χώρες της Ευρώπης και της Νοτίου 'Αμερικής. Γνωρίζει τρεις γλώσσες μαζί με την αγγλική και διηγείται με ιδιαίτερη τέχνη και χάρη διάφορες διασκεδαστικές ιστορίες.

Να και μιά απ' αυτές που επαναλαμβάνει συχνά: «Κάποτε που έπεσκέφθηκα στο σπίτι της μιά φοβιστάρα φίλη μου, με μεγάλη μου έκπληξη τη βρήκα μόνη της. Ήταν ξαπλωμένη στο πάτωμα ενώ ένα σχοινί ήταν περασμένο απ' τα δυό χέρια της.

—Κάνεις γυμναστική; της είπα με περιέργεια.
—Όχι! Αυτόκτόνησα αυτή τη στιγμή... Κοιμήστηκα!
—Μά όταν θελήσει κανείς να κρεμασθή κοιμάται απ' το λαιμό! της παρατήρησα κατάπληκτη για το θέαμα που αντικρίζα.

—Κι' αυτή με το πιο φυσικό ύφος μου λέει:
—Τό έπεσείρησα πρό όλιγου αλλά κόντεψα να σκάσω και... έβγαλα τὸ σχοινί!!!»

O. PENNY

Α ν ο : 'Η Ντέμπρα με τον Λουί Ζουρντάν, στο φιλμ «Τό πουλί του παραδείσου». Κ α τ ο : 'Η χαριτωμένη Ντέμπρα Πέιτζετ έχει γοητεύσει τους 'Αμερικανούς με τα νειάτα της και τη δροσιά της.

Σαηνο Φάρετ
Ρόμπερτ Κλάρκ

Ο νικητής...

Ο Γιώργος Βαλής ήταν ένας από τους πιο αγαπημένους των γυναικών μερ' στην Αθήνα. Οι περιπέτειες του αποτελούσαν το γενικό θέμα των συζητήσεων στους κύκλους των σαλονιών, κι' η ακατανίκητη γοητεία του τον τριγύριζε με μίαν αίγλη, που και μόνιμη ακούσε για να θαμψώσει τις γυναίκες... Είχε όμως, εκτός από την αίγλη του κατακτητή, και πραγματικά προσόντα ο Γιώργος Βαλής: Ήταν ψηλός, μελαχρινός, με γοργοδενό κορμί και ολόμαυρα όμορφα μάτια, με μιά φωνή που χαιδεύε σαν απαλή μουσική, με μαλλιά σαν εβένινο μετάξι και χέρια λεπτά και νευρώδη, με μακριά δάχτυλα.

Σπάνια επιζητούσε να κατακτήσει μιά γυναίκα. Κάθε γυναίκα κι' η πιο όμορφη ακόμη, θεωρούσε ασύγκριτη ευτυχία της να κατακτηθεί από αυτόν... Ένα σωρό περιπέτειες είχαν γεμίσει πυρετικό ενδιαφέρον την ερωτική ζωή του ώριμου άντρα. Περιπέτειες, που καμιά φορά, είχαν καταλήξει σε πραγματικά δράματα... Και, μέσα από όλες αυτές τις ιστορίες των ερωτών που τον τριγυρίζανε καθημερινά από παντού, έδινε ο Γιώργος Βαλής με τον δικαιολογημένο τίτλο του ανίκητου γοητού.

Εφτάσε κι' ως τη Νέλλη Στεφανή ή φήμη αυτή. Κι' ένοιωσε η γοησσα στην αρχή περιέργεια, κι' ύστερα πείσμα για τον αυθάδη αυτόν, που μέσα στην αχτίνα της δικής της γοητείας, τολμούσε να ποζάρη σαν κατακτητής... Και βαθεία της η Νέλλη, εκτός από την έμφυτη και μόνιμη αντιπαθεία της για όλους τους άντρες, ένοιωσε να πληγώνεται κι' η περηφάνειά της... Αυτόν τον Γιώργο Βαλή, έπρεπε, χωρίς άλλο, να τον υποτάξει και να τον τιμωρήσει... Κι' αυτό άρχισε να επιδιώκει με επιμονή κι' υπομονή, με σύστημα σοφά υπολογισμένο...

Η γνωριμία τους έγινε κάποιο βράδυ, σ' ένα σαλόνι. Όταν τους σύστησαν, αύτε η Νέλλη, ούτε ο Γιώργος φάνηκε να δίνουνε καμμία σημασία στη γνωριμία τους. Έκείνη τούδωσε τυπικά το χέρι της, εκείνος τόφερε σ'α χείλια του αψηφόμενος, κι' ύστερα δυο κύματα από άντρες κι' από γυναίκες τους χωρίσανε. Οι άντρες παρασύρανε μακριά την αγαπημένη τους τη Νέλλη, οι γυναίκες τον εκλεκτό τους, το Γιώργο... Έκείνο το βράδυ, δεν βρήκανε την ευκαιρία να πλησιάσουν ο ένας τον άλλον. Κατά τα εφημέρια, φύγανε χωρין να χαιρετιστούν. Η μοίρα φαινόταν πως είχε όρισει να διαγράψουνε τις ολόφωτες τροχιές τους, κι' εκείνος κι' εκείνη, μακριά ο ένας απ' τον άλλο. Ναι, μα αυτό η Νέλλη δεν τόδελε. Κι' επέδωσε, με κάθε τρόπο, να πετύχει μιά δεύτερη συνάντησι με τον ανδρωπο πουχε βάλει πρόγραμμα να ταπεινώσει.

Η δεύτερη αυτή συνάντησι έγινε σ'ε μιά διήμερη έκδρομη που διοργάνωσε ένα εκδρομικό σωματείο. Η Νέλλη έμαθε, ότι θα πήγαινε κι' ο Γιώργος, φρόντισε, λοιπόν, να προσκληθεί κι' αυτή. Όταν ξεκίνησαν από την Αθήνα, ο καιρός ήταν υπέροχος. Μιά φρίσση ανοιξιάτικη παρένθεσι είχε ε-

πομακρύνει το χειμώνα, κι' είχε πλημμυρίσει με άπιστευτα διάφανο φως όλη τη φύσι. Το μεγάλο λεωφορείο έσκισε τον ασφαλτοστρωμένο δρόμο που ανοιγότανε ανάμεσα στα ξερόκλαδα των αμπελιών και στα σκελετωμένα δέντρα. Η Νέλλη είχε φροντίσει να κάτσει δίπλα στο Γιώργο. Έκείνος την είχε χαιρετίσει με αδιάφορη ευγένεια, κι' ύστερα είχε γυρίσει απ' την άλλη μεριά, για ν' ανοίξει μιάν ατέλειωτη συζητήσι με ένα θηλυκό που τον κούταζε ξετρελαμένο... Η Νέλλη έσφιξε τα χείλια της, και γύρισε κι' αυτή απ' την άλλη μεριά, όπου ένας νεαρός, γοητευμένος μαζί της, άρχισε να της μιλάει σιγά, με ερωτικό πυρετό...

Όταν φτάσανε στον προορισμό τους — ένα γραφικό χωριούδάκι, σκαρφαλωμένο σαν αγριοκάσικο στις απότομες πλαγιές ενός απόκρημνου βουνού — κατέβηκαν από το λεωφορείο, κι' άρχισαν την ορειβασία. Δυόδυο, τρείς-τρείς, άρχισαν να σκαρφαλώνουν στα γκρίζομαυρα βράχια. Κάπου-κάπου, υπήρχε και κανένα μονοπάτι, ανοιγμένο από τ' αγριοκάσικα πάνω στη σκληρή επιφάνεια του βουνού. Σιγά, σιγά, οι ορειβάτες αναγκαζόντουσαν ν' αρπάζονται με τα χέρια, με τα πόδια, για να μην πέσουν. Η τύχη τόφερε — μόνο η τύχη, άραγε; — να σκορπιστούν οι ορειβάτες και να μείνουνε πίσω-πίσω, τελευταίοι, η Νέλλη με το Γιώργο. Ψυχρός εκείνος, αδιάφορος εκείνη. Δυο μονομάχοι, έτοιμοι ν' αντιμετώπισουν ο ένας τον άλλον με ψυχραιμία...

Ξαφνικά, σ' ένα κάπως πιο απότομο ανέβασμα, το πόδι της Νέλλης, στριγμένο όχι και πολύ καλά σε μιά πέτρα, γλυστήρησε. Η όμορφη γυναίκα έβγαλε μιά φωνή, και κρέμαστηκε με τα χέρια της από ένα σκίνο στο κενό... Γρήγορος σαν αστραπή, ο Γιώργος, την έπιασε, την αγκάλιασε από τη μέση σφιχτά, κι' ύστερα, με μεγάλη προσοχή, κρατώντας τη σαν πολύτιμο θορίο, σκαρφάλωσε και πάτησε πιο στερεά, σε κάποια ρυτίδα πιο βαθειά του γέριου βουνού, που δημιουργούσε ένα πλατάμα. Εκεί, ο νέος άκούμπησε τη γυναίκα δίπλα του, κι' ανασάνε δυνατά. Εκείνη, γλωπιά, ανασταταμένη από τον κίνδυνο πουχε διατρέξει, σήκωσε τα ολόμαυρα βελούδινα μάτια της και τον κούταξε για καμψοση ώρα σιωπηλή. "Υστερα του ψιθύρισε: — Σας ευχαριστώ... Με σώσατε!..."

Ο Γιώργος σήκωσε τους ώμους του: — Καθένας στη θέση του θάκανε το δικό... της απάντησε.

Κοκκίνισε λίγο η γοησσα: — Δεν θέλω να πω, ότι κάνετε για μένα τίποτα εξαιρετικό... του είπε με πείσμα. Ούτε και το αξίζω, άλλωστε... Έτυχε να βρεθίτε δίπλα μου την ώρα που κινδύνευα και με σώσατε, όπως θα σώζατε όποιον-δήποτε...

Χωρίς να την κутτάξει, ο Γιώργος είπε: — Θέλετε να προχωρήσουμε;... Να βρούμε τους άλλους;... — Πού είν' οι άλλοι;... Ξέρω κι' εγώ;... Σ'ε λίγο, θάνε νύχτα...

Πραγματικά, νύχτωνε. Ο ήλιος χανότανε μακριά, μέσ' στα συννεφάκια της δύσεως. Μαζί με τη νύχτα, το κρύο άρχισε να ντε τσου-χτερό. Ανατίχισε η Νέλλη. — Κρύνετε, της ρώτησε ο Γιώργος, με την ίδια πάντα αδιαφορία. — Ναι... Αλλά, δεν έχει σημασία... Πού θα πάμε;...

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΕΦΕΥΡΕΣΙΣ

Το παρόνενο αυτό υνάνημα αποτελείται από μιά κυλινδρική θάλασσα κι' ένα μικρό σακάκι. Η οικοδομήσισα που βέλαι να υαζέψη το ψιγούλα πάνω από το τραπέζι της θα κυλάει πάνω του, τη μικρή αυτή συσκευή που θα υαζέψη όλα τα υιγούλα.

Ο τόνος της έδειχνε μιά συγκρατημένη αγωνία.

— Ήτανε να περάσουμε τη νύχτα σ' ένα χωριούδάκι που δεν πρέπει να βρισκείται μακριά από δώ... Οι άλλοι, φαντάζομαι, ότι θάχουνε φτάσει... Έμεις όμως αργοπορήσαμε...

— Και τώρα; Πού θα περάσουμε τη νύχτα;...

— Πρέπει να βρούμε ένα πρόχειρο καταφύγιο... είπε εκείνος συλλογισμένος. Νύχτωσε... Δεν μπορούμε να συνεχίσουμε το ανέβασμα...

— Ναι, αλλά πού θα το βρούμε αυτό το καταφύγιο;... Ξαναρώτησε, γεμάτη φανερή πια αγωνία, η Νέλλη.

Κούταξε ένα γύρω ο Γιώργος. — Νά, σ'ε καμμία εκατοστή μέτρα απόστασι, δεξιά, διακρίνω κάτι σαν καλυδούλα... Ας προχωρήσουμε προς τα εκεί...

Τη βοήθησε να φτάσουν ως εκεί. Πραγματικά, ήτανε μιά τσιπάνικη καλυδούλα, φτιαγμένη από κλαδιά δέντρων και φύλλα. Η Νέλλη μπήκε πρώτη. Πίσω της μπήκε κι' ο Γιώργος. Εκείνη έκασε χαλάς, στο χώμα. "Ετρεμε, απ' το κρύο, απ' το φόβο... — Κρύνετε πάντα;... της ρώτησε.

— Τώρα νοιώθω πιο ασφαλισμένο τον έαυτό μου εδώ μέσα... του απάντησε.

Έκείνος βγήκε και μάζεψε λίγα ξερόκλαδα, μερικά κοκκινάρια, κι' άναψε σ'ε μιά γωνιά, μιά μικρή φωτιά:

— Πρέπει να τα ρίχνουμε λίγα-λίγα, της έξηγησε, για να μη γίνη μεγάλη φωτιά και καή το... σπιτί μας!...

— Μπα!... Φτάνει κι' αυτή η μικρή φωτίτσα... Είπε μια παρηγοριά...

Πύρωσε τα χέρια της στη φλόγα, κι' ένοιωσε πως άρχισε να ζωογονείται. Με τη ζέστη, με το φως, της γύρισε κι' η εύθυμη. Χαμένοι στο βουνό!... ψιθύρισε γοητευμένη...

Έκείνος δίπλα της, άνοιξε το σακκιδίό του. "Εβγαλε ψωμί, τυρί, αυγά σφιχτά.

— Θέλετε να πάρετε κάτι;... της ρώτησε. — Μα, έχω κι' εγώ στο σακκιδίο μου αρκετά πράγματα... του είπε.

Σ'ε λίγο, καθισμένοι ο ένας απέναντι στον άλλον, τρώγανε με όρεξη. Κάπου-κάπου, η εκείνη ή εκείνος, ρίχνανε και κανένα προσάνημα στη φωτιά. "Αμα τελείωσανε το φαί τους, η Νέλλη τον κούταξε στα μάτια:

— Και τώρα;... Πού θα κοιμηθούμε;...

Της χαμογέλασε ειρωνικά:

— Λυπάμαι που δεν έχω να σας προσφέρω μαλακό κρεβάτι με σμιέ!... της είπε.

— Μη με κοροιδεύετε... Δεν είμαι τόσο καλομαθημένη...

— Πασετε, λοιπόν, κάπου, κοντά στη φωτιά.

Η Νέλλη έσπλωσε σ'ε μιά γωνίτσα. Δίπλα της, έσπλωσε κι' εκείνος. "Ακουσε μέσ' στο μισοσκοτάδι, τα δόντια της να χτυπάνε...

Τη γύμωσε.

— Τρέμετε... της είπε.

— Αν βέλαιτε να βρεθείτε πιο κοντά μου, του ψιθύρισε πολύ σιγά, ίσως να καταφέρναμε κι' εσείς κι' εγώ, κάπως να ζεσταθούμε...

Πεταχτηκε ορθός, με μάτια που λάμπανε:

— Ακούστε! της είπε απότομα. Η τύχη σας χάρισε την ευκαιρία να με προσθέσετε απόψε κι' έμένα στα θύματά σας!... Η νύχτα μπήκε σαν μεγάλη σας συνένοχος στην υπηρέσια σας... Δεν θα πετύχετε όμως...

— Ελάτε κοντά μου... τον παρακάλεσε με μισόκλειστα μάτια...

— Όχι! της απάντησε γεμάτος ταραχή. Ξέρω το χαρακτήρα σας, μαντεύω το σκοπό σας!... Είσαστε πλεασμένη μόνο για να προσφέρετε όλεθρο και ταπεινώσι στους άντρες... Αλλά εγώ δεν σας φοβάμαι!... "Αφού δεν με φοβάσαι, έλα κοντά μου...

Σαν τρελλός εκείνος τότε, έτοιμος να υποκύψει στη φοβερή γοητεία της, την κούταξε μιά στιγμή με τη ματιά του φορτωμένη ερωτικό μίσος, και βγήκε από το καλυδάκι... Προτιμούσε τα πάντα ο περήφανος γόης, και τον ταπεινώσι του, το θάνατο άκόμα, από την ταπεινώσι του, που τη θεωρούσε, αν έμενε κοντά της όλη τη νύχτα, κάτι πιο πολύ από αναπόφευκτο...

Τη βρήκανε, την άλλη μέρα, τη Νέλλη οι έκδρομοι, που ανησυχήσανε γι' αυτή, μισοπεθαμένη από το κρύο κι' από το φόβο, μέσ' στο μικρό τσιπάνικο καλυδάκι. "Όσο για το Γιώργο, τον ανακαλύψανε στο βάθος μιάς χαράδρας, με το κεφάλι σπασμένο...

Στα μαδιά του χείλια δεν είχε σβύσει ο θάνατος ένα χαμόγελο ικανοποίησης για νή νίκη του, που, όσο κι' αν την είχε πληρώσει με τη ζωή του, έμενε πάντα ένας θρίαμβος απέναντι στην ανίκητη γοησσα!... ΕΡΕΒΕΡΟΣ

Η Μάρθα Τόρες

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες ειδήσουλές

★ Οι 'Ιταλοί κριτικοί απένει-
μαν τα κινηματογραφικά βραβεία
τους για το 1951. Οι «Αργυρές
ταινίες» όπως ονομάζονται τα
βραβεία αυτά, απονέμονται σ'α
καλύτερα φιλμ, στους καλύτερους
σκηνοθέτες και στους καλύτερους
ηθοποιούς της χρονιάς.

Ο Άλεσσάντρο Μπιαζέττι, ά-
νακνήχτηκε ο καλύτερος σκηνο-
θέτης, ως δημιουργός του καλύ-
τερου ιταλικού φιλμ: «Η Α. Μ.
ο κύριος Ντυπόν». Για το ίδιο
αυτό φιλμ ο Τζέζαρο Ζαβανί
πάρει την «Αργυρή ταινία» που
προσρίζεται για τον καλύτερο σε-
ναριογράφο.

Καλύτερος ηθοποιός ανακηρύ-
χτηκεν η "Α ν ο α - Μ α ρ ί α
Π ι ε ρ ά ν τ ζ ε λ ι γιά την δι-
μουργία της στο φιλμ «Αύριο
θάνε πολύ άσος» και ο πρωτα-
γωνιστής του φιλμ «Η Α. Μ. ο
κ. Ντυπόν» "Α λ ν ο φ α μ-
π ρ ο τ ι σ ι.

Το «Σάνσετ Μπουλεβάρ» βρα-
βεύτηκε ως το καλύτερο ξένο
φιλμ. Καλύτερη ξένη ηθοποιός θε-
ωρήθηκε η πρωταγωνιστρια του
έργου αυτού Γ κ λ ο ρ ι α Σ β ά ν-
σ ο ν και καλύτερος ξένος ηθοποι-
ός ο Π ι ε ρ Φ ρ ε ν α λ γιά τον
ρόλο του στο φιλμ «Ο Θεός έ-
χει ανάγκη από τους ανθρώπους».

★ Το γαλλικό γυναικείο περι-
οδικό «Έκείνη» ανακήρυξε την
Σ ι μ ο ν η Σ ι μ ο ν ως την
πιο κομψή καλλιτέχνηδά της Γα-
λίας.

★ Ο σουρρεαλιστής ζωγράφος
Σαλβατόρ Ντάλι έγραψε ένα σε-
νάριο εμπνευσμένο από την ζωή
της "Αγίας Θηρεσίας της "Αβίλα
που έχει ιδρύσει το τάγμα των
Κερμελιτών μοναχών. "Ο Ντάλι
απεκάλυψε ότι τον ρόλο της "Α-
γίας θα υποδυθεί στον κινηματο-
γράφο η Γ κ ρ έ τ α Γ κ ά ρ-
μ π ο.

★ "Ο "Ο ρ σ ο ν Ο ύ έ λ-
λες θα περάσει τα Χριστούγεν-
να στο Χόλλυγουντ, κοντά στην
έλληνη σύζυγό του Ρ ί τ α Χ α ί-
η γ ο υ ο θ και στην κόρη τους
Ρεβέκα. Οι κακές γλώσσες της
κινηματογραφουτολέως σχολιά-
ζουν ποικιλοτρόπως την είδησι
αυτή.

★ Η Λάνα Τάρνερ που
βρίσκεται στο Μεξικό, δήλωσε ό-
τι θα παρακολουθήσει όλες τις ε-
μφανίσεις ενός αγαπημένου της
ταουμαίου, που θα λάβουν χώρα
στην Τηχουάνα.

★ Η "Α ν ν α - Μ α ρ ί α Π ι-
ε ρ ά ν τ ζ ε λ λ ι, που έονάζεται
τώρα με συμβόλαιο στο Χόλλυ-
γουντ, διέφθερε την είδησι ότι

πρόκειται ν' αραβωνιστή με τον
Τζών Μπάροουρ (γιού). «Μιά
φορά βγήκα μαζί του, δήλωσε η
νεαρά στάρ και αυτή τη φορά
συνοδεύομαι, όπως συνήθως,
απ' τη μητέρα μου».

★ Μετά τον Τ ζ ό ν Μ π ά ρ-
ο υ ο ρ (γιού) ντεμπούταρε
στον κινηματογράφο και η κόρη
του μεγάλου Τζών Μπάροουρ,
που πέθανε έδω και μερικά γό-
νια. Την Μ π λ ά θ Μ π ά ρ-
ο υ ο ρ θα την δούμε γιά πο-
τή φορά στο φιλμ «Ο Λέων του
"Ανδοκλέους". Η οικογένεια των
Μπάροουρ ένοιε να παραμείνη
η βασιλική οικογένεια του Χόλλυ-
γουντ.

★ Και ο αδελφός της Ρίτας
Χαίγνυουρ, ο "Ε ν τ υ Κ α ν-
σ ί ν ο ντεμπούταρε στον κινη-
ματογράφο με το φιλμ «Οι Έξη
καταδίκες μου».

★ Διαρροήες μπήκαν προ ήμε-
ρών το σπιτί του Τ ζ έ ι μ ε
Μ έ ι σ ο ν, στη Νέα Υόρκη. Δεν
πείραξαν όμως τίποτα δικό του,
ενώ αντίθετος πήσαν μαζί τους
φούγοντας μιά κασετίνα που πε-
ριείχε κομμάτια της γυναικας
του, συνολικής αξίας 5.000 δολ-
λαρίων.

★ Η Μ ά ρ θ α Τ ό ρ ε ς
πρόκειται να εγκαταλείψει ορι-
στικά το Χόλλυγουντ επιστρέ-
φοντας στη Σουηδία, την πατρί-
δα της. «Το Χόλλυγουντ, δήλωσε
η Μάρθα, ζημιώνει έναν καλλιτέ-
χνη πολύ περισσότερο από το
νοήμα, που του προσφέρει ως ά-
ντιστάθμισμα».

★ "Ο Τ σ ά ρ λ ε Λ ώ τ ο ν θα
υποδυθεί και πάλι στον κινηματο-
γράφο τον ρόλο του Βασιλέως
της "Αγγλίας "Ερρίκου 8ου.

★ "Ο Ζ ε ρ α Φ ι λ ί π, δήλω-
σε έχοντας ότι θ' αποσταλεί γιά
μερικούς μήνες στο θέατρο. Κα-
τά τον "Απρίλιο του 1952 θα
γυρίσει το φιλμ «Επικίνδυνες
συνέσεις» υπό την διεύθυνσι του
Κλάντ "Ωτάν-Λαρά και κατόπιν
θα είνε ο πρωταγωνιστής στο
προσέγγιζο φιλμ του Ρενέ Κλαίρ.

★ Στο Λονδίνο, η κ. Σπύρε
καταδίκαστηκε σε φυλάκιση 14 ή-
μερών επειδή διαμαρτυρήθηκε κά-
πως έντονα γιά την ποδοβολή του
φιλμ «Η άλεπου της έοήμου».

★ Κάποιος δημοσιογράφος ρώ-
τησε τον Μ π ο μ π Χ ο π. τί
θα ήθελε να ήταν, αν δεν ήταν
αυτό που είνε σήμερα. Και ο
πνευματώδης κομικός του απάν-
τησε: «Θα ήθελα να ήμουν ένα
σαπουνί, που θα έλυσε μέσα στο
μπάνιο της Ρίτας Χαίγνυουρ».

★ Το γαλλικό περιοδικό «"Ο-
περα» δημοσιεύει μιά στατιστική
που αποκάλυπτε ότι στο Παρί-
σι υπάγονουν 5.000 περίπου καλ-
λιτέχνες του θεάτρου και του κι-
νηματογράφου. "Απ' αυτούς ά-
μως μόνο οι 500 κερδίζουν άρ-
κετά γούματα γιά να μπορούν
να ζήσουν άνετα 500 άλλοι...
πεινούν και 1000 είνε υποχρεω-
μένοι να έξασκούν συννώνως κι'
ένα άλλο επάγγελμα.

★ Οι "Ισπανοί κινηματογραφί-
στοι βρήκαν έναν έξυπνο τρόπο
ν' απαλλάξουν τους θεατές του
κινηματογράφου από τον μακρο-
σκελή κατάλογο των ονομάτων ή-
θοποιών, τεχνικών κλπ. που προ-
ηγείται της προβολής μιάς ται-
νίας. Στον κάθε θεατή, μαζί με
το εισιτήριο δίδεται ένα σελλό-
φον πάνω στο οποίο είνε τυπω-
μένη όλη η διανομή του έργου και
τα δνόματα όλων εκείνων που συ-
νέβαλλαν στην κατασκευή του. "Ο
θεατής μπορεί έτσι σε οποιαδή-
ποτε στιγμή να λύση μιά απορία
που βασίζοντας το σελλόφον μετα-
ξύ των ματιών του και της οθό-
νης. Τό φως της τελευταίας του
επιτροπεί να το διαβάση με εύ-
χερεία.

ΠΑΤ ΚΕΝΤΥ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ιστορίες της ζωής

Τό τέσσερα δέματα

Είμαι άνθρωπος εκτάκτως ύ-
ποχρεωτικός, δηλαδή με μεγάλη
προθυμία εξυπηρετώ τους όμοι-
ους μου, σαν τύχη νάχουν την
ανάγκη μου και σαν τύχη νάμαι
σε θέσι να τους φανώ χρήσιμος.
Εξυπηρετώ τον πλησίον μου,
σημαίνει πως κάνω μιά θυσία
χρόνου ή χρήματος, γιά να ώ-
φελήσω το πρόσωπο που ζητεί
τη βοήθειά μου. "Ανθρωποι σαν
και μένα, δεν βρίσκονται πολ-
λοι, στην εγωιστική εποχή μας.
"Αν υπήρχαν, ο κόσμος δώ ή-
ταν καλύτερος. "Αλλά, τέλος
πάντων, τέτοιος είμαι. Και πρέ-
πει νάχω και την ανάλογη έκ-
φρασι στο πρόσωπό μου, σαν
σφραγίδα, να πούμε, της ευγε-
νικής μου ψυχου συνέσεως, γιά να
με ξεχωρίση, ανάμεσα σε τσούους
καδέντες, εκείνος ο βιαστικός
και συγχισμένος κύριος, που ή-
ταν φορτωμένος με τέσσερα πα-
κέττα, μάλλον μεγάλου διαμε-
τρήματος και μιά φωτογραφική
μηχανή, και να με σταματήσει
στο δεξιο πεδίοδρομίο της οδού
Σταδίου, με πολλή ευγένεια, ο-
φείλω να τονίσω:

— Με συγχωρείτε, κύριε. Θά
είχατε την καλωσύνη να μου
κρατήσετε γιά μισό λεπτό αυτά
τα δέματα;

— Πολύ ευχαρίστωσ.

— Μόνο το νου σας στη μη-

χανή.

— Μένετε ήσυχος.

Μου τα πάσαρε.

— "Αχ! έκανε με ανακούφισι.

Έχω σκάσει γιά τσιγάρο, τό-

σην ώρα. Και δεν μπορούσα νά

ανάψω, με πιασμένα και τα δυό

μου χέρια.

Τράβηξε το πακέττο του. "Ε-

βαλε ένα τσιγάρο στο στόμα.

— "Να! Παρντόν, είπε. Πάρτε

ένα τσιγάρο και μου πρό-

τεινε το πακέττο.

— Μερσί, αλλά μόλις το πέ-

ταξα. Και δεν καπνίζω παρά

μοναχα ένα κάθε ώρα.

— "Ορίστε!

— Μερσί. Θάχετε την καλωσύ-

νη να μου κρατήσετε λίγο ακό-

μα το πακέττα, γιά να γράψω

τη διεύθυνσι:

— Πολύ ευχαρίστωσ.

Μου πάσαρε τα δέματα. Και

είπε:

— "Να! Βράσω το μυαλό

που έχω.

— "Να! Βράσω το μυαλό

που έχω.

— "Να! Βράσω το μυαλό

που έχω.

— "Να! Βράσω το μυαλό

που έχω.

— "Να! Βράσω το μυαλό

που έχω.

— "Να! Βράσω το μυαλό

που έχω.

— "Να! Βράσω το μυαλό

που έχω.

— "Να! Βράσω το μυαλό

που έχω.

— "Να! Βράσω το μυαλό

που έχω.

— "Να! Βράσω το μυαλό

που έχω.

— "Να! Πού να πάρη ο διά-
βολος! Έκανε στενωχωρημένος.
Κάπου έλασα τον αναπτήρα
μου. Μήπως έχετε φωτιά;
— Πολύ ευχαρίστωσ!

Μου πήρε τα δέματα. Ξε-
κούμπωσα παλτό και σακκάκι
και ανάσφαρα τον αναπτήρα μου,
από το γιλέκο. Τούδωσα φωτιά.
Πήρε μιά βαθειά καπνιστική εισ-
πνοή. Και ήμουν έτοιμος ν' ά-
κούσω το απαραίτητο «μερσί»
και να συνεχίσω το δρόμο μου,
όταν ο κύριος, πάλι στενωχωρη-
μένος, είπε:

— "Να! Πού να πάρη ο διά-
βολος! Λησμόνησα να γράψω
μιά διεύθυνσι και θα μου δια-
φύγη. Μου κρατάτε, σας παρα-
καλώ, τα δέματα;

— Πολύ ευχαρίστωσ.

Μου πάσαρε τα πακέττα.

Βάδην με ψάχνει πάλι την τσε-
πη του. Έκανε μορφοσμο στε-
νωχώριας.

— "Ορίστε, μυαλό! "Αλλαξα

ρούχα σήμερα και στη βιασύνη

μου, παραλείψα να μεταφέρω το

καρνε μου και το πορτοφόλι μου

από τα παλτά. Μήπως, κατά

τύχην, σας βρίσκεται κανένα

φύλλο χαρτί;

— Και βέβαια, μου βρίσκε-

ται.

Του πάσαρε τα πακέττα.

Ξεκούμπωσα παλτό και σακκάκι,

— Τί ξεχάσατε;
— Μολύβι! Σας ζήτησα το χαρτί και δεν σκέφτηκα με τί θα γράψω απάνω.
— Να σας δώσω εγώ. Έχετε την καλωσύνη να κρατήσετε λίγο τα πακέτα σας.
— Πολύ ευχαρίστως.

Τού πάσσαρε τα πακέτα. Ξεκούμπωσα παλτό, καί σακκάκι και τούβαλα το μολύβι στην τσέπη, γιατί τα χέρια του δεν ήταν ελεύθερα.
— Μερσί! Τώρα, κρατήστε, παρακαλώ, τα πακέτα, για λίγα δευτερόλεπτα.

Μου πάσσαρε τα πακέτα. Τράβηξε το μολύβι.
— Αί, μ'α δεν είναι μυαλό αυτό που έχω.

— Τί σας συνέβη;
— Ξέχασα τη διευθυνσι! Ός αυτή τη στιγμή την είχα στο μυαλό μου. Και τώρα...
— Θα βέλατε να σας δώσω εγώ καμιά;

— Όχι... Διηλοδή — περίπου όχι. Θα μπορούσατε, όμως, να με βοηθήσετε να τη θυμηθώ. Ήταν ένας δρόμος, με αρχαίο όνομα. Τον αριθμό τον θυμάμαι. Τριάντα έφτά! Άλλα την δόξα... Και είχε μεγάλη ανάγκη να τη θυμηθώ, ξέρετε...

Και χτυπούσε με την άκρη του μολυβιού τα δόντια του, για να τονώσει τις ικανότητες της μνήμης του. Στο μεταξύ, έχω κρατούσα τα πακέτα.

— Αρχαίο όνομα, είπατε;
— Μάλιστα. Γι' αυτό είμαι σίγουρος.

— Στρατηγού ή φιλοσόφου;
— Σάμπως ξέρω και πολλά από την αρχαία ιστορία. Όλους τους αρχαίους τους μπερδεύω.

— Είσατε βέβαιος πώς άμα ακούσετε το όνομα, θα το θυμηθείτε;

— Ό! Σίγουρος γι' αυτό. Τότε δεν είναι δύσκολο. Τα αρχαία ονόματα είναι σαράντα-πενήντα το πολύ. Είμαι ικανός στην αρχαία ονοματολογία, μια που κι' εγώ έχω αρχαίο όνομα. Θα σας βοηθήσω.

— Ναί, αλλά σας βάζω σε κόπο. Τα δέματα σας κουράζουν.

— Σας παρακαλώ. Έχω χρέος να σας βοηθήσω. Λοιπόν, έχουμε και λέμε: Σωκράτους; Μιλτιάδου; Σόλωνος; Αριστοτέλους; Αριστογείτονος; Αριστοάρχου; Αριστοδήμου; Αριστιδίου; Αριστομένους; Αριστίππου μήπως;

— Όχι... Όχι... Άλλο είναι. Περικλέους; Φειδίου; Σκόπα μήπως;

— Τί ήταν αυτός ο Σκόπας;
— Αρχαίος γλύπτης.
— Για φαντασθήτε. Δεν τόξερα. Πάντως δεν είναι όδός Σκόπα.

— Μνησικλέους, μήπως; Πλάτωνος; Φειδιππίδου; Μενελάου; Δημοσθένους; Δημοκρίτου; Θαλή του Μιλησίου; Δαιδάλου; Εύπολιδος; Μεγάλου Αλεξάνδρου; Πυθαγόρα; Πρωταγόρα; Διαγόρα; Αναξαγόρα;

— Ούτε... ούτε... Μωρέ πώς μου ξέφυγε! Μέσα στο μυαλό μου τόχω και δεν μπορώ να το κατεβάσω. Είναι να τρελλαθώ κανείς.

— Μην απογοητεύεσθε! Έο' όσον ξέρουμε, ότι το όνομα είναι αρχαίο, θα το βρούμε. Μόνο έχετε την καλωσύνη να σπρώξετε λίγο αυτό το δέμα, για να χωθή καλύτερα στην άμασχή μου.

— Πολύ ευχαρίστως.
— Λοιπόν; Πού σταματήσαμε;

— Στόν Αναξαγόρα.
— Α! Μάλιστα. Αναξαγόρα, λοιπόν, δεν είναι. Μήπως είναι τότε Αλκιβιάδου; Κίμωνος; Θουκυδίδου; Πλουτάρχου; Ξενοφώντος;

— Όχι!
— Λυκούργου, ίσως; Έπαμειώνδα; Ηρακλείτου; Κόδρου;

Έρμού; Απόλλωνος; Θησέως; Ησίοδου; Αθηνόδωρου; Κέκροπος; Πέλοπος; Ηφαιστου; Σηπσιχάρου;

— Ούτε... ούτε. Κι' όσο σκέπτομαι πώς σας άπασχολώ από τη δουλειά σας...

— Σας παρακαλώ. Δεν έπειγομαι. Το ζήτημα είναι να βρούμε το δρόμο. Γιατί τόβαλα κι' εγώ πείσμα. Ευκλείδου, μήπως; Αγαμέμνονος, ίσως; Μέττανος, πιθανόν;

— Όχι, Όχι... Είπατε πώς και το δικό σας όνομα είναι αρχαίο.

— Μάλιστα.
— Πώς, λέγεσθε;
— Σπενσιππος!

— Αυτό είναι! φώναξε κατενθουσιασμένος. Σπενσιππου τριάντα έφτά!

— Για φαντασθήτε! είπα. Άρράδιασα τόσα ονόματα και ξεχάσα το δικό μου. Μά δεν είναι κομικό;

— Γέλασα. Γέλασε κι' εκείνος. Καί, παίρνοντας ό ένα θάρρος από το γέλιο του άλλου, βαλθήκαμε να ξεκαρδίζμαστε, εκείνος με το χαρτί και το μολύβι κι' εγώ με τα πέντε δέματα υπό μάλης.

— Μιά στιγμή να το σημειώσω, σας παρακαλώ, για να μη το ξεχάσω πάλι.

Ακούμπησε το χαρτί στον τοίχο και πήγε να γράψει τη διευθυνσι. Άλλά πάτησε πολύ το μολύβι κι' έσπασε η μύτη του.

— Φτώ να πάρη ό διάολος! έκανε απελπισμένος. Και τώρα τί γίνεται; Θα ζητήσω ένα μολύβι από έναν άλλο διαβάτη.

— Δεν είν' ανάγκη. Έχω ξυραφάκι. Κρατάτε, παρακαλώ, τα δέματα.

Τού τα πάσσαρε. Ξεκούμπωσα παλτό και σακκάκι, έβγαλα το πορτοφόλι και βρήκα το ξυραφάκι.

— Δώστε μου να σας το ξύσω.

— Όχι, άφηστε με να το ξύσω εγώ, που έχω και την εύθυνη του σπασίματος. Έξ' άλλου, μ' άρέσει να ξύνω μολύβια. Κρατάτε τα δέματα, σας παρακαλώ! Μόνο το νού σας στη μηχανή.

— Ένοια σας.

Μου πάσσαρε τα δέματα και τη μηχανή. Έξυσε το μολύβι. Έγραψε τη διευθυνσι. Τού πάσσαρε τα δέματα και τη μηχανή.

— Θα ήταν, άρα γε, μεγάλη μου άναίδεια να σας παρακαλούσα να μου κάνετε μία μικρή χάρι ακόμα;

— Όχι... Όχι... Άλλο είναι. Περικλέους; Φειδίου; Σκόπα μήπως;

— Τί ήταν αυτός ο Σκόπας;
— Αρχαίος γλύπτης.
— Για φαντασθήτε. Δεν τόξερα. Πάντως δεν είναι όδός Σκόπα.

— Μνησικλέους, μήπως; Πλάτωνος; Φειδιππίδου; Μενελάου; Δημοσθένους; Δημοκρίτου; Θαλή του Μιλησίου; Δαιδάλου; Εύπολιδος; Μεγάλου Αλεξάνδρου; Πυθαγόρα; Πρωταγόρα; Διαγόρα; Αναξαγόρα;

— Ούτε... ούτε... Μωρέ πώς μου ξέφυγε! Μέσα στο μυαλό μου τόχω και δεν μπορώ να το κατεβάσω. Είναι να τρελλαθώ κανείς.

— Μην απογοητεύεσθε! Έο' όσον ξέρουμε, ότι το όνομα είναι αρχαίο, θα το βρούμε. Μόνο έχετε την καλωσύνη να σπρώξετε λίγο αυτό το δέμα, για να χωθή καλύτερα στην άμασχή μου.

— Πολύ ευχαρίστως.
— Λοιπόν; Πού σταματήσαμε;

— Στόν Αναξαγόρα.
— Α! Μάλιστα. Αναξαγόρα, λοιπόν, δεν είναι. Μήπως είναι τότε Αλκιβιάδου; Κίμωνος; Θουκυδίδου; Πλουτάρχου; Ξενοφώντος;

— Όχι!
— Λυκούργου, ίσως; Έπαμειώνδα; Ηρακλείτου; Κόδρου;

— Στη διάθεσί σας.
— Πρέπει ν' ανέβω, για δύο λεπτά εδώ στο Υπουργείο των Εσωτερικών, να πώ δυο κουβέντες σ' έναν τμηματάρχη. Καταλαβαίνετε, ότι με τα πακέτα δεν μπορώ να παρουσιασθώ. Θα είχατε την καλωσύνη...

— Πολύ ευχαρίστως.
— Είσατε πολύ ευγενής!

— Το καθήκον μου. Άνθρωποι είμαστε, οφείλουμε να βοηθήσουμε αλλήλους. Δώστε μου τα δυο πακέτα να σας ξεκουράσω.

— Ό! Σας ευχαριστώ θερμάτατα.

Φτάσαμε στο Υπουργείο Έσωτερικών. Μου πάσσαρε τα δέματα.

— Δεν θα κάνω περισσότερο από τρία λεπτά.

— Με την ήσυχία σας. Ή έμπιστοσύνη σας με τιμά. Δεν μου δίνετε και τη φωτογραφική μηχανή, για να μη την έχετε βάρος;

— Δεν πειράζει. Όσο για μία μηχανή, την κρατώ.

— Όπως θέλετε.

Περίμενα δέκα λεπτά, κάνοντας βόλτες με τα τέσσερα δέματα στα χέρια. Και ήταν άρκετα βαρεία. Έπειτα, καθώς έδλεπα να περνά ή ώρα και ό άνθρωπος μου να μη φαίνεται, τ' ακούμπησα στο πρεβάζι κάποιου παραθύρου. Ακόμα ένα τέταρτο. Νά ό άνθρωπος μου, που ψάχνει να με ιδή.

— Έδώ είμαι! φωνάξω.
— Έρχεται.

— Με συγχωρείτε! Άργησα. Άλλά, μόλις μπήκα στο γραφείο, ό ύπουργός κάλεσε τον τμηματάρχη. Και δεν ξέρετε πόσο σας σκεπτόμουν.

— Δεν πειράζει. Ξέρω δά από δημόσιες υπηρεσίες. Τελειώσατε, τουλάχιστον, τη δουλειά σας;

— Κατά το ήμισυ. Για το άλλο ήμισυ, πρέπει να πεταχτώ ως το Υπουργείο Οικονομικών, έπειγόντως... Μόλις με παίρνει ή ώρα. Άλλά τα δέματα... Δεν μπορώ να κάνω κατάχρησι της καλωσύνης σας.

— Σας παρακαλώ. Έκείνο που προέχει είναι να εξυπηρετηθήτε. Δυο βήματα είναι το Υπουργείο Οικονομικών. Άς πάμε.

— Ό! Πώς να σας ευχαριστήσω. Με σώζετε! Δώστε μου τα δέματα.

— Τα δύο. Να μοιραστούμε το βάρος.

Το μοιραστήκαμε αδερφικά! Πήγαμε στο Υπουργείο Οικονομικών. Μου πάσσαρε και τ' άλλα δύο.

λα δύο, κράτησε μόνο τη μηχανή.

— Τρία λεπτά μόνο!...
— Με το πάσο σας, μην στενοχωριέστε.

Έκανε ακριβώς είκοσιτρία. Σ' όλο αυτό το διάστημα, σκεπτόμουν με υπερφάνεια τί ώραιό πράμα είναι να φαίνεσαι χρήσιμος σ' ένα συνάνθρωπό σου, να τούρχεις σαν από μηχανής θεός στις δύσκολες στιγμές του. Τί θα γινόταν αυτός ό χριστιανός χωρίς έμένα; Ποιος θα τούβρισκε την οδόν Σπενσιππου και να λέγεται, μάλιστα, και Σπενσιππος; Και ποιος θα τού κρατούσε αυτά τα βαρεία πακέτα, όπως τα κρατούσα εγώ;

Τέλος, νά ό άνθρωπός μου.

— Τελειώσατε;

— Ναί. Και σας είμαι ευγνώμιαν. Μιά χαρι μόνο έχω να σας ζητήσω άκομα. Να σας πάρω μία φωτογραφία. Δεν θα σας καταστρεψω.

— Τί σας χρειάζεται ή φωτογραφία;

— Είμαι τόσο ύποχρεωμένος απέναντι σας, ώστε θελω ναχω μία ανάμνησι της εύτυχους συναντήσεως μας. Έχετε, μήπως, αντίρρηση;

— Καθε άλλο. Ίσα-ίσα που με συγκινει ή ιδέα σας. Ν' αφήσουμε κάπου τα δέματα, για να μην τα έχω στη φωτογραφία που θα τραβήξετε.

— Όχι! Με τα δέματα σας έλω. Λοιπόν, πάρτε ποζά...

— Χαμογελάστε. Έν τάξει! Η φωτογραφία σας ελήφθη και... θα δημοσιευθί.

— Θα δημοσιευθί; Δεν καταλαβαίνω!... Πού;

— Στις εφημερίδες. Όφείλω να σας δώσω μία εξήγησι: Είμαι συνεργάτης του 'Ινστιτούτου Έρευνών. Και κάνουμε μία καμπάνια με θέμα να βρούμε τον πιο ύπομονετικό άνθρωπο της πόλεως. Καταλαβαίνετε, ότι όλη αυτή ή περιπέτεια με το σπέρτο, το μολύβι, το όνομα του δρόμου, το Υπουργείο και τα δέματα, ήταν προφάσεις. Ό σκοπός ήταν να μετρήσουμε την ύπομονή σας. Ός τώρα, δοκιμάσαμε πολλούς. Κανείς δεν έφτασε ως το μολύβι! Όλοι τα παρατούσαν και με διαβολόστελναν. Θα πάρετε το πρώτο βραβείο. Χαίρετε.

— Μιά στιγμή. Να πάρετε τα δέματα.

— Κρατάτε τα όσα θέλετε! Δεν έχουν τίποτα πράγματα αξίας μέσα!

Αισθάνθηκα την έπιθυμία να τού τα πετάξω στο κεφάλι. Άλλά είχε γίνει καπνός. Και τώρα, αν όητε σε καμμία εφημερίδα, τη φωτογραφία ενός ανθρώπου με ύφος — άς μην τό πώ — να κρατά σαν — άς μην τό πώ — τέσσερα δέματα, να ξέρετε πώς... δεν είμ' εγώ! Να σώσουμε και την αξιοπρέπειά μας. Και είναι πιασμένες και οι μασχάλες μου από το πολύ κράτημα.

ΠΑΝ, ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Με μ ψήφο

Συνηθίζουν πολλοί να λένε, στις εκλογές, όταν άμελουν να ψηφίσουν: «Δέν βαρύνει, τί αξία έχει μία ψηφος;» Κι' όμως, σε πολλές περιπτώσεις, μία και μόνη ψηφος έκρινε σπουδαιότες πολιτικές εξελίξεις. Έτσι, το 1875, έγινε ψηφοφορία στη Γαλλική Έθνοσυνέλευσι για ν' αποφασισθί αν ή Γαλλία θα ήταν στο έξής δημοκρατία ή μοναρχία. Ένας μοναρχικός λοιπόν βουλευτής, ό Ζυλ Λερεάν, άρρώστισε ξαφνικά, έφυγε από τη συνεδρίασι και δέν έλαβε μέρος στην ψηφοφορία. Αποτέλεσμα: Με την πλειοψηφία μιας ύπο ψηφον, ή Γαλλία έμεινε δημοκρατία!

Η ΕΞΑΓΓΕΛΙΣ ΤΟΥ ΕΒΑΠΟΡΕ

του Άρχελαου

— Και σεις για έβαπορέ; Όχι, για την... ξεποινιδαί!

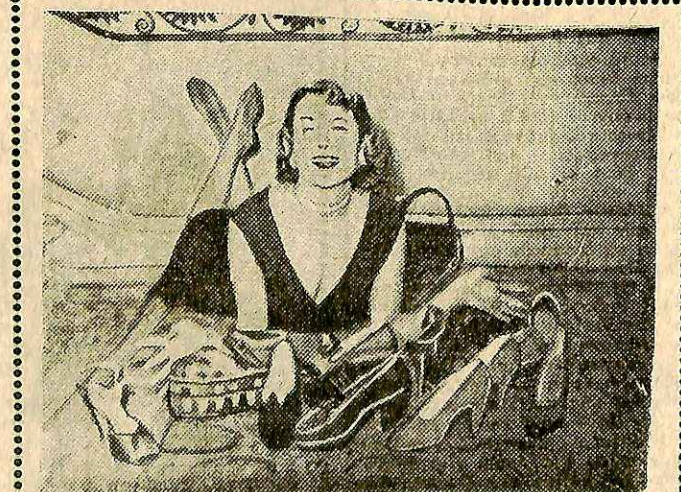
— Τί ανάγκη έχει αυτή; Έμεις να κλαίς που τρέχουμε, για έβαπορέ όλη τη μέρα!..

— Καλή του ώρα του θείου Τζών!.. Τού γράψαμε ότι έχουμε έλλειψι από έβαπορέ και μ'ας έστειλε αυτό!..

— Πό!.. Πό!.. κάτι ψαράκια... γάλακτος που έχω!

— Μωρέ, πώς έγινε αυτή ή Θεανώ!.. Σάν... έβαπορέ άκατάλληλο προς βρώσιν!..

— Να πώς μπορεί να σε παρεξηγήσ' ό κόσμος... Αυτή ή καυμένη πάλεψε για να πάρει το έβαπορέ!..

ΤΑ ΠΙΟ ΜΙΚΡΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΠΟΔΙΑ

Γιά να πανηγυρίσουν την έσοτή του ποσάστου των Ανίου Κορίνου οι Γάλλοι ύποδηματοποιοί άργάνωσαν στη μεγάλη αίθουσα ενός Παρισινού ξενοδοχείου ένα διαγωνισμό. Ήταν να βρούν τα π'ό μικρά πόδια του Παρισινού. Η δεσποινίς Ζακν Ντεκν άναγκάστηκε νικήτρια να δώσ' όν τίτλο της «Ζτα» της ν'ό μικρότερης ποδίστας του 1951.

Κοινό θέμα

(Η σκηνή στη μικρή «πριδεί» σάλα του Ζαβουρίτη. Πρωινή ώρα κι' η πελατεία μάλλον αραιή.)

ΕΚΕΙΝΗ: Ωχρή, άπλη, άπαλη, άδύνατη. Έξαιλόμενι. Σά μικρό πορτραίτο του Γουναρόπουλου. Γαλάζια μάτια, μόνιμο πικρό χαμόγελο σάν στερεότυπη «μάσκα» του πόνου. 20 χρόνια.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Νέος, ψηλός, κομψός, ζωηρός, γεμάτος αυτοπεποίθηση. 28 χρόνια.

ΕΚΕΙΝΗ (ταραγμένη): Λοιπόν...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Λοιπόν, σου δασα το σημειωτό «ραντεβού» με το σκοπό να ξεγυθούμε. Μ' άρρεσι να φερωμαι μ' ευγένεια και με τιμιότητα. Ίδιαίτερα, σέ σένα που άδίζεις κάθε σεβασμό. Είπατε κι' οι δυο νέοι... Κάνουμε παρέα... Πάμε έκδρομές... Βρισκόμαστε

στα ίδια φιλικά «πάρτυ»... Άστειεύομαστε, λέμε τις γνωστές εκείνες λογοπαίικτες φιλοφρονήσεις του κοσμικού «φλέρτ», κι' είνε φυσικό με την επήρεια κάποιου «μπώλ» ή τριών ούισκυ ν' αλλάζουμε καμιά φορά και ματιές τρυφερές. Έτσι;

ΕΚΕΙΝΗ (που δέν θέλει να βρή άπογορευτικό τόν «πρόλογο»): Γιατί μου τ' άλες όλ' αυτά;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Άρχισα με μιό περιληπτική άνακεφαλαίωσι για να συνεχίσω. (Παίζει λίγο νευρικά με τ' άκλειδιά του αυτοκινήτου του). Τόν τελευταίο καιρό μου πέρασε άπ' το μυαλό μιá ύποψις. Ότι άρχισε μέσα μας να γεννιέται κάποιον έλαφρό άίσθηματάκι. Αυτό τó φυσικό, τó άβδό και συννηθισμένο νεανικό «φλέρτ», έκανε μιá μικρή στροφή σέ μονοπάτια επικίνδυνα. Θά μπορούσαμε, άν άφήναμε τόν έαυτό μας, να παρασυρθούμε στό δρόμο του σοβαρού δεσμού. Άλλά σου είπα... Θέλω να είμαι τίμιος. Ένας τέτοιος δεσμός μεταξύ μας, Λέλα, θά ήταν καταστροφή.

Έγώ έχω γεννηθί με τόν προορισμό να κληρονομήσω μιá μεγάλη περιουσία και να διευθύνω μιá τεράστια επιχείρησι. Δέν ανήκω στόν έαυτό μου. Άνήκω στίς ύποχρεώσεις μου, στό σπίτι μου, στή μητέρα μου που αύριο θά είνε χήρα, στίς άδερφές μου, στήν κοινωνία... ΕΚΕΙΝΗ (φωνή που τρέ-

Με λίγα λόγια

* Τó σώμα ενός νεογνού άποτελείται άπό 26.000 διακατομύρια κύτταρα.

* Ένας Σουηδός καθηγητής ύπελόγησε, ότι κάθε γυναίκα χάνει τούλάχιστον μιá ώρα τήν ήμερα μπροστά στόν καθρέφτη της, δηλαδή, μέσα σ' ένα χρόνο 365 ώρες, που μας κάνουν κάτι περισσότερο άπό 15 ήμερες. Άν ύπολογίσουμε τή μέση διάρκεια της ζωής σέ 70 χρόνια, κάθε γυναίκα χάνει, λοιπόν, τρία περίπου χρόνια (για τήν άκρίβεια 2 χρόνια, 11 μήνες και μερικές ήμερες), στό να κυττάξη τόν έαυτό της, άλλοτε με θαυμασμό κι' άλλοτε με πικρία κι' άπογοήτευσι.

* Η γυναίκα που έχει φωτογραφηθί περισσότερο άπό οποιαδήποτε άλλη στόν κόσμο, είνε η... Αιγυπτιακή Σφιγγα. Υπολογίζεται, ότι οι περιηγητάι που συρρέουν άπό όλα τά μέρη στήν Αίγυπτο, τή φωτογραφίζουν 1000 περίπου φορές τήν ήμερα.

* Μέσα σ' ένα φλυτζάνι γάλα, που τó παίρνουμε άμέσως άπό τó ζώο, βρίσκονται έκατό περίπου χιλιάδες βακίλλοι τής φυματίωσης.

* Μιá άμερικανική στατιστική άποδεικνύει, ότι οι γυναίκες άδηγούν καλύτερα άπό τούς άνδρες. Έπί 1.000 γυναικών, που άδηγούν αυτόκίνητο, μόνο 31 παθαίνουν άτυχήματα ή ύποπίπτουν σέ άτυχηματικές παραβάσεις. Έπί 1000 άνδρών, αντίθετα, οι 97 γίνονται ύπαίτιοι άτυχημάτων ή παραβαίνον τούς κανονισμούς τής τροχαίας.

* Η συνήθεια τού να φορούμε τó δακτυλίδι τών άρραθών στόν παράμεσο τού άριστερού χεριού, όφείλεται στήν αντίληψι, ότι άπ' αυτό τó δακτύλο ξεκινάει μιá φλέβα που πηγάζει άπ' εύθείας στήν καρδιά. Δέν ύπάρχει, ωστόσο, πιό σφαλερή αντίληψις άπ' αύτή.

μει, μάτια ύγρ'ά, προσωπάκι που τó ταραχούν μικροί σπασμοί). Νά σ' άπαλλάξω άπ' τή συνέχεια. Κώστα... Κατάλαβα. Έγώ είμαι μιá φτωχή δακτυλογράφος. Δέν θά μπορούσα ποτέ να γίνω «κυρία Βαλερά» έστω κι' άν είμαι κόρη ενός τίμιου στρατιώτη που κέρδισε με τó αίμα του τά γαλόνια τού στρατηγού για να τ' άφήση σέ κάποια φωτογραφία, σάν μοναδική κληρονομιά στήν κόρη του.... (Λυγμός).

ΕΚΕΙΝΟΣ (άδέξιος): Με συγχωρείς, άν σέ πρόσβαλα...

ΕΚΕΙΝΗ: Δέν με πρόσβαλες καθόλου. Έκτιμώ τήν αλήθεια, όσο κι' άν είνε πικρή. Έτσι είνε, όπως τά είπες. Έσύ κι' έγώ δέν μπορούμε να δημιουργήσουμε δεσμό σοβαρό... (Καταπίνει ένα δάκρυ). Έκανες καλά που θέλησες να σταματήσουμε χωρίς «πρίν παρασυρθούμε»... (Πονεμένο γέλιο ή μάλλον κάτι μεταξύ γέλιου και λυγμού...). Μόνο που τó «νωρίς», ήταν για σένα... (Προσπάθεια να δείξη μιá μικρή άξιοπρέπεια). Έλπίζω και για μένα να μην είνε πάρα πολύ άνογ'ά.

ΕΚΕΙΝΟΣ (άνήσυχος): Μη λές άνοησίες!...

ΕΚΕΙΝΗ: Έννοια σου! Κι' άν λές άνοησίες, δέν τις κάνω ποτέ. (Με προσπάθεια, με τά μάτια λαμπερά, με τó μικρό κεφαλάκι ψηλά, γεμάτη δόκληρη άπό ήθικό μεγαλείο)... Σ' αγαπώ. (Παύσι). Πολύ. (Παύσι). Πάρα-πολύ. (Παύσι). Άληθινά!... Χάνω τó πάν, αύτή τή στιγμή... Άλλά μ' όφείλας. Δέν θ' αυτοκτονήσω. Θά σ' άφωνα κληρονομήσι τις τύψεις. Και τότε δέν θά σ' αγαπούσα. Θάταν έκδίκησι κι' έγωισμός. Θάταν μίσος κι' άδιαφορία. Η άπόδειξι τής Άγάπης είνε ή Θυσία. Και θυσία είνε να ζήσω... (Παύσι). Χωρίς έσένα, άλλά για σένα!

(Σηκώνεται).

ΕΚΕΙΝΟΣ (θαυμαμένος): Πού πάς. Λέλα... Ίσως... μπορεί να σου πώ κάτι... Θέλω να πώ...

ΕΚΕΙΝΗ (άπότομα ψυχρή): Νά μ'ήν πής τίποτα. Φεύγω. Κι' άν άκόμα ήθελες να κάνης τώρα έσύ τή θυσία, θάταν άνοηστη και στούς δύο. Σέ λατρεύω. Άλλά τώρα πιά δέ σ' έκτιμώ! Κοντά σου, δέν θά είμαι πιά εύτυχισμένη. Μόνη μου, θά μπορώ να χαίρωμαι τή δυστυχία μου (σιγά). Σκέψου το, και θά δης πώς είνε προτιμώτερο. Σου εύχομαι να μ'ή γίνης ποτέ σου άίσθηματίας!... (Πικρό χαμόγελο). Είπ' άρρώστεια!...

(Φεύγει πολύ γρήγορα)...

ΕΚΕΙΝΟΣ (φωναχτά): Θά είνε βρώ όπου κι' άν πάς κι' όπου κι' άν κυρφής!... (Μόνο του. Ψιθυριστά). Θά σέ παντρευτώ οποιαδήποτε (γλυκά)... δεσποινίς φιλοσοφία!... (Σηκώνεται χαρούμενος κι' άποφασισμένος).

Αύλα(α).

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

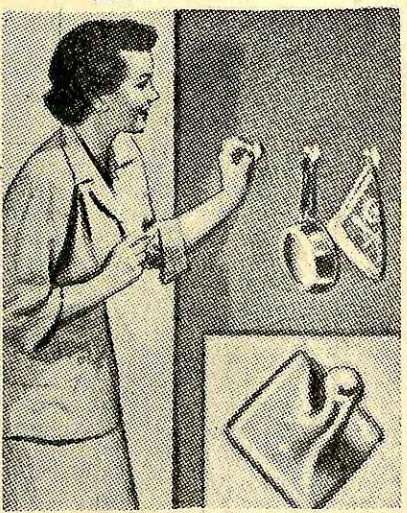
ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΛΑΙΤΕΧΝΕΣ

Ό συμπαθής τραγουδιστής Σταύρος Ξυνδάς οι ευαίσθητες του οποίου σημειώνουν πάντοτε εξαιρετική επιτυχία.

ΝΕΕΣ ΣΤΟΛΕΣ

Η νέα στολή τών Άγγλων στρατιωτών της Κορέας (άοιστεά) είνε πολύ βαρύτερη άπό τήν περσινή (δεξιά). Είνε φτιαγμένη άπό ειδική μάλλινη καμπανίνα και σέ όλη τήν έσωτερική της έπιφάνεια έννι ένα ειδικό νοντρά ύφανση. Στοινίζι δέ περισσότερο άπό ένα έκατομμύριο δοαγυές!

ΟΙ ΚΡΕΜΑΣΤΡΕΣ ΠΟΥ ΚΟΛΛΑΝΕ

Οι μικρές αυτές λαστινένιες κορεμάστρες που είνε έφευρεσι ενός Άμερικανού κολλού νάσις σέ μιá ειδική ούσια σέ οποιαδήποτε λεία έπιφάνεια. Μπορούν δέ να συγκρατήσουν βάρος τεσσάρων όκάδων! Είνε πολύ πρακτικές γιατί ύποσεί κανείς να τις έκκολληση εύκολα και να τις ταπηνήση αλλού

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ του Ι. Κωλέτη

...ταν ήσαν πρεσβυς στο Γ. Α. Ρίσι και πρωθυπουργός στην Ελλάδα

Στά 1835 ό αντιβασιλέας έπι βασιλείας Όθωνος Άρμαν-σπεργκ άποφάσισε να καταργήση τήν έλευθεροτυπία. Έκανε, λοιπόν, ένα διάταγμα με τόν τίτλο «Μέτρα περί Τύπου» και τó έστειλε στόν ύπουργό τών Έσωτερικών Κωλέτη, για να τó μελετήσει και να τó εφαρμόσει. Τó διάταγμα τó είχε πάει στόν Κωλέτη ένας γραμματέυς τού Άνακτοβουλίου. Όταν τó είδε ό ύπουργός γύρισε και είπτε στόν γραμματέα:

—Πήγαίνε να πής στόν κύριο κόμπα (ό Άρμανσπεργκ είχε και τόν τίτλο τού κόμπος) ότι ό βασιλέας με διώρισε για να προστατεύω τις έλευθερίες τού Έθνους και όχι για να τις χαλάω! Η αλήθεια όμως είνε πως κι' ό Όθων δέν άγαπούσε πολύ τήν άπόλυτη έλευθερία τού Τύπου. Μα κι' ό Κωλέτης άνογ'ερα, όταν έγινε πρωθυπουργός (1844—47) πολλά γυπτήματα έδωσε και πήρε άπό τις έφημερίδες τών έχθρών του.

ΈΕ άλλου ό Γ. Τερτσέτης γράφει τά εξής: «Έπί τής βασιλείας τού Όθωνος ό Κωλέτης έδιορίσθη πρέσβυς εις τήν Γαλλία. Όταν έφθασεν εις Παρίσιους πρωθυπουργός ήτο ό Γκιζώτος. Τόν εκάλεσεν, λοιπόν, ό Γάλλος πρωθυπουργός εις έστειρινήν συναναστροφήν.

—Έπ'ήγα — μας έλεγεν ό Κωλέτης άνογ'ερα — άλλά καθώς άνοιξαν οι θύρες και ό ύπρρέτης άνήγγειλε, «ό πρέσβυς τής Ελλάδος», ύψώθη ή καρδιά μου ίσια με τις κορυφές τού Παρνασσού. Άπό τήν χαράν μου δέν διέκρινα άν ήμουνα βυθισμένος εις όνειρον εύθυγισμένο, ή άν εύρισκόμουν τώ όντι εις τήν λαμπρόβολην άνθρην μεταξύ τών αντιπροσώπων τών πολιτι-

Για τη γυναίκα και τον έρωτα

Όταν ένας άντρας δέν κατορθών να έλκύση μιá γυναίκα, είνε άνώφελο να τήν καταδιώκη. Η γυναίκα που έλκύεται άπό έναν άντρα, τού δίνει, χωρίς κι' αύτή να ξέρη τó πώς, Άλλ' ή γυναίκα που ναιάθει πώς τήν καταδιώκει, άγανακτεί και πολύ σπάνια ύποχωρεί.

ΚΡΑΣΣΟΒΣΚΙ

Μιá γυναίκα είνε ειλικρινής, όταν δέν λήν περιττά ψέμματα.

ΑΝΑΤΟΛ ΦΡΑΝΣ

Τό ένστικτο στίς γυναίκες, ύσθδυναμει με τήν άνδρική εύφυία.

ΜΠΑΛΖΑΚ

Ό ρόλος τού έραστου είνε πιό εύκολος άπό τó ρόλο τού συζύγου, για τόν άπλούστατο λόγο, ότι μπορούμε να λέμε έξυπνα πράγματα κάπου-κάπου, άλλά μας είνε πολύ δύσκολο, άν όχι άδύνατο, να τó κάνουμε κάθε μέρα.

ΜΠΑΛΖΑΚ

σιμένων έθνών και έπίσημων άνδρών τής Γαλλίας. Άλλοι με έσυνναίροντο. Άλλοι μ' έρωτούσαν διά τ' άνδραγαθήματα τού άγώνος τής Έπαναστάσεως. Άλλος έθαύμαζε τó ύπερήφανον φόρεμά μου» (τ'ήν φουστάνελα).

Μιá άλλη φορά, στό Παρίσι, ρώτησαν τόν Κωλέτη, σέ κάποιο άρχοντικό σαλόνι, ποιοι ήσαν οι τίτλοι του.

—Πληρεξούσιος πρέσβυς τού βασιλέως τών Έλλήνων! είπτε.

—Ναί, αλλά πώς ύπογράφε-ται ή έξοχότης σας;

—Ιωάννης Κωλέτης.

—Οι τίτλοι σας; Πρίγκηψ,

κόμης, μαρκήσιος;

—Όχι, Ιωάννης Κωλέτης.

Άπό γράμμα τού Κωλέτη σταλμένο άπό τó Παρίσι τόν Μάρτιο τού 1886 στόν Ν. Μπόττασι:

«...Διεκρίθητε, διότι έποταπόθητε, διότι έφιλονεικήσατε περί πρωτείας, διότι δέν άνηθήκατε να κολακεύσητε τά πάθη τών κενοδόξων, να δώσητε έλπίδες εις τούς άισχροκερδέις και τούς ιδιοτελείς...»

Επίσης ό Άλ. Σούτσος γράφει στήν «Πλάστιγγά» του τού 1836:

«Τό καταπειστικόν «υάλισσα» τού κ. Μαυροκοδάτου και τó Σεισηνείον «πολύ καλά» τού κ. Κωλέτη...»

Ό ποιητής πάλι Π. Σούτσος στήν «Κιβόρα» του έγράφει:

«Άκακα ό ένας λέγει»

«χί, χί, χί»

και μ'ας γελά

(Μαυροκορδάτος)

Και τού άλλου μέλι

στάζει τó συχνά

«πολύ καλά»

(Κωλέτης)

Ό Κωλέτης συνήθιζε στήν κουβέντα του να χρησιμοποιή πολύ τήν έκφρασι: «ήγαπητέ»

για κάθε συνομιλήτη του.

Κάποτε ό Γ. Καληπέρης, ι-διαίτερος φίλος του και γραμματικός του, ένα διάστημα, τού τó παρατήρησε αυτό.

Και ό Κωλέτης τού άπάντησε:

—Μά, λοιπόν, δέν τó καταλαβαίνεις πώς όλοι οι Έλληνες μου είνε «ήγαπητοί»!...

Ό Κωλέτης όταν τόν κατηγορούσαν ότι είνε άκαλόγητος του (ούρές τούς έλεγαν τότε αύτούς) κάποιους όχι και τόσο τίμιους και «πασταικούς» ανθρώπους, άπαντούσε:

—Χρειάζονται και τά μισομάνδηλα!...

Τόν Κωλέτη τόν κατηγορούσαν οι έχθροί του ότι έβαφε τά μαλλιά του.

Αυτό, όμως, ήταν ψέμμα.

Είνε περίεργο, μ'α γεγονός, ότι ό Κωλέτης σέ προχωρημένη ηλικία (68 χρόνων) είχε έλάχιστες λευκές τρίχες.

Άλλοι είπαν ότι δ'ήθεν φορούσε «υπερούκα». Άλλά κι' αύτό ήτανε ψευτιά.

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

Αθηναϊκά έδικαιρα

Κορεατικά

Ναί, ναί! Τά έσυμφώνησε εκεί εις τήν Κορέα, ή διμερής έπιτροπή ή τόνον σοβαρέα. Καθώρισαν σαφέστατα τήν ούδετέρα ζώνη, καθαρογράψαν σέ χαρτί ό,τι έχουν συμφωνήσει. Μά παραλλήλως—και σ' αύτό κανείς δέν διεφώνει—ό πόλεμος άκάθεκτος δέ εξακολούθησι!

Πολύ-πολύ πρωτότυπη αύτή ή συμφωνία. Με ποικιλία πρό παντός κι' όχι μονοτονία. Κι' έτσι καθιερώνεται αύτή ή σοφή άρχή! Νά έχουμε και πόλεμο μ'α και... άνακωχή!

Τρώγεται ήλιος

Κοντά στα τόσα άλλα, θά λείψη άπ' τήν αγορά και τών παιδιών τó γάλα. Δέν έχει, λέει, συνάλλαγμα, γάλα κουτιού να φάνη. Και τó κοντύλι τ'όθωσαν οι φίλοι Άμερικάνοι. Και όταν τούς έρώτησαν πώς θά τραφούν τά βρέφη, άπάντησε ή Άποστολή σαφώς και έπιμόνας: «Μπορεί πολύ θαυμάσια ό ήλιος να τά τρέφει, ό θαυμαστός σας ήλιος, ό λίαν ζωογόνος!»

Λαμπρά, τώ όντι, αύτή ή τροφή, πούχουμε στήν Ελλάδα. τ'α βρέφη μας να τρέφονται με τή χρυσή λιανίδα. Μά δέν μας λείει ή Άποστολή, ή τόνον ρωμαντώδης, τó τί θά τρών σαν ό καιρός θά είνε... συνεφέδης;

Διά λόγους χορού

Θά τó διαβάσατε, θαρρώ. Ό άντρας τής τής έήτησε να πάνε στό χορό. Έκείνη, όμως, δέν ήθελε να τόν ακολουθήση και πήρε δηλητήριο διά ν' αυτοκτονήση!

Στών τών αυτοκτονιών τή φοβερή μαγία, είνε αύτή ή σύζυγος περίπτωσις σπανία. Νά παίρνη τήν άπόφασι να τ'α πεθαίνη τζάμπα, γιατί θέλει ό σύζυγος να τή χορέψη... σάμπα!

Εμφύλιος πόλεμος

Άπίστευτον! Μά γεγονός που είνε να τ'α χάνης. Κηρύχθηκε ό πόλεμος Φλωρίνης και Κοζάνης! Εις τήν Κοζάνη έγινε μάς ποδοσφαιρικός, εις ό τούς αντιπάλους των οι Φλωρινέσι νίκησαν. Κι' οι Κοζανέσι, μη στέργοντες σέ τούτο τó κακό, άφού τó μάς τελείωσε, καρτέρι τούς έστήσανε. Κι' έγινε μάχη κρατερά εκ ταύτης τής αιτίας με τελικό άποτέλεσμα, πεντέξη τραυματίας!

Ηρωϊκώς πολέμησαν κι' οι δύο παρατάξεις. Μεθ' ό, προσήλθεν ό... στρατός κι' άποκατέστη ή (τάξις)!

Στά...συνόρα τους τράβηξαν οι άντίπαλοι έν βιασύνη. Κι' έλπίζεται πως συντομα θά ύπογραφή ή... ειρήνη! (Πού θά κρατήση ως πού ένα μάς καινούργιο ζα-ναγίνη!)

Διαζύγια άστέρων

Με τρόπον σκληροκάριον, ώμόν και άνελέητον, χωρίζουν τώρα ό Φράνσοτ Τόν και ή Βαρβάρα Πέιτον. Διά τρεις βδομάδες έζησαν πολύ γλυκά και φίνα, αλλά δέν έτελείωσαν τού μέλιτος τόν μύνη.

Μά ως μη στενωχωρίομαστε γι' αύτό τó χωρισμό (τους). Γρήγορα, πολύ γρήγορα, θά σβύσουν τόν καυμό τους. Καινούργιο ταίρι θά βρουν, με σκέρτσα και γλυκάδες. Κι' έτσι, θά ξαναπαντρευτούν γι' άλλες δυό-τρεις... (βδομάδες)!

Πρόδοος

Λόγω τών μέτρων ρεύματος πού πρώτα άναφέραμε, τώρα ξαναγυρίζουμε εις τά παλαιά πού έέραμε. Και μέσ στους άλλους, τούς πολλούς και φοβερούς (μπελάδες μας, γιάδες μας).

Αί, όσο πάμε, δηλαδή, όλα και προοδεύουμε. Στής εξέλιξης τó ζενιθ να φτάσουμε κοντευουμε. Και τού αιώνος τού είκοστού και τής προόδου (σταμάτα).

Κερί, φυτίλι, κάρβουνο, σαδί, φουφού, και λάμπα!

ΠΑΝ. ΠΑΠ.

Έλένη Γκίκα

Τὴν ὑπόθεσι αὐτῇ, ἀνέλαβε ἡ Ἑλένη Γκίκα, ὅχι μόνο γιατί δια-
(Ἡ συνέχεια ὀπισθεν)

Ἕλληνες καὶ ξένοι κατὰ σκοποὶ
ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς προηγούμενης σελίδος)

πρὸς ἀκμαίω τὸ ἡλικίᾳ της, ἀλλὰ γιατί
σαν δικηγόρος, θὰ μπορούσε νὰ πείσει τὴ
διερχομένη νὰ βοηθήσῃ τὴν προσπάθειά τους.
Ἔτσι, στὶς 6 Ὀκτωβρίου, τὸ πρῶτ', ἡ τολ-
μῆρ' Ἑλληνίδα βρῆκε τὴν εὐκαιρία νὰ τὴν
πλησιάσῃ, τὴν ὥρα τοῦ περιπάτου, μέσᾳ στὸ
σκοτεινὸ διαδρόμῳ τοῦ κτίριου. Στάθηκε
προσὰ τῆς καί, χωρὶς περιστροφές, τῆς ἐ-
ήγγισε, μὲ χαμηλὴ φωνή, τὴν ἀπόφασί τους.
Ἡ Μπουτούρη ἔμεινε σιωπηλὴ ἄρκητ' ὥρα,
χωρὶς νὰ ξαφνιασθῇ καθόλου ἀπὸ τὴν ἐξομ-
λόγησι ποὺ τῇ ἔκανε ἡ κρατούμενῃ. Ἦταν
σαν νὰ τὸ περίμενε αὐτὸ ἀπὸ καιρὸ. Ὑ-
στερα τὴ ρώτησε, μὲ τὸν ἴδιον χαμηλὸ τόνο:

— Καὶ μὲ ποιὸν τρόπο ἐλπίζετε νὰ βγῇ-
τε ἀπὸ δῶ μέσα; "Ολοὶ βρίσκονται ἀκόμη
στὶς θέσεις τους. Δὲν ἔλειψε κανεὶς ἀπὸ
τοὺς ἀξιωματικούς καὶ τὴ φρουρά...

Ὁ ἄπλος τρόπος τοῦ δέχθηκε τὴν πρότασιν τῆς Ἑλληνογερμανίας, ἔκαστος τῶν Γκαὶ νὰ προχωρήσῃ περισσότερο στὶς ἐκμισθώσεις τῆς καὶ τὴν ἡσυχία καὶ τὸν βοήθησιν καὶ ἴδια τὴν ἀποπείρασιν τοὺς. Ἡ Μουσουλμανοὶ καὶ πάλιν δὲν ἐναίχοντο σὲ συζητήσι. Τῆς εἶπε μόνο πῶς τὴν ἀπάντησιν τῆς θὰ τὴν εἶδεν τὸ βροῦν. Πραγματικά, λίγο πρὶν τοῦ σκοτεινίσαι, ἡ διερχομένη μὴκη στὸ καλλι τοὺς.

— 'Εν τάξει, είπε. Τὰ κανόνισα όλα! Θὰ φύγετε άπόψε, μετά τὰ μεσάνυχτα. Ὁ σκοπὸς τῆς πώλης ἔξεραι τὴν ὑπόθεσιν, εἶνε συμφωνὸς νὰ κἀνὴ τὰ στραβά μάτια. Ἄλλως τε, εἶνε κι' αὐτὸς ἀποφασισμένος νὰ δραπετεύσῃ. Δὲν πρόκειται ν' ἀκολουθήσῃ τὴν μονάδα του, ποὺ θὰ φύγῃ μεθαύριο τὸ πρωτὶ...

Οι κρατούμενες αισθάνθηκαν ανέπιστα χαρά. Ήξεραν πως η παλιά σιδερένια πειθαρχία των Γερμανών, είχε σπάσει, ότι τις τελευταίες εκείνες μέρες λιποταχτούσαν οι περισσότεροι από τις υπηρεσίες τους, ότι είχαν σημειωθεί μικροστάσεις σε διάφορες μονάδες και, τέλος, ότι είχαν προκληθεί και μικροσυγκρούσεις ανάμεσα στους στρατιώτες και τους αξιωματικούς. Ή απουσία τους είχε άρξήσει. Γι' αυτό, όταν η Μπουντούρη έπεσε στις κρατούμενες την απόφαση του φουρτού να δραπετεύσει, δεν έδειξαν καμμία έκπληξη. Ρώτησαν μόνο:

— Καὶ ποῖο θὰ εἶνε τὸ ἀντάλλαγμα γιὰ τὴ βοήθειά σας;

— Τίποτε, είπε. Θέλω μόνο να διατηρήσετε την ανάμνησί μου χωρίς κακία..

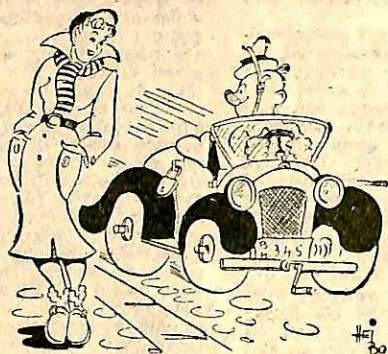
“Εφυγε δακρυσμένη σχεδόν, γιὰ τὰ ξανα-
γυρίση ἀργὰ τὰ μεσάνυχτα. Οἱ κρατού-
μενες τὴν περιέμεναν μὲ ἀγωνία. Χωρὶς τὰ τοῦς
πῆ λείξῃ, τίς ἔβαλε ὅλες στὴ σειρά, μῆτε
μπροστά καί, ἀκολουθώντας ἡ μία τὴν ἄλ-
λη, βῆκαν ἀπ’ τοῦ κελλὶ τους. Ὁ διάδρο-
μος τῶν φυλακῶν ἦταν σκοτεινὸς καί πα-
γωμένος. Καμμία φωνή, οὔτε ἦχος δὲν ἀκού-
γόνταν ἀπὸ ποθενά. Οἱ γυναῖκες εἰλησθη-
ναι μὲ πραγματικὴ εὐλκρίνεα τὴν διερχομένη, ποὺ
ἔσφιγγε τὰ χέρια τους μὲ συγκίνησι. Ἡ-
ταν ἕνας περίεργος χωρισμός, ποὺ γέμιζε
μελαγχολία τὴν ψυχὴ τους. Μιά-μιά, βῆ-
καν κατόπιν σὺ δρόμο, ἀκολουθώντας δική
τους κατεύθυνσι μῆσα στὸ φθινοπωρινὸ σκο-
τάδι. Ὁ δρόμος πρὸς τὴν ἐλευθερία ἦταν
πιά ἀνοικτός...

Μὲ τὸν τρόπο αὐτό, δολοκληρώθηκε μιὰ
δογματική σελίδα τοῦ μυστικοῦ πολέμου:
Τρεῖς ὡλοὺς ἡμέρες πρὶν τὴν ἀπελευθέρω-
σιν τῆς Ἀθῆνας, ἕνας ἀπὸ τοὺς πρωταγωνιστὰς,
ὁ Γιώργος Μαυρομάκης, βρῆκε τραγικὸ θά-
νατο, μπροστὰ στὸ ἐκτελεστικὸ ἀπόσπασμα,
ἐνῶ ἡ Ἐλένη Γκίκα σάθηκε σὰν ἀπὸ θαύ-
μα, χάρις τῇ ἐξαιρετικῇ τῆς ψυχραιμίᾳ
καὶ τῇ ἀνέλπιστῃ τύχῃ της. Μόνον ὁ προ-
δότης τους, ὁ ἀσπίσιος Γιώργος Πουλᾶκος,
ἔμεινε ἀτιμώρητος. Ἀκολουθεσε τοὺς Γερ-
μανοὺς κατὰ τὴν υποχώρησιν τοὺς ἀπὸ τῆς
Ἑλλάδας καὶ ἐξαφανίστηκε...

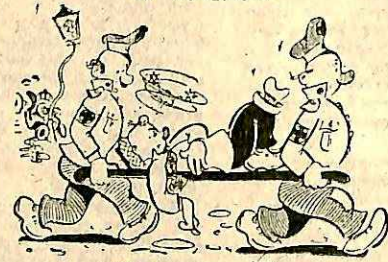
ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Ἐπανόρδωσις

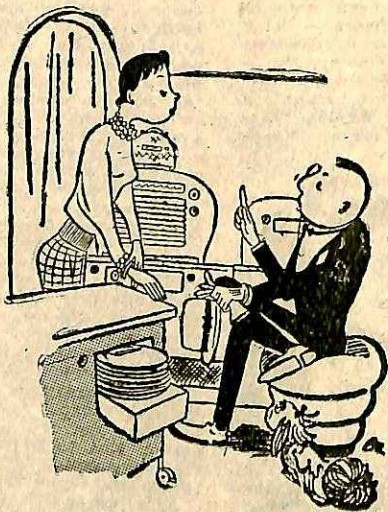
ἸΟ κ. Παρμενίων Ἀθων. Χαριάνης, μα-
γιστὸς ἀπὸ τοῦ Βόλου, μὲ τὴν παρακλίση
κάνουμε μιά μικρὴ ἐπανόρθωσι, ἐπειδὴ τὸν
παρόντος στὸ ὑπ' ἀριθμ. 663 τεύχος καὶ ὡς
προέβη, ἸΟ κ. Χαριάνης μὲς στὲν αἰετὶ καὶ
τίγρῳ τῆς δικαστικῆς ἀποφάσεως Διορι-
σθῶν Βόλου, ποὺ τὸν κηρύσσει ἀθώο, λόγω ἀ-
φιδολιών. Εὐχαριστοῦς κάνουμε τὴν ἐπανά-
ρθωσι.

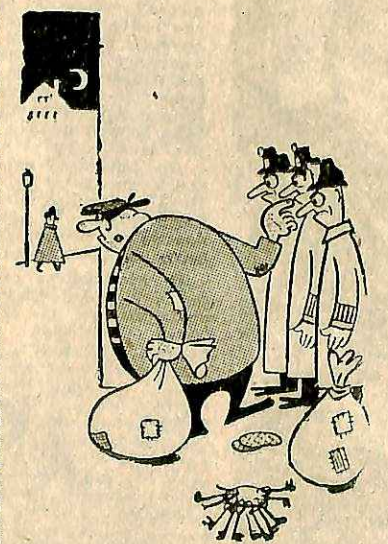
Ἡ ἀφορμή...

...Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα

— "Ηθελα, δεσποινίς, ένα ραδιό-
φωνο, αλλά μόνο με... βραχεία κύμα-
τα. Έχω ένα πολύ μικρό δωμάτιο!

—Προχώρει τώρα, Μιστόκλη. "Εφυγε ὁ ἀστυφύλακας!...

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

Βασίλειον Γραμουντάνην, Μυτιλήναι: Λαβάνω πολλά γράμματά από τ' ὄριόν νησί σας καὶ χαιροῦμαι πού τὰ διδάσζω. Θὰ κἀνω δὲν μπορῶ γιὰ νὰ τὰς εὐχαριστήσω, ὅμως ἂν 'Αντ. Τ.', Ἐνταῦθα: Δὲν πρόκειται νὰ διακοπῇ ἡ δημοσίευσίς τους γιὰ τὸ κατ'ἑξῆς σας! Σ πύρου. 'Αλε υ ρ ὅ π ο υ λ ο ν. Κύνην: Μόλις κατορθώσω ν' ἀνακαλύψω τὴ διευθύνσιν του, θὰ ἄρῃ τὴ στείλω ταχυδρομικῶς. Λίγη ὑπομονή. Ν ι κ ὀ λ α ο ν Ψ ρ ὀ ῶ ν, Δράαναι: Εὐχαριστῶ γιὰ τὴν καλὴ διδασίαν. Περιμένω. Μ ι χ ἂ λ σ κ ο ῦ ρ α ν, Λακωνία: Στὶς 17 Σεπτεμβρίου 1943, πέρασε ἀπὸ τὴν Ἀθήνα τραυματισμένος, Φιλοεθνικός σὲ φιλικὸ σπῆτι, ἔγινεν καλὰ καὶ τὸν πρόβλεσαν. Τὸν συνέλαβε ἡ Γκεστάπο καὶ τὸν ἐξέτελεσε στὶς 22 Δεκεμβρίου τὸν ἴδιον χρόνον. Ἦταν ὑπέροχος Ἕλληνας. Παναγιώτην Παπαδόπουλον, Σ.Τ. 103, Δ.Π.: Εὐχαριστῶ πού με θυμᾶσθε. Νικόλαον Παπαγεωργίου, Ν. Σύμωρον: Τὸ συναδέλφω σας τὸν γνωρίζω ἀσχετὰ καλῶς, υπερεξέτελες μαζί στὴν δεσπορία. Χαιρετισμούς, Εὐάγγελον Καραγιαννίδην, Θεσλίον: Περάστε μιὰ Τετάρτη ἀπὸ τὰ γράφεά μας. Γιὰ τὸ ἄλλο ζήτημα, δὲν γίνεται ἀπολύτως τίποτε. Ἰ ω ἂ ν ν η ν Χ. Πάστραν, Ἐνταῦθα: Οἱ στίχοι σας γιὰ τοὺς ῥοδες τῆς Κατοχῆς, καλοί. Κωνστ. Ζακόπουλον, Χίον: Κάποτε λάθος. Ὁ Λιούτο Παφίλα ἦταν Αὐστριακὸς Κουτσίλκι. Χ. Χ. Χ., Παλαίον Φάληρον: Κάθε συλλήψεις πεοιτεῖται. Γεωργίου Παπασταύρου, Ἐνταῦθα: Κατηγορῶ τοὺς Γερμανοὺς, ἀλλὰ περισσότερο τοὺς συνεργάτας τους. Μαρίαν Βασίλοπουλον, Ἀλεξανδρούπολιν: Θὰ συνεχιστοῦν. Σοφία Μυταράκη, Ἀγγελικὴ Ταμπακοπούλου, Ἀλεξάνδρα Ἰωαννίδου, Δήμητρα Μαρσολὴ καὶ Δέσποινα Τούλαρη, Ἐνταῦθα: Διδάσκει τὴν πιὸ πᾶνω ἀπάντην καὶ νὰ οὐ ξαναγραφέτε. Χ ο ι σ τ ὀ φ ο ῦ ρ ο ν Ντεγιάννην, Ἐνταῦθα: Δὲν πρόκειται γιὰ τὸ ἴδιον πόσπον. Κάποιο λάθος κάνατε. Ἰ ω ἂ ν ν η ν Δ. Ἀπαστόλου, Ἐνταῦθα: Νὰ οὐ στείλετε καὶ τὰ ὀνόματα. Ἐτοί μὲν εἶνε τελείως ἀχρηστά. Γεωργίου Λεβέντην, Α.Σ.Π. 102 Π.Κ.: Ἡ ἀποστολὴ αὐτὴ δὲν ἔγινε ποτέ. Κωνσταντίνον Δροσόπουλον, Θεσλίον: Πῶς τὸν πάθατε ἔτσι! Λεων. Α. Παρακλήν. Κάιστον: Τὸ γράμμα σας σκοτεινὸν καὶ ἀκατάληκτον, Ε.Φ.Θ., Καλαμάς: Δὲν ἔλαβα κανένα τέτοιο γράμμα. Πάντως σας ἀπαντῶ στὸ δεύτερον. Γ ι α ν ἂ κ η ν Κυριακόπουλον, Πάτος: Εὐχαριστῶ. Βασίλειον Ἰωαννίδην, Ἡλιοπόλιν: Γνωρίζω πολὺ καλὰ τὴν ἀδελφοῦ σας Τερέζα. Θὰ σας γράψω. Τανυμάτσην Χ. Α. Ν. Ἐνταῦθα: Ὑπᾶνγει ἀνεπὶ κῆρας πρὸς τοὺς ἰσοῦς πού τὸν ἐπισκέπτεται γιὰ τελευταία φορὰ τὸ κρᾶτί. Νὰ τὴ ζητήσετε ἀπὸ τὸν Ἀρχιεπισκόπον. Οἱ «Κατάσκοποι» θὰ συνεχιστοῦν. Γ ω ι τ ὀ ρ ὀ π ο υ λ ο ν Ναυπάκτον: Θὰ περιμένω. Γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια εὐχαριστῶ. Ι. Σ α ῤ ῥ ῖ ν Ἀλον: Ὅλοι τὸν ἀντίκρουον τὸ θάνατον ἐκ ἐλληνικῆς παλληκαριά! Τὰ δάκρυα, πού οὐ γράφετε, ἴσαν δάκρυα ὑπερπνεύμας καὶ ὄχι δειλίαν. Β. Φ α σ ὀ λ α ν, Καλὰ σας: Σὰς ἀπαντῶ ταχυδρομικῶς. Ν ι κ ὀ λ α ο ν Μ.πουρκίου, Σύμον: Καλὴ ἡ φωτογραφία καὶ τὴν κρατῶ. Σὰς στέλνω, τὸ ἀντίτιμον. Ν.Σ. Μπεάκον Γυθίου: Ὅποτε θέλετε. Ὁ κ.Τ. Τζωρτζάκης εἶνε φίλος μου. Ἀ.ο. Παπανουστάνου, Β.Σ.Τ. 103) Α.Σ.: Τὸ σαμποτάζ αὐτὸ δὲν ἔγινε ποτέ. Εὐχαριστῶ. Ἰ ἂ κ ὀ β ὀ ν Λεμπόν, Ἀλεξανδρεῖαι: Τὸ γράμμα σας μὲ συνκίνησε βαθύτατα. Εἴσατε ἕνας καλὸς φίλος. Ἀ ν α σ τ ἄ σ ι ο ν Δασκαλάκην, Πύον. Ἡλιὰς: Ἡ ἰδέα σας πολὺ καλὴ ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν γίνεται τίποτε πρὸς τὸ παρόν. Ἀ ν θ ὀ π ὀ λ ο κ α γ ὀ ν τοῦ Ἀλβανικῶ 41, Ἐνταῦθα: Οἱ θῆρες σας καὶ οἱ θῆρες τῶν συναδέλφων σας δὲν πῆναν ναῖνες. Ἡ Ἑλλάδα θὰ εἶνε ἐκνευμονιῇ πάντοτε. Σ ἂ β β α ν Κανακῶν Πειραιᾶ: Ἡ ἐπανόρθωσις θὰ νῆν ἀνὰ καὶ τὸ ζήτημα δὲν εἶνε σοδαὸν. Πάντως εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ὑπόδειξιν. Ν ι κ ὀ λ α ο ν Βλάνου καὶ Σ. Γιαννουσῆν, Ἐνταῦθα: Θὰ συνεχισθοῦν, Εὐχαριστῶ. Ἰ μ π ο ρ., Ἐνταῦθα: Ὁ «Θ» δὲν δημοσιεύει συνεργασίαν ἀναγνωστῶν. Τὸ διήγημά σας, ὄχι καλὸ. Οἱ στίχοι σας ἀπῶς καλοί. Π α ν τ ἂ λ ῆ ν Ἀνδρέου, αὐτό: Ὁ «κουστοπολιός» εἶνε συνθήκη ἀρχαιοτάτη. Ἀ χ ι λ λ ἂ α Παναγᾶκήν, Ἀμοργόν: Θὰ γράψω. Δὲν χρειάζομαι περισσότερα στοιχεῖα. Εὐχαριστῶ. Χ ο ι σ τ ὀ φ ο ῦ ρ ο ν Μπέλλου, Κάιστον: Δὲν ἔχετε δικη. Ζητῶ συγγνώμην καὶ κάνω τὴν ἐπανόρθωσιν. Ὑπὸν περίπτωσιν ὅμως αὐτὴ πέφτεται ἔξω.

Τυμνές ἀλήθειες

Ντόρος γίνεται μεγάλος κάπου ἐδῶ καὶ πέντε μῆνες
κι' εἶνε θέμα τῆς ἡμέρας οἱ γυμνὰς οἱ μπαλλαρίνες
καὶ διχάζονται οἱ ἀπόψεις κι' ἀγωνίζονται οἱ νόμοι
γιὰ νὰ ἱκανοποιήσουν τὴν Κοινὴ κι' ἀθῶα γνώμη!

«Τὸ γυμνὸν καὶ χάριν ἔχει» ἐπιμένουν μερικοὶ
κριτικοὶ καὶ ἀσθητικοὶ
κι' ὠρισμένοι, ἀντιθέτως, γῆν κινουμένην κι' οὐρανοὺς
καὶ ζητοῦν ῥητῶς, ἐν τέλει,
σὰν καινούργιοι Πιραντέλλοι,
τὸ γυμνὸ νὰ καταστείλουν καὶ νὰ «κτύσουν τοὺς γυ-
(μνοὺς)»!

Φαύλος κύκλος, μ' άλλους λόγους κι' ὅτι ἄλλο
(θέλεις πὲς
κι' ὅλο δὸς του συγκροτοῦνται κρατικές ἐπιτροπές,
καὶ προστίθενται, μοιραίως, παχυλὲς μισθοδοσίες
γιὰ ἐλέγχους, «παραστάσεις» κι' ἀσθηρὲς λογο-
κρισίες!

Ἀσχολείται, σὺν τοῖς ἄλλοις, μὲ τὸ θέμα αὐτὸ καὶ
 ἕνα κόσμος συγγραφέων νομικῶν κι' ἐπιστημόνων.
 Κι' ἕνας κόσμος δικαστῶν μας καὶ σοφῶν νομο-
 μάθων.
 Κάθε λίγο καὶ λιγάκι στὸ «σκαμνὶ» γυμνὰ καθίζει
 κι' ἀσχολούμενος μονίμως, μὲ τὸ θέμα τοῦ... στήθους,
 ἄρθρα κώδικες καὶ νόμους, συνεχῶς... ἀποστηθίζει!

Συνεπώς, κατόπιν τούτου, ὁ κοσμάκης δυσφορεῖ
καὶ τὸν οἰκτὸν τοῦ ἐκφράζει καὶ τὴν ἀνάτη τοῦ λήπη
μουρμουρίζοντας συγχρόνως «ὅλα τάχει ἡ Μαρὶωρη
μόνο ὁ φερετζές τῆς λείπει!»
—Βρὲ καλοὶ μου, λέει ἐπίσης, τὸ ταλαίρωτο κοινὸν
παρატράβηξε τὸ θέμα τῶν γυνῶν μπαλλαρινῶν!
Ἐμοχθήσατε, γιὰ αὐτὸ, κατὰ πρόπον ἀσυνήθην!
Γιὰ κυττάτε καμνιὰν ἄλλη σοβαρότερη δουλεῖα...
Σταματήστε, τέλος πάντων, νὰ προσέχετε τὰ...σπῆθιν
καὶ προσέχετε καὶ λιγάκι τὴ δική μου τὴν...κοιλιά!

»Τις χορεύτριες αφήστε της...συκής νά φέρουν φύλλον
καί φροντίστε γιά τή...γύμνια τῶν χιλιδῶν ὅ-
(παλλήλων,
πού γυρίζουν οἱ καύμενοι,
πρὸ πολλοῦ... τσιτσιδωμένοι!

«Ρίχτε μόνο μιὰ ματιά σας, σ' ὅλα τὰ μπακάλικα
στὰ χασάπικα, στοὺς φούρνους καὶ στὰ γελατά-
καὶ θὰ ἴητε, κύριοί μου, μὲ... «γυμνὸ τὸ μᾶτις»
(ὁλοι,
ὅτι μῆνες δὲν ὑπάρχει οὔτε αὐτὸ στὸν αὐτοπώλη,
ὅτι πετάζει στὰ νέφη
καὶ τὸ γάλα γιὰ τὰ βρέφη
καί, χωρὶς πολυλογία, θὰ προσέξει» ἀσφαλῶς
τὴν φτωχὴ τὴν ἀγορὰ μας, ποῦ... γυμνὴ ὄηκε
(ἐντελώς!)

«Μπρός, λοιπόν, σ' αυτή τη... γύμνια καὶ στὶς τό-
(σες τὶς ἑλλειψεις
εἶναι κρίμα νὰ κυττάτε τὶς ἀσφαιδίες... καλύψετε!
Συνεπῶς καὶ γιὰ καλὸ σας, προσπάθησε, πρὸς
(Θεοῦ!
νὰ... καλύψετε πρωτίστως, τὶς... ἀνάγκες τοῦ λαοῦ!

«Αν ἡ γύμνια σᾶς πειράζει καὶ σᾶς κἀνὴ ἔξω φρε-
(νῶν,
τότε, πλέον, ἀπ' τοὺς φόρους ἀπαλλάχτε τὸ κοινὸν
καὶ φροντίστε, παραχρήμα, νὰ μειώσετε λιγάκι
τις χιλιάδες ἐφορίες, πού... γυμνῶνουν τὸν
(κοσμάκη!

»Για τὰ...ἦθη μου, βεβαίως, πὼς δουλεύετε θὰ πῆτε καὶ γι' αὐτὴν τὴν ἡθικὴ μου, στὰ σαράντα θὰ... (κοπῆτε!) Μά, νομίζω, πὼς στὸν τόπο τὸν δικό μας ἐθικός, ὁ λαός, ἐγὼ τρoύτῃσιν, εἶμαι ὁ μόνος... ἡθικός! Κι' ἀκριβῶς γι' αὐτὸ τὸ λόγο τάχα κάνει χρόνια (ροῖδο,

ἐπειδή, στὴν ἐποχή μας,... ἠθικὸς θὰ πῇ... κο
(ροϊδο!)

«Μά, ἐκτὸς αὐτοῦ, ἀκόμα, μὲ διδάξανε οἱ πειρεσ-
ἐκλεκτοὶ ἀρμόδιοι μου καὶ μεγάλοι μου σωτῆρες
ὅτι... «καλύψις» σημαίνει στήν πατρίδα μου συ-
(νῆθος),
«κάτι» ποὺ δὲν ἔχει σχέση με τοὺς νόμους καὶ τὸ
(... ἦθος).

»Μὲ «καλύψεις» τὴ ζωὴ μου τὴν περνώω, δυστυχῶ
κί' οἱ καλύψεις μ' ἔχουν καί τι καί μὲ κλαίνει συ
(νεχῶς!

Πάστε γιά παράδειγμά σας τὸ πετρέλαιο. ἂν θέτε
σεβαστές ἐπιτροπές μου καὶ σοφοὶ μου νομοθέται
ποὺ τὸ κρύβουν μερικοὶ
καρχαρίες... ἢ θίκοι,
σέ πολὺ γνωστὸ σημεῖον καὶ πολὺ γνωστὴ σα
(κρύπτη)
καί... μυστήριον, μοῦ λέτε, τὸ πετρέλαιον... καλὸ
(πτεί!)

»Προσπαθείτε, κάθε τόσο, σεβαστοί... παιδαγωγοί (μου)
νὰ μὲν μάθετε νὰ λέω: «Ξέρω τὴν καταγωγή μου
Καὶ σὰν... γύφτικο σκεπάρνι καμαρώνω κάθε μέρα
στὴν ὑδρόγειο τὴ σφαίρα,
ἐπειδὴ τὸ φῶς μου εἶδα,
στὴν πανένδοξη Ἀθήνα καὶ σὼν... φῶτων τῆ
(κοιτίδα)
κι' ἀνωμάλως προσγειούμαι, ὅταν βλέπω καθε βράδι
πῶς τὸν φῶτων τὴν κοιτίδα τὴν... καλὴ ὑπέρτι
(στοκασί!)

»Γιὰ «καλύψεις κι' ἐπενδύσεις» σταματήστε νὰ μο
(λέτε, ὅταν ξέρω πῶς ὑπάρχουν σοβαροὶ... φοροφειλῆτα
πρὸς τὸν λαόν... ἀπὸ τὴν ἀπορία σὲ μιὰ ξένη προκυμαίᾳ
καὶ τοὺς φόρους τοὺς... καλύπτει Παναμαϊκὴ ση
μαία!
»Ἔτσι, ἐνῶ εἰσείτε ζητᾶτε νὰ ντυθῇ μιὰ... ὀχνητρί
καὶ μὲ τὴν ἐπένδυσή της νὰ σωθῇ. φεῦ! ἡ...πατρίς
οἱ καλοὶ ἐφοπλισταὶ μας ἀγωνίζοντ' ἐπὶ πλεόν,
πῶς θὰ κάνουν σ' ἄλλες χώρες... ἐπενδύσεις κεφα
(λαίων!)

»Έβαρέθηκα ν' ἀκούω γιὰ καλύψεις μέχρι τώρα
κι' ἐκτιμῶ... ἀπροκαλύπτως ὅσα θγαίνουνε στὰ...
(φορά!)

Προτιμῶ, μὲ λίγα λόγια, στὴ ζωὴ τὴν τωρινή
ἀπὸ τὰ... κεκαλυμμένα τὴν ἀλήθεια τῆ... γυνῆ!
Δὲν μ' ἀρέσουν οἱ καλύψεις, οὔτε τὰ συστήματά σας
τὰ προσχήματά σας, ἥτοι, καὶ τὰ... περιδελιχτά
(σας)

καὶ πρὸ πάντων δὲν χωνεύω, ὅταν τόσες τραγωδίες
τίς καλύπτете, δεόντες, μὲ κοινοτάτους... μαυδύες!
Κι' εἶνε, δίχως ἀντιρροήσεις, μεγαλύτωση εἰρωνεία,
τὸ νὰ ρίχνω μαυδύες σὲ μιὰ τέτοια Κοινωνία,
ποὺ καθὼς καταφορίζει σὲ σημεῖον ἀδοξασίας,
τῆς χρειάζεται μοιραίως μόνον ὁ... Κοινομαυδύας!

Γ ΘΙΣΒΙΟΣ

Γ ΘΙΣΒΙΟΣ

Σκίτσα ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Εύθυμο ενσταντονέ

«Έχει ό καιρός γυρίσματα...» λέει μια παροιμία.
Να κουνέντα γεμάτη νόημα, βάθος και αλήθεια, που την κατάλαβε καλά, καλύτερα ασφαλώς από πολλούς άλλους, ο Φουκάρας ο Μένιος.

«Εδώ και πέντε μήνες «πρόκειται να παντρευτώ». Και επί τη προσέψη του κουκουλώματος, ψάχνει αγωνιώδως για σπίτι. Είδη το ένα, ακριβό. Είδη το άλλο, πανάκριβο. Είδη το τρίτο, απρόσιτο! Είδη και μερικά που κάπως

έρχονται σε λογαριασμό. Και προχωρούσε στην κανονική «ανάκριση».

— Έχει Τ3;
— Όχι.
— Φτού! Κοίμα! Είναι μεγάλη ατυχία...
— Γιατί;
— Γιατί σπύτι χωρίς ηλεκτρική κουζίνα, ίσον υπνέν! Δε μου κάνει, δυστυχώς.

Και συνέχισε την έρευνα. Έν τώ μεταξύ κυλάγανε οι μέρες και «ο καιρός γυρίσει».

— Μπάς κι' έχει Τ3;
— Και βέβαια έχει.
— Αιάν! Κάηκα!
— Γιατί;

— Γιατί σήμερα σπύτι με ηλεκτρική κουζίνα, ίσον τριχές! Που να βρεθώ το ρεύμα, τώρα με τους περιορισμούς;

Κι' εξακολουθεί να ψάχνει ο άτυχος για ένα σπίτι εως τιπών λογικών, καινούργιο, μοντέρνο, αλλά με... φουονέλο παλαιού τύπου!

Προς αιώνας δόξαν της Πάουερ που έξευτέλισε τον λεγόμενο «ηλεκτρικό πολιτισμό» του αιώνα μας!

★
«Ο άνθρωπος κακόμπλεξε κι' «έσφισε» μερικά ποτηράκια «πέ-»

σαν της καθωρισμένης άνοχης του. Και παραδόξως, έκανε μεθύσι... ρευπτικό. Και έπανηγύριζε... χασασιστί!

«Όσο βαρειά είν' τα σίδερα τα σπιδερασάα «ν' ή καρδιά, είν' ή καρδιά μου (σήμερασάα!».

Και στο τσακίρο - κέφι πάντοτε

γύρισε περασμένα μεσάνυχτα στο σπύτι του, όπου τον περίμενε ατοποσώπως ή... Νέμεσις — δηλαδή ή... τουφεκή και γλυκειά «γυναικούλα» του.

«Αλλά τό «πρόσχαρο» ύφος της δεν τού έκοψε την εύθυμη διάθεση. Και έπανέλαβε βροντωδέστερα και... φαιτόστερα τό προσφιλές του «ρεφραίν» :

«Όσο βαρειά είν' τα σίδερα τα σπιδερασάα «ν' ή καρδιά, είν' ή καρδιά μου (σήμερασάα!».

★
«Αλλά στο άποκορύφωμα του μερακλήδικου φωνητικού «ετακισματος», έδέχτηκε κατακέφαλα την κουτάλα της σούπας. Και... είδεν άσπρα λαμπερά και ήκουσε φωνήν άγγέλου :

— Για να σου μάθω εγώ, προκομμένε, πόσο βαρειά είν' τα σίδερα!

★
Σ' ένα γνωστό έκδοτικό οίκο ένοσκήπτει τύπος έξαλλος. Μαλλί... καταράκτης! Μύτη ύψωμένη άλά μαντά Σουσού. Βλέμμα φιλογεοδ και άστροσφτερό. «Όσο για «άμφισβί» καλύτερα να μη γίνεται λόγος.

— Ό κύριος;
— Αυτό!

Τό «αυτό» είνε ένας άπίθανος και άνησυχητικός όγκος χειρογράφων.

— Και τ' είν' αυτό, άγαπητέ κύριε;
— Ποιήματα! Συλλογή! Λυρικά, έπικά, σαρκαστικά!

★
Και τί φταίω εγώ;
— Να τ'α κρατήσετε! Είνε άριστου γήματα.

— Μα...
— Είνε όνειρο! Να τ'α κρατήσετε!

— Έστω! Αλλά όχι τώρα άμέσως. Φέρτα την άλλη έβδομάδα:

— Γιατί;
— Γιατί την άλλη έβδομάδα θά... βάλουμε μπουγάδα στο σπύτι και θά χρειαστούμε προσάναμμα!

★
«Ο «ποιητής» έφυγε μεγαλοπρεπέστερος άπ' ό,τι ήθε. Και φεύγοντας ώρκίστηκε «γδικισμό» — γράφε «έκδικισι». Την όποιαν δεν άργησε να την πάει. Τό ίδιο βράδυ σκάρωσε ένα «ποίημα σαρκαστικό» και πήρε σβάννα τις έφημερίδες... διατάζοντας να τό δημοσιεύσουν.

Είδοποιούνται όθεν ή «Αστυνομία, ό Πυροσβεστικός λόχος και τό Δρομοκαίτειον!...

★
Γνωστός «μουοντάρας» έθεάθη μετά «πιν-απ-γκερλική» δεσποινίδος σ' ένα κινηματογράφο. Στην έξοδο κάποιος άγνωστος τον ρώτησε:

— Είνε καλό τό έργο;
Κι' έκείνος απάθετοτα και ειλικρινέστατα :

— Δεν ξέρω! Θάρω αύριο με τη... γυναίκα μου για να τό δώ!

★
Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

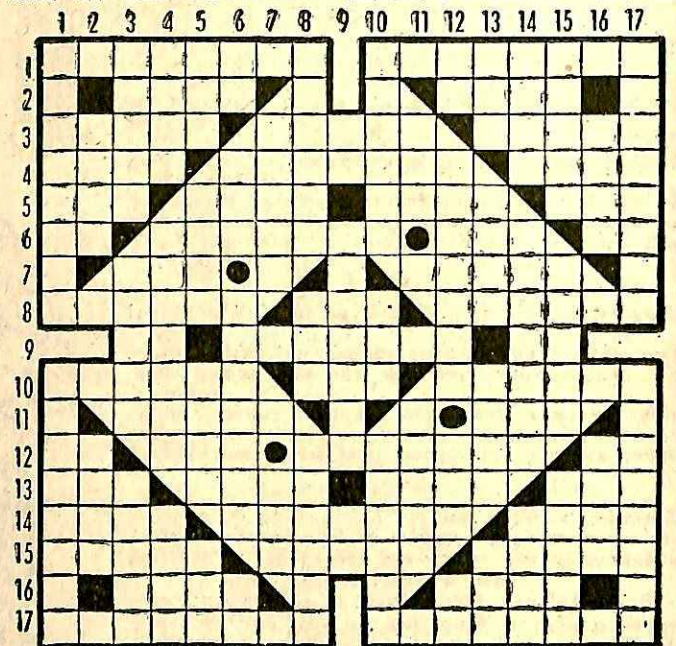
ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 358

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

- 1) Μέρος του αὐτιού μας. — Χώρα της 'Αφρικής.
- 2) 'Υπάρχει σέ κάθε όπερα. — Μεγάλο ηρωϊκό ποίημα.
- 3) Τόν παριστάνουν μ' ένα δρεπάνι στο χέρι. — Βρέχεται, συνήθως, με δάκρυα. — Μεγάλη πόλις της 'Ιαπωνίας.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

- 1) Πρωτεύουσα στην όποία δι-αμένει τό πρόσωπο του 15 όριζον-τίως. — Στή Γαλλία την εξα-σφαλίζουν τά μέλη της 'Ακαδη-μίας.
- 2) μάρες. — Ποσοτικό έ-πίσημο.
- 3) Γυναικείο όνομα. — 'Αφιε-ρωμένος στο Θεό. — Μέρος του

- 4) Φιλωνεικία. — Τή Σαρακο-στή τού γίνεται μεγάλη κατα-νάλασις. — Όλόκληρος (καθ.).
- 5) Θεά των αρχαίων. — Κλά-σμα. — Ζώο που προσφέρει πολ-λές υπηρεσίες. — Κι' ένα άλλο ζώο προσφιλές στους ποιητάς. (δημ.).
- 6) Παρακινεί. — 'Ασιατική πρωτεύουσα. — Αρχικά που έ-χουν σχέση με τον στρατό μας. — Ποσηφώνται ύψηλου αξίωμα-τος.
- 7) Νησί του Αιγαίου. — 'Ελ-ληνικό λιμάνι.
- 8) 'Αρχηγοί. — 'Η 'Ελλάδα έ-χει πάμπολλα. — Χαρακτηρι-στικό των θηλαστικών.
- 9) Θεός των Αιγυπτίων. — 'Α-δρανώ. — Μ' αυτό όρκίζεσαστε.
- 10) Πρόξεις ή ένέργειες που τιμωρούνται. — Τοπικό έπίση-μο. — Ανδρικό όνομα (συντα-μευμένο).
- 11) Χένυ. — Αθλήτρια και στάο. — Κίνους ύγρου.
- 12) Πρόθεσις (μπροστά σέ φω-νέν). — Όνομα προσφιλές στους 'Αμερικανούς. — 'Ελπές με πολ-λούς θαυμαστάς. — Αριθμός.
- 13) Κτητική άντωνυμία (άνε-στραμμένη). — Την χρησιμοποι-ούμε, όταν ψήνωμε ρεβύθια. — Όνομα πολλών βασιλέων της Σπάτης. — Πρόθεσις και άθρο.
- 14) Βγαίνει άπ' τή θάλασσα. — Δημητριακόν. — Χρησιμοποιεί-ται στις φωτεινές διαφημίσεις.
- 15) 'Ετσι μετακινούμε κάτι τό βαρύ. — Αονγός σέ ασιατική χώρα. — Λιμάνι της Β. Γαλλίας.
- 16) Περιέχει, συνήθως, έκλεκτά κρασιά. — Τό μικρό όνομα έα-νομάλλας στάο.
- 17) Δεν φοβάται τό θάνατο. — Δεν άναγνωρίζουν τις υπηρεσίες που τούς προσέφεραν (ούδ.).

- 4) Πρόθεσις. — Μεγάλο ρεύμα ύδατος. — Τό μικρό όνομα δια-σήμερου κωμικού
- 5) 'Αναφορική άντωνυμία (πληθ.). — Βοηθούν στην επίτευ-ξη ένός σκοπού. — 'Αριθμητικό. — Τό μικρό όνομα μεγάλης στάο.
- 6) Τελικός σύνδεσμος. — Νευ-ρική σύσπασις των μυών του προ-σώπου. — Θεραπευεται. — 'Α-νεστραμμένο άσθρο.
- 7) 'Όρος στην ηλεκτρολογία. — Ποσοτικό έπίσημο.
- 8) Μικρό στην ηλικία. — Πα-ραπέμπει. — Ποινό ρόφημα.
- 9) Νότα. — Τέτοια σώματα εί-νε ό ήλιος και ή σελήνη. — 'Επι-φώνημα.
- 10) 'Η διάσπασις του άναστά-τωσε τον κόσμο. — 'Ερχομαι (άσχ.). — Φωνή πτηνών.
- 11) Χρονικός σύνδεσμος. — 'Εξαπατά και συλλαμβάνει.
- 12) Βεβαιωτικό μόριο (άσχ.). — Σοφός βασιλεύς των 'Εβραί-ων. — Δεσποινίς (ξεν.). — Νότα.
- 13) Πρόθεσις. — Μέρος του ύ-ποδήματος. — Κάτοικος άρχαι-άτης πόλεως της Μ. 'Ασίας. — 'Επώνυμον παλαιού Γάλλου συγ-γραφέως.
- 14) Την παίνομε μπροστά στο φακό. — Εύπρεπες. — Κοιμίζει τά μικρά.
- 15) Γεωργικό έργαλείο. — Κα-τοικία ζών. — Φαγινόμενο των πολιτών περιοχών.
- 16) Πρόθεσις. — Σκεπασμένη διόδος.
- 17) Δεν μετακινείται. — Κα-ταχθόνια.

- 4) Πρόθεσις. — Μεγάλο ρεύμα ύδατος. — Τό μικρό όνομα δια-σήμερου κωμικού
- 5) 'Αναφορική άντωνυμία (πληθ.). — Βοηθούν στην επίτευ-ξη ένός σκοπού. — 'Αριθμητικό. — Τό μικρό όνομα μεγάλης στάο.
- 6) Τελικός σύνδεσμος. — Νευ-ρική σύσπασις των μυών του προ-σώπου. — Θεραπευεται. — 'Α-νεστραμμένο άσθρο.
- 7) 'Όρος στην ηλεκτρολογία. — Ποσοτικό έπίσημο.
- 8) Μικρό στην ηλικία. — Πα-ραπέμπει. — Ποινό ρόφημα.
- 9) Νότα. — Τέτοια σώματα εί-νε ό ήλιος και ή σελήνη. — 'Επι-φώνημα.
- 10) 'Η διάσπασις του άναστά-τωσε τον κόσμο. — 'Ερχομαι (άσχ.). — Φωνή πτηνών.
- 11) Χρονικός σύνδεσμος. — 'Εξαπατά και συλλαμβάνει.
- 12) Βεβαιωτικό μόριο (άσχ.). — Σοφός βασιλεύς των 'Εβραί-ων. — Δεσποινίς (ξεν.). — Νότα.
- 13) Πρόθεσις. — Μέρος του ύ-ποδήματος. — Κάτοικος άρχαι-άτης πόλεως της Μ. 'Ασίας. — 'Επώνυμον παλαιού Γάλλου συγ-γραφέως.
- 14) Την παίνομε μπροστά στο φακό. — Εύπρεπες. — Κοιμίζει τά μικρά.
- 15) Γεωργικό έργαλείο. — Κα-τοικία ζών. — Φαγινόμενο των πολιτών περιοχών.
- 16) Πρόθεσις. — Σκεπασμένη διόδος.
- 17) Δεν μετακινείται. — Κα-ταχθόνια.

- 4) Πρόθεσις. — Μεγάλο ρεύμα ύδατος. — Τό μικρό όνομα δια-σήμερου κωμικού
- 5) 'Αναφορική άντωνυμία (πληθ.). — Βοηθούν στην επίτευ-ξη ένός σκοπού. — 'Αριθμητικό. — Τό μικρό όνομα μεγάλης στάο.
- 6) Τελικός σύνδεσμος. — Νευ-ρική σύσπασις των μυών του προ-σώπου. — Θεραπευεται. — 'Α-νεστραμμένο άσθρο.
- 7) 'Όρος στην ηλεκτρολογία. — Ποσοτικό έπίσημο.
- 8) Μικρό στην ηλικία. — Πα-ραπέμπει. — Ποινό ρόφημα.
- 9) Νότα. — Τέτοια σώματα εί-νε ό ήλιος και ή σελήνη. — 'Επι-φώνημα.
- 10) 'Η διάσπασις του άναστά-τωσε τον κόσμο. — 'Ερχομαι (άσχ.). — Φωνή πτηνών.
- 11) Χρονικός σύνδεσμος. — 'Εξαπατά και συλλαμβάνει.
- 12) Βεβαιωτικό μόριο (άσχ.). — Σοφός βασιλεύς των 'Εβραί-ων. — Δεσποινίς (ξεν.). — Νότα.
- 13) Πρόθεσις. — Μέρος του ύ-ποδήματος. — Κάτοικος άρχαι-άτης πόλεως της Μ. 'Ασίας. — 'Επώνυμον παλαιού Γάλλου συγ-γραφέως.
- 14) Την παίνομε μπροστά στο φακό. — Εύπρεπες. — Κοιμίζει τά μικρά.
- 15) Γεωργικό έργαλείο. — Κα-τοικία ζών. — Φαγινόμενο των πολιτών περιοχών.
- 16) Πρόθεσις. — Σκεπασμένη διόδος.
- 17) Δεν μετακινείται. — Κα-ταχθόνια.

- 4) Πρόθεσις. — Μεγάλο ρεύμα ύδατος. — Τό μικρό όνομα δια-σήμερου κωμικού
- 5) 'Αναφορική άντωνυμία (πληθ.). — Βοηθούν στην επίτευ-ξη ένός σκοπού. — 'Αριθμητικό. — Τό μικρό όνομα μεγάλης στάο.
- 6) Τελικός σύνδεσμος. — Νευ-ρική σύσπασις των μυών του προ-σώπου. — Θεραπευεται. — 'Α-νεστραμμένο άσθρο.
- 7) 'Όρος στην ηλεκτρολογία. — Ποσοτικό έπίσημο.
- 8) Μικρό στην ηλικία. — Πα-ραπέμπει. — Ποινό ρόφημα.
- 9) Νότα. — Τέτοια σώματα εί-νε ό ήλιος και ή σελήνη. — 'Επι-φώνημα.
- 10) 'Η διάσπασις του άναστά-τωσε τον κόσμο. — 'Ερχομαι (άσχ.). — Φωνή πτηνών.
- 11) Χρονικός σύνδεσμος. — 'Εξαπατά και συλλαμβάνει.
- 12) Βεβαιωτικό μόριο (άσχ.). — Σοφός βασιλεύς των 'Εβραί-ων. — Δεσποινίς (ξεν.). — Νότα.
- 13) Πρόθεσις. — Μέρος του ύ-ποδήματος. — Κάτοικος άρχαι-άτης πόλεως της Μ. 'Ασίας. — 'Επώνυμον παλαιού Γάλλου συγ-γραφέως.
- 14) Την παίνομε μπροστά στο φακό. — Εύπρεπες. — Κοιμίζει τά μικρά.
- 15) Γεωργικό έργαλείο. — Κα-τοικία ζών. — Φαγινόμενο των πολιτών περιοχών.
- 16) Πρόθεσις. — Σκεπασμένη διόδος.
- 17) Δεν μετακινείται. — Κα-ταχθόνια.

- 4) Πρόθεσις. — Μεγάλο ρεύμα ύδατος. — Τό μικρό όνομα δια-σήμερου κωμικού
- 5) 'Αναφορική άντωνυμία (πληθ.). — Βοηθούν στην επίτευ-ξη ένός σκοπού. — 'Αριθμητικό. — Τό μικρό όνομα μεγάλης στάο.
- 6) Τελικός σύνδεσμος. — Νευ-ρική σύσπασις των μυών του προ-σώπου. — Θεραπευεται. — 'Α-νεστραμμένο άσθρο.
- 7) 'Όρος στην ηλεκτρολογία. — Ποσοτικό έπίσημο.
- 8) Μικρό στην ηλικία. — Πα-ραπέμπει. — Ποινό ρόφημα.
- 9) Νότα. — Τέτοια σώματα εί-νε ό ήλιος και ή σελήνη. — 'Επι-φώνημα.
- 10) 'Η διάσπασις του άναστά-τωσε τον κόσμο. — 'Ερχομαι (άσχ.). — Φωνή πτηνών.
- 11) Χρονικός σύνδεσμος. — 'Εξαπατά και συλλαμβάνει.
- 12) Βεβαιωτικό μόριο (άσχ.). — Σοφός βασιλεύς των 'Εβραί-ων. — Δεσποινίς (ξεν.). — Νότα.
- 13) Πρόθεσις. — Μέρος του ύ-ποδήματος. — Κάτοικος άρχαι-άτης πόλεως της Μ. 'Ασίας. — 'Επώνυμον παλαιού Γάλλου συγ-γραφέως.
- 14) Την παίνομε μπροστά στο φακό. — Εύπρεπες. — Κοιμίζει τά μικρά.
- 15) Γεωργικό έργαλείο. — Κα-τοικία ζών. — Φαγινόμενο των πολιτών περιοχών.
- 16) Πρόθεσις. — Σκεπασμένη διόδος.
- 17) Δεν μετακινείται. — Κα-ταχθόνια.

- 4) Πρόθεσις. — Μεγάλο ρεύμα ύδατος. — Τό μικρό όνομα δια-σήμερου κωμικού
- 5) 'Αναφορική άντωνυμία (πληθ.). — Βοηθούν στην επίτευ-ξη ένός σκοπού. — 'Αριθμητικό. — Τό μικρό όνομα μεγάλης στάο.
- 6) Τελικός σύνδεσμος. — Νευ-ρική σύσπασις των μυών του προ-σώπου. — Θεραπευεται. — 'Α-νεστραμμένο άσθρο.
- 7) 'Όρος στην ηλεκτρολογία. — Ποσοτικό έπίσημο.
- 8) Μικρό στην ηλικία. — Πα-ραπέμπει. — Ποινό ρόφημα.
- 9) Νότα. — Τέτοια σώματα εί-νε ό ήλιος και ή σελήνη. — 'Επι-φώνημα.
- 10) 'Η διάσπασις του άναστά-τωσε τον κόσμο. — 'Ερχομαι (άσχ.). — Φωνή πτηνών.
- 11) Χρονικός σύνδεσμος. — 'Εξαπατά και συλλαμβάνει.
- 12) Βεβαιωτικό μόριο (άσχ.). — Σοφός βασιλεύς των 'Εβραί-ων. — Δεσποινίς (ξεν.). — Νότα.
- 13) Πρόθεσις. — Μέρος του ύ-ποδήματος. — Κάτοικος άρχαι-άτης πόλεως της Μ. 'Ασίας. — 'Επώνυμον παλαιού Γάλλου συγ-γραφέως.
- 14) Την παίνομε μπροστά στο φακό. — Εύπρεπες. — Κοιμίζει τά μικρά.
- 15) Γεωργικό έργαλείο. — Κα-τοικία ζών. — Φαγινόμενο των πολιτών περιοχών.
- 16) Πρόθεσις. — Σκεπασμένη διόδος.
- 17) Δεν μετακινείται. — Κα-ταχθόνια.

- 4) Πρόθεσις. — Μεγάλο ρεύμα ύδατος. — Τό μικρό όνομα δια-σήμερου κωμικού
- 5) 'Αναφορική άντωνυμία (πληθ.). — Βοηθούν στην επίτευ-ξη ένός σκοπού. — 'Αριθμητικό. — Τό μικρό όνομα μεγάλης στάο.
- 6) Τελικός σύνδεσμος. — Νευ-ρική σύσπασις των μυών του προ-σώπου. — Θεραπευεται. — 'Α-νεστραμμένο άσθρο.
- 7) 'Όρος στην ηλεκτρολογία. — Ποσοτικό έπίσημο.
- 8) Μικρό στην ηλικία. — Πα-ραπέμπει. — Ποινό ρόφημα.
- 9) Νότα. — Τέτοια σώματα εί-νε ό ήλιος και ή σελήνη. — 'Επι-φώνημα.
- 10) 'Η διάσπασις του άναστά-τωσε τον κόσμο. — 'Ερχομαι (άσχ.). — Φωνή πτηνών.
- 11) Χρονικός σύνδεσμος. — 'Εξαπατά και συλλαμβάνει.
- 12) Βεβαιωτικό μόριο (άσχ.). — Σοφός βασιλεύς των 'Εβραί-ων. — Δεσποινίς (ξεν.). — Νότα.
- 13) Πρόθεσις. — Μέρος του ύ-ποδήματος. — Κάτοικος άρχαι-άτης πόλεως της Μ. 'Ασίας. — 'Επώνυμον παλαιού Γάλλου συγ-γραφέως.
- 14) Την παίνομε μπροστά στο φακό. — Εύπρεπες. — Κοιμίζει τά μικρά.
- 15) Γεωργικό έργαλείο. — Κα-τοικία ζών. — Φαγινόμενο των πολιτών περιοχών.
- 16) Πρόθεσις. — Σκεπασμένη διόδος.
- 17) Δεν μετακινείται. — Κα-ταχθόνια.

- 4) Πρόθεσις. — Μεγάλο ρεύμα ύδατος. — Τό μικρό όνομα δια-σήμερου κωμικού
- 5) 'Αναφορική άντωνυμία (πληθ.). — Βοηθούν στην επίτευ-ξη ένός σκοπού. — 'Αριθμητικό. — Τό μικρό όνομα μεγάλης στάο.
- 6) Τελικός σύνδεσμος. — Νευ-ρική σύσπασις των μυών του προ-σώπου. — Θεραπευεται. — 'Α-νεστραμμένο άσθρο.
- 7) 'Όρος στην ηλεκτρολογία. — Ποσοτικό έπίσημο.
- 8) Μικρό στην ηλικία. — Πα-ραπέμπει. — Ποινό ρόφημα.
- 9) Νότα. — Τέτοια σώματα εί-νε ό ήλιος και ή σελήνη. — 'Επι-φώνημα.
- 10) 'Η διάσπασις του άναστά-τωσε τον κόσμο. — 'Ερχομαι (άσχ.). — Φωνή πτηνών.
- 11) Χρονικός σύνδεσμος. — 'Εξαπατά και συλλαμβάνει.
- 12) Βεβαιωτικό μόριο (άσχ.). — Σοφός βασιλεύς των 'Εβραί-ων. — Δεσποινίς (ξεν.). — Νότα.
- 13) Πρόθεσις. — Μέρος του ύ-ποδήματος. — Κάτοικος άρχαι-άτης πόλεως της Μ. 'Ασίας. — 'Επώνυμον παλαιού Γάλλου συγ-γραφέως.
- 14) Την παίνομε μπροστά στο φακό. — Εύπρεπες. — Κοιμίζει τά μικρά.
- 15) Γεωργικό έργαλείο. — Κα-τοικία ζών. — Φαγινόμενο των πολιτών περιοχών.
- 16) Πρόθεσις. — Σκεπασμένη διόδος.
- 17) Δεν μετακινείται. — Κα-ταχθόνια.

- 4) Πρόθεσις. — Μεγάλο ρεύμα ύδατος. — Τό μικρό όνομα δια-σήμερου κωμικού
- 5) 'Αναφορική άντωνυμία (πληθ.). — Βοηθούν στην επίτευ-ξη ένός σκοπού. — 'Αριθμητικό. — Τό μικρό όνομα μεγάλης στάο.
- 6) Τελικός σύνδεσμος. — Νευ-ρική σύσπασις των μυών του προ-σώπου. — Θεραπευεται. — 'Α-νεστραμμένο άσθρο.
- 7) 'Όρος στην ηλεκτρολογία. — Ποσοτικό έπίσημο.
- 8) Μικρό στην ηλικία. — Πα-ραπέμπει. — Ποινό ρόφημα.
- 9) Νότα. — Τέτοια σώματα εί-νε ό ήλιος και ή σελήνη. — 'Επι-φώνημα.
- 10) 'Η διάσπασις του άναστά-τωσε τον κόσμο. — 'Ερχομαι (άσχ.). — Φωνή πτηνών.
- 11) Χρονικός σύνδεσμος. — 'Εξαπατά και συλλαμβάνει.
- 12) Βεβαιωτικό μόριο (άσχ.). — Σοφός βασιλεύς των 'Εβραί-ων. — Δεσποινίς (ξεν.). — Νότα.
- 13) Πρόθεσις. — Μέρος του ύ-ποδήματος. — Κάτοικος άρχαι-άτης πόλεως της Μ. 'Ασίας. — 'Επώνυμον παλαιού Γάλλου συγ-γραφέως.
- 14) Την παίνομε μπροστά στο φακό. — Εύπρεπες. — Κοιμίζει τά μικρά.
- 15) Γεωργικό έργαλείο. — Κα-τοικία ζών. — Φαγινόμενο των πολιτών περιοχών.
- 16) Πρόθεσις. — Σκεπασμένη διόδος.
- 17) Δεν μετακινείται. — Κα-ταχθόνια.

- 4) Πρόθεσις. — Μεγάλο ρεύμα ύδατος. — Τό μικρό όνομα δια-σήμερου κωμικού
- 5) 'Αναφορική άντωνυμία (πληθ.). — Βοηθούν στην επίτευ-ξη ένός σκοπού. — 'Αριθμητικό. — Τό μικρό όνομα μεγάλης στάο.
- 6) Τελικός σύνδεσμος. — Νευ-ρική σύσπασις των μυών του προ-σώπου. — Θεραπευεται. — 'Α-νεστραμμένο άσθρο.
- 7) 'Όρος στην ηλεκτρολογία. — Ποσοτικό έπίσημο.
- 8) Μικρό στην ηλικία. — Πα-ραπέμπει. — Ποινό ρόφημα.
- 9) Νότα. — Τέτοια σώματα εί-νε ό ήλιος και ή σελήνη. — 'Επι-φώνημα.
- 10) 'Η διάσπασις του άναστά-τωσε τον κόσμο. — 'Ερχομαι (άσχ.). — Φωνή πτηνών.
- 11) Χρονικός σύνδεσμος. — 'Εξαπατά και συλλαμβάνει.
- 12) Βεβαιωτικό μόριο (άσχ.). — Σοφός βασιλεύς των 'Εβραί-ων. — Δεσποινίς (ξεν.). — Νότα.
- 13) Πρόθεσις. — Μέρος του ύ-ποδήματος. — Κάτοικος άρχαι-άτης πόλεως της Μ. 'Ασίας. — 'Επώνυμον παλαιού Γάλλου συγ-γραφέως.
- 14) Την παίνομε μπροστά στο φακό. — Εύπρεπες. — Κοιμίζει τά μικρά.
- 15) Γεωργικό έργαλείο. — Κα-τοικία ζών. — Φαγινόμενο των πολιτών περιοχών.
- 16) Πρόθεσις. — Σκεπασμένη διόδος.
- 17) Δεν μετακινείται. — Κα-ταχθόνια.

- 4) Πρόθεσις. — Μεγάλο ρεύμα ύδατος. — Τό μικρό όνομα δια-σήμερου κωμικού
- 5) 'Αναφορική άντωνυμία (πληθ.). — Βοηθούν στην επίτευ-ξη ένός σκοπού. — 'Αριθμητικό. — Τό μικρό όνομα μεγάλης στάο.
- 6) Τελικός σύνδεσμος. — Νευ-ρική σύσπασις των μυών του προ-σώπου. — Θεραπευεται. — 'Α-νεστραμμένο άσθρο.
- 7) 'Όρος στην ηλεκτρολογία. — Ποσοτικό έπίσημο.
- 8) Μικρό στην ηλικία. — Πα-ραπέμπει. — Ποινό ρόφημα.
- 9) Νότα. — Τέτοια σώματα εί-νε ό ήλιος και ή σελήνη. — 'Επι-φώνημα.
- 10) 'Η διάσπασις του άναστά-τωσε τον κόσμο. — 'Ερχομαι (άσχ.). — Φωνή πτηνών.
- 11) Χρονικός σύνδεσμος. — 'Εξαπατά και συλλαμβάνει.
- 12) Βεβαιωτικό μόριο (άσχ.). — Σοφός βασιλεύς των 'Εβραί-ων. — Δεσποινίς (ξεν.). — Νότα.
- 13) Πρόθεσις. — Μέρος του ύ-ποδήματος. — Κάτοικος άρχαι-άτης πόλεως της Μ. 'Ασίας. — 'Επώνυμον παλαιού Γάλλου συγ-γραφέως.
- 14) Την παίνομε μπροστά στο φακό. — Εύπρεπες. — Κοιμίζει τά μικρά.
- 15) Γεωργικό έργαλείο. — Κα-τοικία ζών. — Φαγινόμενο των πολιτών περιοχών.
- 16) Πρόθεσις. — Σκεπασμένη διόδος.
- 17) Δεν μετακινείται. — Κα-ταχθόνια.

- 4) Πρόθεσις. — Μεγάλο ρεύμα ύδατος. — Τό μικρό όνομα δια-σήμερου κωμικού
- 5) 'Αναφορική άντωνυμία (πληθ.). — Βοηθούν στην επίτευ-ξη ένός σκοπού. — 'Αριθμητικό. — Τό μικρό όνομα μεγάλης στάο.
- 6) Τελικός σύνδεσμος. — Νευ-ρική σύσπασις των μυών του προ-σώπου. — Θεραπευεται. — 'Α-νεστραμμένο άσθρο.
- 7) 'Όρος στην ηλεκτρολογία. — Ποσοτικό έπίσημο.
- 8) Μικρό στην ηλικία. — Πα-ραπέμπει. — Ποινό ρόφημα.
- 9) Νότα. — Τέτοια σώματα εί-νε ό ήλιος και ή σελήνη. — 'Επι-φώνημα.
- 10) 'Η διάσπασις του άναστά-τωσε τον κόσμο. — 'Ερχομαι (άσχ.). — Φωνή πτηνών.
- 11) Χρονικός σύνδεσμος. — 'Εξαπατά και συλλαμβάνει.
- 12) Βεβαιωτικό μόριο (άσχ.). — Σοφός βασιλεύς των 'Εβραί-ων. — Δεσποινίς (ξεν.). — Νότα.
- 13) Πρόθεσις. — Μέρος του ύ-ποδήματος. — Κάτοικος άρχαι-άτης πόλεως της Μ. 'Ασίας. — 'Επώνυμον παλαιού Γάλλου συγ-γραφέως.
- 14) Την παίνομε μπροστά στο φακό. — Εύπρεπες. — Κοιμίζει τά μικρά.
- 15) Γεωργικό έργαλείο. — Κα-τοικία ζών. — Φαγινόμενο των πολιτών περιοχών.
- 16) Πρόθεσις. — Σκεπασμένη διόδος.
- 17) Δεν μετακινείται. — Κα-ταχθόνια.

- 4) Πρόθεσις. — Μεγάλο ρεύμα ύδατος. — Τό μικρό όνομα δια-σήμερου κωμικού
- 5) 'Αναφορική άντωνυμία (πληθ.). — Βοηθούν στην επίτευ-ξη ένός σκοπού. — 'Αριθμητικό. — Τό μικρό όνομα μεγάλης στάο.
- 6) Τελικός σύνδεσμος. — Νευ-ρική σύσπασις των μυών του προ-σώπου. — Θεραπευεται. — 'Α-νεστραμμένο άσθρο.
- 7) 'Όρος στην ηλεκτρολογία. — Ποσοτικό έπίσημο.
- 8) Μικρό στην ηλικία. — Πα-ραπέμπει. — Ποινό ρόφημα.
- 9) Νότα. — Τέτοια σώματα εί-νε ό ήλιος και ή σελήνη. — 'Επι-φώνημα.
- 10) 'Η διάσπασις του άναστά-τωσε τον κόσμο. — 'Ερχομαι (άσχ.). — Φωνή πτηνών.
- 11) Χρονικός σύνδεσμος. — 'Εξαπατά και συλλαμβάνει.
- 12) Βεβαιωτικό μόριο (άσχ.). — Σοφός βασιλεύς των 'Εβραί-ων. — Δεσποινίς (ξεν.). — Νότα.
- 13) Πρόθεσις. — Μέρος του ύ-ποδήματος. — Κάτοικος άρχαι-άτης πόλεως της Μ. 'Ασίας. — 'Επώνυμον παλαιού Γάλλου συγ-γραφέως.
- 14) Την παίνομε μπροστά στο φακό. — Εύπρεπες. — Κοιμίζει τά μικρά.
- 15) Γεωργικό έργαλείο. — Κα-τοικία ζών. — Φαγινόμενο των πολιτών περιοχών.
- 16) Πρόθεσις. — Σκεπασμένη διόδος.
- 17) Δεν μετακινείται. — Κα-ταχθόνια.

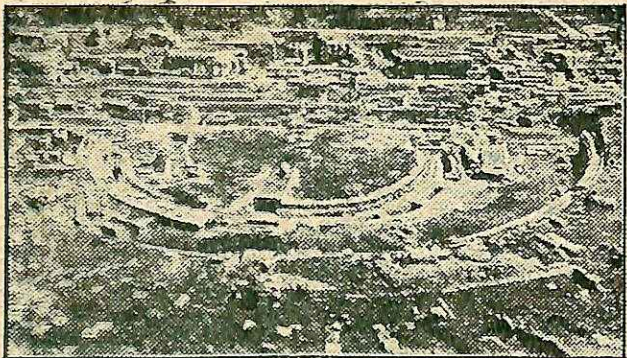
ΤΙ ΑΞΙΖΕΙ ό ρωσικός στρατός

Μία λεπτομερής έκθεσις των "Αγγλων

Βασίζόμενο στις πηγές πληροφο-ρών που διαθέτει μέσα στη Ρωσία κι' έξω άπ' αυτήν, τό Βρετανικό 'Υπουργείο Στρατιωτικών, κατήρτισε μία έγκυρη και λεπτομερή έκθεσι, σχετικά με τό ρωσικό στρατό.

Απ' αυτήν, λοιπόν, μπορεί να μά-θη κανείς διάφορα ενδιαφέροντα πρά-γματα, για την ίσχυν και την όρ-γάνωσι της σοβιετικής πολεμικής μη-χανής.

Ο ρωσικός στρατός αποτελείται σήμερα από 2.800.000 άνδρες, είνε δηλαδή διπλάσιος από τον σημερινό αμερικανικό. Επί πλέον, σε περίπτω-σι ανάγκης, μπορεί να καταρ

Το θέατρο στην αρχαία Κόρινθο.

Η ΑΡΧΑΙΑ ΚΟΡΙΝΘΟΣ

Για να γνωρίσουμε την Ελλάδα

Όταν ελευθερώθηκε η Ελλάδα και έγινε συζήτηση γύρω από την πόλη που έπρεπε να εκλέξουν για οριστική πρωτεύουσα του κράτους, τη μεγαλύτερα προτίμησι συγκέντρωσε η Κόρινθος. Κι' αυτό οφείλετο στη γεωγραφική της θέση, που βρίσκεται μεταξύ Στερεάς Ελλάδος και Πελοποννήσου και στο σημείο που ενώνεται η θάλασσα της ανατολικής Μεσογείου με τη δυτική.

Ακριβώς, η γεωγραφική της θέση, έκανε την Κόρινθο μιά από τις πλουσιώτερες και τις εμπορικότερες πόλεις στον αρχαίο κόσμο. Από τους παλαιότερους ἀκόμη χρόνους, οι μεγάλοι θαλασσοπόροι της εποχής εκείνης, οι Φοίνικες, κατάλαβαν τη σημασία της Κόρινθου και εγκατέστησαν σ' αυτή εμπορικά πρακτορεία.

Τα μικρά Ιστιοφόρα των αρχαίων που μετέφεραν εμπορεύματα από τα λιμάνια της ανατολικής Μεσογείου στη Δύσι, αντί να περιπλέουν την Πελοπόννησο και το δυσκολότερα στο Μαλέα, προτιμούσαν να ξεφορτώνουν το εμπόρευσμά τους στον Ισθμό, και να το ξαναφορτώνουν στα καράβια, που βορσκότουσαν στο άλλο μέρος του Ισθμού. Συνέχιζαν κατόπιν από τον Κορινθιακό κόλπο ασφαλέστερα και συντομότερα τα δοσολογία τους προς τα λιμάνια της Αδριατικής και της Δυτικής Μεσογείου.

Αργότερα, όταν η Κόρινθος ήταν στη μεγάλη ακμή της, τα καράβια δεν είχαν πιά ανάγκη να ξεφορτώνουν το εμπόρευσμά τους. Υπήρχαν μηχανήματα και ναυτικές εγκαταστάσεις που ρυμούλκωσαν τα πλοία φορτωμένα και τα μετέφεραν επάνω από τον Ισθμό από τη μιά θάλασσα στην άλλη. Η διώρυγα, από την οποία περνούν σήμερα τα πλοία δια θαλάσσης, δεν υπήρχε στην αρχαιότητα.

Ήταν φυσικό, λοιπόν, ένα τέτοιο σπουδαίο ναυτικό κέντρο, σύντομα να μεταβληθεί σε εμπορικό και βιομηχανικό. Στην κλασική εποχή και στα χρόνια του Μεγάλου Αλεξάνδρου, η Κόρινθος ήταν το πρώτο εμπορικό κέντρο της Μεσο-

γείου. Περισσότερο όμως από την εμπορική της σημασία, η αρχαία Κόρινθος ήταν γνωστή για τον πλούτο και τις διασκεδάσεις της. Ήταν το Παρίσι του αρχαίου κόσμου. Περισσότερες από χίλιες εταίρες ζούσαν στην Κόρινθο, μέσα σε πραγματική κλιδή, κατασπαταλώντας τις περιουσίες ξένων και Ελλήνων. Πολλές από τις εταίρες, ήταν οι ίδιες πλουσιώτατες. Κατοικούσαν σε πολυτελέστατα μέγαρα και είχαν στην υπηρεσία τους πολυάριθμο προσωπικό, σαν πραγματικές βασιλίσσες.

Το σπίτι της Λαίδας, έδινε την εντύπωση μυθικού ανακτόρου, με τους δούλους στους κήπους που το περιέβαλλαν. Εκεί δίνονταν γιορτές, που πέρασαν στην ιστορία για τη λαμπρότητα και τον οργιαστικό τους χαρακτήρα. Μέσα στους κήπους βρισκόταν και το μέγαρο που είχε φτιάξει η Λαΐς, για να στεγάσει την έρωτική ακαδημία, που είχε ιδρύσει η ίδια και στην οποία σπούδαζαν οι νέες εταίρες, εκτός από τα έρωτικά, και μαθήματα φιλοσοφίας, ρητορικής, ιστορίας, φυσικής, αστρονομίας! Ήταν ένα σωστό Πανεπιστήμιο κοριτσιών.

Στους επίγειους αυτούς παραδείσους εμάζετο ολόκληρος ο διανοούμενος και πάμπλουτος κόσμος της εποχής. Η ζωή ήταν τόσο πολυδάπανη στην πόλη αυτή της ηδονής και της διαφθοράς, ώστε οι αρχαίοι είχαν φτιάξει και παροιμία, που έλεγε: «οὐ παντὸς πλεῖν εἰς Κόρινθον». (Δεν είναι εύκολο στον καθένα να πάει στην Κόρινθο).

Αλλά η πλουσιωτάτη αυτή σε εμπόριο, σε βιομηχανία και πρό παντός σε διασκεδάσεις πόλις, υπέστη διαδοχικές καταστροφές στο πέρασμα των αιώνων. Οι Ρωμαίοι, με το Μόμιο, την κατέστρεψαν εντελώς το 146 π. Χ. Οι άντρες εσφάγησαν, τα γυναίκα πούλησαν για δούλους. Οι θησαυροί μεταφέρθηκαν στη Ρώμη και το έδαφος της Κόρινθου κηρύχθηκε από τους Ρωμαίους «επικατάρατο».

πολις ανασκάφηκε ολόκληρη. Η γεωγραφική, όμως, θέση της Κόρινθου της επέτρεψε, με τα χρόνια, να αναβίει. Γίνεται και πάλι σπουδαίο εμπορικό, αλλά και χριστιανικό κέντρο. Διατηρεί όμως και τον παλιό της χαρακτήρα του γλεντιού και της ηδονής. Ο Απόστολος Παύλος, που έμεινε στην Κόρινθο 1 1/2 χρόνο, συμβουλεύει τους Κορινθίους σε επιστολή του να μη παρασύρονται από το κύμα της διαφθοράς που κατακλύζει την πόλη τους.

Ο Παισαίνιος, όταν επισκέφθηκε την Κόρινθο το 170 μ. Χ., τη βρήκε σε πλήρη εμπορική ακμή και πλουσιωτάτη σε οικοδομές. Ύστερα όμως από ένα αιώνα καταστράφηκε από τους Γότθους και στους βυζαντινούς χρόνους, καθώς και στην Τουρκοκρατία, έμεινε άλλοτε ημέρες ερήμιας και άλλοτε δυστυχίας.

Μετά την Επανάσταση, η Κόρινθος ήταν κατεστραμμένη. Ξαναχτίστηκε και άρχισε και πάλι να ακμάζει εμπορικά. Άλλοι σεισμοί το 1858 κατέστρεψαν πάλι εντελώς την πόλη και τότε μεταφέρθηκε στην παραλία, στη σημερινή της θέση.

Οι ανασκαφές που άρχισαν από τους Αμερικανούς, πριν από μισόν αιώνα και συνεχίζονται ακόμα, μας αποκάλυψαν ολόκληρη την αρχαία πόλη και τις αξιόλογες οικοδομές της. Εκτός όμως από τα μεγάλα δημόσια κτίρια: το θέατρο, το ωδείο, τους ναούς, την αγορά, ο σημερινός επισκέπτης βλέπει ακόμα και τα νυχτερινά κέντρα των διασκεδάσεων. Πίσω από μιά σειρά μαρμαρίνες κολώνες, ανάμεσα στις οποίες σώζονται ακόμα τα βάθρα εκατό περίπου χαλκίων αγαλμάτων, υπήρχαν 33 καπηλεία, χτισμένα με πέτρα και εσωδιασμένα με υδραυλικό σύστημα, που θα το ζήλευσαν πολλά από τα σύγχρονα ελληνικά κέντρα διασκεδάσεων. Τα δύο ακραία καπηλεία, ωδηγούσαν σ' ένα διάδρομο με πολλά μικρά δωμάτια, τα «σεπασ» της εποχής εκείνης.

Στα καπηλεία αυτά, βρήκαν πολλούς κοκκαλίνους αλκοού, που έπαιζαν οι αλητοίδες στα οργιαστικά συμπόσια που δίδονταν εκεί. Βρήκαν ακόμα και ζάρια με ξηη πλευρές, στην κάθε μιά από τις οποίες, αντί αριθμού, ήταν γραμμένο το όνομα ενός θεού. Και το περίεργο είναι πως οι εογάντες που δούλευαν στις ανασκαφές, μόλις βρήκαν τα ζάρια, άρχισαν να τα παίζουν. Γιατί και οι σημερινοί Κορινθιοί χρησιμοποιούν ζάρια του ίδιου τύπου. Μόνο που σε κάθε πλευρά, αντί των ονομάτων των αοχαίων θεών, έχουν βάσει δικά τους ονόματα: βασιλέυς, έμπορος, κλέφτης κλπ.

Ε. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΙΟΥΜΟΡ

—Τά δανειά...

—Ω, κύριε, λέει μιά χήρα σ' έναν οικογενειακό φίλο της, το φάντασμα του μακαρίτη δεν με αφήνει να ησυχάσω. Παρουσιάζεται μπροστά μου κάθε νύχτα και δεν μ' αφήνει μόνη ούτε στιγμή!

—Τότε, κάντε μου τα χάρη, να του υπενθυμίσετε πως, όταν ζούσε, του είχα δανείσει εκατό χιλιάδες που ξέχασε να μου τις δώσει πίσω!...

Ο πελάτης στον ανθοπώλη: —Νά μου στείλετε λοιπόν τα χρυσάνθεμα στο σπίτι μου. Αύριο το πρωί θα περάσω να σας τα πληρώσω. Κι' ο ανθοπώλης στον πελάτη: —Μήπως θέλετε να προσθέσω κι' ένα μπουκετάκι «μή με λησιμόνει»;...

Ο προϊστάμενος στον υπάλληλο, αόστηρά: —Έρχεστε, κύριε, ημέρα παρ' ημέρα στο γραφείο!

Κι' ο υπάλληλος: —Τι τα θέλετε, κύριε διευθυντά, αν δεν έρθω καθόλου θα πλῆξω!

—Πές μου, Έλενη, πως είναι το πορτραίτο της φίλης σου; —Απαίσιω! Της μοιάζει καταπληκτικά!...

Στην αστυνομία: —Γιατί έβαλες το χέρι σου στην τσέπη του κυρίου; —Νά σας πώ, κύρ' αστυνόμε, έμοιαζαν τόσο πολύ τα παντελόνια μας, ώστε... έκαμα λάθος!

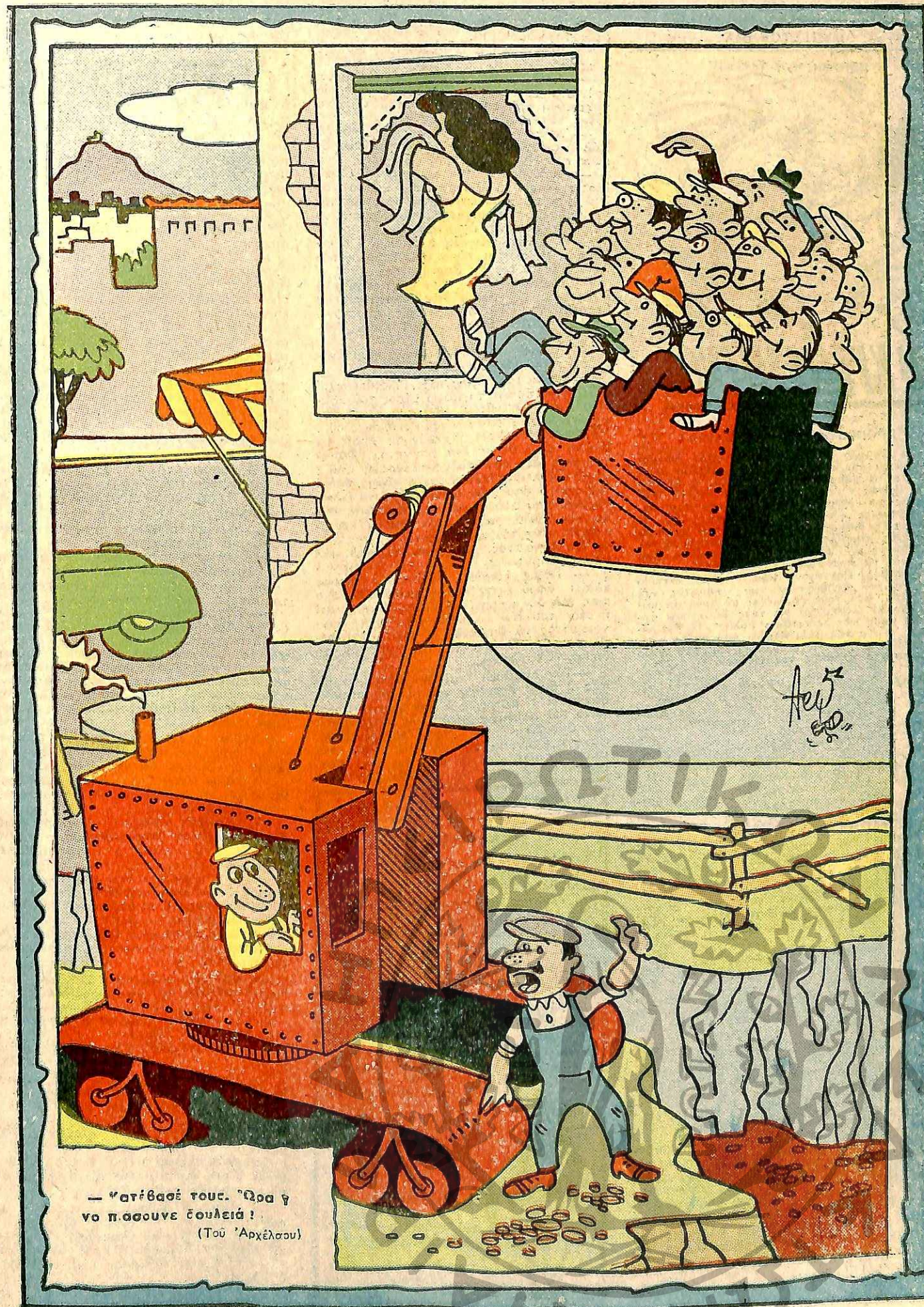
Ο ζητιάνος στη φιλόνηρωτη οικοδέσποινα: —Με συγχωρείτε, καλή μου κυρία. Έχετε καθόλου υπαίτιμο ψωμί; —Ναι. Έχω υπόλοιπο! —Τότε θα περάσω άλλη μέρα...

Στο δικαστήριο: Ο πρόεδρος: Κατηγορείσαι ότι προσπάθησες να έκτροχιάσεις ένα τρένο. Τι έχεις να πῆς προς υπεράσπισί σου; Ο κατηγορούμενος: Στην περίπτωση μου κύριε πρόεδρε, υπάγει ένα μεγάλο ελαφρυντικό. Μέσα στο τρένο εκείνο ταξείδευε... η πεθερά μου!

Μιά πεθερά πιέζει τον άρρωστο γαμπρό της να πάρη κάποιο φάρμακο. Για να τον πείσει του λέει: —Δέχομαι να κρεμαστώ, αν δεν σ' ωφελήσει! Ο γιατρός, που είναι παρών, επευβαίνει και λέει στον άρρωστο: —Πάρτο, καυμένη, κι' έτσι κι' αν συμβῆ, θά βγῆς ωφελημένος!...

Διάλογος μικροήδων: Ο οικονομικός έφορος μου ζητάει να πληρώσω τεράστιο φόρο καθαρὰ προσόδου... —Μη! Και γιατί; —Δείν ότι με την τιμή που έχει το κρασί, το γρόμια της μύτης μου είναι φανερό ένδειξις πλούτου!

Ο πρόεδρος: —Ωστε, λοιπόν, άρχισαν να γτυπιούνται με δυο καρέκλες. Και σεις δεν προσπαθήσατε να τους χωρίσετε; Ο μάορτυς: Οά το επιχειρούσα, κύριε πρόεδρε, αν εύρισκα μιά τρίτη καρέκλα.

—Ατίθασέ τους. Ώρα γ' να πῶσουν δουλειά! (Του Αρχέλου)

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Ρομπέρτ Κέρ υπόσχεται στον Μονμορανσύ να μην αφήσει να φτάσει ως τον πύργο του ο μαρκήσιος ντε Μπαζά, ο άσπονδος έχθρος του. Σε μία μεγάλη σπηλιά, στο δάσος του Μπαζά, κρυβόνταν σαν άγριμα, κυνηγημένες απ' τους καθολικούς, 400 οικόγενειες διαμαρτυρούμενες. Με την προτροπή ενός παράξενου τύπου, που έπονομάζεται «Προφήτης», αποφασίζουν να φύγουν από εκεί και να προσπαθήσουν να περάσουν στην Αγγλία. Πηγαίνουν πρώτα στον κοντινό πύργο του όμοιόθαλου των κόμητος ντε Καντάλ, που τους έφοδιζε με τρόφιμα και όπλα και υπόσχεται να τους δώσει για άρχιό τους τον καπετάνιο Ρολάν ντε Φερουίλακ. Ο Καντάλ βασανίζεται από μαύρα προαισθήματα και το εξομολογείται στο γέρο και πιστό υπηρέτη του Ναβέρυ.

7ον — Ποιος μπορεί να ρέχεται τέτοια ώρα; απάντησε ο Ναβέρυ. Ο κόμης ένοιωσε να μεγαλώσει το δυσάρεστο προαίσθημα που του σφίγγει την καρδιά...

— Κατέβα και δέξου τον επισκέπτη, όποιος κι αν είναι, είπε στο γέρο.

Σε λίγο, ο ντε Καντάλ έμπαινε στη μεγάλη χαμηλή τράπεζα των υπηρέτων, άδεια εκείνη την ώρα. Ο Ναβέρυ συνώδευσε ως εκεί έναν άνθρωπο κοντόπαχο και φτωχοντυμένο. Ήταν ένας ταξιδιώτης, που ζητούσε φιλοξενία για τη νύχτα. Ο κόμης εξέτασε με περιέργεια κι ανησυχία το πρόσωπό του.

— Καλώς ήρθατε, φίλε μου, όποιος κι αν είστε, είπε κατόπιν. Ναβέρυ, φέρε στο φιλοξενούμενό μου ψωμί, κρέας και κρασί...

Ο άγνωστος ευχαρίστησε και κάθισε δειλά στην άκρη του τραπεζιού. Ο Ναβέρυ σκεπτόταν πώς κάπου τον είχε ξαναδεί, δεν μπορούσε όμως να θυμηθεί ποτέ και πού. Αφού τον σερβίρισε, του είπε:

— Σίγουρα, θα χάσατε το δρόμο σας... γιατί δεν έρχονται συχνά επισκέπτες σ' αυτό τον απομονωμένο πύργο, και μάλιστα τη νύχτα...

Ο Ράλφ ντε Καντάλ, είχε καθήσει σ' ένα σκαμνί και κύτταζε τον ξένο του.

— Όχι, δεν έχασα το δρόμο, απάντησε εκείνος. Πρό δυο ώρών διως, συνάντησα ένα σιωπηλό πλήθος από κουρελιένες, που τους ώδηγοσε ένας γίγας, επίσης κοκκαλιάρης. Τ' αλλογ' μου τρόμαξε, άφηνίσατε και με πέταξε μέσα στο δάσος. Τράβηξα τότε κατ' εθείαν μπροστά, μέσα στο σκοτάδι. Όσο για τ' αλλογο, πιστεύω πως θα γύρισε μόνο του στον πύργο του Ταλεμόν...

— Α, έρχοστε απ' το Ταλεμόν; Είσαθε άνθρωπος του κοντόσταυλου; ρώτησε ο γέρος υπηρέτης.

Ο άγνωστος απάντησε μόνο με μία άδριστη χειρονομία.

— Δεν χτύπησατε, πέφτοντας; ρώτησε ο κόμης.

— Μπα, όχι! Μερικές έκδορες μόνο, και μία επιθετική έκθυμωσις, που θα γιαιτρευτή γρήγορα μ' ένα μπλάστρι από ζυγκι και ρακί.

— Μήπως είσατε γιατρός; ρώτησε ο Ράλφ, άπορώντας για τους τεχνικούς όρους που είχε μεταχειρισθή ο ξένος.

— Σπούδασα λίγη χειρουργική. Καί, ξέρετε, χτές τη νύχτα, στον πύργο του Ταλεμόν, παρακολούθησα, μαζί με τον γραμματέα του κόμητος, ένα παράξενο πείραμα που με άναστάτωσε.

— Α, ναι, επενέβη ο Ναβέρυ. Έμαθα πως βρίσκεται τώρα στο Ταλεμόν κάποιος πολύ ικανός θεραπευτής.

— Θεραπευτής; Όχι δά! φώναξε ο άγνωστος. Ο Άμβρόσιος Παρέ δεν είναι θεραπευτής. Είναι ο θεός της χειρουργικής!... ναι, ο θεός, γιατί κάνει θαύματα!...

— Αυτός έκαμε το πείραμα που αναφέρατε; ρώτησε ψυχρά ο κόμης.

— Μάλιστα, Έξοχώτατε, Άφαίρεσε μ' ένα μικρό πριόνι το πάνω μέρος του κρανίου ενός ουνγενότου, που τον είχαν βασανίσει κατά διαταγήν του κοντόσταυλου... Ο δυστυχισμένος! Ξεμύχισε χωρίς να βγάλη λέξι, δίχως ένα βογγητό... Φαίνεται πως δεν τον πολυενδιέφερε η ζωή...

— Τι άτιμιά! ξέσπασε ο κόμης. Μάρτυς μου ο Θεός, θα προτιμούσα να δώσω το χέρι μου στο δήμιο, που βασάνισε αυτό τον άδωο, παρά στον ένδοξο κοντόσταυλο που τον καταδίκασε!...

Ο άγνωστος κοκκίνισε έλαφρά και μουρμούρισε:

— Ποιος ξέρει!... Ίσως ο δήμιος κλαίει, αφού έκτελεσθ το μακάβριο έργο του. Μά δεν μπορεί ν' αποφυγή, γιατί η θεία του είναι κληρονομική. Ήταν υποχρεωμένος να διαδεχθή σ' αυτήν τον πατέρα του... Πρέπει να τον λυτάσθε, το δήμιο, Έξοχώτατε...

— Τον λυτάσαι, και δεν θανώιωθα μίσος ή θυμό εναντίον του, αν με παρέδιδαν ποτέ σ' αυτόν. Δεν είναι παρά ένα όργανο. Ο αληθινός ένοχος είναι εκείνος που τον διατάζει. Κι αυτός θα τιμωρηθή, άργα ή γρήγορα, απ' τη Θεία Δίκη... Μά μιλήστε μου για το πείραμα που αναφέρατε... Άγαπώ τον Άμβρόσιο Παρέ,...

Ο ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Τελεσίγρφο

Μεγαλοπιάστηκες κι' εσύ και παπουτσάκι, ρε Φροσί, γονατάρεις από κρέπι και δεν μπορείς να καταλά— πώς το φτωγό μου τό ελά— δεν μου τό επιτρέπει!

Ξέρεις δεβαί—βρέ άλεποψ. ότι τα κρέπινα παπού— κοστιζούν χορήμα μάτσο κι' όμως ζητάς να στ' αγορά— για να μου κάνης συφορά στην τσέπη και στραπάτσο!

Πρώτα—γιατί να μη στο πά; γυρίζεις στη βροχή ξυπό— κι' έκανες πλάτσα-πλάτσα, μα πλάι μου μεγαλο—

πιά— και άπαραι—σουγγιναν τα κρέπινα παπούτσα!

Μου γέννηκες κακός, μπελέας, μα πιο πολύ μη μου κολλάς και σκάσε άγάλη-άγάλη καθ' όσον, αν θά επι—

μει— ή μάνα σου ή κακουσι—τά... κοπέια της θά—

(βάλη!) Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

που προσπαθεί να σώση τη ζωή των ανθρώπων, όσο μισώ το Μονμορανσύ που προσπαθεί να τους την πάρη!...

Ο άγνωστος είχε σκύψει το κεφάλι του και χαμουργούσε παράξενα.

— Όπως σας είπα, λοιπόν, συνέχισε, ο Άμβρόσιος Παρέ είχε άφαιρέσει με το πριόνι του το πάνω μέρος του κρανίου του καταδίκου, και φάνηκε το μυαλό του, με τις μυστηριώδεις κοιλότητες και προεξοχές του. Ο Παρέ ψάχνει έτσι τα μυστήρια του θανάτου, για να μάθη το μυστικά της ζωής...

ΚΑ'.

Ο άγνωστος σώπασε λίγο. κι' ύστερα συνέχισε:

— Ο Άμβρόσιος Παρέ είπε τότε στο γραμματέα του κοντόσταυλου: «Αυτός ο άνθρωπος έχει πεθάνει από 3 ώρες...δεν είν' έτσι; Είμαι βέβαιος, λοιπόν, ότι δεν έπαψε ακόμη να υποφέρει... Καί θα σας το αποδείξω! Πάρτε αυτό το νυστέρι κι' άκουμπήστε το εδώ...». Κι' έδειξε ένα σημείο του μυαλού.

Ο Ρομπέρτ Κέρ, ο γραμματικός του κοντόσταυλου, υπάκουσε. Άμέσως τότε άρχισε να κουνιέται όλο το πολύπλοκο σύστημα των μυών και των νεύρων του πεθαμένου! «Πιστέψατε τώρα ότι υποφέρει; ρώτησε ο Παρέ. Πίστετε πιο πολύ με το νυστέρι...».

Ο γραμματικός έμπηξε τότε μία φωνή και τραβήχτηκε πίσω, χλωμός σαν το πανί... Ο πεθαμένος είχε ανοίξει τα μάτια του!...

— Θεέ μου βόηθα!... τραύλισε ο Ναβέρυ, και σταυροκοπήθηκε.

Η ώρα είχε πια περάσει κι' ο ξένος είχε τελειώσει το φαγητό του.

— Θα σας δείξουν την καμαρά σας, του είπε ο κόμης. Καλόν ύπνο!

— Ευχαριστώ, Έξοχώτατε! Ο Θεός άς σας ανταμείψη για την καλωσύνη σας.

Τη στιγμή εκείνη, ξαναπήδησε ή καμπίνα, με δυνατά και βιαστικά χτυπήματα. Ο κόμης δοκίμασε για τρίτη φορά το όδυνηρό σφίξιμο στην καρδιά του. Συγχρόνως, ένα ρολόι με ξυλινούς τροχούς στην μέση πάνω σε μία έταξέρα, χτύπησε τρεις φορές.

— Τρεις ή ώρα! μουρμούρισε ο Καντάλ. Ποιος είναι, τόσο άργά; Φίλος ή έχθρος;... Πήγαυνε να δης, Ναβέρυ.

Ο γέρος βγήκε στην αϋλή, στάθηκε πίσω απ' τη χοντρή πόρτα και ρώτησε:

— Ποιος είναι;

— Άνοιχτε γρήγορα! Άνοιχτε, για όνομα του Θεού! απάντησε μια πνιγμένη φωνή. Έγώ είμαι... ο Γκαμπριέλ Λεχερπέ!

Ο καμαριέρης του μαρκησιού του Μπαζά!... μουρμούρισε ο Ναβέρυ με έκπληξι, κι' έσπευσε να ξεκλειδώση και ν' άνοιξη την πόρτα.

Ο νεοφερμένος είχε έρθει πεζός. Άκουγόταν μέσα στο σκοτάδι, ή λαχανιασμένη άνάσα του.

— Που είναι ο κύριος κόμης; ρώτησε. Πρέπει να τον δω, να του μιλήσω άμέσως!

— Τί συνέβη; τραύλισε ο γέρος. Κα— νένα κακό;

— Μεγάλο κακό! Το μεγαλύτερο απ' όλα!...

— Ο κύριος κόμης δεν έπεσε άκόμη να κοιμηθή... Έλα μαζί μου!

Οι δυο άντρες μπήκαν όρμητικά στη χαμηλή αίθουσα.

— Ω, κύριε κόμη!... φώναξε ο Λεχερπέ.

Ξαφνικά, σταμάτησε κι' έκαμε δυο βήματα πίσω, κυττάζοντας τον άγνωστο με μάτια γουρλωμένα.

— Αυτός ο άνθρωπος... τραύλισε με φωνή σβυσμένη. Τί γυρεύει εδώ;...

Ο άγνωστος είχε χλωμιάσει κι' αυτός κι' είχε όπισθοχωρήσει προς τον τοίχο.

— Είναι φιλοξενούμενός μου, απάντησε ο κόμης.

— Τον ξέρετε, Έξοχώτατε;... Είναι...είνε ο δήμιος του Μπαζά!

Ο Ναβέρυ έμπηξε μία φωνή τρόμου κι'

έφυγε τρέχοντας. Μά κι' ο ίδιος ο κόμης, ο τόσο συχραιμος και λογικός, δεν υπορέσε να μην ανατριχιάση.

Ωστόσο, έπεδλήθη στον εαυτό του κι' είπε στο δήμιο:

— Σας είχα πη: Καλώς ήρθατε, όποιος κι' αν είσατε. Σας τό ξαναλέω και πάλι. Κι' αφού έφυγε ο Ναβέρυ, θα σας άδηγώω έγώ στο δωμάτιό σας...

Ο ξένος γονάτισε μπροστά στον κόμητα.

— Τώρα που με ξέρετε, Έξοχώτατε, μουρμούρισε, δεν μπορώ, δεν πρέπει πια να μείνω ούτε μία ώρα εδώ! Κοντεύει να ξημερώση. Θα ξεκινήσω άμέσως... Μά επιτρεψατέ μου πρώτα να σας έκφράσω τη βαθειά μου ευγνωμοσύνη! Το ξέρω, είμαι ένας άθλιος, περιφρονήμενος, μισητός, καταδικασμένος σ' ένα άτιμωτικό έπαγγελμα, απ' το όποιο μόνον ο θάνατος μπορεί να με λυτρώση! Μά έχω κι' έγώ καρδιά, και δεν θα ξεχάσω ποτέ τη φιλοξενία σας!

Υστερα, πριν προλάβη ο κόμης να τον έμποδίση, βγήκε στην αϋλή και τραβήξε προς την έξωπορτα. Πριν περάση το κατώφλι, γύρισε, σταυροκοπήθηκε κι' είπε με υπόκωφη φωνή:

— Σ' αυτούς τους ταραγμένους καιρούς, κανείς δεν ξέρει τί μπορεί να τού συμβή... Ο Θεός να σας φυλάη, Έξοχώτατε, απ' το δήμιο του Μπαζά!

Ο Λεχερπέ έσπευσε να κλείση και να συρτάση την πόρτα της τραπεζαρίας.

— Μη χάνετε στιγμή, κύριε κόμη! φώναξε ύστερα. Φύγετε άμέσως, αν αγαπάτε τη ζωή σας!

— Μά τί συμβαίνει; ρώτησε ο Καντάλ.

— Ήρθε χθές στο Μπαζά ένας άπεσταλμένος του βασιλιά. Έφερνε στον άφέντη μου άυστηρές διαταγές κατά των ουνγενότων.

— Το περίμενα, αυτό!

— Μά δεν θα περιμένατε, βέβαια, ότι θα κινδυνεύατε και σεις ο ίδιος!

Κι' ο καλός άνθρωπος, που είχε γεννηθή στα κτήματα του κόμητος ντε Καντάλ κι' ήταν πάντα άφοσιωμένος στην οικόγενεια του παληού κυρίου του, έβαλε τα κλάματα:

— Έρχεται ο θάνατος, Έξοχώτατε! Φυλαχθήτε!...

— Αν ο Θεός θέλη να ζήσω, δεν θα πεθάνω, απάντησε ήτυχα ο κόμης.

Πρέπει να φύγετε, σας λέω!... Χτές το βράδυ, βρήκα πάνω στο τραπεζί του μαρκησιού έναν κατάλογο προγραφών. Τ' όνομά σας, ήταν πρώτο απ' όλα!... Σας υποδεικνύουν ως έπίφοβο και ισχυρό παράγοντα, που πρέπει να έξουδετερωθή με κάθε θυσία...

— Βλέπω πώς έκτιμούν πολύ την άξια μου!

— Ξέρετε, Έξοχώτατε, ότι ο μαρκήσιος θα φύγη το πρωί για το Ταλεμόν; — Για το Ταλεμόν; φώναξε ο κόμης γελώντας. Μά ο κοντόσταυλος θα βάλη τους στρατιώτες του να τον πετάξουν πάνω απ' τα τείχη!

— Μην τό πιστεύετε... Ο μαρκήσιος έστειλε ένα γράμμα στον κοντόσταυλο με το βασιλικό άγγελιαφόρο... Απ' ό,τι κατ'όσα, ο βασιλιάς άπαιτεί να συμψηλιωθούν οι δυο τους και να ενώσουν τις δυνάμεις τους για να έξοντώσουν τους ουνγενότους...

Ο κόμης έμεινε σκεπτικός.

— Καταλαβαίνω... είπε. Οί λύκοι συμμαχούν για να φάνε τα πρόβατα, κι' έπειτα να φαγωθούν άναμεταξύ τους... Τί έκανε ύστερα ο βασιλικός άγγελιαφόρος, Λεχερπέ;

— Έφτασε χθές στο Ταλεμόν.

— Χτές; φώναξε ο Καντάλ. Μά τότε, λοιπόν, το πράγμα είναι σοβαρό!

ΚΒ'.

— Σοβαρό, λέει... είπε ο Λεχερπέ, ενώνοντας τα χέρια του. Είναι φοβερό. Έξοχώτατε! Σας ικετεύω γονατιστός, μη χάνετε ούτε στιγμή! Φύγετε όσο είν' άκόμη καιρός!... Σκεφθήτε, ότι σε δυο ώρες, ο μαρκήσιος θα ξεκινήση απ' το

Μπαζά... Το βράδυ, ο κοντόσταυλος θα ξέρη, ότι τ' όνομά σας είνε πρώτο-πρώτο στον κατάλογο των προγραφών!... Ίσως νάχη πάρει κιόλας τ' ά μέτρα του, για να μη μπορέση κανείς να ξεφύγη.

Ο κόμης θυμήθηκε ξαφνικά τα μυστηριώδη λόγια του Προφήτη: «Ο Θεός άς σας φυλάξη απ' τ' αύριανό σκοτάδι!». Να που έξηγουόνταν, λοιπόν, τα θλιβερά του προαισθήματα!...

— Ναι, θα φύγω... είπε. Σ' ευχαριστώ, Γκαμπριέλ. Σου χρωστώ ίσως τη ζωή μου. Θα κάω ό,τι είνε δυνατόν, για να νικήσω το πεπρωμένο. Πήγαυνε τώρα να βοής το Ναβέρυ...

Ο γέρος είχε κρυφθ' σ' ένα κελλάρι κι' έλεγε γονατιστός την προσευχή του, ξεκοκκίζοντας γρήγορα-γρήγορα το κομπολόι του. Όταν ώστόσο τον βεβαίωσε ο Λεχερπέ, ότι είχε φύγει ο δήμιος, ήσύχασε κάπως και ξαναγύρισε στη χαμηλή αίθουσα.

Ο κόμης έγραφε ένα γράμμα. Όταν το τελείωσε, τώωσε στο Ναβέρυ, λέγοντάς του:

— Θα φτάση το πρωί στον πύργο κάποιος άξιοκατάς. Δώσ' του αυτό το γράμμα και δείξε του το μυστικό τουνελ που οδηγεί απ' τα υπόγειά μας στη σπηλιά του Μαλπά.

— Μά πώς θα τον άναγνωρίσω, Έξοχώτατε;

— Θα ρωτήσης τ' όνομά του. Λέγεται Ρολάν ντε Φερουίλακ. Θα τον καταλάβης άλλωστε απ' το παρουσιαστικό του. Είν' ένας τύπος καπετάνιου, ψημένου στον πόλεμο. Θυμώνει εύκολα, βλαστημάει... Πρόσεξε, να τού φερθής με σεβασμό, γιατί έχει βαρύ χέρι... Θα τον καλοπιάσης, αν τού σερβίρης ένα καλό φαγητό... Καί τώρα φρόντισε να μου σελώσουν έν' αλλογο, γιατί θα φύγω.

— Πά!; Θα πάτε ταξίδι και δεν θα με πάρετε μαζί σας;

— Όχι, θα φύγω μόνος... Θα πρέπει να μεταμφιεσθώ, να κρυφτώ ίσως. Αν είχα μαζί μου έναν υπηρέτη, θα κινδύνευα περισσότερο.

— Πρόκειται, λοιπόν, να κινδυνεύετε, Έξοχώτατε;...

— Καί ποιός δεν κινδυνεύει σήμερα;... Ο Ναβέρυ έβαλε τα κλάματα.

— Έλα, κουράγιο! του σύστησε ο κόμης. Είχα προβλέψει από καιρό αυτό που γίνεται σήμερα. Όσα χρήματα μόρεσα να μαζέψω, βρίσκονται στο έξωτερικό, σε χέρια άσφαλισμένα. Θα μου επιτρέψουν να ζήσω στην Αγγλία... ή μάλλον να ζήσω με σ' οί δυο, γιατί θάρρης και συ να με βοής... Κουράγιο! Τά συνέφα θα διαλυθούν και θα λάμψη πάλι ο ήλιος!

΄Ας γυρίσουμε τώρα μερικές ώρες πίσω κι' άς ξαναθεθούμε στην «Κόκκινη Ταβέρνα», όπου είχαμε αφήσει το Ρολάν ντε Φερουίλακ και τον Ουγολίνο.

— Κοιμάσθε, καπετάνιε; ρώτησε κάποια στιγμή ο καμπούρης, με σιγανή φωνή.

— Ναι. Κάνε και συ το ίδιο... αν δεν θές να σε ξεκοιιάσω!

— Ξεκοιιάστε με, καπετάνιε, αλλά ξυπνήστε!

Ο Φερουίλακ άρσιρε τις βλαστήμιες κι' άνακάθησε στο πρόχειρο κρεβάτι του. — Άκούτε;... πρόσθεσε ο νάνος. — Δεν ακούω τίποτα!... Γιατί, κτήνος, μούκοψες στη μέση ένα ώραίο όνειρο που έδλεπα; Θα σε σφάξω, θα σου κόψω τ' αυτιά και θα σου τ'ά δώσω να τ'ά φας!... Ονειρευόμουν πως έκοβαν το κεφάλι του κοντόσταυλου και πως κόβε σταλαγματιά απ' το αίμα του, πέφτοντας μέσα στο κράνος μου, γινόταν ένα χρυσό σκούδο!... Άσε με να ξανακοιμηθώ, γαίδαρε!...

— Μά αλήθεια, καπετάνιε, δεν άκούτε απ' έξω αυτό το μουρμουρητό;

— Είν' ο άνεμος...

— Όχι, είνε άνθρωποι που περνάνε...

— Άς τους νά περνάνε!...

Κι' ο καπετάνιος ξαπλώθηκε πάλι για να συνεχίση τον ύπνο του. Ο Ουγολίνος σηκώθηκε και μισάνοιξε το μικρό παράθυρο. Άκούσθηκαν τότε πιο καθαρά τα βήματα άμέτρητων ανθρώπων κι' ο άκαθόριστος εκείνος θόρυβος που βγαίνει από κάθε πλήθος, άκόμα κι' όταν είνε σιωπλό.

Ο καμπούρης συγκέντρωσε τότε όλο το θάρρος του, πλησίασε τον καπετάνιο κι' έσπρωξε τον άγκωνα του.

— Α, μά θα μου τό πληρώσης τώρα! φώναξε ο Ρολάν.

Πήδησε πάνω και θέλησε ν' άρπάξη το νάνο. Μά εκείνος τού ξεφύγε.

Τώρα ο θόρυβος απ' έξω είχε πλησιάσει. Ο θυμός του καπετάνιου έδωσε τη θέση του στην περιέργεια.

— Μωρέ, δίκιο έχεις! μουρμούρισε. Άγτε, σου τη χαρίζω, γελοίο. Φτηνά τη γλύτωσες!...

Ο Ουγολίνος, καθυσχασμένος, ξαναγύρισε στο παρατηρητήριο του. Ο φρόνιμος Φερουίλακ, θέλοντας νάνε έτοιμος για κάθε τι, ζώστηκε το σπαθί του και φόρεσε το κράνος του. Υστερα πλησίασε κι' αυτός στο παράθυρο.

— Τί είν' αυτό που βλέπω εκεί κάτω; μουρμούρισε. Ολόκληρο σύνταγμα, θάλεγε κανείς...

Ήταν ο στρατός των λουθηρανών, με τον Προφήτη επί κεφαλής. Σταμάτησαν όλοι στο σταυροδρόμιο της «Κόκκινης Ταβέρνας».

Ο ΕΡΩΣ ΧΡΟΝΙΑ ΔΕΝ ΚΥΤΤΑ...

Την περασμένη βδομάδα ξαναπαντρεύτηκε στην Αγγλία ή νύφη «Έλση Μαίη Μάο-σαλ ήλικίας 47 χρόνων με τον 20ετή Ρομπέρτ Γκάρυ. Η Έλση έχει από τους προηγούμενους γάμους της 22 παιδιά και είνε κιόλας τρείς φορές γιαγιά. Η νύφη εδής πως πώς άπ'ίζει ν' άποκτήση με τον νέο της σύζυγο καμιά ακόμα δωδεκάδα νέους βλαστούς, γιατί, όπως συνηθίζει νά λέη, τά παιδιά είνε ή νανά τού σπιτιού.

— Ποιό δρόμο θα πάρουμε; ρώτησαν μερικοί νέοι.

— Ο Προφήτης σκέφθηκε λίγο, κι' ύστερα απάντησε:

— Σε δυό ώρες, θα ξημερώσει... Μιά λεύγα μακριά από δω, υπάρχει ένα μονοπάτι, που το ξέρουν μόνο οι ξυλοκόποι κι' οι λαθροήρες. Αυτό θα πάρουμε. Καί, πριν βασιλέψω ο ήλιος, θα έχουμε φτάσει στο στενό του Λυκοπηδήματος... Ξεκινάστε τώρα λίγο, πριν συνεχίσουμε το δρόμο μας.

Οι γέροι σκορπίστηκαν δόλγυρα. Μερικοί απ' αυτούς μαζεύτηκαν έξω απ' το εκκλησάκι της 'Αγίας 'Αννας. Ξεχνώντας τότε την επικίνδυνη θέση τους, άρχισαν να μουρμουρίζουν, ολόενα δυνατώτερα...

— Να γκρεμίσουμε αυτή την εκκλησιά των καθολικών! πρότεινε κάποιος.

Οι άλλοι συμφώνησαν μαζί του. Πέντε ή έξη απ' αυτούς, σκαρφάλωσαν στη στέγη, ενώ οι υπόλοιποι τους χειροκροτούσαν.

ΚΓ'.

Σε λίγες στιγμές, είχαν πετάξει κάτω τις πλάκες που αποτελούσαν τη σκεπή. Ύστερα άρχισαν να ξεκαρφώνουν τα μαδερια της στέγης.

Ξαφνικά, ένας ούγενότος, που είχε περάσει πίσω απ' το κτίριο, φώναξε:

— 'Εν' αλλογο!...

— Να το κάψουμε!... πρότεινε ένας άλλος.

Ήταν η δυστυχισμένη Ζεζαμπέλ! 'Ακούγοντας το θόρυβο, είχε σηκωθεί απ' το άχυρο, όπου κοιμόταν, και κτύπαζε τους κουρελές που την είχαν τριγυρίσει, με φανερά έχθρικές διαθέσεις. Καθώς την έλυναν, χλιμίντρισε άησυχια, σαν να ζητούσε βοήθεια.

Στο μεταξύ, ο Ρολάν ντε Φερουίλακ κτύπαζε απ' το παραθύρο το παράξενο έκκενο πλήθος. Είχε καταλάβει πως ήταν λουθηρανοί, που ήλποσαν μία καινούργια πατρίδα.

Ο Ούγγολινος θαύμαζε την ηρεμία του, αλλά δεν τη συμμεριζόταν καθόλου. 'Όταν, μάλιστα, άρχισε το γκρέμισμα της εκκλησίας, τον έπιασε απ' το μπράτσο και του είπε με τρόμο:

— Δεν βλέπετε τί κάνουν!...

— 'Ασ' τους να διασκεδάσουν λίγο, οι καυμένοι! απάντησε ήσυχα ο Ρολάν.

— Μά γκρεμίζουν την εκκλησία!

— Μήπως δεν θα γκρεμίζοταν κάποτε, με τα χρόνια!...

— Μά με καταστρέφουνε! 'Όταν δεν θα υπάρχει εκκλησία, εγώ θαμαι πιά περιττός! Κι' ο κονσταυλος δεν θα με πληρώνει...

— Μπά, δεν έχεις δίκιο! Θα βάλω να χτίσουν καινούργια, και μάλιστα με δυό καντήλια, κι' έτσι θα σου δίνη τα διπλά λεφτά!

Ο Ούγγολινος κούνησε μελαγχολικά το κεφάλι του.

— Δεν ξέρετε σεις την τσιγκουνιά του... μουρμούρισε.

— Ναι, είνε τσιγκούνες, αλλά και θρησκός. Πιστέψέ με, θα γίνη όπως σου είπα...

Τη στιγμή εκείνη, ο καπετάνιος άκουσε το τρομαγμένο χλιμίντρισμα της φοράδας του.

— Χίλιοι διαβόλοι! ούρλιασε. Τάβαλαν και με τη φοράδα μου, αυτοί οι γελοίοι!... 'Α, όχι! Αυτήν δεν πρόκειται να μου την ξαναφτιάσω ο κοντόσταυλος!

Κι' ο Ρολάν βγήκε τρέχοντας απ' την καλύβα, πέρασε ανάμεσα στους ούγενότους, που τον κτύπαζαν, σαστισμένοι απ' την ξαφνική εμφάνισή του, και τράβηξε προς το υπόστεγο.

Έπτά ή οκτώ λουθηρανοί κρατούσαν τη Ζεζαμπέλ, πούμενε ακίνητη. Νοιώθοντας πως νάρχεται ο αφέντης της και θέλοντας να πάει κοντά του, η πιστή φοράδα, άρχισε να σκορπίζει δόλγυρα τέτοιες προμερές κλωστής, ώστε ανάγκασε τους ούγενότους ν' απομακρυνθούν βιαστικά, γιά να φυλαχτούν.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : 'Η συνέχεια!

ΔΡΑΚΟΝ

Το μουσείο ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ

Οι τριχές που προδίδουν

Ένα πρωί του 'Απριλίου 1938, στη βρύση της Καρύστου, της παραλιακής κοιμπούλας της Ευβοίας, βρέθηκε κατά γης, με τσακισμένο κυριολεκτικά το κεφάλι, η όμορφη Μαρία χήρα Δ. Γαλαπής. Κοντά της, ήταν η άδεια στάμνα της. Οι άνθρωποι που είδαν πρώτοι το πτώμα της να πλέη μέσα σε μία λίμνη αίματος, πρόσεξαν πως στο λαιμό της ήταν τυλιγμένος σφιχτά ένας βρόχος από λεπτό σχοινί. Αυτό έδειχνε, ότι εκείνος η εκείνοι που της είχαν σπάσει το κεφάλι με μία πέτρα, της είχαν περάσει και το σχοινί στο λαιμό, γιά να κάνουν σωστή τη δουλειά τους.

Ο Ιατροδικαστής, ωστόσο, που εξέτασε το πτώμα, δήλωσε, ότι η Γαλαπή ήταν νεκρή πιά, όταν οι άπαιστοι δήμοί της πέρασαν στο λαιμό της το λεπτό βρόχο!...

Σε τέτοιες περιπτώσεις, όλοι είνε έπιφυλακτικοί και κανείς δεν τολμάει να καταγγείλει υπέυθυνα ότι ξέρει, γιαντί φοβάται μήπως μπλέξη με την αστυνομία και τα δικαστήρια. 'Ετσι κι' εδώ, οι 'Αρχές αναγκάστηκαν να στραφούν προς όλα τα σημεία και να συλλάβουν μερικούς συγγενείς που πιθανόν να ήξεραν κάτι, ή που ήταν ύποπτοι.

Μέσα στην βιασύνη τους, όμως, τους είχε διαφύγει μία σημαντική λεπτομέρεια, ένα σοβαρό πειστήριο. Στο δεξί χέρι της νεκρής, ήταν μπλεγμένες μερικές μακρές τριχές από γυναικεία μαλλιά!... Κι' οι τριχές αυτές, αν εξετάζονταν με μικροσκόπιο, θα φανόνταν άμεσως πως είχαν αποσπασθ... Μά την πρώτη ημέρα, κανείς δεν έδωσε σημασία σ' αυτές.

Ός ύποπτοι, λοιπόν, της άργιας αυτής δολοφονίας, συνελήφθησαν ο 'Ιω. Α. Γαλαπής, αδελφός του συζύγου της, που είχε πεθάνει κι' ο γαμπρός της, 'Ιω. Ευαγγέλου Γαλαπής. Όσο γιά το έγκλημα, απέδωθε σε λόγους οικογενειακής τιμής.

Από αυτούς τους δυό, ο γαμπρός της απέθηκε άμεσως ελεύθερος, γιαντί δεν υπήρχαν σοβαρά επιδορυμνικά στοιχεία εναντίον του. Ο 'Ιω. Αντ. Γαλαπής, προφυλακίσθηκε με βούλευμα του Συμβουλίου Πλημμελειοδικών Χαλκίδος. Νέωτερο, όμως, βούλευμα του Συμβουλίου 'Εφετών, διέταξε να ερευνηθ καλότερα η σκοτεινή αυτή υπόθεση, και να γίνουν πιο λεπτομερές ανακρίσεις.

Ύστερα από αυτή την γνωμάτευση, δόθηκε φυσικά έντολη στον ειρηνολόγο της Καρύστου να ερευνηση την υπόθεση και να εξετάσει όσους θα νόμιζε, ότι ήταν δυνατόν να διαφωτίσουν το μυστήριο.

Ο ειρηνολόγος Καρύστου εργάσθηκε

ακούραστα. 'Εξέτασε όλους τους συγγενείς, όλους τους γνωστούς, όλους τους φίλους της Μαρίας, κι' άρχισε να προσέχει ακόμη κι' ό,τι συζητούσαν γι' αυτή την υπόθεση. Κι' αλήθεια, λεγοντούσαν πολλά κι' ενδιαφέροντα πράγματα, ότι, δηλαδή, η Μαρία Γαλαπή είχε σχέσεις με κάποιο Ν. Καπολό, κι' ότι ο τελευταίος αυτός, ύστερα από καιρό, την είχε βαρεθί κι' είχε συνάψει σχέσεις με μία παντρεμένη, τη Γούλα Σταμπέλλου. Μά η Γαλαπή δεν τον άφηνε σε ήσυχία, του δημιουργούσε σκηνές ζηλοτυπίας και τον φοβέριζε, ότι θα φανέρωνε στο Σταμπέλλο τη διαγωγή της γυναικάς του...

Ο ειρηνολόγος κάλεσε τότε και τη Γούλα Σταμπέλλου γιά να την άνακρίνη. Παρ' όλη την εξουνάδα της, η γυναικά αυτή, από τη στιγμή που μπήκε μέσα στο γραφείο του άνακριτού, φανόνταν ότι ήταν πολύ ταραγμένη.

— Με συγχωρείτε, είπα, γιά την άνησυχία μου, μά εγώ δεν είμαι συννημένη να μπαίνω σε τέτοιες πόρτες. Είμαι μία νοικοκυρά που κυτάζω το σπίτι μου.

— Μή φοβάσαι, της απάντησε ο ειρηνολόγος, δεν πρόκειται να σε κρατήσουμε πολύ. Θα σε ρωτήσουμε γιά μερικά πράγματα και θα σ' αφήσουμε να γυρίσης στο νοικοκυριό σου. Τι ξέρεις, λοιπόν, να μάς πής γιά τη Γαλαπή!...

Η Σταμπέλλου κιτρίνισε.

— Μά τίποτε, δήλωσε. Τί ξέρω εγώ γι' αυτή την άμοιρη!...

Ο ειρηνολόγος, όμως, καθώς την κυτούσε, πρόσεξε, ότι τα μαλλιά της είχαν το ίδιο χρώμα με τις τριχές που είχαν βρεθί στο δεξί χέρι της νεκρής.

— Καλά, της είπε, περίμενε δυό λεπτά... Θα φέρουμε έναν κουρέα να σου κόψη λίγα μαλλιά, γιά να ιοδύμε αν είνε τα ίδια μ' αυτά που βρέθηκαν στο χέρι της Γαλαπής!...

Κι' επίτηδες, βγήκε από το γραφείο του, ενώ ο γραμματέας του έκανε τάχα πως γράφει κι' ότι δεν την πρόσεχε. Η Σταμπέλλου, όταν έμεινε μόνη, κτύπαζε δεξιά κι' άριστερά κι' έπειτα, μέσα στη σύγχυση που την είχε κυριεύσει, έκανε κάτι καταπληκτικό! Βούτηξε μέσα στο μαύρο μελάνι τα δάχτυλά της κι' άρχισε να... βάφει τα μαλλιά της! Ο γραμματέας που την άντελήφθη, είδοποίησε άμέσως τον ειρηνολόγο, που βέβαιος πιά γιά την ένοχη της, άρχισε την άνακρίση.

Η Σταμπέλλου, στην άρχή, επέμενε, ότι δεν ήξερε τίποτε. Κατόπιν, όμως, ώμολόγησε τα πάντα. Η Σταμπέλλου είχε συνδεθί με τον Καπολό, μά, έπειδή φοβόντουσαν, ότι από τη ζήλεια της η Γαλαπή θα τους πρόδιδε στον άνδρα της, άπεφάσισαν να τη σκοτώσουν! Καί, πραγματικά, ένα πρωί, καιροφυλακτώντας στη βρύση της Καρύστου, όπου πηγαίνε να πάρη νερό. 'Εκεί της έπετέθησαν κι' οι δυό κι' άρχισαν να την χτυπούν με πέτρες στο κεφάλι. Η Γαλαπή, όμως, ήταν χειροδύναμη. Πάλεψε σκληρά και με τους δυό και πρό πάντων με την Σταμπέλλου. Στο τέλος, όμως, την έριξαν χάμω και της έσπασαν το κεφάλι.

Μά, έπειδή δεν ήταν βέβαιοι, ότι την είχαν σκοτώσει κι' από φόβο μήπως... συνέλθη και τους μαρτυρήσει, της πέρασαν και ένα βρόχο στο λαιμό και τον έσφισαν γερά!...

Μετά την όμολογία της, η Σταμπέλλου συνελήφθη άμεσως, καθώς κι' ο Καπολός και προφυλακίσθησαν, ενώ ο 'Ιω. Α. Γαλαπής, που ήταν άθώος, βγήκε από την φυλακή. Η δική των δυό αυτών δολοφονία, έγινε στο Κακουργιοδικείο 'Αθηνών, στις 20 'Ιουνίου 1939. Ο Ν. Καπαλός καταδικάσθηκε σε 19 χρόνια πρόσκαιρα δεσμά και η Γούλα Σταμπέλλου σε 11 χρόνια.

Έτσι διελυκάνθη αυτό το φοβερό έγκλημα, χάρις στις τριχές των μαλλιών της δολοφόνου, που βρέθηκαν στο δεξί χέρι της σκοτωμένης Μαρίας Γαλαπής και σώθηκε ένας άθώος από τα κάτεργα.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

ΕΝΑ ζωηρό έπεισόδιο την άνοιξη του 1912, δημιουργήθηκε μεταξύ των νεαρών, τότε, 'Αθηναίων όπλομάχων Κώστα Κοτζιά, σημερινού Δημάρχου 'Αθηναίων, και Τρύφωνα Τριανταφυλλάκου, ταξίαρχου, που κατέληξε σ' αίματηρή μονομαχία.

Το έπεισόδιο έχει σχέση με τις Σχολές 'Όπλομαχητικής που λειτουργούσαν την εποχή εκείνη και που γύρω απ' αυτές έσημειώνετο ζωηρότατη κίνησι και άμιλλα μεταξύ των φιλάθλων νέων, των καλύτερων αθηναϊκών οικογενειών της ίδιας εποχής.

Η όπλομαχητική ήταν, τότε, της μόδας, ιδιαίτερα μεταξύ των σπουδαστών νέων και των νεωτέρων στρατιωτικών από τους όποιους, μάλιστα, μερικοί πήγαιναν και σε ειδικές σχολές στην Εύρώπη, κυρίως στη φημισμένη στρατιωτική Σχολή της Ζουανβίλ-Λε-Πόν. 'Εδιδάσκετο ή άσκησι στα όπλα, σ' όλους τους στρατούς της Εύρώπης, συστηματικώτερα βέβαια στη Γαλλία, 'Ιταλία, Βέλγιο, Σουηδία, Γερμανία και Αυστρία. Είχε διαδοθί και στην 'Ελλάδα και έδιδάσκετο στο Στρατιωτικό Σχολείο Ευελπίδων, Σχολή 'Υπαξιωματικών, Ναυτική Σχολή Δοκίμων και στη Στρατιωτική Λέσχη. 'Επίσης, ειδική Σχολή ίδρύθηκε τότε, και στην 'Αθηναϊκή Λέσχη. Μαζί μάλιστα με τη Σχολή αυτή συγχωνεύθηκε, κατά τους 'Ολυμπιακούς άγώνες του 1896 και ο όνομαστός παλαιός 'Ομιλος Φιλόπλων, που έλειτούργησε γιά πολλά χρόνια, με την προεδρία του μακαρίτη γιαντρού Ευστρατίου Ράλλη.

Έτσι, με την κίνησι αυτή, ή 'Ελλάδα μπόρεσε να παρουσιάσει στους παλαιότερους 'Ολυμπιακούς άγώνες, καθώς και σε διεθνείς άγώνες όπλομαχίας, ικανώτατους όπλομάχους, όπως οι παλαιότεροι άξιωματικοί Κ. Κομνηνός—Μηλιώτης, Τηλ. Καρακάλος, Γ. Πετρόπουλος, Ι. Βάλλας, Ι. Γεωργιάδης και οι νεώτεροι όπλομάχοι Μπότασης, Τριανταφυλλάκος, Κοτζιάς, Σκοτίδας, Κ. Νικολόπουλος, κ. ά.

Κυριώτεροι όπλοδιδάσκαλοι στην παλαιότερη εποχή ήταν οι γνωστότατοι στην 'Αθηναϊκή κοινωία πατέρας και γυιός Πύργος, ο 'Ηλιόπουλος, ο Κλαπιέ και ο Ραΐσης. Οι όπλοδιδάσκαλοι διατηρούσαν ιδιωτικές σχολές όπλομαχητικής. Μοιραία μάλιστα έκδηλώθηκε και κάποια έπαγγελματικώς ανταγωνισμός μεταξύ των. Δεν έβεναν, όμως, άνεπηρέαστοι κι' οι μαθητές των, που ύποστήριζαν καθέναν το δάσκαλο της Σχολής του.

Μιά τέτοια διαφορά αντίληψων έφερε, αντιμετώπιζοντας στο πεδίο της τιμής, τους νεαρούς τότε, όπως ενοάψαμε, 'Αθηναίους όπλομάχους Κοτζιά και Τριανταφυλλάκο. Ο πρώτος ήταν πρωταθλητής στο σπαθί κι' ο δεύτερος πρωταθλητής στο τριγωνικό έιφος.

★

Το άρχικό έπεισόδιο, που κατέληξε και σε έιφωμαχία, προήλθε από μία άνακοίνωσι του Τριανταφυλλάκου. Μ' αυτή εξέφρασε σε κύκλο φίλων του άμφιβολίες γιά την ικανότητα του όπλοδιδασκάλου Ραΐση, που στη Σχολή του διδάσθηκε όπλομαχητική ο Κ. Κοτζιάς. Ο Τριανταφυλλάκος διδάσθηκε από τον Κλαπιέ, που διηύθυνε τότε τη Σχολή της 'Όπλομαχητικής στην 'Αθηναϊκή Λέσχη.

Ο Κοτζιάς μόλις πληροφορήθηκε τις δυσμενείς κρίσεις του Τριανταφυλλάκου γιά τον όπλοδιδάσκαλό του Ραΐση, του έστειλε ένα γράμμα που του έκδήλωνε όχι μόνο τη λύπη του, αλλά κι' έχαρκτηρίζε ως «ψευδεί» τις πληροφορίες που έδωσε ο Τριανταφυλλάκος, γιά το Ραΐση.

Απ' το σημείο αυτό άρχίζει και εξέλίσσεται το έπεισόδιο ως έξης:

Την άλλη μέρα που πήρε το γράμμα, ο Τριανταφυλλάκος συνάντησε τυχαία έξω απ' το ζαχαροπλαστείο Γιαννάκη τον Κοτζιά. Καί βιάζοντας το νοήμα του απ' την τσέπη του, τον ρώτησε:

— Σεις ενοάψατε αυτό το γράμμα;

— Μάλιστα, απάντησε άδιστακτα ο Κοτζιάς.

— Άλλά πριν να δώση καλά καλά την απάντησι ο Κοτζιάς, δέχτηκε επίθεσι του Τριανταφυλλάκου.

Το έπεισόδιο, όμως, δεν είχε μεγαλύτερες συνέπειες. Γιαντί μπήκαν άμέσως στη μέση κοινοί φίλοι και γνώριμοι και των δυό αντιπάλων και τα πράγματα, τη στιγμή εκείνη, σταμάτησαν στο σημείο αυτό.

★

Απ' το πρωί της άλλης μέρας, το έπεισόδιο μπήκε στο στάδιο της μονομαχίας. Γιαντί ο Κοτζιάς, που θεώρησε τον εαυτό του προσβεβλημένο απ' την επίθεσι του Τριανταφυλλάκου, έστειλε σ' αυτόν ως μάρτυρές του, τους άξιωματικούς του Ναυτικού (ναυπηγούς) Θεοφιλάτο και Νοτάρη που του έζητησαν ικανοποίησι γιά λογαριασμό του πελάτη των.

Ο Τριανταφυλλάκος δέχτηκε την πρόσκλησι. Καί ώρισε ύστερ από λίγη ώρα, ως μάρτυρές του, τους δικηγόρους Δεσύλλα και Στραβοπόδη.

Οι τέσσερες μάρτυρες συναντήθηκαν το άπόγευμα της ίδιας μέρας και συζήτησαν την υπόθεσι. 'Επειδή δε μπόρεσαν να βρούν συμβιβαστική λύσι, άπεφάσισαν να γίνη ή μονομαχία, με τριγωνικό έιφος και μέχρις άποτελέσματος.

Πραγματικά, ή συνάντησι των δυό αντιπάλων πραγματοποιήθηκε την άλλη μέρα στον κήπο του παλαιού κέντρου «'Ανεσις» στους 'Αμπελοκήπους, όπου έφαισαν οι δυό αντίπαλοι συνοδευόμενοι απ' τους μάρτυρες και τους γιαντρούς της μονομαχίας.

Τα είδικά σταθιά μονομαχίας παραχωρήθηκαν απ' τον άξιωματικό του Β. Ναυτικού (σήμερα αντιναύαρχο έ. ά.) Περ. 'Ιακ. 'Αργυρόπουλο.

Στην πρώτη συμβολή δεν σημειώθηκε άποτέλεσμα. Στη δεύτερη όμως, ο Τριανταφυλλάκος τραυματίσε έλαφρώτα στο δεξί χέρι τον Κοτζιά, χωρίς, όμως, το τραύμα, να κάνει άδύνατη την εξακολούθησι της μονομαχίας.

Τέλος, στην τρίτη συμβολή, ο Τριανταφυλλάκος χηκε χωρίς να προφτάση ν' άποκρούση τον έφιισμό, βαρύ χτύπημα στο κεφάλι απ' το έιφος του Κοτζιά.

Τότε οι μάρτυρες και οι γιαντροί έκήρυξαν τη λήξι της μονομαχίας.

Οι γιαντροί έδεσαν, πρόχειρα, το τραύμα του Τριανταφυλλάκου. 'Επειτα τον μετέφεραν άμέσως στο σπίτι του.

Οι δυό αντίπαλοι άποχωρίστηκαν χωρίς να συμφιλιωθούν, άργότερα, όμως, επανέλαβαν τους παλαιούς φιλικούς δεσμούς τους.

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΕΙΔΟΤΑ

Όταν ο 'Αλκιβιάδης έκοψε την ουρά του σκύλλου του είπα στους φίλους του που τον ρωτούσαν γιαντί τον έκαμν εγώ: — Έκοψα την ουρά του σκύλλου μου γιά να μη τους μνησθ 'Αθηναίοι γι' αυτό το γεγονός πιά και να μη τους ενοάψουν καί να με βρίζουν!

★

Όταν έφτασε ή ώρα να παντρεύη ο Θεμιστοκλής την κόρη του, προσήμψε να της δώση έναν άνθρωπο πτωχό και μορφωμένο από έναν άλλο πλούσιο και άγνώμοτο. — Προτίμω, είπα στους φίλους του, έπεξηγώντας την άποφασί του, έναν άνθρωπο που νάχη ανάγκη από πλούτη παφού του, έναν άνθρωπο που νάχη ανάγκη ενός ανθρώπου!

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΧΗΜΕΙΑ

ΟΙ κυριότερες αρρώστιες των παιδιών

Η επιστήμη τις έχει κάνει ακίνδυνες

Πριν από 15 χρόνια, η διφθερίτις είχε δικαιωματικά την πρώτη θέση μεταξύ των μολυσματικών παιδικών ασθενειών, γιατί σκότωνε κάθε χρόνο πολλές χιλιάδες παιδιά κι άφηνε σε πολλά άλλα μόνιμες αναπηρίες. Σήμερα όμως η θνησιμότης από διφθερίτιδα είναι ελάχιστη, 30 φορές μικρότερη από άλλοτε. Κι' ο θάνατος από αυτήν, κατά της ασθένειας οφείλεται στον πολλαπλό αντιδιφθεριτικό έμβολιασμό.

Απ' το 1940, άρχισε σ' όλες τις πολιτισμένες χώρες η κατάλληλη προπαγάνδα διαφώτισης, με το σκοπό να έμβολιασθεί κάθε παιδί κάτω των 15 ετών. Καί, στα επόμενα χρόνια, εξασφαλίσθηκαν έτσι απ' τη διφθερίτιδα πολλά εκατομμύρια παιδιά.

Ένας Άγγλος γιατρός υπολογίζει τώρα ότι τα δύο τρίτα των παιδιών της χώρας του, έχουν έμβολιασθεί με αντιδιφθεριτικό έμβολιο. Για να υπάρχει ωστόσο απόλυτη ασφάλεια, πρέπει να έμβολιάζονται όλα ανεξαιρέτως τα βρέφη, σε ηλικία 8 μηνών, κι' έπειτα να έπαναλαμβάνεται ο έμβολιασμός τους, όταν πρόκειται να πάνε στο σχολείο.

Πρόκειτο να σημειωθεί ότι, στον τελευταίο πόλεμο, πέθαναν στην Αγγλία από διφθερίτιδα 1.000 παιδιά παραπάνω απ' όσα κώτωσαν οι γερμανικές βόμβες.

Απ' τις άλλες μολυσματικές ασθένειες, η ιλαρά και ο κοκίτης είναι οι πιο σοβαρές, κυρίως εξ αιτίας των επιπλοκών που μπορεί να προκαλέσουν.

ΙΛΑΡΑ.—Οι επικίνδυνοι μήνες κάθε έτους, που εμφανίζεται συνήθως μια επιδημία ιλαράς, είναι ο Δεκέμβριος, ο Ιανουάριος και ο Φεβρουάριος.

Η περίοδος επώασης της ασθένειας διαρκεί ένα 15ήμερο περίπου. Οι λίγες πρώτες ημέρες είναι οι πιο επικίνδυνες από άποψης μεταδοτικότητας της ασθένειας. Την πρώτη μέρα πέφτει ο πυρετός, κι' ύστερα ξαναεμφανίζεται και εμφανίζεται το εξάνθημα, αρχίζοντας απ' το πρόσωπο και προχωρώντας στο σώμα και στα άκρα. Τα σπειράκια είναι κόκκινα και προεξέχουν απ' το δέρμα. Στην άρχη σηνματίζουν μικρές ομάδες, κι' έπειτα ενώνονται μεταξύ τους. Σε λίγες μέρες όμως γίνεται το εξάνθημα.

Ο κίνδυνος είναι μήπως έπακολουθήσει βρογχίτις ή μολύνσεις των αυτιών ή των ματιών. Η Ιατρική περιποίησι κάνει σπανιότερες αυτές τις επιπλοκές. Δεν υπάρχουν ειδικά φάρμακα κατά της ιλαράς, ούτε και δίαιτα, εκτός από απλή γαλακτοτροφία κι' από άφθονα υγρά για αναπλήρωσι υγρών που χάνονται με την έφιδρωση.

ΟΣΤΡΑΚΙΑ.—Είναι σήμε-

ρα πολύ πιο ήπιας μορφής, παρ' ό,τι πρό 50 ετών. Το εξάνθημα αποτελείται από μικρά κόκκινα σημάδια, που ενώνονται και δίνουν στο δέρμα μια εμφάνισι κατακόκκινη. Λείπουν συνήθως απ' τη μύτη κι' απ' τα χείλη, αφήνοντας ελεύθερο ένα χλωμό κύκλο γύρω απ' το στόμα. Η γλώσσα είναι στην αρχή σκεπασμένη μ' ένα άσπρο επίχρυσμα, κι' ύστερα γίνεται κόκκινη σαν τη φασόλα. Ο λαιμός πονεί και τηρούνται οι αδένες στις γωνίες των σιαγόνων.

Αφού το εξάνθημα φθάσει στο κατακόρυφο επί 2 ημέρες, αρχίζει έπειτα να υποχωρεί και χάνεται μετά 7—10 μέρες. Ακολουθεί το στάδιο της απολειπίσεως του ξεφλούδισματος δηλαδή του δερμάτος, που διαρκεί περί τις 6 εβδομάδες.

Η περίοδος επώασης της οστράκας κυμαίνεται από 3 έως 7 μέρες. Η μεταδοτικότητα είναι μεγάλη. Ιδίως στις λίγες πρώτες ημέρες, κι' όχι κατά την απολείπισι όπως νομίζουν άλλοτε.

Η οστράκια μπορεί να προκαλέσει νεφρίτιδα, σπανίως όμως. Πάντως χρειάζεται κάποια περιποίησι και ελαφρά δίαιτα.

ΚΟΚΚΙΤΗΣ.—Η περίοδος επώασης του κυμαίνεται από 1 έως 3 εβδομάδες. Στην αρχή, μοιάζει σαν κοινό συνάχι, ύστερα όμως εμφανίζεται ένας ξερός και σύντομος βήχας, σπασμωδικός, που συνοδεύεται από ένα είδος «λυγμού» κι' από γενική κακοδιαθεσία. Ο λυγμός μπορεί και να λείπει, όπως επίσης μπορεί να διαρκέσει για άκοκτον καιρό, αφού σταματήσει πιά ο βήχας.

Σπάνια ο κοκίτης είναι θανατηφόρος. Πιο επικίνδυνος είναι στα παιδιά κάτω του ενός έτους και στους ηλικιωμένους. Έχει συχνή επιπλοκή του τη βρογχίτιδα, που μπορεί να εξελιχθεί αργότερα σε πνευμονία. Η θεραπεία επιτυγχάνεται από τη Φύσι με τη βοήθεια και του γιατρού. Η τροφή πρέπει να είναι ελαφρά και εύκολοχώνευτη. Ένα φαγητό ζεστό ή τραχύ στο στόμα μπορεί να φέρη κρίσεις βήχα. Πάντως, όσο δυνατός κι' αν είναι ο βήχας, δεν υπάρχει κίνδυνος να πνιγί το παιδί — όπως φοβούνται πολλές μητέρες.

ΑΝΕΜΟΒΛΟΓΙΑ.—Είναι μια από τις ήπιότερες μολυσματικές νόσους, αλλά πολύ μεταδοτική, με περίοδο επώασης 12—20 ημερών. Το εξάνθημα εμφανίζεται σε 24 ώρες, σαν κόκκινα σπειράκια, που έχουν το χαρακτηριστικό ότι παρουσιάζονται όλα συγχρόνως—αντίθετα προς το εξάνθημα της ευλογίας, που μοιάζει μ' αυτά αλλά εμφανίζεται βαθμιαία σε διάφορα μέρη του σώματος. Αποθνούν κυρίως στην πλάτη και στο στήθος.

Όταν χαθούν, αφήνουν κάτι σκούρες κρούστες. Όλη η πορεία της αρρώστιας διαρκεί μια βδομάδα περίπου. Η μόνη δυνατή περιποίησι είναι η ελάττωσις της φαγούρας με λίγη λωσίων καλαμίνας.

ΠΑΡΩΤΙΤΙΣ.—Είναι περισσότερο ενοχλητική παρ' ό,τι επικίνδυνη. Χαρακτηρίζεται από φλόγισι και ποήσιμο των σιελογόνων αδένων, ιδίως στις γωνίες των σιαγόνων.

Υπάρχει σ' όλες τις εποχές του έτους, δείχνει δε προτίμησι στα παιδιά 5—10 ετών και στους νέους 15—20.

Η περίοδος επώασης είναι 18—30 μέρες.

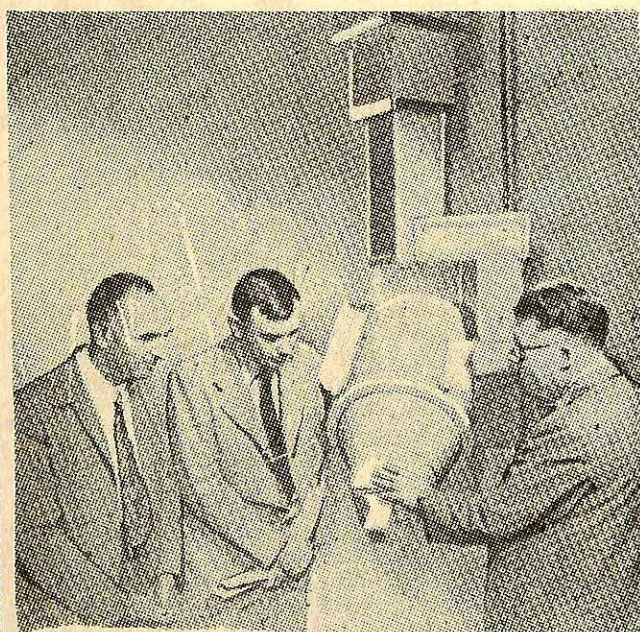
Έχει δε κάποτε ως επιπλοκή των επώδυνων ερεθισμών των γεννητικών αδένων. Ο γιατρός δεν μπορεί να προσφέρει, παρ' μόνο μια μικρή βοήθεια στο θεραπευτικό έργο της Φύσεως.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ναυαγούς

Αν σας συμβή ποτέ —δ μη γένοιτο— να ναυαγήσετε στη θάλασσα και να βρεθείτε μέσα στο παγωμένο νερό, έχετε υπ' όψιν σας την εξής συμβουλή του Αμερικανού δόκτορος Γκλάσερ: «Αν προσπαθήσετε να διατηρήσετε τις δυνάμεις σας, επιπλέοντας απλώς μ' ένα σωσίβιο ή γαντζωμένος σ' ένα σύντοιμα, δεν θ' αργήσετε να πεθάνετε από ψύξι. Πολύ μεγαλύτερες πιθανότητες σωτηρίας θάχετε, αν κολυμπάτε όσο το δυνατόν ζωοτότερα, για να παραμένη θεομότητα το σώμα σας και ν' αναπληρώνη αυτήν που του παίρνει το παγωμένο νερό.

Τα χαλασμένα δόντια

Υπήρχε ως τώρα η γενική παραδεγμένη θεωρία ότι διάφορες ασθένειες, όπως οι όξεις ρευματισμοί, οι καοδιακές και οι νεφρικές παθήσεις, κλπ., προέρχονται από έστίες τοπικών μολύνσεων.

ΤΟ ΚΟΒΑΛΤΙΟΝ, ΝΕΟ ΟΠΛΟ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΚΑΡΚΙΝΟΥ

Το νέο αυτό μηχανήμα για τη θεραπεία του καρκίνου περιέχει ραδιενεργόν κοβάλτιον —προϊόν μιας ατομικής στήλης— που εκπέμπει ακτινοβολία ισοδύναμη με ακτίνες Χ εντάσεως 1.200.000 ηλεκτρονικών βολτ. Η άλλως με τις ακτίνες μιας ποσότητας ραδίου αξίας 26.000.000 δολαρίων. Η δέσμη των ακτινοβολιών μπορεί να πάρη μια ώριμμένη κατεύθυνσι και να εισχωρήσει βαθιά μέσα στο σώμα φθάνοντας σε καρκινώματα απόστασι με άλλο τρόπο. Το κοβάλτιον βρίσκεται μέσα σ' ένα περιβλήμα από ειδικό κράμα αδιαπεράστο από τις ακτινοβολίες για να μη κινδυνεύη απ' αυτές ο γιατρός που νοσημοποιεί το μηχανήμα. Διατηρεί δε τη ραδιενεργειά του επί δέκα χρόνια.

που υπάρχουν σε κάποιο μέρος του σώματος, ιδίως δε γύρω από τις οίστες των δοντιών. Στο τελευταίο λοιπόν, τεύχος της Εφημερίδας της Αμερικανικής Οδοντιατρικής Έταιρείας δημοσιεύεται μια μακρά ανακοίνωσις από ειδικούς επιστήμονες, που καταλήγει στο συμπέρασμα ότι δεν υπάρχει καμιά απόδειξις αυτής της παλιάς θεωρίας. Μ' αυτό δεν έπεται ότι δεν πρέπει να βγάσωμε ή να θεραπεύωμε τα χαλασμένα δόντια μας, αλλά ότι δεν είναι λογικό να πιστεύωμε πως θα θεραπευθούν έτσι ασθενείς άλλων μερών του σώματος.

Από κατάχρησι Βιταμίνης

Μια γυναίκα είχε ακούσει, σε μια ραδιοφωνική ομιλία, ότι η βιταμίνη Α ωφελεί στο να παραλαβάνεται το συνάχι. Άρσιες λοιπόν να παίρνει ισχυρές δόσεις της, ως 600.000 μονάδες την ημέρα.

Όταν μάλιστα φοβόταν πως κινδύνευε να κρυολογήσ, αύξανε τη δόσι σε 1—2 εκατομμύρια μονάδες. Νά τώρα οι συνέπειες που προκάλεσε στον οργανισμό της αυτή η κατάχρησις βιταμίνης: άνωμαλίες των εμμηνίων, πόνοι στα όστα, στις αρθρώσεις και στο στόμα, τραχύτης του δέρματος και φαγούρα, άσπαισι των μαλλιών, πέσιμο των σουδιών και των βλεφαρίδων, νυκτερινοί ιδρώτες και ποήσιμο των ματιών. Όλα αυτά τα συμπτώματα έλειψαν όταν περιόρισε την ημερησία δόσι βιταμίνης στην κανονική ποσότητα.

Ο ύστερισμός στις γυναίκες

Όπως βεβαιώνουν οι Αμερικανοί ψυχίατροι της Ιατρικής Σχολής του Κολλεγίου Τάφτ, που μελέτησαν 50 περιπτώσεις ύστερισμού, η παθολογική αυτή κατάσταση παρατηρείται αποκλειστικά και μόνο στις γυναίκες. Αρνίζει από ένωρις συνήθως απ' τα 12 χρόνια τους, πάντως δε ποίν απ' τα 35.

Η ιγμορίτις αρχίζει συνήθως κατά το τελευταίο στάδιο του κοινού συνάχου και συνδέεται τόσο στενά μαζί του, ώστε οι περισσότεροι άνθρωποι δεν μπορούν να διακρίνουν τη μὲν από το δέ. Όσοι παραπονούνται, ότι δεν μπόρεσαν δολόκληρο το χειμώνα να γιαιτρευτούν από ένα συνάχι που έπαθαν το φθινόπωρο, πάσχουν, κατά πάσαν πιθανότητα, από ιγμορίτιδα, συνέπεια του παλαιού εκείνου συνάχου.

Υπάρχουν δύο μορφές ιγμορίτιδας, η όξεια και η χρόνια. Η πρώτη οφείλεται συνήθως — όπως είπαμε — σ' ένα συνάχι, παρουσιάζει δε τυπικά συμπτώματα: τρέξιμο της μύτης, ένα συναίσθημα βάρους στα μάγουλα, ελαφρους πόνους που επεκτείνονται προς το μέτωπο, κάτι σαν σφίξιμο στην κορυφή της μύτης.

Όταν η μολύνσις επεκταθή και στις κροταφικές κοιλοτήτες, το κυριότερο και πιο επίμονο σύμπτωμα, είναι ο δυνατός πονοκέφαλος, έντοπισμένος στο μέτωπο, πάνω απ' τα μάτια. Πολλές φορές, πονούν ακόμη και οι βολβοί των ματιών, αν τους πιέσωμε ελαφρά. Οι κινήσεις του κεφαλιού, π. χ., το σκύψιμο προς τα εμπρός, χειροτερεύουν συχνά τον πόνο. Άλλοτε πάλι, ο πονοκέφαλος εκτείνεται προς το πίσω μέρος του κρανίου.

Οι πονοκέφαλοι αυτής της κατηγορίας αρχίζουν συνήθως κατά τις 9 το πρωί, δυναμώνουν λίγο-λίγο και παύουν το βράδυ, όταν θα πέσωμε στο κρεβάτι.

Δεν συνοδεύονται ποτέ σχεδόν από έμετους ή ναυτία.

Πονοκέφαλοι ΑΠΟ ΤΗ ΜΥΤΗ

Όταν μολύνονται οι κοιλοτήτες του προσώπου

Τα όστα του προσώπου, δίπλα στη μύτη, στους κροτάφους και στα μάγουλα, έχουν πολυάριθμες μικρές κοιλοτήτες, που επικοινωνούν μεταξύ τους και με το έσωτερικό της μύτης. Έχουν διατυπωθή διάφορες θεωρίες, για να εξηγήσουν τον προορισμό τους — π. χ., ότι η απόστολή τους είναι για να ελαφραίνουν τα όστα του κρανίου, ή για να κάνουν ήχηρότερη τη φωνή. Καμιά, όμως, απ' αυτές τις υποθέσεις, δεν έχει περάσει τα όρια της πιθανότητας.

Οι κοιλοτήτες στα πλάγια της μύτης, έχουν την ονομασία «ιγμορίαι άντρας». Είναι επενδεδυμένες με βλεννογόνο, όπως και το έσωτερικό της μύτης, και περνάει και απ' αυτές ο αέρας που αναπνέουμε. Συνεπώς, κάθε μολύνσις του βλεννογόνου της μύτης, μπορεί να επεκταθή και στις κοιλοτήτες αυτές, όποτε παίρνει το όνομα «ιγμορίτις». Είναι μάλιστα εξαιρετικά εύκολη αυτή η επέκτασις της μολύνσεως, όχι μόνο στις κοιλοτήτες που γειτονούν άμεσα με τη μύτη, αλλά και στις άλλες που συνδέονται με τις προηγούμενες.

Η ιγμορίτις αρχίζει συνήθως κατά το τελευταίο στάδιο του κοινού συνάχου και συνδέεται τόσο στενά μαζί του, ώστε οι περισσότεροι άνθρωποι δεν μπορούν να διακρίνουν τη μὲν από το δέ. Όσοι παραπονούνται, ότι δεν μπόρεσαν δολόκληρο το χειμώνα να γιαιτρευτούν από ένα συνάχι που έπαθαν το φθινόπωρο, πάσχουν, κατά πάσαν πιθανότητα, από ιγμορίτιδα, συνέπεια του παλαιού εκείνου συνάχου.

Υπάρχουν δύο μορφές ιγμορίτιδας, η όξεια και η χρόνια. Η πρώτη οφείλεται συνήθως — όπως είπαμε — σ' ένα συνάχι, παρουσιάζει δε τυπικά συμπτώματα: τρέξιμο της μύτης, ένα συναίσθημα βάρους στα μάγουλα, ελαφρους πόνους που επεκτείνονται προς το μέτωπο, κάτι σαν σφίξιμο στην κορυφή της μύτης.

Όταν η μολύνσις επεκταθή και στις κροταφικές κοιλοτήτες, το κυριότερο και πιο επίμονο σύμπτωμα, είναι ο δυνατός πονοκέφαλος, έντοπισμένος στο μέτωπο, πάνω απ' τα μάτια. Πολλές φορές, πονούν ακόμη και οι βολβοί των ματιών, αν τους πιέσωμε ελαφρά. Οι κινήσεις του κεφαλιού, π. χ., το σκύψιμο προς τα εμπρός, χειροτερεύουν συχνά τον πόνο. Άλλοτε πάλι, ο πονοκέφαλος εκτείνεται προς το πίσω μέρος του κρανίου.

Οι πονοκέφαλοι αυτής της κατηγορίας αρχίζουν συνήθως κατά τις 9 το πρωί, δυναμώνουν λίγο-λίγο και παύουν το βράδυ, όταν θα πέσωμε στο κρεβάτι.

Δεν συνοδεύονται ποτέ σχεδόν από έμετους ή ναυτία.

Τους αύξάνουν διάφορα έσωτερικά ή έξωτερικά αίτια, όπως η ψυχική ταραχή, ο θυμός, η έξαψις, η έμμηνος ρύσις, ο ψυχρός αέρας, ή σεξουαλική διέγερσις, το αλκοόλ, ή γυμναστική, το φάρμακισμα, ο βήχας κλπ. Άλλοτε είναι συνεχείς και άλλοτε περιοδικές.

Όταν μία όξεια ιγμορίτις παραμεληθή, ή όταν η μολύνσις είναι ιδιαίτερος ισχυρή, μπορεί να παραταθή επί μήνες ή χρόνια. Λέγεται τότε χρόνια ιγμορίτις και χαρακτηρίζεται από αλλοιώσεις των βλεννογόνων των κοιλοτήτων, που είναι συχνά ανενανόρθωτες.

Οι πονοκέφαλοι σ' αυτή την περίπτωση, είναι λιγώτερο έντονοι και ακαθόριστοι, μπορεί δέ και να λείψουν τελείως επί δολόκληρες ήμέρες ή βδομάδες.

Για τους πονοκεφάλους της όξειας ιγμορίτιδας, εφαρμόζεται μάλλον μία συμπτωματική θεραπεία: ανάπαυσις στο κρεβάτι, άσπιρίνες, ζεστά έπιθέματα και φάρμακα μέσα στη μύτη για τη διευκόλυνσι της αναπνοής και της έκροής του υγρού, που έχει συσσωρευθή στις μολυσμένες κοιλοτήτες. Μπορεί ώστόσο να χρειασθή έγχυσις χλιαρών αντισηπτικών διαλύσεων στο έσωτερικό αυτών των κοιλοτήτων, που γίνεται είτε από τις φυσικές εισόδους των, είτε με τρύπημα των τοιχωμάτων τους.

Μερικοί γιατροί εισάγουν με έγχυσις στις κοιλοτήτες σουλαμίδες, πενικιλίνη, στρεπτομυκίνη ή τυροτριχίνη. Άλλοι προτιμούν τον ψεκασμό του έσωτερικού της μύτης με τα φάρμακα αυτά, με μία συσκευή «αεροζόλ».

Μεγαλύτερη επιδεξιότητα και πείρα απαιτούν οι έγχυσις στις κοιλοτήτες των κροτάφων.

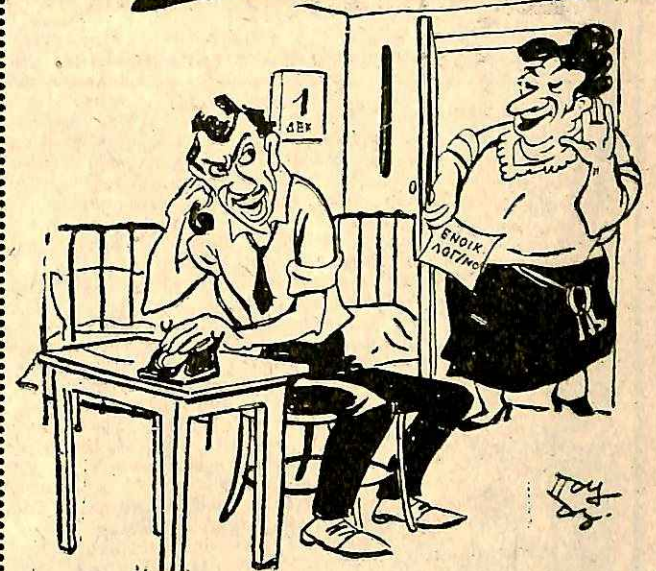
Αν αποτύχη κάθε άλλη μέθοδος, γίνεται χειρουργική εκκένωσις του υγρού του έσωτερικού των κροτάφων.

Σε περιπτώσεις χρονίας ιγμορίτιδας και των σχετικών πονοκεφάλων, φέρνουν άνακούφισι οι ένσταλαξεις στη μύτη, ή θερμότης και άλλα θεραπευτικά μέσα. Μερικές μολύνσεις αυτού του είδους, είναι τόσο επίμονες, ώστε χρειάζονται έγχυρησις.

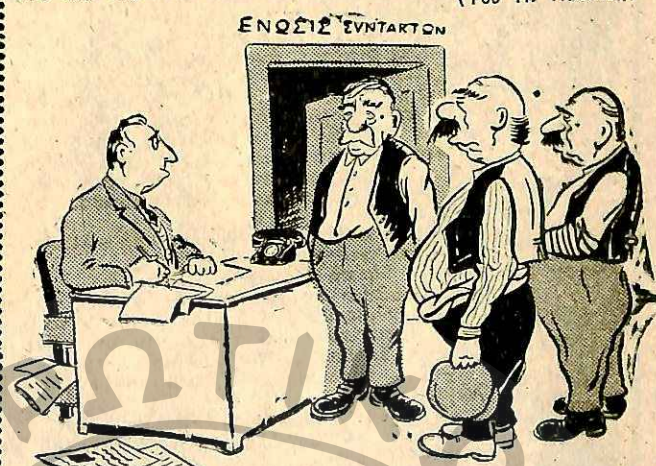
Ψεύτικη εγκυμοσύνη

Ακόμη και οι ικανότεροι γιατροί, μπορεί να ξεγελασθούν από την παρουσία όλων των συμπτωμάτων της εγκυμοσύνης σε μία γυναίκα, που δεν είναι ωστόσο πραγματικά έγκυος. Αυτή η κατάσταση ονομάζεται «ψευδοκύηση», είναι δε περισσότερο συχνή απ' όσο θα νομίζε κανείς. Οφείλεται συνήθως σε ισχυρούς συναισθηματικούς παράγοντες, που επηρεάζουν την παραγωγή ορμονών των γεννητικών αδένων. Παρατηρείται δε ιδίως σε γυναίκες στείρες, που έχουν φλογερή επιθυμία ν' αποκτήσουν παιδιά και ν' αποδείξουν έτσι ότι δεν υστερούν από τις άλλες ομοφύλους των. Αναφέρονται περιπτώσεις ψευδοκυήσεων, που διήρκεσαν 2, 4 ή και περισσότερα χρόνια — μέχρι 18! Στην περίπτωση ενός μικρού κοριτσιού 7 ετών, η ψευδοκύησης διήρκεσε 7 μήνες.

Τελωτοθεραπεία

Ο μαλαγάνας: Τ' αποφάσισα, Γιώργο μου, να παντρευτώ τη σπιτονοικοκυρά μου! Δεν υπάρχει πιο γλυκό και πιο ευγενικό πλάσμα στον κόσμο! (Του Π. Παυλιδού)

Γιατί, δηλαδή, όλο σπύτια; Δεν βάζετε στο Λαχείο και καμιά ταβέρνα; (Του Π. Ποταμιάνου)

Μήπως σας... ένοχλώ; (Του Αρχέλαου)

Αιοδηματικό διήγημα

ΜΕΣΑ στο σκοτάδι, ο Τζαίμς είδε μπροστά του ένα ξανθό κεφάλι: τα μαλλιά ήταν μακρύτερα, απαλά, σαν βελούδο, φλού, και το χρώμα τους θύμιζε χρυσάφι. Ο καθηγητής αναρωτήθηκε ποιά νάταν αυτή η γυναίκα. Θυμήθηκε τις άρρωστές του. Κάποια θάχε ξανθά μαλλιά. Μά αυτό το ξανθό; Ποιά; Μονάχα μία. Η θύμησή της τον αναστάτωσε: η Βάννα. Καί, ξαφνικά, η ανάμνησι τον έφερε, με μιάς, είκοσι χρόνια πίσω.

Η Βάννα Μαίτζον. Είχε μιά όξεια σκληροειδίτιδα. Η νοσοκόμα τον είδοποίησε: —Κύριε καθηγητά, η περίπτωση είν' επείγουσα... —Ας πάμε λοιπόν...

Έτσι, μετέφεραν την άρρωστη με το φορείο στο χειρουργικό θάλαμο. Ο καθηγητής αντίκρουσε έναν όγκο από ξανθά μαλλιά, μεταξένια, απαλά, μακρύτερα, που έφταναν ως τη μέση της νεαρής και όμορφης γυναίκας. Είχαν ένα χρώμα λαμπερό σαν το χρυσάφι. Ποτέ του ο καθηγητής Τζαίμς δεν είχε δη τέτοια υπέροχα μαλλιά. Αν και ήταν σαράντα χρόνων κι ανύπαντρος, δεν ενδιαφερόταν συνήθως για τις ωραίες πελάτισσές του. Μά εκείνη εκεί τον είχε πραγματικά αναστατώσει, με τα μαλλιά της, την όμορφιά της και τα γαλαζοπράσινα μάτια της.

Η εγχείρησις έγινε γρήγορα, μέσα σε δυό ώρες. Την είδε αργότερα, πλαγισμένη στο στενό λευκό κρεβάτι της κλινικής. Της είχαν δέσει τα μαλλιά με μιά κορδέλλα. Η νοσοκόμα του είπε:

—Ήταν τόσο καλή η δεσποινίς όταν ξύπνησε χτές το βράδυ!... Ούτε έκλαιγε, ούτε παραληρούσε. Ενώ όλες τους κλαίνε, φωνάζουν και γκρινιάζουν.

—Διαφορές ιδιοσυγκρασίας, είπε ο καθηγητής. —Και διαφορά ανατροφής, πρόσθεσε η νοσοκόμα. Εκείνη τη νύχτα, ο Τζαίμς κακοκοιμήθηκε, γιατί όνειρευόταν την κοπέλλα με τα ξανθά μαλλιά.

Το άλλο πρωί, στην επίσκεψή του, βρήκε τη Βάννα να κάθεται στο κρεβάτι και να διαβάζει, με τα μαλλιά ξεπλεκα στους ώμους της. Μόλις είδε τον καθηγητή του χαμογέλασε. Του είπε πως τη νύχτα άκουσε φωνές από μιάν άλλη άρρωστη, που φοβόταν μήπως πεθάνει.

—Εσύ φοβάσαι το θάνατο; τη ρώτησε. —Ναί, για τους άλλους.

—Τί θα πη για τους άλλους; —Φοβάμαι να βλέπω τους άλλους να πεθαίνουν.

—Εσείς, κύριε καθηγητά, τον φοβάστε το θάνατο; —Ισως ναί, για τον εαυτό μου, όχι για τους άλλους. Τελείωσες τις ερωτήσεις σου;

—Για την ώρα ναί, απάντησε η Βάννα χαμογελώντας γλυκά.

Ο καθηγητής έφυγε αναστατωμένος. Έκανε δυό μέρες να πάη στην κλινική. Όταν την ξανά'ε, τη ρώτησε:

—Γιατί εσύ δε φοβάσαι το θάνατο; —Γιατί βαρέθηκα να ζω.

—Στην ηλικία σου;... —Οί ημέρες περνούσαν. Όταν μιλούσε μαζί της, του άρεσε να την πειράζει.

—Ενα απόγεμα, όταν την είδε όρθη, να κρατάη τη βαλίτσα της, ένοιωσε ένα κόμπο στο λαιμό του. Τί διάβολο! Είχε έρωτευθί στην ηλικία του;...

—Φεύγω, κύριε καθηγητά, είμαι καλά πιά. —Λυπάμαι αυτή τη φορά που δεν πέθανες, της είπε γελώντας ο καθηγητής. Άλλη φορά...

—Όταν η Βάννα έφυγε, ο Τζαίμς ένοιωσε ένα μεγάλο κενό στην ψυχή του. Δεν θά ξανάβλεπε τα ξανθά εκείνα μαλλιά...

Πέρασε καιρός, όταν ένα βράδυ, τα μεσάνυχτα, τον ειδοποίησαν επείγοντως να τρέξη σ' ένα σπίτι. Πήγε άμέσως με το αυτοκίνητό του. Τον έμπασαν σ' ένα μικρό διαμέρισμα. Σ' ένα κρεβάτι ήταν ξαπλωμένη μιά κοπέλλα: η Βάννα, με τα χρυσά μαλλιά.

Είπαν στο καθηγητή πως ήταν η Βάννα Μαίτζον, πως είχε κάνει εγχείρησι για σκληροειδίτιδα ένα μήνα πριν, πως ζούσε μονάχη. Όλ' αυτά τα ήξερε. Και πως είχε αποπειραθί να δηλητηριαστή.

Την πήγε ο ίδιος με το αυτοκίνητό του στην κλινική και περίμενε, σκυμμένος ώρες πάνω της, αγωνιώντας, να ξαναγυρίση στη ζωή.

Η Βάννα άνοιξε τα μάτια της την αούγ.

Τα ξανθά μαλλιά

—Εσύ, είπε, χαμογελώντας του. —Ναί, έγω. Βλέπω πως δε φοβάσαι σ' αλήθεια το θάνατο.

—Δεν τον φοβόμουν, τώρα όμως ναί. —Γιατί τον είδες από κοντά.

Η Βάννα χαμογέλασε πάλι. Δεν ήθελε να πεθάνει πιά, γιατί ένοιωθε πιά της τον άντρα αυτό και έλπιζε, πως δεν θά την άφινε μονάχη.

Εκείνος πήγαινε και την εύρισκε στο σπίτιάκι της και τραβούσαν με το αυτοκίνητο, έξω απ' την πόλι κι' ο κόσμος γι' αυτούς τους έρωτευμένους ήταν ωραίος και η ζωή γεμάτη ευτυχία. Μά ο δεσμός τους δεν βάσταζε περισσότερο από τρείς μήνες.

Ενα βράδυ, ο καθηγητής δεν βρήκε τη Βάννα σπίτι της. Του είπαν οι άλλοι: «Γύρισε ο άντρας της και την πήρε μαζί του, στην πατρίδα του». Ο άντρας της; Η Βάννα δεν τούχε πη ποτέ πως ήταν παντρεμένη. Ο Τζαίμς υπέφερε, αλλά δεν έκανε τίποτα για να την ανακαλύψη. Δεν την έψαξε ποτέ.

Με τα χρόνια που πέρασαν, η ανάμνησι της Βάννας έγινε θολή. Ο καθηγητής Τζαίμς δεν παντρεύτηκε. Διασκεδάζε τότε-πότε πηγαίνοντας στον κινηματογράφο. Είχε γίνει ένας διάσημος χειρούργος.

Έτσι, είχαν περάσει από τότε είκοσι χρόνια—κι' εκείνο το βράδυ βρισκόταν στο σινεμά. Και μπροστά του ένα ξανθό κεφάλι κοπέλλας. Η Βάννα; Ναί, αυτή, ήταν σίγουρος. Όταν άναψαν τα φώτα, ο καθηγητής μίλησε στη νεαρή κοπέλλα. Η νέα γύρισε και τον κύτταξε. —Όχι, δεν ήταν η Βάννα!

—Τί θέλετε, κύριε; τον ρώτησε χαμογελώντας. —Θάθελα να σας μιλήσω. Πάμε στο μπαρ.

Εκείνη τον ακολούθησε, γιατί το πρόσωπό του της ένέπνευσε έμπιστοσύνη.

—Μήπως γνωρίζετε τη Βάννα, τη Βάννα Μαίτζον; —Ήταν η μητέρα μου!

—Η μητέρα σας;... —Τότε του είπε τη μικρή ιστορία της: είχε ζήσει πάντα με τη μητέρα της, στην πατρίδα τους. —Επειτα η μητέρα της είχε πεθάνει, ένα μήνα πριν.

«Μάργκαρετ, της είχε πη, να πάς στο Λονδίνο, να βρής αυτή τη διευθυνσι και να δώσης αυτό το γράμμα εκ μέρους μου. Να μη το στείλεις με το ταχυδρομείο, να το πές η ίδια... η ίδια!...»

Η νέα έβγαλε ένα γράμμα απ' την τσέπη της και το έδειξε στον καθηγητή.

—Είναι για μένα... της είπε εκείνος. —Για σας; απόρησε η νέα.

—Ναί, ο φάκελλος έχει τ' όνομά μου! —Ο Τζαίμς άνοιξε με τρεμάμενα χέρια το γράμμα και διάβασε συγκινημένος:

«Τζαίμς, αγαπημένο μου, σου ζητώ να με συχωρέσης. Δεν μπορούσα να σε παντρευτώ, δεν ήμουν αξιά σου. Πριν από είκοσι χρόνια σου είπα ψέματα. Δεν υπήρξε μονάχα ένας άντρας στη ζωή μου... Τόσκασα: δεν ήθελα να σου κάνω κακό, δεν ήθελα να παντρευθής μιά γυναίκα που ήταν άλλοτε κακής διαγωγής. Έζησα είκοσι χρόνια μόνη με το κοριτσάκι μου κι' εργάστηκα για να το ζήσω, να το μεγαλώσω, εργάστηκα όμως τίμια. Είναι το δικό ΜΑΣ κορίτσι, η Μάργκαρετ. Ο καρπός του έρωτά μας. Σου τη στέλνω να τη φροντίσης. Δεν θά μπορούσες πιά να με σώσης απ' την άρρωστηα μου. Εσύ το ξέρεις, δεν φοβόμουν το θάνατο. Συχαρά τη Βάννα σου με τα ξανθά μαλλιά, γιατί εσένα μονάχα αγάπησες».

Τώρα ο καθηγητής Τζαίμς είναι ευτυχισμένος με την ξανθή του κόρη που έχει τα ίδια γαλαζοπράσινα μάτια της Βάννας. Και ποιος ξέρει; Ίσως νάναι ευτυχισμένη πιά και η Βάννα στον ουρανό.

ΤΖΩΝ ΚΟΛΛΕΜΟΥΡ

Η Βαβίλις του χρυβού

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η Ναδία δεν άργησε να καταλάβει, ότι η Φράγκα είχε απαγάγει την Τερέζα. Κατέφυγε, λοιπόν, στον Μωρίς ντε Κουδρεμόν, αλλά δεν μπόρεσε να μάθει τίποτε. Τα ίχνη των φυγάδων είχαν χαθεί. Ο άνακριτης τότε επισκέφθη τη βαρώνη Γιάκουμπσεν κι έμαθε από την ίδια, ότι εκείνη είχε συμβουλευτεί τη Φράγκα να απαγάγει την Τερέζα, γιατί η κόμηςσα Ναδία έπιθυμούσε πάντα τον θάνατό της. Η άποκάλυψις αυτή αναστάτωσε τον Μωρίς ντε Κουδρεμόν. Μήπως η Ναδία τον είχε ξεγελάσει; Η μήπως η Φράγκα είχε έπηρεάσει τη βαρώνη Γιάκουμπσεν;

33ον Ο Μωρίς ντε Κουδρεμόν, ύστερα, από τις σκέψεις αυτές, έφαγε βιαστικά και τράβηξε για το μέγαρο ντε Ροσβέλ για ν' άνακοινώσει στη Ναδία την άποτυχία του διαδήματός του...

χετε μεγάλη καρδιά! Κοντά σας δεν θα ένοιωθα όλες αυτές τις στενοχώριες και τις λύπες!

Ο Μωρίς ντε Κουδρεμόν ανατρίχιασε. Άκόμα μια φορά η Ναδία, με τη σατανική της γοητεία, μπόρεσε να τον συγκινήσει ως τα βάθη της καρδιάς του και να βολώσει πάλι το μυαλό του.

Η Φράγκα, μόλις έφτασε στο μέγαρο της βαρώνης, της διηγήθηκε με κάθε λεπτομέρεια το ταξίδι τους στην Έλεθτα.

Ναί, πρόσθεσε τελειώνοντας την αφήγησή της, ο γιατρός Στάικεν δεν έχει την παραμικρή αμφιβολία γι' αυτό. Νομίζει ότι η Τερέζα μπορεί να γιστρευτεί. Και πιστεύει ακόμα ότι μια δυνατή συγκίνηση μπορεί να της ξαναδώσει το λογικό της ασφάλεστερα και πιο γρήγορα απ' όλες τις περιποιήσεις του κόσμου... Και η συγκίνηση αυτή δεν μπορεί να είναι άλλη...

Η Φράγκα, ακούγοντας όλα αυτά, έκλαιγε σαν μικρό παιδί.

Λοιπόν, νουνά, τί αποφάσεις; ρώτησε σε λίγο τη βαρώνη. Έπιθυμείς πάντα να πιάς να δής το Ροβέρτο στη φυλακή του;

Περισσότερο από ποτέ...

Μά η επίσκεψις αυτή εξαρτάται από τον κ. ντε Κουδρεμόν. Θα δελήσει τάχα να σου δώσει την απαραίτητη άδεια;

Δεν θα του την ζητήσω. Πάνω απ' τον άνακριτη είναι ο εισαγγελέας κ. Γκροίλιε-Σαδερν, με τον οποίον συνδέομαι πολύ στενά. Είναι ακόμα ο ύπουργος της Δικαιοσύνης με τον οποίον επίσης συνδέομαι... Και θα δούμε αν η βαρώνη Γιάκουμπσεν είναι από κείνες στις όποιες ανησυχούν για τον Μωρίς ντε Κουδρεμόν...

Και τότε θα κάνουμε την επίσκεψις αυτή;

Ο κ. Ζερβαί θα με ειδοποιήσει πότε θα είναι καιρός κι' εγώ μέσως θ' άρχισω τα κατάλληλα διατάγματα...

Α! φώναξε η Φράγκα. Τί χαρά για τον Ροβέρτο να μάς δει κοντά του και τις δυο συγχρόνως!

Εσένα, μικρούλα μου, ναί, είπε η Παυλίνα με βαθεία μελαγχολία. Μά για μένα τί τον μέλλει; Ούτε υποψιάζεται καν τις σκέψεις που πέρασαν απ' το μυαλό μου τον τελευταίο καιρό... Για το συμφέρον αυτού του ίδιου, για να μη χάσει τη γαλήνη της ψυχής του, δεν πρέπει να τις υποπτευθώ!

Ω! φώναξε η Φράγκα. Για να σάς αγαπήσει ο Ροβέρτος δεν είναι καθόλου άναγκη να ξέρετε τις σκέψεις μας αυτές. Ο Ροβέρτος συμμερίζεται πάντα όλα μου τα αισθήματα. Και ξέρει ότι είμαστε η μεγάλη λατρεία της ζωής μου κι' εκείνη που αντικατέστησε τη χαμένη μητέρα μου...

Μικρούλα μου! ψιθύρισε η Παυλίνα με φανερά συγκίνηση.

Η Φράγκα, μόλις έφτασε στο μέγαρο της βαρώνης, της διηγήθηκε με κάθε λεπτομέρεια το ταξίδι τους στην Έλεθτα.

Ναί, πρόσθεσε τελειώνοντας την αφήγησή της, ο γιατρός Στάικεν δεν έχει την παραμικρή αμφιβολία γι' αυτό. Νομίζει ότι η Τερέζα μπορεί να γιστρευτεί. Και πιστεύει ακόμα ότι μια δυνατή συγκίνηση μπορεί να της ξαναδώσει το λογικό της ασφάλεστερα και πιο γρήγορα απ' όλες τις περιποιήσεις του κόσμου... Και η συγκίνηση αυτή δεν μπορεί να είναι άλλη...

Η Φράγκα, μόλις έφτασε στο μέγαρο της βαρώνης, της διηγήθηκε με κάθε λεπτομέρεια το ταξίδι τους στην Έλεθτα.

Ναί, πρόσθεσε τελειώνοντας την αφήγησή της, ο γιατρός Στάικεν δεν έχει την παραμικρή αμφιβολία γι' αυτό. Νομίζει ότι η Τερέζα μπορεί να γιστρευτεί. Και πιστεύει ακόμα ότι μια δυνατή συγκίνηση μπορεί να της ξαναδώσει το λογικό της ασφάλεστερα και πιο γρήγορα απ' όλες τις περιποιήσεις του κόσμου... Και η συγκίνηση αυτή δεν μπορεί να είναι άλλη...

Η Φράγκα, μόλις έφτασε στο μέγαρο της βαρώνης, της διηγήθηκε με κάθε λεπτομέρεια το ταξίδι τους στην Έλεθτα.

Ναί, πρόσθεσε τελειώνοντας την αφήγησή της, ο γιατρός Στάικεν δεν έχει την παραμικρή αμφιβολία γι' αυτό. Νομίζει ότι η Τερέζα μπορεί να γιστρευτεί. Και πιστεύει ακόμα ότι μια δυνατή συγκίνηση μπορεί να της ξαναδώσει το λογικό της ασφάλεστερα και πιο γρήγορα απ' όλες τις περιποιήσεις του κόσμου... Και η συγκίνηση αυτή δεν μπορεί να είναι άλλη...

Η Φράγκα, μόλις έφτασε στο μέγαρο της βαρώνης, της διηγήθηκε με κάθε λεπτομέρεια το ταξίδι τους στην Έλεθτα.

Ναί, πρόσθεσε τελειώνοντας την αφήγησή της, ο γιατρός Στάικεν δεν έχει την παραμικρή αμφιβολία γι' αυτό. Νομίζει ότι η Τερέζα μπορεί να γιστρευτεί. Και πιστεύει ακόμα ότι μια δυνατή συγκίνηση μπορεί να της ξαναδώσει το λογικό της ασφάλεστερα και πιο γρήγορα απ' όλες τις περιποιήσεις του κόσμου... Και η συγκίνηση αυτή δεν μπορεί να είναι άλλη...

Η Φράγκα, μόλις έφτασε στο μέγαρο της βαρώνης, της διηγήθηκε με κάθε λεπτομέρεια το ταξίδι τους στην Έλεθτα.

Ναί, πρόσθεσε τελειώνοντας την αφήγησή της, ο γιατρός Στάικεν δεν έχει την παραμικρή αμφιβολία γι' αυτό. Νομίζει ότι η Τερέζα μπορεί να γιστρευτεί. Και πιστεύει ακόμα ότι μια δυνατή συγκίνηση μπορεί να της ξαναδώσει το λογικό της ασφάλεστερα και πιο γρήγορα απ' όλες τις περιποιήσεις του κόσμου... Και η συγκίνηση αυτή δεν μπορεί να είναι άλλη...

Η Φράγκα, μόλις έφτασε στο μέγαρο της βαρώνης, της διηγήθηκε με κάθε λεπτομέρεια το ταξίδι τους στην Έλεθτα.

Ναί, πρόσθεσε τελειώνοντας την αφήγησή της, ο γιατρός Στάικεν δεν έχει την παραμικρή αμφιβολία γι' αυτό. Νομίζει ότι η Τερέζα μπορεί να γιστρευτεί. Και πιστεύει ακόμα ότι μια δυνατή συγκίνηση μπορεί να της ξαναδώσει το λογικό της ασφάλεστερα και πιο γρήγορα απ' όλες τις περιποιήσεις του κόσμου... Και η συγκίνηση αυτή δεν μπορεί να είναι άλλη...

Η Φράγκα, μόλις έφτασε στο μέγαρο της βαρώνης, της διηγήθηκε με κάθε λεπτομέρεια το ταξίδι τους στην Έλεθτα.

Ναί, πρόσθεσε τελειώνοντας την αφήγησή της, ο γιατρός Στάικεν δεν έχει την παραμικρή αμφιβολία γι' αυτό. Νομίζει ότι η Τερέζα μπορεί να γιστρευτεί. Και πιστεύει ακόμα ότι μια δυνατή συγκίνηση μπορεί να της ξαναδώσει το λογικό της ασφάλεστερα και πιο γρήγορα απ' όλες τις περιποιήσεις του κόσμου... Και η συγκίνηση αυτή δεν μπορεί να είναι άλλη...

λη από τον γυρισμό του Άντρεά. Μήπως έχετε τίποτε ειδήσεις;

Από τον Άντρεά; Είναι χωρίς αόμα. Μά έστειλα κιόλας να τον φέρουν. Ο κ. Γκαρβίλ, που έχει μεγάλες υποχρεώσεις στον παλιό μου φίλο και συνεργάτη Ντεσάμ, ταξιδεύει κιόλας για τη Γουίνια, όπου βρίσκεται ο Άντρεά. Έχει διαταγές να κάνει ό,τι μπορεί για να τον ξαναβρεί πίσω το γρηγορώτερα. Και τις διαταγές αυτές ο Γκαρβίλ θα τις εκτελέσει.

Α! νουνά μου! φώναξε η Φράγκα. Ο Θεός να σάς ευλογήσει και να σάς άκούση! Άς μάς φέρη πίσω τον Άντρεά προτού δικαστή ο Ροβέρτος. Έτσι μόνο θα σωθώ ο Ροβέρτος μου!

Κι' επειδή η βαρώνη χλώμιασε ξαφνικά ακούγοντας το όνομα του Ροβέρτου, η Φράγκα τη ρώτησε:

Μάθατε τίποτα γι' αυτόν, νουνά μου; Ναι, από τον κ. Ζερβαί, που η άφοσίωσή του για μας είναι άναμφισβήτητη. Ο Ροβέρτος, αν και έξακολούθη να είναι φυλακισμένος, ώστόσο διατηρεί τη γαλήνη του. Και με τρόπο ήρεμο δεν παύει να διαμαρτύρεται για την αθωότητά του. Έδώ και λίγες μέρες, όμως, κυριεύτηκε για μια στιγμή από μια κρίσιμη απελπισία. Τότε ο κ. Ζερβαί του είπε:

Δεν επιτρέπεται ν' απελπίζεσαι, τη στιγμή που σε αγαπάει τόσο η Φράγκα ντε Ροσβέλ... Ω, άπάντησε τότε ο Ροβέρτος, αν ήμουν βέβαιος ότι η αγάπη της για μένα δεν θα λιγοστέψει διόλου από τα έγκλημάτα που μου αποδίδουν, σάς βεβαιώνω ότι δεν θα ανησυχούσα καθόλου!

Η Φράγκα φροντίζει για τη σωτηρία σου με τέτοιο ζήλο που φανερώνει περισσότερο από κάθε τι άλλο την ευπιστοσύνη της σ' εσένα. Ο Ροβέρτος πήρε το χέρι του κ. Ζερβαί και το γέμισε φιλία και δάκρυα. Κι' από τότε η γαλήνη ξαναγύρισε στην ψυχή του...

Η Φράγκα, ακούγοντας όλα αυτά, έκλαιγε σαν μικρό παιδί.

Λοιπόν, νουνά, τί αποφάσεις; ρώτησε σε λίγο τη βαρώνη. Έπιθυμείς πάντα να πιάς να δής το Ροβέρτο στη φυλακή του;

Περισσότερο από ποτέ...

Μά η επίσκεψις αυτή εξαρτάται από τον κ. ντε Κουδρεμόν. Θα δελήσει τάχα να σου δώσει την απαραίτητη άδεια;

Δεν θα του την ζητήσω. Πάνω απ' τον άνακριτη είναι ο εισαγγελέας κ. Γκροίλιε-Σαδερν, με τον οποίον συνδέομαι πολύ στενά. Είναι ακόμα ο ύπουργος της Δικαιοσύνης με τον οποίον επίσης συνδέομαι... Και θα δούμε αν η βαρώνη Γιάκουμπσεν είναι από κείνες στις όποιες ανησυχούν για τον Μωρίς ντε Κουδρεμόν...

Και τότε θα κάνουμε την επίσκεψις αυτή;

Ο κ. Ζερβαί θα με ειδοποιήσει πότε θα είναι καιρός κι' εγώ μέσως θ' άρχισω τα κατάλληλα διατάγματα...

Α! φώναξε η Φράγκα. Τί χαρά για τον Ροβέρτο να μάς δει κοντά του και τις δυο συγχρόνως!

Εσένα, μικρούλα μου, ναί, είπε η Παυλίνα με βαθεία μελαγχολία. Μά για μένα τί τον μέλλει; Ούτε υποψιάζεται καν τις σκέψεις που πέρασαν απ' το μυαλό μου τον τελευταίο καιρό... Για το συμφέρον αυτού του ίδιου, για να μη χάσει τη γαλήνη της ψυχής του, δεν πρέπει να τις υποπτευθώ!

Ω! φώναξε η Φράγκα. Για να σάς αγαπήσει ο Ροβέρτος δεν είναι καθόλου άναγκη να ξέρετε τις σκέψεις μας αυτές. Ο Ροβέρτος συμμερίζεται πάντα όλα μου τα αισθήματα. Και ξέρει ότι είμαστε η μεγάλη λατρεία της ζωής μου κι' εκείνη που αντικατέστησε τη χαμένη μητέρα μου...

Μικρούλα μου! ψιθύρισε η Παυλίνα με φανερά συγκίνηση.

Η Φράγκα, μόλις έφτασε στο μέγαρο της βαρώνης, της διηγήθηκε με κάθε λεπτομέρεια το ταξίδι τους στην Έλεθτα.

Ναί, πρόσθεσε τελειώνοντας την αφήγησή της, ο γιατρός Στάικεν δεν έχει την παραμικρή αμφιβολία γι' αυτό. Νομίζει ότι η Τερέζα μπορεί να γιστρευτεί. Και πιστεύει ακόμα ότι μια δυνατή συγκίνηση μπορεί να της ξαναδώσει το λογικό της ασφάλεστερα και πιο γρήγορα απ' όλες τις περιποιήσεις του κόσμου... Και η συγκίνηση αυτή δεν μπορεί να είναι άλλη...

Η Φράγκα, μόλις έφτασε στο μέγαρο της βαρώνης, της διηγήθηκε με κάθε λεπτομέρεια το ταξίδι τους στην Έλεθτα.

Ναί, πρόσθεσε τελειώνοντας την αφήγησή της, ο γιατρός Στάικεν δεν έχει την παραμικρή αμφιβολία γι' αυτό. Νομίζει ότι η Τερέζα μπορεί να γιστρευτεί. Και πιστεύει ακόμα ότι μια δυνατή συγκίνηση μπορεί να της ξαναδώσει το λογικό της ασφάλεστερα και πιο γρήγορα απ' όλες τις περιποιήσεις του κόσμου... Και η συγκίνηση αυτή δεν μπορεί να είναι άλλη...

Η Φράγκα, μόλις έφτασε στο μέγαρο της βαρώνης, της διηγήθηκε με κάθε λεπτομέρεια το ταξίδι τους στην Έλεθτα.

Ναί, πρόσθεσε τελειώνοντας την αφήγησή της, ο γιατρός Στάικεν δεν έχει την παραμικρή αμφιβολία γι' αυτό. Νομίζει ότι η Τερέζα μπορεί να γιστρευτεί. Και πιστεύει ακόμα ότι μια δυνατή συγκίνηση μπορεί να της ξαναδώσει το λογικό της ασφάλεστερα και πιο γρήγορα απ' όλες τις περιποιήσεις του κόσμου... Και η συγκίνηση αυτή δεν μπορεί να είναι άλλη...

Η Φράγκα, μόλις έφτασε στο μέγαρο της βαρώνης, της διηγήθηκε με κάθε λεπτομέρεια το ταξίδι τους στην Έλεθτα.

Ναί, πρόσθεσε τελειώνοντας την αφήγησή της, ο γιατρός Στάικεν δεν έχει την παραμικρή αμφιβολία γι' αυτό. Νομίζει ότι η Τερέζα μπορεί να γιστρευτεί. Και πιστεύει ακόμα ότι μια δυνατή συγκίνηση μπορεί να της ξαναδώσει το λογικό της ασφάλεστερα και πιο γρήγορα απ' όλες τις περιποιήσεις του κόσμου... Και η συγκίνηση αυτή δεν μπορεί να είναι άλλη...

Η Φράγκα, μόλις έφτασε στο μέγαρο της βαρώνης, της διηγήθηκε με κάθε λεπτομέρεια το ταξίδι τους στην Έλεθτα.

Ναί, πρόσθεσε τελειώνοντας την αφήγησή της, ο γιατρός Στάικεν δεν έχει την παραμικρή αμφιβολία γι' αυτό. Νομίζει ότι η Τερέζα μπορεί να γιστρευτεί. Και πιστεύει ακόμα ότι μια δυνατή συγκίνηση μπορεί να της ξαναδώσει το λογικό της ασφάλεστερα και πιο γρήγορα απ' όλες τις περιποιήσεις του κόσμου... Και η συγκίνηση αυτή δεν μπορεί να είναι άλλη...

Η Φράγκα, μόλις έφτασε στο μέγαρο της βαρώνης, της διηγήθηκε με κάθε λεπτομέρεια το ταξίδι τους στην Έλεθτα.

Ναί, πρόσθεσε τελειώνοντας την αφήγησή της, ο γιατρός Στάικεν δεν έχει την παραμικρή αμφιβολία γι' αυτό. Νομίζει ότι η Τερέζα μπορεί να γιστρευτεί. Και πιστεύει ακόμα ότι μια δυνατή συγκίνηση μπορεί να της ξαναδώσει το λογικό της ασφάλεστερα και πιο γρήγορα απ' όλες τις περιποιήσεις του κόσμου... Και η συγκίνηση αυτή δεν μπορεί να είναι άλλη...

Η Φράγκα, μόλις έφτασε στο μέγαρο της βαρώνης, της διηγήθηκε με κάθε λεπτομέρεια το ταξίδι τους στην Έλεθτα.

Ναί, πρόσθεσε τελειώνοντας την αφήγησή της, ο γιατρός Στάικεν δεν έχει την παραμικρή αμφιβολία γι' αυτό. Νομίζει ότι η Τερέζα μπορεί να γιστρευτεί. Και πιστεύει ακόμα ότι μια δυνατή συγκίνηση μπορεί να της ξαναδώσει το λογικό της ασφάλεστερα και πιο γρήγορα απ' όλες τις περιποιήσεις του κόσμου... Και η συγκίνηση αυτή δεν μπορεί να είναι άλλη...

Η Φράγκα, μόλις έφτασε στο μέγαρο της βαρώνης, της διηγήθηκε με κάθε λεπτομέρεια το ταξίδι τους στην Έλεθτα.

Ναί, πρόσθεσε τελειώνοντας την αφήγησή της, ο γιατρός Στάικεν δεν έχει την παραμικρή αμφιβολία γι' αυτό. Νομίζει ότι η Τερέζα μπορεί να γιστρευτεί. Και πιστεύει ακόμα ότι μια δυνατή συγκίνηση μπορεί να της ξαναδώσει το λογικό της ασφάλεστερα και πιο γρήγορα απ' όλες τις περιποιήσεις του κόσμου... Και η συγκίνηση αυτή δεν μπορεί να είναι άλλη...

Η Φράγκα, μόλις έφτασε στο μέγαρο της βαρώνης, της διηγήθηκε με κάθε λεπτομέρεια το ταξίδι τους στην Έλεθτα.

Ναί, πρόσθεσε τελειώνοντας την αφήγησή της, ο γιατρός Στάικεν δεν έχει την παραμικρή αμφιβολία γι' αυτό. Νομίζει ότι η Τερέζα μπορεί να γιστρευτεί. Και πιστεύει ακόμα ότι μια δυνατή συγκίνηση μπορεί να της ξαναδώσει το λογικό της ασφάλεστερα και πιο γρήγορα απ' όλες τις περιποιήσεις του κόσμου... Και η συγκίνηση αυτή δεν μπορεί να είναι άλλη...

Η Φράγκα, μόλις έφτασε στο μέγαρο της βαρώνης, της διηγήθηκε με κάθε λεπτομέρεια το ταξίδι τους στην Έλεθτα.

Ναί, πρόσθεσε τελειώνοντας την αφήγησή της, ο γιατρός Στάικεν δεν έχει την παραμικρή αμφιβολία γι' αυτό. Νομίζει ότι η Τερέζα μπορεί να γιστρευτεί. Και πιστεύει ακόμα ότι μια δυνατή συγκίνηση μπορεί να της ξαναδώσει το λογικό της ασφάλεστερα και πιο γρήγορα απ' όλες τις περιποιήσεις του κόσμου... Και η συγκίνηση αυτή δεν μπορεί να είναι άλλη...

Η Φράγκα, μόλις έφτασε στο μέγαρο της βαρώνης, της διηγήθηκε με κάθε λεπτομέρεια το ταξίδι τους στην Έλεθτα.

Ναί, πρόσθεσε τελειώνοντας την αφήγησή της, ο γιατρός Στάικεν δεν έχει την παραμικρή αμφιβολία γι' αυτό. Νομίζει ότι η Τερέζα μπορεί να γιστρευτεί. Και πιστεύει ακόμα ότι μια δυνατή συγκίνηση μπορεί να της ξαναδώσει το λογικό της ασφάλεστερα και πιο γρήγορα απ' όλες τις περιποιήσεις του κόσμου... Και η συγκίνηση αυτή δεν μπορεί να είναι άλλη...

Η Φράγκα, μόλις έφτασε στο μέγαρο της βαρώνης, της διηγήθηκε με κάθε λεπτομέρεια το ταξίδι τους στην Έλεθτα.

Ναί, πρόσθεσε τελειώνοντας την αφήγησή της, ο γιατρός Στάικεν δεν έχει την παραμικρή αμφιβολία γι' αυτό. Νομίζει ότι η Τερέζα μπορεί να γιστρευτεί. Και πιστεύει ακόμα ότι μια δυνατή συγκίνηση μπορεί να της ξαναδώσει το λογικό της ασφάλεστερα και πιο γρήγορα απ' όλες τις περιποιήσεις του κόσμου... Και η συγκίνηση αυτή δεν μπορεί να είναι άλλη...

Η Φράγκα, μόλις έφτασε στο μέγαρο της βαρώνης, της διηγήθηκε με κάθε λεπτομέρεια το ταξίδι τους στην Έλεθτα.

Ναί, πρόσθεσε τελειώνοντας την αφήγησή της, ο γιατρός Στάικεν δεν έχει την παραμικρή αμφιβολία γι' αυτό. Νομίζει ότι η Τερέζα μπορεί να γιστρευτεί. Και πιστεύει ακόμα ότι μια δυνατή συγκίνηση μπορεί να της ξαναδώσει το λογικό της ασφάλεστερα και πιο γρήγορα απ' όλες τις περιποιήσεις του κόσμου... Και η συγκίνηση αυτή δεν μπορεί να είναι άλλη...

Η Φράγκα, μόλις έφτασε στο μέγαρο της βαρώνης, της διηγήθηκε με κάθε λεπτομέρεια το ταξίδι τους στην Έλεθτα.

Ναί, πρόσθεσε τελειώνοντας την αφήγησή της, ο γιατρός Στάικεν δεν έχει την παραμικρή αμφιβολία γι' αυτό. Νομίζει ότι η Τερέζα μπορεί να γιστρευτεί. Και πιστεύει ακόμα ότι μια δυνατή συγκίνηση μπορεί να της ξαναδώσει το λογικό της ασφάλεστερα και πιο γρήγορα απ' όλες τις περιποιήσεις του κόσμου... Και η συγκίνηση αυτή δεν μπορεί να είναι άλλη...

Η Φράγκα, μόλις έφτασε στο μέγαρο της βαρώνης, της διηγήθηκε με κάθε λεπτομέρεια το ταξίδι τους στην Έλεθτα.

Ναί, πρόσθεσε τελειώνοντας την αφήγησή της, ο γιατρός Στάικεν δεν έχει την παραμικρή αμφιβολία γι' αυτό. Νομίζει ότι η Τερέζα μπορεί να γιστρευτεί. Και πιστεύει ακόμα ότι μια δυνατή συγκίνηση μπορεί να της ξαναδώσει το λογικό της ασφάλεστερα και πιο γρήγορα απ' όλες τις περιποιήσεις του κόσμου... Και η συγκίνηση αυτή δεν μπορεί να είναι άλλη...

Καί, ξαφνικά, ίσως για να μην αφήσει τη συγκίνησή της να μεγαλώσει, η βαρώνη σηκώθηκε.

Ελα να δής τη φαλή που σου έτοιμασα, είπε. Το δωμάτιό σου γειτονεύει με το δωμάτιο της Σίμπυλ, ούτε βοσκειται πολύ μακριά απ' το δικό μου. Θέλω να έχω το νου μου για σένα, αγαπημένη μου Φράγκα Γιάκουμπσεν. Άκουσε, Φράγκα Γιάκουμπσεν!

Και περνώντας το χέρι της στη μέση της νέας, την ώδηγωσε στο διαμέρισμα που είχε ετοιμάσει στο διάστημα της απουσίας της.

Και τί δεν μπορεί να κάνει κανείς στο Πέρισι όταν διαθέτη χρήματα, άφθονα χρήματα... Δεν ήταν δωμάτιο αυτό που είχε ετοιμάσει η Παυλίνα για τη Φράγκα. Ήταν το άδυτο μιας βασιλοπούλας του παραμυθιού. Οι τοίχοι του, ήταν στρωμένοι με άσπρο σατέν και πολύτιμες πορσελάνες, το στολίζουν εδώ κι' εκεί.

Τα ντουλάπια ήταν γεμάτα από πολυτελή υφάσματα και τουαλέτες και στα συρτάρια υπήρχαν κάθε είδους βαρύτιμα κοσμήματα.

Στη βιβλιοθήκη έδλεπε κανείς τα έσογα ποιητών και πεζογράφων, που αγαπούσε η Φράγκα και κοντά στο πιάνο ήταν τα μουσικά κομμάτια που προτιμούσε.

Η Φράγκα, ένθουσιασμένη και με μεγάλη συγκίνηση είχτηκε στην αγκαλιά της νουνάς της.

Κάτι μου λείπει! της είπε.

Τί; άπορίσσε εκείνη.

Η εικόνα σου! Η δική σου εικόνα! Μήπως δεν μ' αγαπάς σαν τη μητέρα μου;

Δεν μού έκαναν ποτέ κανένα πορτραίτο, παιδί μου... κι' ούτε θα κάνω ποτέ μου...

Ω! όχι... Θα πιάς αύριο κιόλας να φωτογραφηθής για δυο λόγους... Πρώτα θέλω να σε βλέπω εκεί κοντά στη μητέρα μου. Κι' έπειτα θ' αφήσουμε τη φωτογραφία σου μαζί με τη δική μου στον Ροβέρτο, στη φυλακή του...

Η Παυλίνα δεν είχε πιά τη δύναμη ν' αντίσταθ. Κι' αποφάσισε να εκπληρώσει την επιθυμία της Φράγκας.

Η βαρώνη, η Φράγκα και η μίς Σίμπυλ, τελειώνοντας το δείπνο τους στην πολυτελή τραπέζα, όταν τους έφεραν ένα επίσημο μήνυμα μέσα σε άσημενο δίσκο.

Η Παυλίνα έβριξε μια ματιά και διάβασε: «Ζ. Ζερβαί». Κανένας τίτλος δεν βρισκόταν κάτω απ' το όνομα.

Να τον οδηγήσετε άμέσως στο μικρό σαλόνι, είπε.

Έπειτα από λίγες στιγμές πήγε κι' εκείνη εκεί μαζί με τη Φράγκα. Ο κ. Ζερβαί φαινόταν πολύ σκεπτικός.

Θέ μου! φώναξε η Φράγκα. Τί συμβαίνει; Φανίστε ανήσυχος... Η υπόθεσί μας θα πηγαίνει άσφαλώς άσχημα!

Όχι, δεσποινίς, της άπάντησε εκείνος, αλλά δεν πηγαίνει ακόμα τόσο καλά, όσο θα ήθελα... Πρώτ' απ' όλα έστειλα, όπως σάς υποσχέθηκα, μερικούς άστυνομικούς στην Όρλεάνη για να συγκεντρώσω πληροφορίες για το έκθετο που βρέθηκε μια μέρα στην είσοδο του ασύλου.

Έχουν όμως περάσει πολλά χρόνια από τότε. Πολλές ήγουμενίσσες διαδέχτησαν από τότε, την άλλη στο άσυλο και κανένας άλλος δεν θυμάται πιά το περιστατικό αυτό. Ωστόσο μια γρήγη υπηρέτρια είπε ότι κάποια άδελφή του ελέους, που τη λένε Γενεβιέδη είναι η μόνη που θα μπορούσε να μάς δώσει πληροφορίες για το Ροβέρτο. Θέλησα λοιπόν να μάθω τί άπόγινε η μοναχή αυτή, κι' ύστερα από πολλές έρευνες την ανακάλυψα τέλος σ' ένα μοναστήρι του Μπορντώ, όπου είναι ήγουμενη. Πήγα λοιπόν μόνος μου εκεί και τη βρήκα. Η άδελφή Γενεβιέδη είναι μια γυναίκα 50-55 χρόνων, πολύ άγαθη, και μ' έξαιρετική αντίληψη. Μου είπε πως ήταν άλλοτε βοηθός της ήγουμενης του ασύλου της Όρλεάνης. Μου άνέφερε ακόμα ότι η ίδια η ήγουμενη θέλησε να δώσει στο έκθετο εκείνο το όνομα Ροβέρτος για ανάμνησι ενός άδελφού της που είχε σκοτωθώ στη Σεβαστοπούλη.

Μά για το ίδιο το παιδί, τί σάς είπε; ρώτησε ανυπόμονη η Παυλίνα.

Το βρήκα! ένα χειμωνιάτικο πρωί στην είσοδο του ασύλου, χωρίς κομμάτι

ένδειξι άπάνω του. Ύστερα από ένα μήνα δώσε μια γυναίκα του λαού, όπως φαινόταν απ' το ντύσιμό της, ζήτησε να δει την ήγουμενη. Της είπε ότι κατοικούσε στη περίχωρα του Παρισιού κι' ότι είχε πάει το παιδί αυτό απ' τη μητέρα του για να το άναθρέψει με πλούσια πληρωμή. Μια μέρα όμως η μητέρα του παιδιού χάθηκε κι' έπαψε πιά να την πληρώνει. Περίμενε δυο-τρεις μήνες κι' ύστερα βλέποντας πως κανείς δεν ένδιαιφερόταν για το παιδί, έφυγε για την Όρλεάνη με την ελπίδα να βρή εκεί δουλειά, γιατί πεινούσε... Μά με το μωρό στην αγκαλιά δεν την δεχόντουσαν πουθενά. Και τότε άπελπισμένη έγκατάλειψε το παιδί στην είσοδο του ασύλου. Έπειτα, πήρε την άπόφασι να φύγει για την Άλγερία. Προηγούμενος όμως θέλησε ν' άποκαλύψη στην ήγουμενη όλα όσα ήξερε για το παιδί, ελπίζοντας ότι αυτό της έφερνε τύχη. Την γυναίκα αυτή, όπως θυμάται η άδελφή Γενεβιέδη, την έλεγαν Ρόζα Πρινιέ ή Πομιέ. Όσο για τη μητέρα του μικρού, η Ρόζα είπε ότι την είδε μια φορά μόνο όταν πήγε σ' αυτήν απ' το μεστικό γραφείο, απ' όπου είχε ζητήσει να της δοούν μια παραμύνα. Την επισκέφθηκε σ' ένα μικρό μέγαρο του Πασιού, στην όδο Πυρό-μω. Εκεί ζήτησε κάποια κ. Ουρβίλ, την οικόνομο του μεγάρου. Την έμπασαν τότε σε μια πολυτελή αίθουσα και της παρέδωσαν το παιδί, που κοιμόταν κοντά σε μια νέα γυναίκα ύπεροχα όμορφη, που ήταν έαπλωμένη σ' ένα κρεβάτι.

Και δεν ρώτησε το όνομα της γυναίκας αυτής;

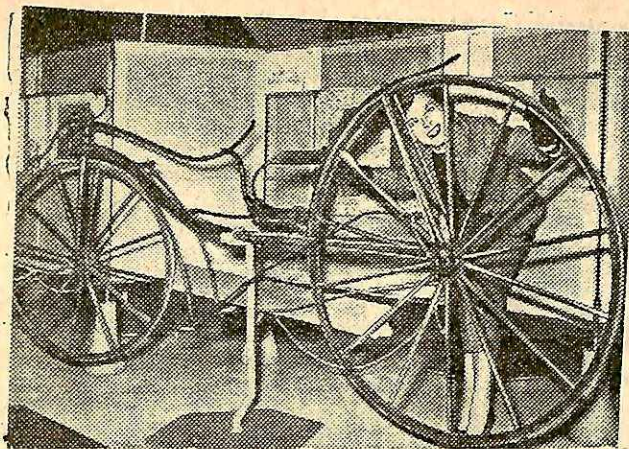
Δεν τόλμησε, γιατί την έκανε να τ' άχασε η πολυτέλεια που άπλωνόταν γύρω της. Της έδωσαν με το παιδί και τ' άναγκαία χρήματα για να του αγοράσει κούνια, της πλήρωσαν προκαταβολικά δυο μήνες για τα έξοδα της και την άφησαν να φύγει, λέγοντάς της να μην ξαναγυρίσει πιά στο μέγαρο αυτό, γιατί αλλιώς θα της έπαιρναν το παιδί. Η Ρόζα που νόμιζε ότι είχε κάνει μια πρώτης τάξεως δουλειά, δεν παράκουσε, άφου μάλιστα επί δύο μήνες η κυρία Ουρβίλ πήγαινε τακτικά και την πλήρωνε πλουσιοπάροχα. Άλλά τον τέταρτο μήνα δεν παρουσιάστηκε κανένας ούτε και τον πέμπτο. Τότε η Ρόζα, παρά την άπαγόρευσι, άποφάσισε να ξαναπάει στο μέγαρο του Πασιού. Μά δεν βρήκε κανέναν εκεί. Οι ένοικοί του είχαν φύγει χωρίς ν' άφήσουν καμμία διεύθυνσι. Τότε κι' η Ρόζα πήγε στην Όρλεάνη κι' έγκατέλειψε το παιδί μπροστά στο άσυλο...

Στα σπάργανα του Ροβέρτου, ρώτησε η βαρώνη Γιάκουμπσεν δεν υπήρχε κανένα σημάδι;

Όχι, άπάντησε ο κ. Ζερβαί. Ωστόσο η άδελφή Γενεβιέδη θυμάται άόριστα

ότι ένα χρυσό μενταγιόν κρεμόταν στο λαιμό του μωρού.

Ακούγοντας τ' ά λόγια αυτά η βαρώνη Γιάκουμπσεν έγινε κατάχλωμη.

Το ποδήλατο που ξφτιάξε ο Σκωτσέζος Μάκ Μίλλαν το 1838

Η ιστορία του ποδηλάτου

Ήταν γνωστό στους Κινέζους από το 2500 π.Χ.

Έκατομμύρια ποδήλατα κυκλοφορούν σ' όλο τον κόσμο. Ξεπερνούν τα 9 εκατομμύρια στη Γαλλία, πλησιάζουν τα 8 στην Ιταλία, υπολογίζονται περί τα 14 στις δύο Γερμανίες και την Αυστρία κι' άλλα εκατομμύρια διασχίζουν τους δρόμους του Βελγίου και των Σκανδιναβικών χωρών...

Προσθέστε τώρα μερικές δεκάδες εκατομμυρίων ακόμη, που κυκλοφορούν στην Αγγλία, τις Ήνωμένες Πολιτείες και τα άλλα μέρη του κόσμου και θα φθάσει σ' ένα άθροισμα κάθε άλλο παρά εύκαταφρόνητο.

Οι αριθμοί αυτοί δείχνουν πώς, μ' όλες τις προόδους του αυτοκινήτου, το ποδήλατο κάθε άλλο παρά έκτοπισθηκε. Μερικοί άσσοι των δίκυκλων κατορθώνουν να τρέχουν με ταχύτητα 40—50 χιλιομέτρων την ώρα, που αποτελεί τη μέση ωριαία ταχύτητα ενός καλού αυτοκινήτου. Γιατί αν το δεύτερο αναπτύσσει ταχύτητα άνω των 100 χιλιομέτρων, δεν μπορεί, όμως, να την διατηρήσει για πολύ διάστημα. Οι στροφές, οι ανωμαλίες του δρόμου, ένα σωρό άλλα εμπόδια, το αναγκάζουν να περιορίσει διαρκώς την ταχύτητά του. Κι' εξ' άλλου, χρειάζεται ένα δρόμο για να μπορέσει να κινηθεί. Το ποδήλατο, αντίθετα, αρκείται και σ' ένα μικρό μονοπάτι. Διασχίζει βουνα και λαγκάδια. Κι' ο μόνος σχεδόν λόγος που κάνει τον επιβάτη του να μετριάσει την ταχύτητά του είναι η κούρασις των ποδιών του.

Το ποδήλατο έχει τη δική του ιστορία, —μια ιστορία που χάνεται στο βάθος των αιώνων και των χιλιετηρίδων.

Πότε πρωτοεμφανίστηκε; Αγνωστον. Το μόνο ιστορικά εξακριβωμένο γεγονός είναι ότι ένα όχημα, με δύο τροχούς από μπαμπού, ξετρελλαινε τους κατοίκους της κινεζικής επαρχίας του

Πετέϊλι κατά το έτος 2500 π. Χ. Την ύπαρξί του την ξέρουμε από ένα διάταγμα του διοικητού της περιοχής αυτής που απαγόρευε τη χρήση του, γιατί, όπως αναγράφεται σ' αυτό, οι γυναίκες είχαν τόσο πολύ ενθουσιαστή με το καινούργιο μέσον κινήσεως, που άφηναν το νοικοκυριό τους κι' έτρεχαν μ' αυτό διαρκώς στους δρόμους των πόλεων και των χωριών!

Οι Έτρουσκοί αγνοούσαν τα δίκυκλα, άλλ' αντίθετα, είχαν επινοήσει ένα είδος μονοκύκλων, που απέτελούσαν από δύο μόνο ρόδα. Ο άξονας της περνούσε μέσα από δύο σιδερένιες λαβές, που ένώνονταν στο πίσω μέρος και σχημάτιζαν μια μακρυστή και πλατιά βάση. Πάνω σ' αυτήν ξαπλώνονταν ο επιβάτης με το κεφάλι προς τα κάτω και τα πόδια στον άερα και αφήνονταν στη διάθεσι της ρόδας.

Τα μονόκυκλα αυτά χρησιμοποιούντο στις κατωφέρειες. Μ' όλο που ήταν εξαιρετικά επικίνδυνα, οι Έτρουσκοί τα αγαπούσαν πολύ και διοργάνωναν συχνά αγώνες με τα πρωτόγονα αυτά μέσα κινήσεως σ' όρεινές τοποθεσίες. Όπως είναι εύλογο, πολλοί από τους διαγωνιζόμενους εύρισκαν σ' αυτούς το θάνατο...

Πολλούς αιώνες αργότερα, κατά το καρναβάλι του 1610, ο πρίγκιψ δον Φραντζίσκο Περέτι εμφανίστηκε στη Ρώμη πάνω σ' ένα «ποδήλατο» με δύο ρόδες, που περιστρέφονταν χάρις σ' ένα μηχανισμό παρεμφερή με των σημερινών ποδηλάτων. Ο Ρωμραίος ευπατρίδης μπορεί να θεωρηθεί, λοιπόν, ως ο πρώτος ποδηλατιστής που υπήρξε στον κόσμο.

Στο «Βασιλική Λήρ», εξ' άλλου, ο Σαίξπηρ περιγράφει κάποιο όχημα με δύο ρόδες, που φαίνεται ότι μοιάζει αρκετά με το ποδήλατο.

Υποτιμώδες ήταν και το ποδήλατο του κομης ντ. Σιδράκ. Άργα το άπογευμα μιας ημέρας του Ιουνίου του 1791, ο Γάλλος αυτός ευπατρίδης, μ' όλο

που η Έπανάστασις βρισκόταν σ' όλη την ακμή της, εμφανίστηκε στους κήπους του Παλαί Ρουαγιάλ, πάνω σ' ένα περίεργο ποδήλατο, που το αποτελούσαν δύο ρόδες κάρρου που συνδέονταν μεταξύ τους μ' έναν ξύλινο σκελετό. Ο επιβάτης καθόταν πάνω σ' ένα είδος μικρής σέλλας, πατούσε τα πόδια του στο έδαφος για να πάρη φόρα κι' έκανε τις ρόδες να κινούνται με συνεχείς ώθησεις. Το πρωτόγονο αυτό ποδήλατο δεν είχε φρένο, που ήταν, άλλωστε, περιττό, ούτε μπορούσε να στρίψει δεξιά, ή αριστερά, καθώς έτρεχε.

Μερικά χρόνια αργότερα, το 1816, ο Γερμανός βαρώνος Κάρολος-Φρειδερίκος φον Ντραί, αυθέντης του Σαουερμπράουν, έτελειοποίησε την εφεύρεσι του Σιδράκ, κάνοντας την μπροστινή ρόδα κινητή και προσθέτοντας ένα μηχανισμό με τροχαλίες που έκανε το ποδήλατο να κινείται. Τον επόμενο χρόνο, ο βασιλεύς της Βαυαρίας προκήρυξε ένα διαγωνισμό, που έκέρδισε κάποιος μαραγκός από το Μόναχο, ονόματι Σέμλερ. Ο νικητής αυτός διέτρεξε την απόστασι από το Μόναχο ως τον πύργο του Νυμφεμπουργκ — περίπου 10 χιλιόμετρα — σε 31 λεπτά.

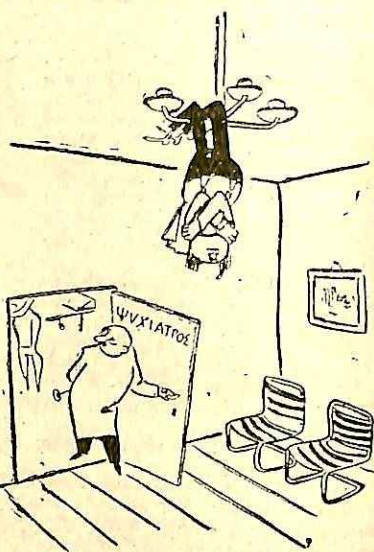
Το ποδήλατο του Ντραί διαδόθηκε ταχύτατα σ' όλη την Ευρώπη. Διάφοροι δε εφευρέται, όπως ο Σκωτσέζος Κιρκπάτρικ Μάκ Μίλλαν, ο Γάλλος Μισώ κι' ο Γερμανός Μέγιερ, την ετελειοποίησαν.

Άλλ' η μεγάλη εποχή του ποδηλάτου άρχισε από τότε που ανεκαλύφθηκαν τα «πεντάλ». Γάλλοι, Αμερικανοί και Άγγλοι διεκδικούν την πατρότητά τους. Άλλα το πιθανώτερο είναι ότι οι Γάλλοι προηγήθησαν από τους άλλους.

Κατά το 1848, ένας Γάλλος ωρολογοποιός, ο Γκυίλμς έφτιαξε το πρώτο σχέδιο πεντάλ με τροχαλίες, που μετέδιδαν την κίνησι στις ρόδες και το έδωσε σ' ένα Γερμανό μηχανικό, το Μέγιερ, για να το εκτελέσει. Άλλα, στο μεταξύ, ξέσπασε η Έπανάστασις. Ο Γκυίλμς, που ήταν φανατικός δημοκρατικός, έλαβε μέρος σ' αυτήν και σκοτώθηκε στους αγώνες των οδοφραγμάτων. Έπειτα από λίγον καιρό, ο Μέγιερ παρουσίασε την εφεύρεσι του Γάλλου ως δική του. Μετανοίωσε, όμως αργότερα, και κατέθεσε το πρότυπο της εφευρέσεώς του στο Μουσείο των Τεχνών και επαγγελμάτων με το όνομα του Γκυίλμς.

Μια νέα ώθησι στο ποδήλατο έδωσε η εφεύρεσις των ελαστικών από το Σκωτσέζο γιατρό Τζων Μπόυντ Ντύλνιπ. Από τότε τα ποδήλατα έγιναν ελαφρότερα, κομψότερα και ταχύτερα. Με τη νέα αυτή μορφή κατέκτησαν τον κόσμο και αποτέλεσαν πάντα ένα από τα απλούστερα τα πιο εύχρηστα και τα πιο προσίτα μέσα συγκοινωνίας.

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ σέ εικόνες

—Πού είνε, αδελφρή, ο άρρωστος που νομίζει πως είνε μινιά;

—Ωστε λοιπόν δεν αυτοκτονήσες Γιώργο, όταν χωρίσαμε;
—Πώς! Σαναπαντρέψτηκα!...

—Η διεύθυνσις άρνείται να σας δώση το δάνειο. Μου επιτρέπετε να σας δώσω εγώ τα χρήματα που ζητήσατε;

ΣΩΣΕΤΕ τα μαλλιά σας

Οι κυριώτερες αιτίες που τα βλάπτουν

Η φαλάκρα, ή πιτυρίδα και το άσπρισμα: Αυτές είνε οι τρεις μεγάλες «πληγές» των μαλλιών. Δεν είνε δύσκολο ωστόσο να τις αποφύγετε, ή τουλάχιστον να τις μετριάσετε. Άρκει μόνο να προσφέρετε τακτικά στα μαλλιά σας τις συστηματικές περιποιήσεις που απαιτούν. Νά μερικές έρωτοαποκρίσεις, που θα σας βοηθήσουν και θα πλουτίσουν συγχρόνως τις γνώσεις σας πάνω σ' αυτό το σημείο. Έχουν καταρτισθή από δυο ειδικούς Αμερικανούς γιατρούς, τους δόκτορες Σουλτσμπέργκερ και Γουίτεν :

1) Πόσο συχνά πρέπει να λούζεσθε;

Συνήθως, μια φορά τη βδομάδα. Υπάρχουν όμως και άνθρωποι που χρειάζονται συχνότερο λούσιμο, ιδίως σ' ώριμους έποχες του έτους και σ' ώρισιμένα μέρη.

2) Το πολύ συχνό βρέξιμο βλάπτει τα μαλλιά ή προκαλεί το πέσιμό τους;

Όχι.

3) Χρειάζεται μασάζ το τριχωτό δέρμα; Και πώς πρέπει να γίνεται;

Ναί, το μασάζ ωφελεί πολύ, όχι όμως όταν γίνεται με τρόπο που κακοποιεί και βλάπτει τις τρίχες. Η καλύτερη και φυσικότερη μέθοδος είνε να τραβάτε ελαφρά τις τρίχες, έτσι ώστε ν' ανασηκώσετε λίγο το τριχωτό δέρμα. Πολύ καλό είνε επίσης και το βούρτσισμα, που πρέπει να γίνεται το λιγώτερο επί 10 λεπτά κάθε μέρα, με μια βούρτσα μέτρια σκληρή.

4) Πόσο συχνά πρέπει να χτενίζεσθε;

Όσάκις χρειάζεται για την επιμελημένη εμφάνισί σας. Μεταχειρίζεσθε όμως ένα καλό χτένι, με δόντια όχι κοσμερά.

5) Θα μπορούσαν να διασωθούν οι τρίχες που μένουν στο μαξιλάρι μας ή στο χτένι;

Όχι. Αυτές είνε νεκρές και θα πέσουν οποιαδήποτε. Οι ζωντανές, για να βγούν, χρειάζονται δυνατό και όδυνηρο τράνημα. Με το πέσιμο των νεκρών τριχών διευκολύνεται το φύτρωμα νέων, από τις ίδιες ρίζες.

6) Το θαλασσινό νερό ωφελεί ή βλάπτει τα μαλλιά;

Ούτε το ένα ούτε τ' άλλο. Βλά-

Έκθεσις ειδική για τις κομψές γυναίκες

Είνε γεγονός άναμφισβήτητον, ότι η κομψότερη χειμερινή COLLECTION ετοιμών φορεμάτων, βρίσκεται είνε τις έκθεσις του Οίκου Ο Ρ Ε, είνε τον Ιον όροφο της οδού Περικλέους 44.

Η γνωστή ειδικότης και το προσωπικόν γούστο του κ. Ο Ρ Ε, εν συνδυασμώ με την επί τούτω μετακλήθησαν εκ Παρισίων ΜΟΔΕΛΙΣΤΕ Γαλλίδα Διευθύντριαν των τμημάτων ΗΑΥΤΕ COUTURE, ικανοποιούν και το δυσκολώτερο γούστο.

Τα καλοραμμένα φορεμάτ του, παλτά, ταγιέρ, μπλουζες, ρομπες, βραδυνές τουαλέτες κλπ., είνε κατασκευασμένα από εκλεκτά ευρωπαϊκά και εγχώρια ύφασματα και με έναν πρωτότυπο ειδικόν τρόπον για να συμφωνούν με το γούστο σας.

ΤΤΕΙ όμως όταν συνδυάζεται με παρατεταμένη έκθεσι στον ήλιο, ιδίως σ'ε μαλλιά πολύ στεγνά εκ φύσεως. Άλλωστε ο πολύς ήλιος είνε όπωσδήποτε βλαβερός για τα μαλλιά.

7) Οι υπεριώδεις ή άλλες ακτίνες ωφελούν τα μαλλιά;

Οι υπεριώδεις ωφελούν σ' έωριμένους παθήσεις του τριχωτού δερματος, δεν φέρνουν όμως αποτέλεσμα για την πιτυρίδα, τη φαλάκρα ή το άσπρισμα. Οι ακτίνες Χ χρησιμοποιούνται εναντίον ώρισμένων παθήσεων, πάντοτε όμως από έναν ειδικό ακτινολόγο.

8) Είναι βλαβερές οι βαφές;

Οι έγκκεκριμένες από τις άσμοδίεις άρχές δεν βλάπτουν, έκτος αν υπάρχη άλλεργία του οργανισμού σ' αυτές, όποτε προκαλούν πολλές δερματικές ανωμαλίες. Πριν χρησιμοποιηθή λοιπόν μία βαφή, πρέπει να δοκιμάζεται σ' ένα μικρό τμήμα του δερματος μήπως φέρνει άλλεργία.

9) Βλάπτει ή θερμή ή ή ψυχρή περιμανάντ;

Όχι συνήθως, αν υπάρχη ο κατάλληλος άερισμός και προφύλαξις του προσώπου, του λαιμού και των ματιών.

10) Οι σεξουαλικές καταχρήσεις ή ή έγκράτεια έχουν καμιά σχέση με τη φαλάκρα;

Άπολύτως καμιά.

11) Η διατροφή έχει επίδρασι στη στιλπνότητα, τη ζωτικότητα και την άντοχή των τριχών;

Ναί. Η έλλειψις ώρισμένων βιταμινών, ή υποσιτισμός, κλπ. κάνουν τα μαλλιά ξηρά, θαμπά, εύθραυστα, και συντελούν στο πέσιμό τους. Δεν έχουν όμως καμιά σχέση με το άσπρισμα των τριχών ή με τη φαλάκρα.

12) Οι βιταμίνες αυξάνουν τη στιλπνότητα ή την στερεότητα των μαλλιών;

Ναί, όταν οι ανωμαλίες τους όφειλονται σ' άδισταμίνωσι. Φαίνεται εξ' άλλου ότι μεγάλες δόσεις βιταμίνης Α καλλιεργούν την ποιότητα των τριχών. Χρειάζεται όμως ιατρική επίβλεψις, γιατί ή κατάχρησις αυτής της βιταμίνης μπορεί να προκαλέση σοβαρές αντιδράσεις στον οργανισμό.

13) Όταν κόβονται τα μαλλιά, μεγαλώνουν γρηγορώτερα;

Όχι, δεν υπάρχει καμιά τέτοια άπόδειξις.

14) Πού όφειλεται ή «ψαλίδα» και πώς θεραπεύεται;

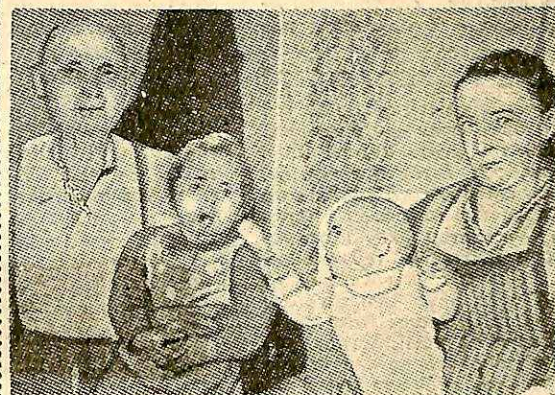
Η αίτια δεν είνε γνωστή. Ο καλύτερος τρόπος είνε να κόβονται οι άκρες των τριχών. Σε ώρισμένες άσθενείες, μάλλον σπάνιες, συναντάται ως σύμπτωμα ή «ψαλίδα». Χρειάζεται τότε εξέτασις γιατρού δερματολόγου.

15) Τί προκαλεί την πιτυρίδα;

Δεν συμφωνούν σ' αυτό όλοι οι ειδικοί. Το πιθανώτερο όμως είνε ότι όφειλεται σ' πολλούς παράγοντες: 1) υπερλειτοργία των ιδρωτοποιών και σμηγματογόνων αδένων του τριχωτού δερματος, 2) υπερπαραγωγή του έπιφανειακού κερατοειδούς στρώματος της έπιδερμίδος, 3) πολλαπλασιασμός ώρισμένων μικροοργανισμών, μαζί με σκύνη και άκαθάρσια που άνακατεύονται μ' αυτούς.

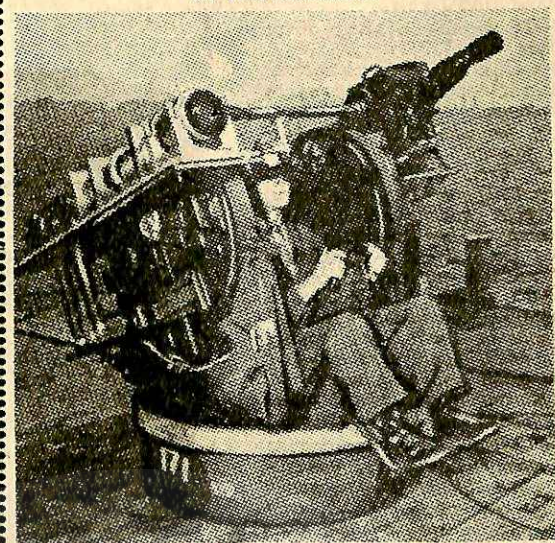
16) Μπορεί να μεταδοθή ή πιτυρίδα από ένα σ' άλλον άνθρωπο, με το χτένι ή με τη βούρτσα;

Οι ειδικοί διαφωνούν σ' αυτό. Αν ωστόσο άληθευή ή άπάντησι στην προηγούμενη έρώτησι πρέπει να συμφωνάμε ότι ή πιτυρίδα γενικώς δεν είναι μεταδοτική.

ΠΑΤΕΡΑΣ ΣΤΑ 85 ΤΟΥ ΧΡΟΝΙΑ

Το ν' άποκτήση κανείς παιδί σ' ηλικία 85 χρόνων είνε βέβαια γεγονός πολύ σπάνιο. Και όμως ο Γερμανός Βίλνελμ Μορ που βλέπετε στη φωτογραφία μας μαζί με την γυναίκα του, έγινε για δρύτην φορά πατέρας λίγες ήμέρες μετά την 85η επέτειο των γενεθλίων του. Η πατρότης του μάλιστα έχει εξακριβωθεί επιστημονικώς!

Η ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΜΗΧΑΝΗ ΤΟΥ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΥ ΝΑΥΤΙΚΟΥ

Το άμερικανικό ναυτικό, χρησιμοποιεί την πιο ισχυρή φωτογραφική μηχανή του κόσμου, που μπορεί να φωτογραφήση μία μικρή υπάλλα του τένις από άπόστασι 3 χιλιομέτρων! Η μηχανή αυτή έχει φακούς διαμέτρου 18 πόντων. Για να κατευθυνεται δε με ακρίβεια προς το αντικείμενο που πορεύεται να φωτογραφηθή, τοποθετείται άπάνω σ' ένα αντίστροφο πολυβόλο,

ΕΝΑ ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΦΟΡΤΗΓΟ

Το βασι αυτό φορτηγό αυτοκίνητο είνε ένα ειδικό υπ' όχημα που του επιτρέπει να φορτώνεται υφόν του. Κατά τη φορτώσι εξ' αίτίας του βάθους τη αυτοκίνητο σπκάνεται στή πίσω φορτίου προς τη βάση του τσι την εύκολη έλξι του φορτίου από την οριζόντιά αυτοκινήτου. Το αυτοκίνητο άποκτάει την οριζόντιά θέσι του μόλις το φορτίο ότάρη στο βάθος του.

ΠΙΠΛΑ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
Γ. ΚΕΖΙΡΗΣ

Μενάνδρου 75. Τηλ. 55-638.

Ιστορικό διήγημα

Ο πρίγκιψ Λουδοβίκος-Ναπολέον, ανεδείχθη πάλιν σ' ένα ωραίο αλόγο, γυρίζει εκείνο το πρωί από τον καθημερινό περίπατό του, μέσα στον κήπο του φρουρίου του Χάιμ, όπου ήταν φυλακισμένος. Δεν του είχαν αφήσει άλλη διασκέδαση εκτός απ' αυτήν. Ήταν ελεύθερος να γυρίζει από το πρωί ως το βράδυ πάνω στο αλόγο του. Άλλα πάντοτε στο εσωτερικό του φρουρίου. Δεν του επιτρεπόταν να κάνει ούτε βήμα έξω απ' αυτό. Ή απαγορευσι ήταν ρητή. Εκείνο το πρωί, λοιπόν, καθώς πετούσε τα χαλινάρια του αλόγου του στον ιπποκόμο του Τελέν, ο φυλακισμένος πρίγκιπας, είδε ένα χαριτωμένο προσωπάκι σ' ένα από τα παράθυρα του παλλού φρουρίου.

— Άλλ' η γοητευτική αυτή εικόνα εξαφανίστηκε έπειτα από μια στιγμή. Είχε κάμει, ώστόσο, βαθειά εντύπωση στο Λουδοβίκο-Ναπολέοντα.

— Τι παράθυρο είναι αυτό; ρώτησε τον Τελέν.

— Είναι ένα από τα παράθυρα της κουζίνας, απάντησε ο ιπποκόμος.

— Ο μάγειρας έχει, λοιπόν, κόρη;

— Όχι, ύψηλότες.

— Μου φάνηκε, ωστόσο, πως είδα πρωύτερα μια νέα σ' αυτό το παράθυρο...

— Θα ήταν η υπηρέτρια που πήρε ο μάγειρας...

Από εκείνη την ημέρα, ο Λουδοβίκος-Ναπολέον έγινε μελαγχολικός και περίλυπος. Καί, κάθε φορά που έδινε στην αυλή του φρουρίου, τα μάτια του σπηλαιώνονταν πάνω στα παράθυρα της κουζίνας.

Το χαριτωμένο προσωπάκι της νέας, που τον είχε γοητεύσει, εμφανιζόταν πολλές φορές σ' ένα απ' αυτά. Άλλά, σαν μια όπταση που σβύνει, εξαφανιζόταν έπειτα από μια στιγμή, αφήνοντας τον με τη λαχτάρα και την αγωνία στην ψυχή...

Άλλ' ο στρατηγός Μοντολόν, που είχε ακολουθήσει από δική του πρωτοβουλία τον πρίγκιπα στη φυλακή του, δεν άργησε να καταλάβει ποιά ήταν η άφορη που έκανε το Λουδοβίκο-Ναπολέοντα, σκυθρωπό και δύσθυμο. Πήγε, λοιπόν, να βρει το διοικητή του φρουρίου, ταγματάρχη Ντεμάρ, και συζήτησε μαζί του.

— Έπειτα από μερικές μέρες, ο Λουδοβίκος-Ναπολέον, αντί για το θαλαμπόλο, είδε μια άγνωστη νέα να μπαίνει στο δωμάτιό του, κρατώντας τον δίσκο με το φαγητό του. Είχε γοητευτικό πρόσωπο, ωραία μάτια και αρμονικό σώμα.

Ο πρίγκιψ αναγνώρισε άμέσως τη νέα που είχε δει στο παράθυρο της κουζίνας.

— Πώς σε λένε, μικρούλα μου; τη ρώτησε.

— Ελεονώρα, ύψηλότες, απάντησε η νέα, που έγινε άμέσως κατακόκκινη.

Ο Λουδοβίκος-Ναπολέον κατσούφισε. Αυτό το όνομα του θυμίζει μια γυναίκα που είχε πολύ αγαπήσει άλλοτε, χωρίς εκείνη ν' ανταποκριθεί στο αίσημά του.

— Δεν μου άρεσει αυτό το όνομα, της είπε. Θα σε φωνάζω... Άλεξανδρίνα... Σου ά-

ρέσει αυτό το όνομα;

— Καί βέβαια, ύψηλότες, αφού άρεσει σε σάς...

Ο πρίγκιψ χαμογέλασε ευχαριστημένος.

— Πόσων χρόνων είσαι; την ξαναρώτησε σε λίγο.

— Είκοσι, ύψηλότες.

— Είκοσι!... Είναι η ηλικία της αγάπης!... Άγάπησε ποτέ ως σήμερα, Άλεξανδρίνη;

— Ή νέα χαμήλωσε τα μάτια της.

Η μικρή χωριατοπούλα

— Είχα κάποτε ένα φίλο, απάντησε, αναστενάζοντας.

— Τον αγαπάς πολύ;

— Δεν τον αγαπάω καθόλου, ύψηλότες. Σας είπα ότι είχα κι' όχι ότι έχω σήμερα...

Ο άνθρωπος αυτός έχει φύγει από καιρό...

— Τον άνόητο! είπε ο Λουδοβίκος-Ναπολέον. Πώς υπόρρεσε ν' αφήσει μια όμορφη νέα σαν και σένα;

— Ή Άλεξανδρίνη έγινε πιο κόκκινη από πρίν.

Είχε αποθέσει, στο μεταξύ, τα πιάτα με τα διάφορα φαγητά πάνω στο τραπέζι και ετοιμάσθηκε να φύγει.

— Θα περιμένω στον προθάλαμο, είπε. Άν η ύψηλότες χρειαστεί τίποτε, δεν έχει παρά να με φωνάξει...

— Έκαμε κατόπιν μια υπόκλησι και διευθύνθηκε προς την πόρτα. Άλλά, καθώς έπιανε το χερούλι, ο Λουδοβίκος-Ναπολέον της φώναξε:

— Μη φεύγεις, Άλεξανδρίνη.

— Έλα εδώ... κοντά μου!...

— Ή νέα ξαναγύρισε πίσω.

— Τι έπιθυμείς η ύψηλότες σας; ρώτησε.

— Να μοιρασθής το φαγητό μου, Άλεξανδρίνη... Δεν θέλεις, λοιπόν, να κάμεις συντροφιά σ' ένα φυλακισμένο;

— Άπλωσε το χέρι του και την τράβηξε κοντά του.

— Μου άρεσεις, Άλεξανδρίνη, της ψιθύρισε.

— Ή φωνή του ήταν βαρειά και τα μάτια του έλαμπαν.

— Ή Άλεξανδρίνη έφερε το χέρι στο στήθος της, για να συγκρατήσει τους παλμούς της καρδιάς της. Τα μπλίζγια της χτυπούσαν δυνατά, τ' αυτά της βούιζαν και τα αντικείμενα του δωματίου χοροπηδούσαν μπροστά στα μάτια της...

Ο Λουδοβίκος-Ναπολέον την είχε πάρει τώρα στην αγκαλιά του και γέμιζε το πρόσωπό της με φιλία.

— Σ' αγαπώ, Άλεξανδρίνη...

νόταν μητέρα. Έφυγε, τότε, από το φρούριο κι' έπειτα από μερικούς μήνες, έφερε στον κόσμο ένα χαριτωμένο αγοράκι.

Ο Λουδοβίκος-Ναπολέον δεν ήξερε τίποτε για τ' αγόρι αυτό του παιδιού. Γιατί η Άλεξανδρίνη την είχε κρατήσει μυστική, θέλοντας να του κάμει έκπληξη.

Μόλις, λοιπόν, συνήλθε κάπως, έμπιστεύθηκε το παιδάκι της σε μια τροφο και ξεκίνησε για το Χάιμ.

Έφτασε εκεί κατά το βράδυ, αφού πεζοπόρησε ολόκληρη σχεδόν την ημέρα.

— Άλλά, στο μεταξύ, είχαν γίνει μερικά πράγματα, που δεν τ' ήξερε η Άλεξανδρίνη.

Ο στρατηγός ντε Μοντολόν συνδεόταν από καιρό με μια νεαρή Ίρλανδή, τη Μάργκαρετ Ό Χάρα. Κατάφερε, λοιπόν, έπειτα από πολλές προσπάθειες, να πάρει από την Κυβέρνηση την άδεια να την φερει στο Χάιμ, για να συμμεριστεί τη ζωή του.

— Άλλά τότε έγινε κάτι, που ο Μοντολόν δεν μπορούσε να προβλέψει. Ή Μάργκαρετ, αντί για το γέρο στρατηγό, προτίμησε το Λουδοβίκο-Ναπολέοντα, που βρισκόταν τότε στην ακμή της ηλικίας του κι' είχε όλα τα χαρίσματα, που μπορούσαν να γοητεύσουν μια γυναίκα. Όσο για τον πρίγκιπα, δεν δίστασε να προδώσει τον άνθρωπο που είχε θυσιάσει γι' αυτόν τα πάντα και τον είχε ακολουθήσει πρόθυμα στη φυλακή του.

— Έκείνο το βράδυ, η Μάργκαρετ βρισκόταν μέσα στο δωμάτιο του Λουδοβίκου-Ναπολέοντος. Κι' η Άλεξανδρίνη, μπαίνοντας ξαφνικά, είδε τον άνθρωπο που έλάτρευε, να σφίγγει μιά άλλη γυναίκα στην αγκαλιά του...

— Ένας μαύρος πέπλος απλώθηκε τότε μπροστά στα μάτια της κι' η δυστυχισμένη σωριάστηκε λιποθυμή...

— Όταν άνοιξε και πάλι τα μάτια της, είδε πως βρισκόταν στο μικρό δωμάτιο, όπου έμενε άλλοτε. Την είχαν απλώσει στο παλιό κρεβάτι της και την είχαν αφήσει εκεί για να συνέλθει...

Ο Λουδοβίκος-Ναπολέον είδε μια άγνωστη νέα να μπαίνει στο δωμάτιό του, κρατώντας το δίσκο...

νη! της ψιθύριζε, ενώ τα φλογισμένα χείλη του αναζητούσαν τα δικά της.

... ..

— Έκείνο το βράδυ, η μικρή υπηρέτρια έφυγε πολύ άργα από το δωμάτιο του φυλακισμένου, κι' ο Μοντολόν, που παραμόνευε στο διάδρομο, για να δει ποιά αποτέλεσμα θα είχε το μικρό στρατήγημά του, πρόσεξε πως το πρόσωπό της ακτινοβολούσε από χαρά...

Το είδύλλιο του Λουδοβίκου-Ναπολέοντος με τη μικρή χωριατοπούλα, συνεχίστηκε μερικούς μήνες.

— Ή μικρή Άλεξανδρίνη είχε άφοσιωθή πιά μ' όλη της την ψυχή στον πρίγκιπα, που ήξερε να της μιλήσει τόσο όμορφα και την γοητεύε με το βλέμμα και την άρρενωπή εμφάνισή της. Ο Λουδοβίκος-Ναπολέον, από τ' άλλο μέρος, εύρισκε ευχαρίστηση στη συντροφιά της. Τον συγκινούσε η αφέλεια κι' η αθωότης της.

— Άλλά, μια μέρα, η Άλεξανδρίνη κατάλαβε πως θα γι-

νόταν μητέρα. Έφυγε, τότε, από το φρούριο κι' έπειτα από μερικούς μήνες, έφερε στον κόσμο ένα χαριτωμένο αγοράκι.

Ο Λουδοβίκος-Ναπολέον δεν ήξερε τίποτε για τ' αγόρι αυτό του παιδιού. Γιατί η Άλεξανδρίνη την είχε κρατήσει μυστική, θέλοντας να του κάμει έκπληξη.

Μόλις, λοιπόν, συνήλθε κάπως, έμπιστεύθηκε το παιδάκι της σε μια τροφο και ξεκίνησε για το Χάιμ.

Έφτασε εκεί κατά το βράδυ, αφού πεζοπόρησε ολόκληρη σχεδόν την ημέρα.

— Άλλά, στο μεταξύ, είχαν γίνει μερικά πράγματα, που δεν τ' ήξερε η Άλεξανδρίνη.

Ο στρατηγός ντε Μοντολόν συνδεόταν από καιρό με μια νεαρή Ίρλανδή, τη Μάργκαρετ Ό Χάρα. Κατάφερε, λοιπόν, έπειτα από πολλές προσπάθειες, να πάρει από την Κυβέρνηση την άδεια να την φερει στο Χάιμ, για να συμμεριστεί τη ζωή του.

— Άλλά τότε έγινε κάτι, που ο Μοντολόν δεν μπορούσε να προβλέψει. Ή Μάργκαρετ, αντί για το γέρο στρατηγό, προτίμησε το Λουδοβίκο-Ναπολέοντα, που βρισκόταν τότε στην ακμή της ηλικίας του κι' είχε όλα τα χαρίσματα, που μπορούσαν να γοητεύσουν μια γυναίκα. Όσο για τον πρίγκιπα, δεν δίστασε να προδώσει τον άνθρωπο που είχε θυσιάσει γι' αυτόν τα πάντα και τον είχε ακολουθήσει πρόθυμα στη φυλακή του.

— Έκείνο το βράδυ, η Μάργκαρετ βρισκόταν μέσα στο δωμάτιο του Λουδοβίκου-Ναπολέοντος. Κι' η Άλεξανδρίνη, μπαίνοντας ξαφνικά, είδε τον άνθρωπο που έλάτρευε, να σφίγγει μιά άλλη γυναίκα στην αγκαλιά του...

— Ένας μαύρος πέπλος απλώθηκε τότε μπροστά στα μάτια της κι' η δυστυχισμένη σωριάστηκε λιποθυμή...

— Όταν άνοιξε και πάλι τα μάτια της, είδε πως βρισκόταν στο μικρό δωμάτιο, όπου έμενε άλλοτε. Την είχαν απλώσει στο παλιό κρεβάτι της και την είχαν αφήσει εκεί για να συνέλθει...

Ο Λουδοβίκος-Ναπολέον είδε μια άγνωστη νέα να μπαίνει στο δωμάτιό του, κρατώντας το δίσκο...

Αίτια και μορφές ΤΗΣ ΛΑΡΥΓΓΙΤΙΔΟΣ

Ένα πολύ καλό παρασκεύασμα είναι το ακόλουθο: Βάμμα του Περύ 5 γρμ.

Βάμμα βενζόης ... 40 »

Βάμμα ευκαλύπτου . 40 »

(Μια κουταλιά του καφέ μέσα σε μια μικρή κατσαρόλα με ζεστό νερό).

Το σιρόπι της κωδεΐνης, εξ άλλου, το βάμμα του άκονίτου κτλ. καταπραΰνουν τους πόνους και κάνουν λιγότερο δύσνηρο το βήχα.

Ο δόκτωρ Ώμπρύ, που θεωρείται αυθεντία στα νοσήματα του λάρυγγος, συμβουλεύει τα εξής στους επαγγελματίες αοιδούς ή τους ρήτορες, που είναι υποχρεωμένοι να μιλήσουν ή να τραγουδήσουν κατά τη διάρκεια μιας δέξιας προσβολής λаруγγίτιδος: άτμούλουτρα, γαργαρισμούς με μερικές σταγόνες χυμού λεμονιού (χωρίς νερό) και θερμά αφεψήματα, μέσα στα οποία θα ρίξουμε 20 σταγόνες οινόπνευματούχου παρασκευάσματος ρίζας άκονίτου, το ένα τρεις ώρες προ της όμιλίας ή του τραγουδιού και το άλλο κατά τη στιγμή της έναρξέως των.

Οι λаруγγίτιδες των παιδιών απαιτούν ιδιαίτερη προσοχή. Σε καμμία περίπτωση δεν πρέπει να τις παίρνωμε επίπολαιο. Γιατί είναι δυνατόν κάτω απ' αυτές να κρύβεται μια διφθερίτις. Γι' αυτό, όταν δητε ότι το παιδί σας έχει την παραμικρή ενόχληση στο λαιμό, πρέπει να καλέσετε άμέσως το γιατρό. Στο μεταξύ, μπορείτε να βάλετε θερμές κομπρέσες στο λαιμό του παιδιού ή να του κάμετε ένα θερμό ποδόλουτρο.

Η χρόνια λаруγγίτις, εξ άλλου, παρουσιάζεται υπό ποικίλες μορφές.

Κατά κανόνα, οι ρήτορες και οι αοιδοί υποφέρουν πάντοτε σχεδόν άπο χρόνια λаруγγίτιδα. Σε ώρισμένες στιγμές της ημέρας ιδίως το πρωί και το βράδυ, η φωνή των παρουσιάζει μια χαρακτηριστική κούραση. Οι μεταβολές του καιρού, εξ άλλου, ώρισμένες όσμές, ή σκόνη, ή νευρική υπερένταση κτλ. ενθίζουν τις φωνητικές χορδές των έν λόγω άτόμων και έλλοιώνουν τη φωνή τους.

Οι νεώτερες έρευνες απέδειξαν ό-

Όταν δητε, ότι το παιδί σας έχει μια μικρή ενόχληση στο λαιμό, να του κάμετε άμέσως ένα θερμό ποδόλουτρο...

τι οι περισσότεροι ρήτορες και αοιδοί που υποφέρουν άπο χρόνια λаруγγίτιδα κακομεταχειρίστηκαν τη φωνή τους κατά την πρώτη περίοδο του σταδίου τους. Πρό παντός, συμβουλεύει ο δόκτωρ Μούρ, μην μιλάτε και μην τραγουδάτε ψεύτικα. Γιατί τίποτε δεν εύνοεί περισσότερο άπο τη ψεύτικη φωνή την εμφάνιση λаруγγίτιδος.

Όχι μόνον οι αοιδοί, παρατηρεί ο δόκτωρ Μούρ, αλλά και οι ρήτορες (πολιτικοί, δικηγόροι κτλ.) πρέπει να παίρνωμα μαθήματα φωνητικής μουσικής, γιατί μόνον έτσι θα μπορούν να μιλούν φυσιολογικά, πράγμα που θα τους προφυλάξει σε μεγάλο βαθμό άπο τη λаруγγίτιδα.

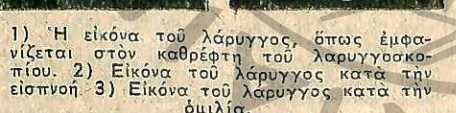
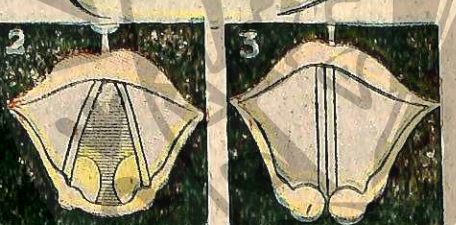
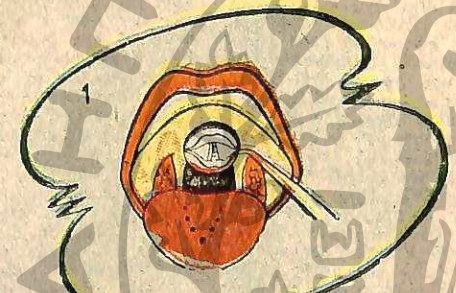
Όσον άφορά τη θεραπευτική άγωγή, πρέπει πρό παντός να καταπολεμηθή το αίτιο που προκαλεί τη λаруγγίτιδα: εύαισθησία στο κρύο, έλαττωματική άναπνοή, μολύνσεις της ρινο-φαρυγγικής κοιλότητας κτλ.

Εκτός απ' αυτές τις επαγγελματικές λаруγγίτιδες, ή σύφιλις και ή φυματίωση προκαλούν χρόνιες φλογώσεις του λάρυγγος και άλλιώνουν τη φωνή. (Είναι χαρακτηριστική π. χ. ή αίνοφωνία των φυματικών).

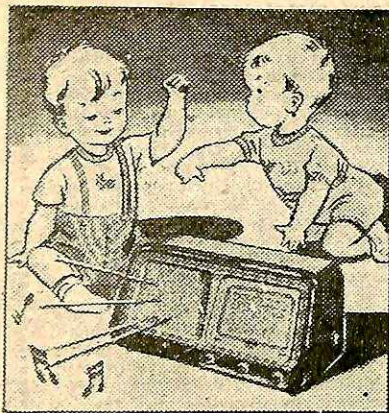
Άλλες άσθένειες που έπιδωρουν δυσμενώς στον λάρυγγα είναι οι πολύποδες, τα ίνομύωματα, ο καρκίνος του λάρυγγος κτλ. Όλες αυτές οι άσθένειες αλλάζουν σε μεγάλο βαθμό τη φωνή.

Σε όλες τις πάρα πάνω περιπτώσεις, πρέπει πρωτίτως να καταπολεμηθή ή αίτια που προκαλεί την εμφάνιση της λаруγγίτιδος. Ή θεραπεία της τοπικής φλογώσεως θα έπίδωχθ ή κατόπιν με τις βαλαντικές άπο λаруγγίτιδες ούσιες, τα άεροσόλ κτλ. Σε πολλές περιπτώσεις εξ άλλου, κάνουν πολύ καλό τα θειούχα λουτρά.

Εκτός της ύγιεινης πλευράς, ή θεραπεία της λаруγγίτιδος έχει και μια άλλη, όχι λιγότερο σοβαρή — ιδίως για τις γυναίκες. Γιατί ή φωνή άποτελεί, ως γνωστόν, ένα άπ' τα όπλα της γοητείας τους.

1) Η εικόνα του λάρυγγος, όπως εμφανίζεται στον καθρέφτη του λаруγγοσκοπίου. 2) Εικόνα του λάρυγγος κατά την είσπνοη. 3) Εικόνα του λάρυγγος κατά την όμιλία.

Τα μικρά παιδιά έχουν την αντίληψη ότι ο... ραδιοφωνικός σταθμός στέλνει ανθρώπινες φωνές μέσα στο κουτί του ραδιοφώνου...

Ο ΠΑΡΑΞΕΝΟΣ ΚΟΣΜΟΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Η γοητεία της στολής και τα «άνθρωπάκια» στο ραδιόφωνο

Τα μικρά παιδιά ζουν συχνά σ' ένα παράξενο κόσμο, πλασμένο με τη φαντασία τους. Διάφοροι ξένοι ψυχολόγοι έχουν κάμει ενδιαφέρουσες παρατηρήσεις γύρω απ' το ζήτημα αυτό, που μπορεί να βοηθήσουν τους γονείς στο να καταλάβουν καλύτερα τα μικρά παιδιά τους.

Μας λένε, πρώτα απ' όλα, ότι τα αγοράκια και τα κορίτσάκια των 3 ή 4 ετών, πιστεύουν πως τα όνειρά τους αποτελούν αληθινά γεγονότα. Και τα διηγούνται ύστερα με όλη την καλή πίστι, ότι συννέβησαν στην πραγματικότητα κι' ότι τα είδαν με τα μάτια τους. Οί γονείς πρέπει να έχουν αρκετή πείρα και λογική, για να μη γελούν μαζί τους, ούτε να τα μαλώνουν. Το φρονιμότερο είναι να τους λένε: «Ωραίο ήταν αυτό το όνειρό σου!»

Τα παιδιά είναι νεοφερμένα στον κόσμο. Δεν έχουν, λοιπόν, τη δική μας πείρα, και το κάθε τι τα τρομάζει, τα παραξενεύει ή τα ενθουσιάζει.

Είναι αδύνατον να καταλάβουμε όλες τις περιέργειες ιδέες και αντιλήψεις τους. Δεν μας μιλούν, άλλως τε, συνήθως, κι' αυτές, γιατί τις θεωρούν φυσικές κι' εύνοητες για τον καθένα.

Ιδιαίτερα έντονη στη φαντασία τους προκαλούν οι άνθρωποι που φορούν στολή. Βλέπουν π. χ. με θαυμασμό το γραμματοκομιστή, πιστεύουν δε ότι δίνει γράμματα μόνο στα σπίτια που συμβαθεί. Πιστεύουν ακόμη, ότι οι πόλισμαν μπορούν να πιάσουν όποιον τους άρσει και να τον κρατήσουν στη

φυλακή όσο θέλουν. Αυτό συμβαίνει κι' όταν ακόμη οι γονείς τους δεν τ'αχουν φοβερήσει ποτέ, ότι «θα φωνάξουν τον αστυνόμο» (πράγμα που δεν πρέπει ποτέ να κάνουν, γιατί είναι αντιπαιδαγωγικό).

Στο παιδικό μυαλό δεν υπάρχει ακόμη σαφής διάκριση των δύο φύλων. Έκατοντάδες κοριτσάκια 3-4 ετών, σχεδιάζουν να γίνουν αργότερα μηχανοδηγοί, αεροπόροι, πυροσβέστες ή χτίστες. Κι' αν τους πη κανείς, ότι αυτά είναι επαγγέλματα για άντρες μόνο, απαντούν με αφέλεια: «Θα γίνω κι' εγώ άντρας, όταν μεγαλώσω». Τα αγοράκια δεν θέλουν συνήθως ν' αλλάξουν φύλο, συμβαίνει όμως πολλές φορές να ρωτήσουν με περιέργεια τη μητέρα τους αν ήταν κορίτσι ή αγόρι στη μικρή ηλικία της!

Γενικώς, λοιπόν, υπάρχει στα μικρά παιδιά η αντίληψη, ότι μπορούν εύκολα ν' αλλάξουν το φύλο τους, όταν μεγαλώσουν, να γίνουν δηλαδή κατά βούλησιν άντρες ή γυναίκες!

Ένας ψυχολόγος, που ασχολείται με ειδικά «τέστ» για τη μελέτη της παιδικής νοοτροπίας, άκουσε μία μέρα την κορούλα του να λέει σε μία άλλη μικρούλα, μιλώντας για τον άραλό της:

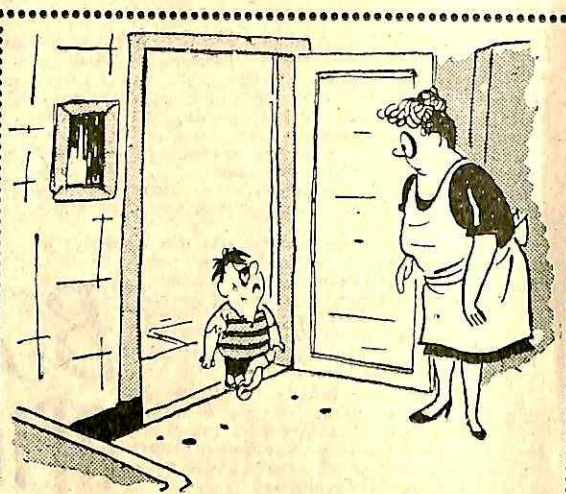
«Όταν μεγαλώσω, θ' ανοίξω και θα φανή μέσα ένα μωρό. Ο γιατρός θα σου το βγάλει και θα τον ξανακλείσει».

Αργότερα, ο ψυχολόγος διαπίστωσε με έκπληξη, ότι η ιδέα αυτή πως τα μωρά έρχονται στον κόσμο από τον άραλό, συναντάται ακόμη και σε μεγαλύτερα παιδιά — όχι δε μόνο στις πόλεις, αλλά και στην ύπαιθρο, όπου τα παιδιά βρίσκονται σε άμεσως συνάφεια με τη φύση.

Όπως οι άγριοι, έτσι και τα μικρά παιδιά, πιστεύουν, ότι ο ήλιος, ο άνεμος και η βροχή, είναι συνειδητά όντα, που ένεργούν μόνο για να ευχαριστήσουν τους ανθρώπους. Λένε π.χ. «Ο ήλιος λάμπει για να μας ζεσταίνει». Και, όπως οι ποιητές, πιστεύουν κι' αυτά, ότι το φεγγάρι ενδιαφέρεται ειδικά για το άτομο τους κι' ότι τα κυττάζει από ψηλά με συμπάθεια, με οίκτο ή με θλίψη. Έχουν επίσης τη βεβαιότητα, ότι το φεγγάρι τα ακολουθεί, ότι περπατάει μαζί τους και στέκεται, όταν στέκονται κι' αυτά.

Όλα σχεδόν τα παιδιά, φοβούνται το σκοτάδι. Δύσκολα όμως μιλούν γι' αυτό τον τόσο κοινό, φόβο τους. Γιατί ξέρουν, ότι οι γονείς τους θα τα μαλώσουν κι' θα τα ερωτεύουν, αν τους πουν, ότι η κρεβατοκάμαρά τους τη νύχτα τους φαίνεται γεμάτη από βρυκόλακες, φαντάσματα κι' άλλα υπερφυσικά και φρικτά πλάσματα, κρυμμένα στις γωνίες. Κι' όμως, θάπρεπε να θυμηθούν οι γονείς τα δικά τους παιδικά χρόνια και τους φόβους τους, και να πουν με μαλακό τόνο στο παιδί τους: «Μη φοβάσαι, μικρούλη μου. Είμαι κοντά σου, και δεν μπορεί να πάθεις τίποτα. Έτσι φοβόμουν κάποτε κι' εγώ, όταν ήμουν μικρός, αλλά δεν μου συνέβη ποτέ κακό».

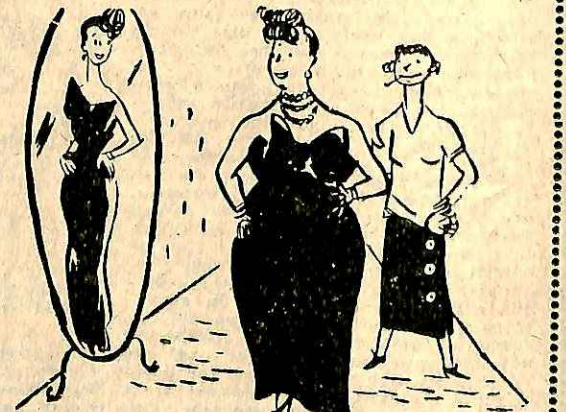
Τέλος, οι ψυχολόγοι έχουν διαπιστώσει, ότι τα μικρά παιδιά είναι τελείως εξοικειωμένα με το ραδιόφωνο, αλλά έχουν την παράξενη αντίληψη, ότι... ο ραδιοφωνικός σταθμός στέλνει μικροσκοπικά ανθρώπινες φωνές μέσα στο κουτί του ραδιοφώνου και να τα διασκεδάζουν με το τραγούδι και με τη μουσική τους!

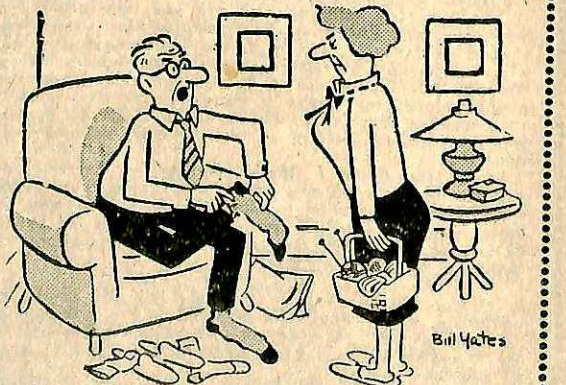
—Έρεϊς, μαμά, γιατί ένας άντρας δεν χτυπάει ποτέ μία γυναίκα; Γιατί θα τις φάν!

—Παραδέχομαι, ρε Μπάμπε, ότι η διαφήμισή ωφελεί... Άλλά όχι στο επάγγελμά μας!...

ΣΤΟΝ ΚΟΙΛΟ ΚΑΘΡΕΦΤΗ... —Έχετε δικήν δεσποινίς, τώρα τελευταία αδυνάτεια πολύ.

—Πότε, επί τέλους, θα μωθες τι αριθμό καλ- τες φοράω, βρε γυναίκα;...

Υπάρχουν επτά τύποι ΠΕΘΕΡΕΣ...

Ο ένας χειρότερος από τον άλλον...

Και τί δεν έχουν άκουσει οι πεθερές από καταβολής κόσμου! Άλλά να που στις ημέρες μας ένας ψυχολόγος, ο Αμερικανός δόκτωρ Φρόμαν, αποφάσισε να τις κάμει αντικείμενο επιστημονικής μελέτης. Τις κατέταξε, λοιπόν, σε επτά κατηγορίες, που είναι οι ακόλουθες:

1) Ο κατακτητικός τύπος: Είναι η πεθερά που, μιλώντας με τη νύφη της, δεν θα πη ποτέ «ό Νίκος» ή «ό Παύλος», άλλ' «ό γιός μου», θέλοντας να δείξει πως πρόκειται για κάτι το δικό της, για κάτι που της ανήκει και που κανείς δεν μπορεί να της το πάρει. Η πεθερά αυτού του είδους ανήκει στη γυναίκα που διάλεξε ό γιός της, αλλά την θεωρεί πάντα σαν κάτι το ξένο και δεν της αναγνωρίζει το δικαίωμα να διεκδικήσει όλη τη στοργή και την αγάπη του. Μιλεί γι' αυτήν σαν για «τη γυναίκα του γιού της», όπως θα μιλούσε για τη γραβάτα, το παντελόνι ή τα βιβλία του και γενικά για κάτι το χρήσιμο ή το διασκεδαστικό που του ανήκει.

Όταν η πεθερά αυτού του είδους είναι υπέρτα της νύφης, βλέπει πάντα τον γαμπρό σαν τον άνθρωπο, που του έκαμε τη χάρη να του δώσει «την κόρη της». Κι' απαιτεί να της είναι ευνώμων γι' αυτό.

2) Ο έπισκεπτικός τύπος: Από οποιοδήποτε μέρος κι' αν βρίσκεται, είτε από το μέρος του γαμπρού, είτε από το μέρος της νύφης, είναι η πιο ενοχλητική ή η πιο επικίνδυνη από όλες. Δεν σου δίνει άφορη νύχθια μαζί της και να φωνάξες. Γιατί είναι σε άπιστευτο βαθμό υποχρεωτική. Τόσο υποχρεωτική, που περνάει δυο και τρεις φορές την ημέρα από το σπίτι «των παιδιών της» και τα παίρνει αναρίθμητες άλλες φορές στο τηλέφωνο.

Όπως είπαμε δεν μπορείς να θυμάσαι μαζί της. Άλλ' έπειτα από κάθε επίσκεψή της, σου ρωτάει ή επιθυμιά να πιάσεις το κεφάλι σου και να το σπάσεις στον τοίχο. Γιατί θέλει ν' ανακατεύεται σε όλα, να τα μαθαίνει όλα και να πληροφορεί

τα «παιδιά της» για κάθε τι που είδε, άκουσε ή της συνέβη. Ο Θεός να σας φυλάει από μια τέτοια πεθερά! Ίσως κατορθώσετε να μην τρελλαθείτε. Άλλ' όπωσδήποτε, η ζωή σας θα είναι ματωρική.

3) Ο νεανικός τύπος: Η πεθερά αυτού του τύπου είναι νέα ή όπωσδήποτε νομίζει ότι είναι κι' έχει την απαίτηση να το αναγνωρίσετε άσχημη κι' ασελ. Σας το φωνάζει, άλλωστε, διαρκώς: «Είμαι νεώτερη από σας!» Και προσπαθεί να σας το αποδείξει. Προσπαθεί, δηλαδή, να σας αποδείξει ότι γεράσατε! Άν τολμάτε, μην το παραδέχεσθε!

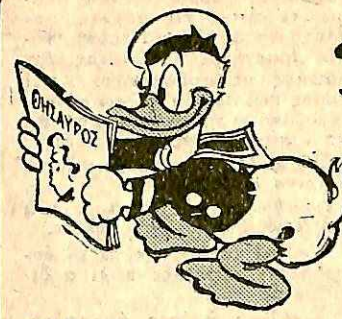
4) Ο έκτελεστικός τύπος: Η πεθερά αυτού του τύπου δεν περιορίζεται σε λόγια και συμβουλές. Έννοει να της αναγνωρίσετε πρωτοβουλία ενεργειών... στις υποθέσεις σας «Αφισέ με να τα κανονίσω εγώ», σας φωνάζει σε κάθε περίπτωση που παρουσιάζεται. Άν επιτύχει, θα πρέπει να της κρατάτε αιώνια εύγνωμοσύνη. Όα σας υπενθυμίζει, άλλωστε, μόνη της το χρέος σας. Άν άποτύχει... θα φταίτε εσείς που δεν την άφήσατε να κάμει τα πράγματα όπως αυτή ήξερε. Όσο για τις δικές σας πράξεις, θα τις κατακρίνει πάντοτε. Κι' όταν ακόμη σημειώσετε σε κάτι μια επιτυχία, θα σας άποστομώσει λέγοντάς σας: «Άν με άκουσες, θα τα κάταφερνες πολύ καλύτερα». Γιατί έχει για τον έαυτό της τη γνώμη πως είναι η προσωποποίηση της πείρας και της φρονήσεως.

5) Ο τύπος-θύμα: Είναι η πεθερά που δεν άνακατεύεται σε τίποτα, αλλά που παραπονιέται διαρκώς ότι την έχετε βάσει στο περιθώριο κι' ότι δεν την λογαριάζετε καθόλου. Άν, όμως, της πείτε ν' αναλάβει κάποτε πρωτοβουλία, δεν θα το κάμει ποτέ. Γιατί εκείνο που της άρέσει είναι να παριστάνει τον έαυτό της σαν θύμα. Ο ρόλος αυτός ταίριαζει στον χαρακτήρα της και την ικανοποιεί.

6) Η ύποκριτρα: Ένας άλλος τύπος πεθεράς είναι εκείνη που δεν λέει τίποτα, προστά σας, σας έπαινει, μαλάει, άλλ' όπου πάει κι' όπου σταθεί λέει ένα σωρό κακά εναντίον σας, για να καταλήξει με το στερεότυπο επίλογο: «Άλλά τί να κάμω, δεν μπορώ να πώ και τίποτα, γιατί είμαι, βλέπετε, πεθερά». Γι' αυτήν, δεν υπάρχει τίποτα το καλό σε σας. Κρίμα που σας έδωσε το γιό της ή την κόρη της... Άλλά στη ζωή, όλα είναι τυχερά... Τυχερό ήταν και το ν' άποχτήσετε μια τέτοια πεθερά!...

7) Η πεθερά 100%: Είναι ο τύπος της πεθεράς που της κλείνετε την πόρτα του σπιτιού σας. Είναι η καλύτερη από όλες! Γιατί γίνεται άνυπόφορη από την πρώτη στιγμή, με τις παράλογες απαιτήσεις της, με τις γκρίνιες της, με τους θυμούς της, με τις διαβολές της και με τις μοχθηρίες της. Έτσι, το παίρνετε άπόφασι. Η αυτή ή σείς. Καί, μία μέρα, της κλείνετε την πόρτα του σπιτιού σας και βρίσκετε την ήσυχία σας.

Όπως βλέπετε, οι πεθερές είναι πάντα πεθερές. Ο Θεός, λοιπόν, να σας φυλάει απ' αυτές, σ' οποιαδήποτε κατάσταση κι' αν άνήκουν...

Εύθυμη Ιστοριογυα

Θεία ψυχορραγεί!...

Η άδειά του είχε λήξει. Όρθιος πάνω στο μώλο, με τη βαλίτσα στο χέρι, ό κ. Μαρτέν καμάρωνε τη θάλασσα για μια τελευταία φορά, προτού πάρη το δρόμο της επιστροφής...

Άντίο μυροδόλο αεράκι, αντίο περιπάτοι στις ακρογυαλιές... Έχετε γεια βαρκάδες σε σεληνωφώτιστες βραδιές, έχετε γεια ψηλά βουνα! Άύριο, θα πήγαινε πάλι να κιντρινίσει πίσω από το γκισέ του, σκυμμένος στα κατάρτι, που του όικου Ντυμπούα και Σία...

Αυτό βέβαια δεν ήταν εύχαριστο! Κι' ό δυστυχημένος άνθρωπος, συγκινημένος, έτοιμαζόταν να χύση ένα δάκρυ για το άξιοθρήνητο πεπρωμένο του, όταν ένα στιβαρό χέρι έπεσε επάνω στον ώμο του.

Ήταν ό Μαθουρέν, ό αρχικολυμβητής.

—Μπά! Τί βλέπω; έκανε ό γεροβαλασσόλυκος. Φεύγεις; —Δυστυχώς! άναστενάξε ό κ. Μαρτέν. Είμαι υποχρεωμένος να φύγω άπόψε με το τρένο των 7 και 55...

—Κι' αυτό θα σε στενοχωρή βέβαια. Δεν είν' έτσι; —Με στενοχωρεί, λέει. Άυτός είναι μονάχα ένας λόγος! Σκέψου, αγαπητέ μου, πως έπι δώδεκα μήνες δεν θα ξανα- ιδώ τον τόπο σας και τί θα- λάσσα, που τόσο την αγαπά!

—Ντροπή, πιά, μ' αυτή τη μόδα του γυμνού, Άλέξανδρε! Έγινώσθηκε κι' ό ταμίας κι' ό φορατζής κι' όλο το προσωπικό του θεάτρου!...

—Και τί σ' έμποδίζει να ξαναέρθεις; —Άλλοίμονο! Δεν είμαι έλεύθερος! Ο Θεός ξέρει, ωστόσο, αν θα σταθώ τυχερός να το σκάσω καμμία μέρα!

—Μα και γιατί δεν κάνεις τον άρρωστο; —Ναί, βέβαια... μ' ένα πιστοποιητικό του γιατρού, ίσως κάτι να μπορούσε να γίνη! Έκτός όμως απ' αυτό τίποτα, τίποτα άλλο, ούτε για μισή μέρα! Μά, για στάσου...

Το πρόσωπό του ξαφνικά έλαμψε από χαρά:

—Μα για στάσου! συνέχισε. Θα άπρχε ίσως τρόπος κάτι να σκαρώσουμε... αν θέλεις, έννοείται, να με βοηθήσης.

—Να σε βοηθήσω, εγώ; —Ναί, έσύ μπάρμπα Μαθουρέν!...

—Άλλο που δεν ήθελα. Φτάνει να μην είναι δύσκολο.

—Πολύ εύκολότερο απ' όσο νομίζεις. Άκου λοιπόν να δες: Μέσα στο χειμώνα παρακολουθήσε τον καιρό κι' όταν κάνει τίποτα ώραιες λιακάδες τρέξε στο τηλεγραφείο και στείλε μου μία είδησι ότι μία φανταστική θεία μου, όθην ψυχορραγεί και ζητάει να δη τον υποθετικό της ψευτο-άνεψιό. Στείλε το τηλεγράφημα στο γραφείο μου, στην όδω Σαντιέ. Η βαλίτσα μου θάνε έτοιμη, θα πάρω να περάσω τρεις-τέσσερες μέρες έδώ, ό-σες δηλαδή θα χρειάζοταν για να θάμην κανείς μία θεία του...

Μπήκες μπάρμπα-Μαθουρέν; —Και βέβαια! Φιλοσοφία θέλει; Άλλά για ναμιαστε σί- γουροι, τώρα που το πράγμα

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ σε λίγες μέρες

ΠΑΝ. Ι. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ που μου μοιάζει

και το φορηγό «ΙΩΝΑΘΑΝ»

ΧΙΟΥΜΟΡΙΣΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Εικονογράφηση: ΑΡΧΕΛΑΟΥ

Η δοντοτόκρεμα D. KYLE'S

- Δυναμώνει τα ούλα
- Καταπολεμεί την τερηδόνα
- Αρωματίζει το αίμα
- Δίδει λαμψή οιά δόντια

Παρασκευή δια την ΕΛΛΑΔΑ ΑΝΑΣΤ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ Γεν. Άν)πος: Δ. ΚΟΚΚΙΝΟΣ Γλάδστανος Α

ΤΑ ΕΥΑΙΣΘΗΤΟΤΕΡΑ έπιστημονικά όργανα

Αναρρίτητα για τη μαζική παραγωγή

Υπάρχει ένα είδος ζυγαριάς τόσο ευαίσθητης, ώστε μπορεί να μετρήσει τη διαφορά βάρους μεταξύ ενός φύλλου χαρτί και του ίδιου χαρτιού αφού βάλουμε πάνω την υπογραφή μας! Έχει δηλαδή ευπάθεια μέχρι 1 εκατομμυριοστού του γραμμαρίου!

Τέτοιες υπερευαίσθητες ζυγαριές χρησιμοποιούνται από τους χημικούς για τον υπολογισμό π. χ. των μικρών δόσεων βιταμινών που χρειάζονται για τη διατροφή μας. Έπισης χρησιμοποιούνται στα εγκληματολογικά εργαστήρια για διάφορες λεπτές εξετάσεις, όπως για την ανάλυση κομματιών από τα νύχια ενός υπόπτου.

Οι ζυγαριές αυτές ανήκουν στην κατηγορία των επιστημονικών οργάνων ακριβείας. Δίχως αυτά δεν θα μπορούσε να υπάρξει ο σημερινός πολιτισμός μας, ούτε η μαζική παραγωγή τσώνων, ραβιών και φτηνών αντικειμένων. Χωρίς τη μαζική παραγωγή δε, το βιοτικό μας επίπεδο θαταν πολύ χαμηλό.

Η μέθοδος αυτή της βιομηχανικής εργασίας οφείλεται στον Αμερικανό όπλοποιό "Ελι Ουίτνεϋ". Τότε, τα όπλα κατασκευάζονταν με το χέρι και από τον ίδιο τεχνίτη εξ αρχής μέχρι τέλους. Το αποτέλεσμα ήταν ότι κάθε μουσκέτο διέφερε από τ' άλλα, τόσο στην όψη όσο και στην απόδοση. Επίσης όταν χρειάζονταν να επισκευασθαι ένα όπλο, τα ανταλλακτικά του φτιάχνονταν με το χέρι.

Ο Ουίτνεϋ είχε πάρει, το 1793 μια παταγελία από την Αμερικανική Κυβέρνηση για 10.000 τουφέκια. Σκέφθηκε λοιπόν να εφαρμόσει στο εργαστήριό του ένα καταμερισμό εργασίας: "Αλλοι δηλαδή τεχνίτες έφτιαχναν μόνο κανόνες (όλες οι μοίρες μεταξύ τους) άλλοι σκανδάλες, άλλοι υποκοπανούς, κλπ. "Ετσι, τα μουσκέτα που παρέδωσε ο Ουίτνεϋ, ήταν καλύτερα από όλα τ' άλλα. "Επί πλέον, γίνονταν εύκολα οι επισκευές τους, γιατί υπήρχαν έτοιμα και ομοιόμορφα ανταλλακτικά.

Αυτή ήταν η αρχή της μαζικής παραγωγής.

Ο Ουίτνεϋ χρησιμοποιούσε στο εργαστήριό του διάφορα μέτρα, που οδηγούσαν τους τεχνίτες στην εργασία τους. Το ίδιο λοιπόν γίνεται σήμερα στα διάφορα μεγάλα εργοστάσια με τα μηχανήματα ακριβείας και τα επιστημονικά όργανα που ελέγχουν τη μαζική παραγωγή.

Η αλήθεια είναι, βέβαια, ότι με το σύστημα αυτό έλειψε η ψυχική ικανοποίηση του τεχνίτη για το δημιούργημά του. Η εργασία περιορίζεται πια στη μονότονη και ανιαρή παρακολούθηση των ενδείξεων ενός οργάνου και στο ανεβοκατέβασμα διαφόρων μοχλών σύμφωνα με

τις ενδείξεις αυτές. Ακόμη νεωτέρα τελειοποιήσεις είναι τα αυτόματα μηχανήματα, που καταργούν τελείως τον εργάτη και διευθύνονται από τις ενδείξεις των επιστημονικών οργάνων, την πίεση, τη θερμοκρασία κλπ.

Πριν από όχι πολλά χρόνια, στη βιομηχανία του χάλυβος, είδικευμένοι τεχνίτες με μεγάλη πείρα καθόριζαν με το μάτι την κατάλληλη θερμοκρασία για την κατεργασία του μετάλλου. Έπρεπε δηλαδή το χρώμα του νάναι σαν το κεράσι. Δεν ήταν όμως καθόλου δύσκολο να γελασθεί κάποιος ο τεχνίτης στην εκτίμηση της απόχρωσης κι' επομένως να μην έχη ο χάλυψ τη σωστή θερμοκρασία.

Σήμερα χρησιμοποιούνται για τη μέτρηση της θερμοκρασίας ειδικά «πυρόμετρα» κι' έτσι κάθε ποσότης χάλυβος είναι ακριβώς όμοια με τις προηγούμενες.

Αυτό επέτρεψε να κατασκευασθούν τα καινούργια ελαφρότατα ποδήλατα. Άλλοτε, οι κατασκευαστές τους τάφτιαναν πολύ βαρύτερα, από φόβο μήπως ήταν ελαττωματικό το ατσάλι τους. Σήμερα όμως ζυγίζουν μέχρι 13 κιλά, και συγχρόνως παρέχουν απόλυτη ασφάλεια στον ποδηλάτη, γιατί οι σωλήνες τους έχουν παντού το σωστό ακριβές πάχος κι' αποτελούνται από την ίδια ποιότητα χάλυβος.

Στα επιστημονικά όργανα ακριβείας οφείλουμε αμέτρητα αντικείμενα της καθημερινής ζωής μας. Οι χημικοί π. χ. των χρωματογραφιών εξέλεγχουν τα προϊόντα τους μ' ένα «φασματοφωτόμετρον». Με το ίδιο αυτό όργανο εξετάζεται η σύνθεσις του χάλυβος και άλλων μετάλλων.

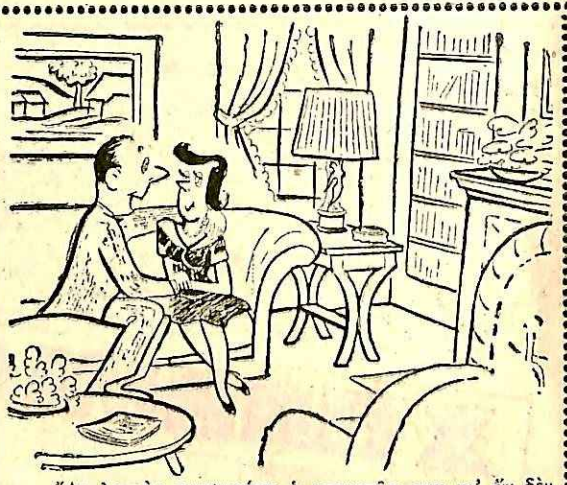
Το «διαθλασίμετρον» χρησιμοποιείται στα μεγάλα εργοστάσια μαρμελάδας για την εξέταση σταγόνων του προϊόντος αυτού και την όκριση μέτρηση της γεύσεως και της γλυκύτητας του, αναλόγως του φωτός που περνάει μέσα από αυτό. Για να βρουν αν ήταν λεία μία έπιπεδη έπιφάνεια, οι παλαιότεροι τεχνίτες δεν διέθεταν άλλο μέσον από το μάτι τους και την όψη τους. Οι μέθοδοι όμως αυτές δεν άκουον σήμερα, που χρειάζεται κάποτε ακριβεία μισού δεκάκις χιλιοστού του χιλιοστομέτρου.

Χρησιμοποιείται λοιπόν ένα όργανο έλεγχου, στο οποίο βγαίνει πεπιεσμένος αέρας από ένα μπέκ απολύτως έπιπεδο. Ο τεχνίτης μετακινεί το μπέκ αυτό πάνω στην έπιφάνεια που δοκιμάζει, και όταν διαπιστώσει ότι σ' ένα ώρισμένο σημείο αúξανεται ή ελάττωνεται η ποσότης του αέρος που βγαίνει από το μπέκ, συμπεραίνει αμέσως ότι υπάρχει εκεί κάποια ανωμαλία.

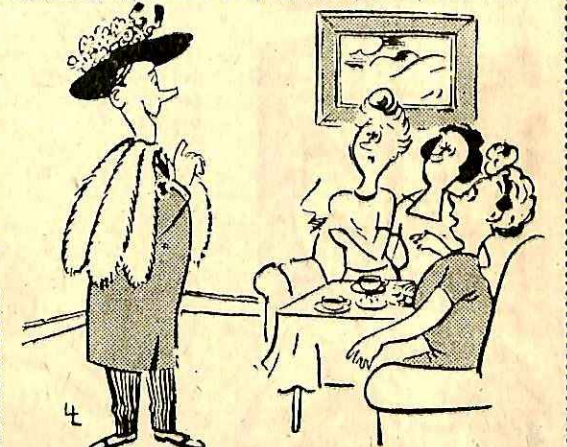
Ένα άλλο όργανο μετρήσεως τοποθετείται μέσα σ' ένα δέμα έμπορευμάτων και καταγράφει λεπτομερώς τα χτυπήματα που δέχθηκε κατά τη μεταφορά του. Έτσι, ο αποστολέας εξακριβώνει ύστερα αν χρειάζεται ή όχι πιο προφυλακτική συσκευασία.

Δεν είναι λιγώτερο αξιοθαύμαστα τα νέα επιστημονικά όργανα που μεταχειρίζονται οι γιατροί για τον έλεγχο της ύγείας μας. Αν υποπτευθού π. χ. αναιμία, παίρνουν μία σταγόνα αίματος και τη βάζουν μέσα σ' ένα «μικροαίματοκρίτη», που μετράει αυτόστιγμεί τα έρυθρά αιμοσφαίρια και βοηθεί έπισης στη διάγνωση διαφόρων ασθeneιών του αίματος.

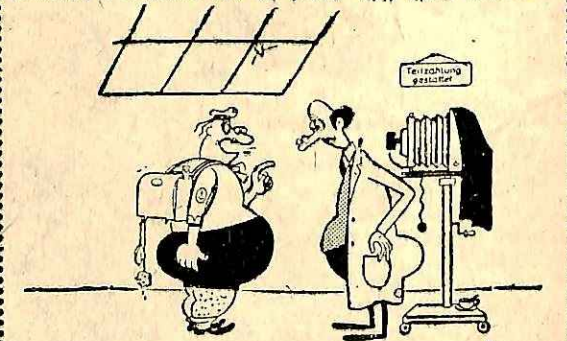
Το «άπορροφόμετρον» είναι μία άλλη συσκευή, που έπιταχύνει την ανάλυση του αίματος, εξετάζοντας το φάς που περνάει μέσα από τα έρυθρά αιμοσφαίρια. Λειτουργεί με ηλεκτρισμό, κι' ένας δείκτης παρέχει αμέσως το αποτέλεσμα της εξέτασής.

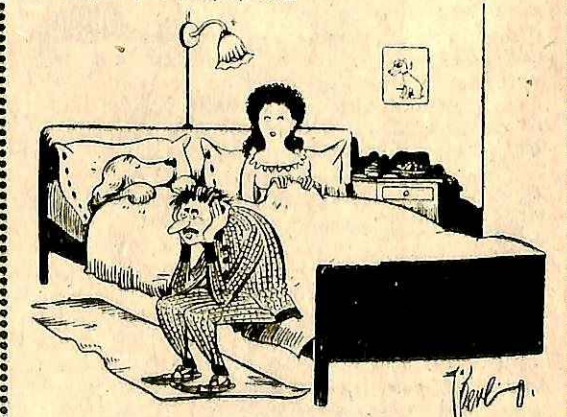
— Αν λοιπόν συμφωνήση ο μπαμπάς σου κι' αν δεν με πάρουν στρατιώτη κι' αν έγκριθι ο διορισμός μου και αν μου δώσουν αύξηση και βρούμε σπίτι, είμαι σύμφωνος, αγαπούλα μου, να παντρευτούμε αμέσως!...

— Η γυναίκα μου αδιαθέτησε και δεν θα μπορέσει να έρθει. Έπειδή όμως ήθελε όπωςσδήποτε να δητε το καινούργιο καπέλο και τη γούνα της, ήρθα εγώ!...

— Έχασα τη φωτογραφία μου, από την πρώτη μέρα που πήγα στο σχολείο κι' ήρθα να βγάλω μία καινούργια για ανάμνησι!...

— Αχ! Τι ήθελα να παντρευτώ γυναίκα ζωόφιλο!...

ΣΥΝΤΑΡΑΚΤΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΧΕΙΑΣ

Ο Ντάφου πηγαίνει στο σπίτι της "Ολγας, της φιλενάδας του Κάλτεϋ. Την ίδια ώρα, φθάνει εκεί κι' ο Μάξ Βάιντερ, ο άνθρωπος δηλαδή που είχε αρπάξει τη φωτογραφική μηχανή του Ντάφου. Προσπαθεί να μάθι αν η "Ολγα ήξερε τίποτε για τις δουλειές του Κάλτεϋ, κι' έπειδή του φαίνεται ότι κάτι του κρύβει επιπειρεί να τη στραγγαλίση. Έπειθαίνει όμως ο Ντάφου και τη σώζει. "Υστερα την παίρνει μαζί του, στο σπίτι του φίλου του Σάμ. Την αφήνει εκεί να ησυχάση και πηγαίνει στο σπίτι του Βάιντερ, για τη μηχανή του. Τον βρίσκει όμως νεκρό, σφαγμένο. Παιδε έκαμε το καινούργιο αυτό εγκλημα: Για να το εξακριβώση, πάει στο σπίτι της "Ανναμπελ.

Με το κλειδί που τουχε δώσει ο Μόργκαν, άνοιξε την πόρτα που οδηγούσε στο μικρό εξώστη κι' ανέβηκε άθόρυβα την περιστροφική σκάλα. Όταν έφτασε πάνω, είδε το σαλόνι κατάφωτο, αλλά άδειαν. Δρασκελίζει τα κάγκελλα και πήδησε κάτω. Μιά βρύση έτρεχε κάτω.

«Παίρνει ίσως το μπάνιο της», σκέφθηκε ο Ντάφου. Έκαμε το γύρο του δωματίου, πατώντας στα νύχια κι' ανοιγοκλείνοντας όλα τα συρτάρια. Όταν έφτασε μπροστά στο μικρό μπάν, γονάτισε για να φάξη τα ράφια του. Κι' εκεί, στο βάθος, κρυμμένη πίσω από μία σειρά μπουκαλάκι, βρήκε τη μηχανή του.

Διαπίστωσε πως το φιλμ είχε αφαιρεθι. Φύλαξε στην τσέπη του τη μηχανή. Τώρα το νερό είχε σταματήσει. Μιά βαρεία σιωπή απλωνόταν στο διαμέρισμα. Ο Ντάφου πήγε ως το μπάνιο, γύρισε σιγά-σιγά το πόμολο και μπήκε. Η "Ανναμπελ ξεκουραζόταν μέσα στο χλιαρό νερό, με τα μάτια κλειστά και μ' ένα τσιγάρο στα χείλη. Ο Ντάφου τη βρήκε γαργαλιστικώτατη... Ξαγκάλεψε την πόρτα κι' άκουμπησε στον τοίχο.

Έκείνη άνοιξε τα μάτια της και τον είδε. Μόνο το τσιγάρο πούπεσε από τα χείλη της κι' έδωσε μέσα στο νερό, πρόδωσε την έκπληξή της... Ο Ντάφου την κύτταξε με πολύ ένδιαφέρον. Κούνησε το πόδι της, κι' η έπιφάνεια του νερού ρυτίδωθηκε από κυματισμούς.

— Καλύτερα θα κάνατε να παίρνετε το μπάνιο σας μ' αφρισμένη σαπουνάδα!... της είπε σαρκαστικά ο ντέτεκτιβ, ενώ καθόταν σ' ένα σκαμνάκι, δίπλα στη μπανιέρα. Διέκρινε τη μελανία που της είχε κάνει στο σώμα της πριν από λίγο.

— Ξεφορτώητε με! πρόφερε έκεινη ξερά.

— Α, έχουμε πρώτα να κουδεντιάσουμε οι δύο μας. Ο Ντάφου έβγαλε από την τσέπη του τη φωτογραφική μηχανή του. "Υστερα της έδειξε το πορτραίτο της. Έκείνη έμεινε φαινομενικά άταραχη, τα μάτια της όμως γυαλίζουν από μίσος.

— Τώρα έξω το δολοφόνο του Κάλτεϋ, πρόσθεσε ο ντέτεκτιβ. "Ήξερα πως είχε κάμει το φόνο ο κάτοχος της μηχανής μου. Δεν έμεινε παρά να τον βρώ... "Ασκημα κανονίσατε τις δουλειές σας!

— Δρόμο από δώ, βρωμάρη! πρόφερε η "Ανναμπελ σφουριχτά.

Ο ντέτεκτιβ χαμογέλασε άγρια κι' απάντησε:

— Θα φύγω μόνον όταν έρθει να μ' αντικταστήση η αστυνομία...

Έκείνη ανασκήθηκε ξαφνικά και φώναξε:

— Δεν υπάρχει κανένα στοιχείο εναντίον μου! Για δοκιμάστε πρώτα να ξαναβρήτε το πτώμα του Κάλτεϋ...

Ο Ντάφου την κύτταξε, σατισμένος.

— Ω, διάβολε! είπε. Το πήρατε μέσα από το μνημείο...

Το χέρι της "Ανναμπελ προσπαθούσε να φάση μπουκαλάκι, που βρισκόταν πάνω σε μία έταξερα, κοντά στο κεφάλι του. Ο Ντάφου είδε πως περιείχε άμμωνια. Τράβηξε τότε, το ρεβόλβερ του και φοβέρισε μ' αυτό τη νέα γυναίκα.

— Έχω μεγάλη όρεξι να σάς φιλοδώρησω... μ' ένα δεύτερο άφαλό! της είπε μολακά. "Αν δεν καθήστε φρόνιμα, θα σάς κάνω κόσκινο!

Η "Ανναμπελ άφησε να ξαναπέσει το χέρι της μες στο νερό. Ο Ντάφου σηκώθηκε.

— Έμπρός, βγείτε από το μπάνιο, είπε. Έχουμε να μιλήσουμε ακόμη.

Έκείνη βγήκε από το νερό και πέρασε βιαστικά μία ρόμπα. Τα μάτια της πετούσαν σπίθες.

— Σας δίνω πέντε λεπτά καιρό για να ντυητε, πρόσθεσε ο ντέτεκτιβ. Κι' όχι άνοησίες! Θ' αφήσω την πόρτα ανοιχτή...

Καθώς έβγαине όπισθοχωρώντας από το λουτρό, μιά φωνή τον κάρφωσε στη θέσι του: — Άλτ! Άφησε χάμω το πιστόλι σου, σήκωσε ψηλά τα

χέρια και γύρισε ύστερα προς τα έδω!

Ο Ντάφου υπάκουσε. Κι' έβλεψε αντίκρυ του το Μούρραη Γκλήζον, μ' ένα μεγάλο πιστόλι στο χέρι. Το χλωμό και τραχύ πρόσωπό του είχε μιά παγωμένη έκφρασι.

— Ξέρει πάρα πολλά πράγματα! του είπε η "Ανναμπελ.

Αυτή είχε κι' η δική μου γνώμη, απάντησε έκείνος, κουνώντας το κεφάλι του. Ντύσου γρήγορα. Χρειάζομαι τη βοήθειά σου, για να κανονίσω το λογαριασμό του.

Ο Ντάφου έμεινε ακίνητος, με τα χέρια ψηλά, θυμωμένος με τον εαυτό του για την άπρονοησία του. Του φαινόταν πως το καρνέ έκαιγε το δέρμα του, μες από το ύφασμα της τσέπης. Σε τί σφηκοφωλιά είχε χωθή!...

Μακριά από το ρεβόλβερ σου, διέταξε ο Γκλήζον.

Δίχως να βιάζεται, ο Ντάφου έκαμε μισή στροφή και πλησίασε σε μιά πολυθρόνα.

— Σας πειράζει αν καθίσω; είπε. Έχουν κοπή τα γονάτα μου.

Κάθισε, φοβιτσιάρη, απάντησε ο Γκλήζον, δίχως να τον αφήση από τα μάτια του.

Ο Ντάφου πήρε ένα τσιγάρο από το κουτί που βρισκόταν δίπλα του, πάνω στο τραπέζι, και τ' άναψε. Ακούμπησε ύστερα τα χέρια του στα μπράτσα της πολυθρόνας κι' έμεινε ακίνητος. Πρόσεξε, ότι ο Γκλήζον φαινόταν ανήσυχος κι' ότι τρεμούλιαζαν έλαφρά οι γωνίες του στόματός του.

Δεν είχε η πρώτη φορά που σε βρίσκα μπροστά μου, του είπε.

Ναι, αλλά την άλλη φορά είχαμε την ατυχία να μάς ανησυχούσαν, απάντησε σαρκαστικά ο Γκλήζον.

— Πόσο το εκτιμάς έσύ; ρώτησε επί τέλους.

Ο Ντάφου κύτταζε τα νύχια του.

— Πόσο το εκτιμάς έσύ; ρώτησε επί τέλους.

Ο Ντάφου κύτταζε τα νύχια του.

— Πόσο το εκτιμάς έσύ; ρώτησε επί τέλους.

Ο Ντάφου κύτταζε τα νύχια του.

— Πόσο το εκτιμάς έσύ; ρώτησε επί τέλους.

Ο Ντάφου κύτταζε τα νύχια του.

— Πόσο το εκτιμάς έσύ; ρώτησε επί τέλους.

Ο Ντάφου κύτταζε τα νύχια του.

— Πόσο το εκτιμάς έσύ; ρώτησε επί τέλους.

Ο Ντάφου κύτταζε τα νύχια του.

— Πόσο το εκτιμάς έσύ; ρώτησε επί τέλους.

Ο Ντάφου κύτταζε τα νύχια του.

— Πόσο το εκτιμάς έσύ; ρώτησε επί τέλους.

Ο Ντάφου κύτταζε τα νύχια του.

— Πόσο το εκτιμάς έσύ; ρώτησε επί τέλους.

Ο Ντάφου κύτταζε τα νύχια του.

— Πόσο το εκτιμάς έσύ; ρώτησε επί τέλους.

Ο Ντάφου κύτταζε τα νύχια του.

— Πόσο το εκτιμάς έσύ; ρώτησε επί τέλους.

Κάθισε στη γωνιά του τραπεζιού, με τα πόδια κρεμασμένα.

Η "Ανναμπελ βγήκε από το λουτρό. Η φυσιογνωμία της ήταν τραχεία, τα μάτια της ανήσυχα.

— Λοιπόν; ρώτησε ο Ντάφου. Θέλω το καρνέ, δηλώσε ο Γκλήζον.

— Το καταλαβαίνω... Μά σου είπα πως τόρριξα στο ταχυδρομείο.

— Λέει ψέμματα! πρόφερε η "Ανναμπελ με σφιγμένα δόντια.

Ο ντέτεκτιβ ανασήκωσε τους ώμους του.

— Πές μου, σε παρακαλώ, τί θακάνεις έσύ στη θέσι μου; είπε στο Γκλήζον. "Ήξερα πως ήταν σπουδαίο το καρνέ. Τόβαλα λοιπόν σ' ένα φακέλλο και τστέιλα σε κάποιους φίλους μου, στον Καναδά. Όταν θα το χρειαστώ, δεν έχω παρά να τους γράψω να μου το επιστρέψουν.

— Θα μπορούσαμε ίσως να τον εξαναγκάσουμε να τους γράψη! πρότεινε ο Γκλήζον, μισοκλείνοντας τα μάτια του με κακία.

— Έτσι λές; τον ειρωνεύθηκε ο Ντάφου, σβύνοντας το τσιγάρο του στο σταχυοδοκείο.

— Δεν μάς λείπουν τα μέσα.

— Έλα, έλα, μην παιδιάριζης! Φαντάζεσαι πως θα με φοβερίσω; Πιστεύεις πως θα τ' αφήσω από τα χέρια μου τόσο εύκολα, αυτό το καρνέ;... "Αν το θέλεις, ως μιλήσουμε έμπροσκά.

Ο Γκλήζον χαμήλωσε λίγο την κνήμη του όπλου του.

— Πόσα; ρώτησε λακωνικά. Τρελλάθηκες; φώναξε η "Ανναμπελ.

— Ξέρω τι κάνω, της είπε ο Γκλήζον ξαράνοντας τα φρύδια του.

— Πόσο το εκτιμάς έσύ; ρώτησε επί τέλους.

Ο Ντάφου κύτταζε τα νύχια του.

— Πόσο το εκτιμάς έσύ; ρώτησε επί τέλους.

Ο Ντάφου κύτταζε τα νύχια του.

— Πόσο το εκτιμάς έσύ; ρώτησε επί τέλους.

Ο Ντάφου κύτταζε τα νύχια του.

— Πόσο το εκτιμάς έσύ; ρώτησε επί τέλους.

Ο Ντάφου κύτταζε τα νύχια του.

— Πόσο το εκτιμάς έσύ; ρώτησε επί τέλους.

Ο Ντάφου κύτταζε τα νύχια του.

— Πόσο το εκτιμάς έσύ; ρώτησε επί τέλους.

Ο Ντάφου κύτταζε τα νύχια του.

— Πόσο το εκτιμάς έσύ; ρώτησε επί τέλους.

Ο Ντάφου κύτταζε τα νύχια του.

— Πόσο το εκτιμάς έσύ; ρώτησε επί τέλους.

Ο Ντάφου κύτταζε τα νύχια του.

— Πόσο το εκτιμάς έσύ; ρώτησε επί τέλους.

Ο Ντάφου κύτταζε τα νύχια του.

— Πόσο το εκτιμάς έσύ; ρώτησε επί τέλους.

Ο Ντάφου κύτταζε τα νύχια του.

— Πόσο το εκτιμάς έσύ; ρώτησε επί τέλους.

Ο Ντάφου κύτταζε τα νύχια του.

— Πόσο το εκτιμάς έσύ; ρώτησε επί τέλους.

Ο Ντάφου κύτταζε τα νύχια του.

ΠΡΟΣΟΧΗ!
ΟΡΟΛΟΓΙΑ
ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
ΕΙΣ ΤΙΜΕΣ ΘΥΡΑΣ ΚΑΙ ΤΟΙΣ
ΜΕΤΡΗΤΟΙΣ
ΠΛΑΤΩΝ ΜΙΧΑΣ
ΟΔΟΣ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 6

«Ο άλλος χαμογέλασε έλαφρά. — Σου δίνω πεντακόσια δολάρια, είπε με ύψος αδιόφορο. Ο Ντάφου σηκώθηκε σιγά-σιγά.

— «Αν έχω τόσο μικρή αξία, δήλωσε, δεν υπάρχει λόγος να σκοτώσεις γι' αυτό! Ο Γκλίζον ξανασήκωσε το ρεβόλβερ του.

— Κάτσε κάτω! Διέταξε με φωνή βραχνή. Ο Ντάφου όμως τόν κύτταξε στα μάτια κι' απάντησε:

— Με κάνεις να γελάω με το πιστολάκι σου. Δεν μπορείς να μου κάνεις τίποτε τώρα πιά! Χτύπησε τον στην κοιλιά! Φώναξε ή «Ανναμπελ».

Ο Ντάφου της έριξε μια ματιά και της είπε:

— Όταν σκέπτομαι πώς δεν είναι πολλός καιρός που μου γούστάρει εξαιρετικά, παλιό-θώλο!

Ο Γκλίζον σηκώθηκε, διστακτικός, σχεδόν αστισμένος.

— Θά φύγω εγώ, δήλωσε ήσυχα ο Ντάφου. Όταν θα θέλησετε το καρνέ, μου κάνετε ένα τηλεφώνημα. Θά βρῆτε τ' όνομα και τη διεύθυνσί μου στον κατάλογο.

— Μιά στιγμή! είπε ο Γκλίζον.

Μά ο ντέτεκτιβ κούνησε το κεφάλι του και προχώρησε πρὸς την πόρτα, λέγοντας:

— Δεν θα κερδίστε τίποτα, αν μου φυτέψετε καμιά μισαίσθησι, γιατί δίχως έμένα σας είναι αδύνατο να πάρете πίσω το καρνέ.

Ο Γκλίζον άφισε να ξαναπέσει το ώπλισμένο χέρι του κι' είπε με προσπάθεια:

— Σας φτάνουν... 5 χιλιάδες!

Ο Ντάφου ξανακούνησε το κεφάλι του κι' άνοιξε την πόρτα.

— Δεν υπάρχει βία, απάντησε. Σκεφθήτε καλύτερα, και τὰ ξαναλέμε.

— Έκλεισε πίσω του την πόρτα και μπήκε στο άσανσέρ. Ένοιωσε τότε ξαφνικά μια βαρεία κούραση. Το μυαλό του δεν δούλευε πιά...

ΟΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΚΑΘΕ ΓΥΝΑΙΚΑ

Περμανάντ και βαφές τελείως φυσικές εκτελούνται εις τὰ ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ

«ΛΟΥΞ»

Από ειδικευμένους τεχνίτας. Διά την έκτελεσιν της βαφής ιδιαίτερα διαμερίσματα

ΑΔΕΛΦΟΙ ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΙ

Όδός Έλ. Βενιζέλου (πρώην Πατιστηρίου) 59Α. Τηλέφωνον : 23-776

KANTZES Nylon
35.000 **Στρα** 45.000
ΣΟΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
52 ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 52

ΚΑΛΛ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ
Δέχεται: Άγ. Ζώνης 66, στάσις Αυσιατρείου (Πατήσια), 2-6 μ.μ. Τηλέφωνον 81-682.

Βγήκε από δρόμο και πήρε ένα ταξί. Σε λίγα λεπτά, ανέβαινε πάλι τη σκάλα του σπιτιού του Σάμ.

— Άνοιξε την πόρτα με το κλειδί του. Το ρολόι του τζακιού έδειχνε 2 παρά τέταρτο. Ο Ντάφου πέταξε το καπέλλο του πάνω σ' ένα ντιβάνι και πήρε άμέσως μια μπιτολίτα που είχε μείνει πάνω στο τραπέζι. Τη βρήκε έλαφριά, έκανε μια γκριμάτσα και την άδειασε μονορούφι.

Περίμενε μια στιγμή, τεντώνοντας τ' αυτί του, αλλά δεν άκουσε κανένα θόρυβο, εκτός από ένα έλαφρό ροχαλητό από την κάμαρα του Σάμ.

— Άναψε ένα τσιγάρο και πέταξε το σπρίτο στο τζάκι, Άμέσως έπειτα όμως, θυμήθηκε τις παρατηρήσεις της Άλεις, το μάζεψε και τ' άφισε μέσα σ' ένα σταχτοδοχείο.

Τού φαινόταν πώς τὰ πόδια του ήταν καουτσουκένια. Πήγε ως τον κοιτώνα των φίλων κι' άνοιξε σιγά-σιγά την πόρτα. Το δωμάτιο ήταν θυσιμένο στο σκοτάδι, και δεν άκουγόταν μέσα στη σιωπή παρά ή κανονική άναπνοή της κοιμισμένης Όλγας.

Ο Ντάφου πήγε κοντά της ψηλαφητά, άναψε μια λαμπρίτσα δίπλα στο μαξιλάρι της και κάθισε στην άκρη του κρεβατιού. Εκείνη έζυπνησε, τινάχτηκε κι' άνακάθισε, με τις γροθιές σφιγμένες, έτοιμη να ουρλιάσει. Άλλά ο Ντάφου της έφραξε μαλακά το στόμα με το χέρι του.

— Ήσυχα... ήσυχα! της σύστησε.

Τον άναγνώρισε και ξανάπεσε πάνω στο μαξιλάρι της. — Πώς με τρομάξατε! μουρμούρισε.

— Μην κάνετε θόρυβο. Δεν θέλω να ξυπνήσουν οι άλλοι. Η Όλγα κύτταξε το ρολόι.

— Είναι πολύ άργά... είπε. Τί συμβαίνει;

— Πολλά πράγματα. Πρέπει να σας μιλήσω γι' αυτά. Ίσως δεν έχετε πώς είσθε άσχημα μπλεγμένη. Ο Μάξ δολοφονήθηκε. Κάποιος πήγε σπιτί του και τούκοψε το λαιμό...

Η νέα γυναίκα γούρλωσε τὰ μάτια της.

— Θ' άρχισω τώρα εξ άρχης, και σίεθ θα συμπληρώνετε τὰ κενά... πρόσθεσε ο Ντάφου.

Το πληγμένο άκόμη προσώπο του ήταν σημαδεμένο από την κούραση. Η Όλγα ένοιωσε ξαφνικά οίκτο γι' αυτόν.

— Βγάλτε τὰ παπούτσια σας κι' έλάτε να ξεπλώσετε κοντά μου, τού είπε.

— Εκείνος κούνησε το κεφάλι του.

— Όχι, εύχαριστώ, γιατί μπορεί ν' άποκοιμηθώ. Άκούστε λοιπόν: Ύπάρχει μια προκομένη, που τη λένε Άνναμπελ κι' είναι κόρη του Έντβιν Ήνγκλις, τού πολιτικού. Είναι πρόστυχη με το Βάιντμπερ. Είχε φίλιες με τόν Κάλτλεϋ, και μια μέρα που πήγε αυτός να τη δῆ, τόν πέταξε μέσα στο κλουβί του άσανσέρ... Μά, πριν συνεχίσω, πένστε μου, ό,τι ξέρετε γιά τόν Κάλτλεϋ.

— Ήταν άνακατεμένος σέ μια πολύ μεγάλη δουλειά: λαθρεμπόριο ναρκωτικών! τού έδήγησε ή Όλγα. Άρχισε σάν μικρός λιανοπουλητής, με ποσστά. Τότε άκριδώς έκανα τη γνωριμία του. Ύστερα έγινε

σπουδαίος κι' άρχισε να μαζεύει πολλά λεφτά. Είχε άφεντικό τού το Βάιντμπερ, άνώτερος όμως κι' άπ' τούς δυό ήταν ο Γκλίζον. Μία μέρα λοιπόν, ο Κάλτλεϋ βαρέθηκε πιά να δουλεύει γιά τούς άλλους κι' έκλεψε τόν κατάλογο τών πελατών...

— Μιά στιγμή! φώναξε ο Ντάφου.

— Έβγαλε άπ' την τσέπη του τόν μικρό καρνέ και τ' άφισε πάνω στο κρεβάτι, μπροστά της.

— Αυτός είναι ο κατάλογος; τη ρώτησε.

— Η έκκλησί της ήταν ή καλύτερη απάντηση.

— Τώρα καταλαβαίνω! είπε ο Ντάφου φυλλομετρώντας τόν Βέβαια αυτοί οι λεβέντες δεν μπορούν να κάνουν τίποτε χωρία αυτό τόν κατάλογο. Πώς να ξέρουν πιά που τού πουλήσουν τὰ ναρκωτικά τους;

— Εκλεισε τὰ μάτια του, γιά να σκεφθῆ καλύτερα.

— Πώς... πώς τόν βρήκατε... έσείε; τραύισε ή Όλγα.

Ο ντέτεκτιβ άνοιξε τὰ μάτια του:

— Τόν βρήκα στού Κάλτλεϋ. Είχε πάει να τόν βρῆ ή Άνναμπελ, κι' έγώ της τόν πήρα... Διάβολο! Πολύ μεγάλες δουλειές κάνουν αυτοί οι κύριοι. Κύτταξε εδῶ όνόματα!

— Η Όλγα άκούμπησε τόν χέρι της στο μπράτσο του.

— Θά σας τόν πάρουν, είπε με φόβο. Αυτός ο κατάλογος αξίζει εκατομμύρια γι' αυτούς!

Ο Ντάφου γύρισε και την κύτταξε.

— Ξέρετε κάτι; της είπε. Χρόνια τώρα όνειρευόμουν μία τέτοια ευκαιρία! Τώρα που μου παρουσιάσθηκε, θά βάλω τούς λύκους να φαγωθούν με ταξύ τους, χρησιμοποιώντας όλα μου τὰ όπλα.

— Τί θέλετε να πῆτε; — Άν μάθουν πώς τούς προδώσατε, θά προσπαθήσουν να σας ξεκάνουν. Μά εγώ σας συμπάθω, μικρή μου. Θέλετε να συνεργασθούμε;

— Με ποιόν τρόπο; ρώτησε ή Όλγα.

— Θά μπορούσα... να σας ξεκουράσω, τού πρότεινε. Θέλετε;

— Είσατε πολύ καλή. Μά όχι άποψε... Άύριο, που θά μετακομίσουμε άλλοι...

Σώπασε μια στιγμή, κι' έπειτα πρόσθεσε, δείχνοντας τόν διπλανό δωμάτιο:

— Δεν θέλω να καταλάβουν τίποτε αυτοί, από λεπτότητα. Άύριο...

Και χάιδεψε τόν μάγουλό της.

— Προτιμότερο να τόν ξέρουμε μόνο έμεις οι δυό, είπε.

— Η Όλγα τόν κύτταξε πού έφευγε. Έσβυσε ύστερα τόν φῶς κι' έμεινε πολλή ώρα έξυπνια, μέσα στο σκοτάδι...

— Θά σας τόν πῶ, όταν θα σας χρειαστώ... Ά, παρέλειψα να σας μιλήσω και γιά κάποιον Μόργκαν. Τόν μόνο που ξέρω γι' αυτόν, είναι πῶς ζητάει να βγάλῃ λεφτά δίχως πολλό κόπο.

Τῆς διηγήθηκε με συντομία τή συνάντησί του με τόν Μόργκαν και τήν περιπέτειά του με τούς τρεῖς ανθρώπους του.

— Ήθελαν να εκδιώξουν τήν Άνναμπελ, πρόσθεσε. Άρκουσε να δημοσιεύσουν μία φωτογραφία της μαζί με τόν Κάλτλεϋ, γιά να φέρουν σέ δύσκολη θέση τόν πατέρα της. Στην άρχή, νόμισα πῶς είχαν σκοτώσει αυτόν τόν Κάλτλεϋ, γιά να τῆς φορτώσουν τόν φόνο. Έκανα μάλιστα τήν ήλιθιότητα να τῆ βοηθήσω να κρύψουμε τόν πτώμα, ενώ είχε κάνει ή ίδια τόν έγκλημα! Πάντως, τώρα θά πούλησω τόν καρνέ σ' όποιον μου δώσει τὰ πιά πολλά!

— Η Όλγα έμεινε σκεπτική.

— Έχω τήν έντύπωσι πῶς παίξετε σπουδαίο χαρτί! είπε επί τέλους.

— Καί βέβαια! Πῶς να μὴ φροντίσω λοιπόν να τόν έξαργυρώσω;

— Πόσα λογαριάζετε να είσπραξετε;

— Πενήντα χιλιάδες δολάρια... ή εκατό. Ποῖος ξέρει; — Θά μπορούσατε να κάντε ένα σωρό πράγματα μ' αυτά τὰ λεφτά, είπε ή Όλγα με έξασπι.

— Καί βέβαια!

Ο Ντάφου κύτταξε τόν ρολόι του και σηκώθηκε με κόπο.

— Πῶς να τόν πάρω λιγάκι, είπε. Άύριο θάχουμε πολλή δουλειά.

— Η Όλγα άκούμπησε τόν χέρι της στο μπράτσο του.

— Φαίνεται πολύ κουρασμένος, τού είπε.

— Προσπάθετε να χαμογελάση και τῆς απάντησε:

— Δεν μπορώ να σταθῶ στα πόδια μου!

— Η Όλγα τόν κύτταξε με μάτια λαμπερά, ενώ τόν στήθος της άνεβοκατέβαινε γοργά, καθώς άνάσαινε λίγο λαχανιασμένα.

— Θά μπορούσα... να σας ξεκουράσω, τού πρότεινε. Θέλετε;

— Είσατε πολύ καλή. Μά όχι άποψε... Άύριο, που θά μετακομίσουμε άλλοι...

Σώπασε μια στιγμή, κι' έπειτα πρόσθεσε, δείχνοντας τόν διπλανό δωμάτιο:

— Δεν θέλω να καταλάβουν τίποτε αυτοί, από λεπτότητα. Άύριο...

Και χάιδεψε τόν μάγουλό της.

— Προτιμότερο να τόν ξέρουμε μόνο έμεις οι δυό, είπε.

— Η Όλγα τόν κύτταξε πού έφευγε. Έσβυσε ύστερα τόν φῶς κι' έμεινε πολλή ώρα έξυπνια, μέσα στο σκοτάδι...

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Βγαίνοντας άπ' τόν μικρό γραφείο του, στην άλλη άκρη τού γκαράζ του, ο Ρός είδε νάρχηται ο Ντάφου. Πῆγε να τόν υποδεχθῆ, σέρνοντας τὰ πόδια του πάνω στο λαδωμένο τσιμέντο.

— Ποῖος άνεμος σέ φέρνει κατὰ δῶ; τού φώναξε.

— Εκείνος χαμογέλασε κι' απάντησε:

— Σε είχα επιθυμήσει, τόσα χρόνια που δεν σε είδα... — Στοιχηματίζω πῶς σου

τυχε κάποια άναποδιά! — Γελίεσαι, δήλωσε ο Ντάφου. Έρχομαι άπλῶς να ξεδώσω μερικά λεφτά στο μαγαζί σου.

Ο Ρός τόν έπιασε, άπ' τόν μπράτσο και τόν τράβηξε πρὸς τόν γραφείο του:

— Έχω κάτι που σ' ενδιαφέρει, τού είπε. Μία γεμάτη μπιτολίτα!...

Ο Ντάφου έπεσε σ' ένα κάθισμα και κύτταξε γύρω του, τήν τετραγωνη καμαρούλα — τόσο μικρή, ώστε τῆ γεμίσε σχεδόν μόνος ο Ρός, με τόν πάχος του. Εκείνος έβγαλε από ένα ντουλαπάκι μία μαύρη μπιτολίτα, σκούπισε τόν λαιμό της στο μανίκι του και τήν έδωσε στο Ντάφου.

— Σιγά-σιγά όμως, γιατί είναι κοντελίτης! τού εξήγησε.

Ο Ντάφου ρούφηξε μία γουλιά και τῆ στριφογύρισε γύρω άπ' τῆ γλώσσα του, πριν τήν καταπιῆ.

— Καλό πρῶμα! δήλωσε στο τέλος.

Ο Ρός πήρε τή μπιτολίτα και ήπιε κι' αυτός. Ύστερα σκούπισε τόν στόμα του με τήν άνάποδῃ τού χεριού του και τράβηξε κοντήτερα τήν καρέκλα του.

— Καί τώρα πές μου τί σ' έφερε εδῶ, τού είπε.

Ο Ντάφου άναψε ένα τσιγάρο κι' έδωσε άλλο ένα στο Ρός.

— Έχεις ακόμα εκείνη τήν παλιά Μπουϊκ; τόν ρώτησε ύστερα.

Ο Ρός τόν κύτταξε με κάποια έκπληξι.

— Τῆ θωρακισμένη, έννοεῖς; ρώτησε.

— Άκριδῶς.

— Καί βέβαια τήν έχω!

— Δουλεύει ακόμα;

— Άν δουλεύει; Θέλει ρώτημα;... Όλα τ' αυτοκίνητά μου δουλεύουν, φίλε!

— Θέλω να τῆ νοικιάσω γιά λίγο καιρό.

Ο Ρός άνασήκωσε τούς ώμους του.

— Σύνμφωνοι, απάντησε. Μά γιατί δεν παίρνεις καλύτερα τήν Πακάρ; Εἶνε πιά άνετη.

— Όχι, θέλω τῆ Μπουϊκ. Θάμαι πιά ήσυχος μέσα σ' αυτήν, γιατί μπορεί να μου τυχῆ καμμία άσχημη συνάντησι.

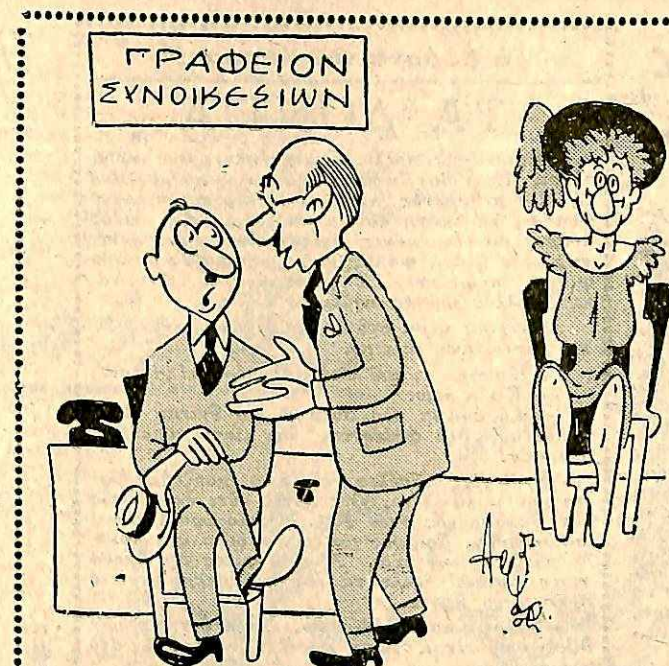
Ο Ρός ώδήγησε τόν ντέτεκτιβ μέσα στο γκαράζ και τούδειξε τ' αυτοκίνητο που ζητούσε. Η καρσερί του δεν φαινόταν πιά πολύ καινούργια, μ' ὅλο που ήταν φρεσκοπλυμένη.

Ο Ντάφου τόν εξέτασε, σάν ειδικός.

— Τ' αγοράζω, αν θέλεις, είπε ύστερα.

Ο Ρός τούρριξε μία ματιά πάνω άπ' τόν ὅμο του.

— Δεν τόν πουλάω, τού είπε, άνοίγοντας τήν πόρτα. Μά είδες τί περιποιημένο πού τῶχ; Δοκίμασε και μόνος σου...

Ο μεσίτης: «Ας μη χάνουμε, κύριε, τόν καιρό μας σέ συζητήσεις. Όσο τόν συζητάμε, τόσο... υπαγιατεύει!... (Τού Άρχέλαου)

Ο ντέτεκτιβ δυσκολεύθηκε να ξανακλείση τήν πόρτα.

— Εἶνε ὅλο άτσάλι, βαρύ, χοντρό και γερό, τού εξήγησε ο Ρός. Ήξερε καλά τῆ δουλειά του εκείνος πούφτιασε αυτό τ' άμάξι. Η σκεπή του εἶνε θωρακισμένη... Κύτταξε τὰ κρύσταλλα! Δεν φαίνεται άπ' έξῶ τόν πάχος τους... Μά εἶνε ὡς 2 πόντους! Άδύνατον να τὰ τρυπήση σφαίρα πιστολίου.

Πίεσε ύστερα ένα ελατήριο, πάνω στο ταμπλό, κι' άνοιξε τόν πορτάκι μίας θήκης που περιείχε δυό περιστροφά.

— Τὰ παίρνω αυτά, είπε. Δεν θά σου χρειαστούν.

— Άφῃστε τα, απάντησε ήσυχα ο Ντάφου. Τ' αγοράζω, μαζί με τ' αυτοκίνητο.

Ο Ρός τόν κύτταξε πάλι, ζάρωσε τὰ χείλια του κι' άνασήκωσε τούς ὅμους του.

— Θά βρῆς σφαίρες κάτω άπ' τόν καθίσμα, είπε. Καμμία τετρακοσάρια.

— Περιφῆμα! Θαυμάσια! Έχεις να μου πῆς τίποτ' άλλο;

— Τόν σκέπασμα τού ψυγείου — εἶνε άδιαπέραστο από σφαίρες. Τόν μοτέρ προστατεύεται με ειδικό θώρακα. Τὰ πισινά κρύσταλλα μπορεί να κατεβῇ, αν θέλεις να πυροβολήσης από μέσα. Τὰ λάστιχα εἶνε γεμάτα με μία ειδική διάλυσι, που βουλώνει αυτομάτως κάθε τρύπα που θά τούς άνοίξη σφαίρα.

Ο Ντάφου έσπρωξε πρὸς τὰ πίσω τόν καπέλλο του.

— Εἶνε ακριδῶς ὅ,τι μου χρειάζεται, δήλωσε. Πόσα θέλεις, Ρός;

Ο άλλος έβυσε τόν φολακρό κεφάλι του μ' άμνηνια.

— Ξέρεις πῶς έχω ὅλοχρεῶσις σέ σένα... άρχισε.

— Σου δίνω 30 δολάρια τῆ βδομάδα, είπε ο ντέτεκτιβ.

— Πολλά εἶνε. Θά μου δῶς 20 μόνο, απάντησε ο Ρός, κουνώντας τόν κεφάλι του.

ρίχοντάς τού μία γρήγορη ματιά.

— «Ω, καθόλου! Μία κι' άρχισα αυτή τῆ δουλειά, θά τήν τελειώσω. Άν κερδίσω, θά γλεντήσω τὰ λεφτά που θά πάρω.

— Κι' εγώ;... ρώτησε σιγανά ή Όλγα.

Ο ντέτεκτιβ άκούμπησε τόν χέρι του στο γόνατό της.

— Έσείς θάχετε ὅ,τι θέλησετε, μικρή μου! απάντησε.

Σταμάτησε τ' αυτοκίνητο μπροστά στο σπιτί του.

— Έλάτε μαζί μου, είπε. Να δοῦμε αν θά σας άρέσει ή καινούργια κατοικία σας...

— Άνέδθηκαν τῆ σκάλα. Ο Ντάφου άνοιξε τήν πόρτα κι' άφησε τήν Όλγα να περάση πρώτη. Οἱ ματιές τους διασταυρώθηκαν, αλλά ή Όλγα γύρισε άμέσως τόν κεφάλι της και πλησίασε στο παράθυρο.

— Μ' άρέσει πολύ, δήλωσε. Ο ντέτεκτιβ πέταξε τόν καπέλλο του σ' ένα καθίσμα και πήγε να φέρῃ μία μπιτολίτα ρουμί. Γέμισε δυό ποτήρια και τῆς έδωσε τόν ένα.

— Στην υγεία μας, και καλές δουλειές! φώναξε.

Τό ποτό τούς έφερε μία εύχάριστη ζέστη.

— Βγάλτε τόν καπέλλο σας, μικρή μου. Είσατε στο σπιτί σας, είπε ο Ντάφου.

— Η κρεβατοκάμαρα εἶν' εκεί; ρώτησε ή Όλγα, δείχνοντας μία πόρτα.

— Ναί. Πηγαίνετε να δῆτε...

Ο Ντάφου πρόσεξε με έκπληξι πῶς τὰ χέρια της έτρεμαν. Τήν παρακολούθησε με τόν βλέμμα, θαυμάζοντας τῆς άρμονικές γραμμές της και τῆς άνετες κινήσεις της.

— Ένα εἶδος μαγνητισμοῦ άνέδλυε άπ' ὅλο της τόν εἶνε.

Μπήκε κι' αυτός στην κρεβατοκάμαρα και στάθηκε πίσω της, ενώ εκείνη κυτταζόταν στον καθρέφτη. Σήκωσε τὰ μάτια της, τόν κύτταξε και γύρισε άπότομα πρὸς τόν μέρος του.

Ο Ντάφου τήν έπιασε άπ' τή μέση και τήν τράβηξε πιά κοντά του.

— Είσατε περίφῆμη, τόν ξέρετε; της είπε. Δεν εἶνε 24 ὥρες που σας πρωτοείδα, κι' όμως μου φαίνεται πῶς σας ξέρω από πολλόν καιρό...

— Βέβαια, έχετε γνωρίσει κι' άλλους άντρες. Δεν είσατε καμμία άθῶα κοπελλίτσα. Μά δεν με νιώζει!

— Δεν ξέρετε ακόμη τῆ ζωῇ μου... μουρμούρισε εκείνη, πιάνοντας τόν τῆς χέρι.

Τὰ κράτησε μερικῆς στιγμῆς μέσα στο δικα της. Έπειτα τόν έσπρωξε μακριά της και πήγε να καθῆται στο κρεβάτι. Ο Ντάφου τήν πλησίασε.

— Μία και θά ξευγαρωθῶμε έμεις οι δυό, είπε, μιλήστε μου γιά σας.

— Η Όλγα γύρισε και τόν κύτταξε στα μάτια.

— Τόν θεωρεῖτε σωστό, αλήθεια; πρόφερε.

— Ναί, θέλω να τὰ μάθω όλα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια

Οι ηρωίδες της Εφταλίας

Τό στοίχημα

Ο κουμπάρος της Εφταλίας ήθελε στοίχημα με την παρέα του πως θα την βάλει να σπάσει στο ξύλο το Νικολάκη και περίμενε να βρή καλούς. Εύτυχως, ένα βράδυ, έπειτα από ένα άγριο καυγά, που ντούτζισε ο Νικολάκης με την συμβία του πήγε στον καφενέ και φώναξε άρστυ μπαρούτι!

—Δυό πράγματα δεν νταγιάνα, βρέ κουμπάρε: την γλώσσα και τα τεοτίπια τ' Εφταλίας...

—Δυστυχώς, τούπε μάζους ο σείριτζης κουμπάρος. Υπάρχει και τσίτο, που δεν τ' έχεις. Η Εφταλία δεν σ' αγαπά!

Και γι' αυτό τον γκιζ-τίση πιότερο και να κερδίση τ' στοίχημα, συνέχισε δήθεν έμπιστευτικά:

—Άκου, λοιπόν, γιά να τ' ονομαζώ: Θα πέσης άνασκελα και θα κάνης τόν πεθαιμένο. Εκείνη θα ξεφωνίση, έγω θα τρέξω, θα φέρω τόν γιατρό τόν κουράντε σου, και θα βγάλουμε ψεύτικο σερτίφικατ'όπως πέθανες! Κι' έτσι, την άλλη μέρα, θα συνοδέψης... την κηδεία σου και θα δής επί τέλους γκιζ-γκιορίνε τα καμάματα κατ'ή κοιντορντισμένη Εφταλίας.

Πραγματικά την άλλη μέρα κηδεύανε τόν Νικολάκη μ' ούλα του τ' σπερεπά. Κι' ή πανούργα η Εφταλία, προσποιητά θλιμμένη, ήλεγε σ'οί φίλοι που την κουμπανιάσανε:

—Με λυπήθηκε ο Θεός και φόρησε ο γρουσουζής, ο άσκημάντρας, ο άχα-ίρευτος!

—Ανέθηκε τ' αίμα στο κεφάλι τού Νικολάκη, όσο τ' άκουγε, αλλά πάλι συγκρατήθηκε.

Τέλειωσε ή κηδεία, ήθελε... τόν έ-αυτο του, και τόν ίδιο βράδυ πήγε και κρύφτηκε στού κουμπάρου τ' σπίτι, κι' έτσι θα την παρακολουθούσε, και τόν κυριώτερο θα ήσυχάζε απ' τή γκρίνια και τ' έξοδα.

Κατά κακή όμως τύχη σε λίγες μέρες, ήρθε ένας πλούσιος θεός τ' Εφταλίας απ' την Αμερική, και τ' ήφερε μπλόκια λεφτά. Αμέσως δώ φτώχεια, φόρτες, γλέντια μπερικέτια, ούλα μέλι γάλα. Κι' ο πεθαμένος Νικολάκης γκιζ-τισμένος ήλεγε:

—Τώρα θα πεθάνω αληθινά απ' τόν μεράκι, και τήν φούκα μου!

Εύθως τότε ο κουμπάρος βρήκε ένα άλλο πιό έξυπνο κόλπο.

—Άκουσε Νικολάκη, τούπε και γέ-λασε πονηρά. Τώρα θα ντυθής φάντασμα! Θα μπής με τόν κλειδί τ'ή μπε-τούγιας τήν νύχτα σπίτι σου, και θα πάρης τ'α λεφτά απ' τήν χήρα, τήν ά-πιστη Εφταλία σου!

—Μπράβο κουμπάρε, όμορφη ιδέα, αλλά φοβούμαι μ'ήν τρομάξη και βάλη τ' άγριο φωνάρες τ'ή...

—Βρέ, τί φωνές να βάλη; Αύτηνής θα τής κοπή ή μιλιά!

Κι' έτσι τόν ίδιο βράδυ τ'α μεσάνυχτα μπήκε μέσα τόν φάντασμα.

—Σκύλα Φταλία, έγω είμαι! φώνα-ξε βραχνά, κι' άπόκοσμα.

Και έκαικώθησε μελοδραματικά:

—Με τοις τ'οίσις μ' έκασες τ'αίρ-τζάρ, κακούργα άπιστή! Γι' αυτό, άν δεν θες να πεθάνης, δώσε μου τ'α λε-φτά πούφωρε ο υπάργμας σου!

—Μωρέ, πεθαμένη άπατεώνα! Έσύ θα πεθάνης άπόψε, ξεφωνίσε ή Εφτα-λία, και χύμηξε πάνω του.

Κι' όπως ήσαν νταβραντισμένη και χεροδύναμη τόν ήκανε τόπι στο ξύλο. Τόν κόλπο πέτυχε, κι' έτσι ο κουμπάρος κέρδισε τόν στοίχημα.

ΣΟΚΡ. ΡΩΝΑΣ

Τα δάσανα του Καραμπέτ

ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ

Αντωνάκης πολλά άστεία έκανε άμα κρύα είναι. Έγώ άστεία-μαστεία έκάνω, κόσμος από τ'α έλια πεθαμένος ένεται. Όλο τόν κόσμο ντέν ήμπορεί να έκάνη άστεία κουζούμ. Άμα άλλος κόσμος άστεία έκάνει, μπουζί είναι, χίτες κανέ-νας ντέν έλάει, φάπες-μάπες, καρπαζές φελιάν φιστικ ήπέφτονε. Τόν φίλος μου τόν Αντωνά-κης πολλές φάπες μαζεμένο έκανε.

Πιροχτές μέσα στο τ'ιράμ μεγάλο σαματά έ-νε. Αντωνάκη βιλέπω.

—Καραμπέτ, μου λέει, καλημέρα, τί γίνεσαι;

—Καλά λέω.

—Τ'α δόντια σου πολύ όρ'αία έγιναν, λέει. Καθόλου δεν φαίνονται ότι είναι μασέλες. Μπράβο!

Έγώ χίτες μασέλες ντέν έχω, κουζούμ, δόν-τια μου καλά είναι, χίτες ποτές ούτε ένα δόντις μου χαλασμένος ντέν ένε. Όρ'αία-όρ'αία είναι, μακουρ'ουλά, άσπιρα, κ'ντερά, έτρώω ένα λ'όκο, μ'α τόν Θεός σου λέω. Άμα τόν φίλος τόν Αντω-νάκη άστείο ήθελε να έκάνη, άμμ'μ'μ'μ' άστείο πολύ κρύο ήτανε.

—Βρέ μπουνταλά, λέω, έμένα δόντιας μου δικά μου είναι. Χίτες μασέλες ντέν έχω στο στόμας μου.

—Καλά ντέ, λέει τόν Αντωνάκη, ντροπή εί-ναι; Σάμπως είσαι ο μόνος; Κόσμος και ν'ου-νιάς έχει μασέλες. Μπράβο σ'όν γιατρό. Πολύ όρ'αίες σου τίς έφτιασε!

Βάϊ κι'όποιον κι'όποιον! Έτσι πού έμιλαγε κόσμος μέσα στο τ'ιράμ γιανά-γιανά δόντια μου κυττούσε. Και μ'α ν'όστιμη κυρία έμένα κ'ντα-γμένο έκανε, νόμ'ις μασέλες είχα, άμα ν'ρε-πόμουν. Όλο τόν κόσμο άρχισε να έλάη.

—Βρέ μπουνταλά, λέω, άστεία έκάνεις; Τέ-τοια δόντια ψεύτικα ένεται;

Και τόν στόμας μου δέκα π'ήκες άνοιγμένο έκάνω, όλο τόν κόσμο τ'α δόντια μου να βιλέ-πη. Μόλις τόν στόμα μου άνοιγμένο έκανα, όλο τόν κόσμο άρχισε δυνατά να έλάη.

—Αληθινά είναι!

—Ψεύτικα είναι!

—Όχι άδερφέ. Δικά του είναι τ'α δόντια.

Κι'όποιον κι'όποιον. Τέτοιο κρύο άστείο έκανε φιλοξενία στο σπίτι μου, σε κανένα. Δεν πάω σε κατάστημα να δώσω γνώ-μη γιά τήν αγορά ενός έμπορευμάτος, με κανένα. Δεν κάνω τόν τραπέζι σε κα-νένα. Δεν άποδέχομαι πρόσκλησι γιά να πάω σ' ένα φιλικό, δ'ήθεν, σπίτι, από κανένα. Δεν στέλνω άσθενή σε γ'νω-στό μου γιατρό. Δεν συνιστώ δικηγό-ρο, έμπορο, τμηματάρχη ή όποιονδ'ή-ποτε άλλον σε κανένα. Δεν συνομιλώ περι πολιτικής, με κανένα. Δεν δίνω γνώμη και συμβουλή γιά ό,τιδ'ήποτε θέμα οίσαδ'ήποτε ύστεως, σε οιονδ'ή-ποτε κανένα. Δεν στεφανώνω κανένα, δεν βαφτίζω τόν παιδί κανενός, δεν έκ-φωνώ επικήδειο σε κανένα. Τίποτε ά-πολύτως τίποτε, σε κανένα γιά κα-νένα!

—Έλα, καυμένη Καραμπέτ. Πώς κάνεις έτσι; Έδώ όλοι οι Έγγλέζοι πετάνε τ'α δόντια τους και βάζουν μασέλες. Τί πειράζει άν έ-βαλεις κι' εσύ;

—Τούρκος είμαι;

—Ντέν έβ'α!

—Άφού φαίνονται;

—Βαλαά-μυιλά, μ'α τόν Θεός, σου λέω, ντέν έβαλα. Δόντια μου ν'ικά μου είνε όπως ήξερεις.

—Ε, σ'όπα τώρα!

Τί να κάνω; Κι'όποιον κι'όποιον μασκαρά μ'έκανε. Τότε κι' έγώ άστείο έκάνω τόν Αν-τωνάκη. Σιγά-σιγά πιλησιασμένο έκάνω.

—Δόντια μου ψεύτικα είναι; Στάσου να δ'ής. Σιγά-σιγά σκ'νέω, ράπ, μάγουλός του δαγ-κωμένο έκάνω, δόντια μου πατάω, τόν φίλος μου τόν Αντωνάκη φωνή βάζει:

—Ωωωωω! Βοήθεια! Ωωωω!

Έγώ πιό δυνατά δόντια μου πατημένο έκάνω.

—Ωωωωω! Θα με φ'άν! Βοήθεια!

Υστερα μάγουλό του άφημένο έκάνω, κό-σμος τ'ορ'αίως σηκώνεται, φωνάζει:

—Θά τόν φ'άν!

—Αυσασμένος είναι.

Έγώ πιό δυνατά δόντια μου πατημένο έκάνω.

—Ωωωωω! Θα με φ'άν! Βοήθεια!

Υστερα μάγουλό του άφημένο έκάνω, κό-σμος τ'ορ'αίως με κ'ντάζει.

—Τέτοια ψεύτικα δόντια έχω, κουζούμ; Κόσμος φοβισμένος ένε, άμα τόν φίλος μου τόν Αντωνάκη πολύ ν'ουμωμένος ήτανε.

—Βρέ παληαμένη, άστεία είναι αυτά;

—Άστείο με έκανες, γάλο, άστείο σε έκα-να. Άλλη φορά, άμα τέτοια άστεία έκάνεις με τ'α δόντια μου μ'ότ'ης σου θα δαγνώσω.

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οι ιδιοτροπίες του Πελοπίδα

Έξυπνηρέτ'ησις

Καλώς τονε, καλημέρα και αντίο. Τί συμβαίνει; Είπα αντίο. Κι' έσύ μου στέκεσαι εκεί, μ' αυτό τόν γλυκύπικρο μείδισμα, που δεν προοιωνίζει τίποτε τόν ευχάριστο γιά μένα. Λοιπόν; Τί θέ-λεις; Πώς και διατί αυτή ή πρωινή ά-πρόσπη επίσκεψι; Ά! έτσι! Καλά τόν κατάλαβα, λοιπόν. Όποτε θέλεις μ'α μι-κή έξυπνηρέτ'ησι από μένα. Μ'α ν'αόι. Μ'α ύπηρεσία. Στάσου, μ'α σ'τιμ'ή.

Πρίν μου π'ής τί θέ-λεις και τί είδους είναι ή έξυπνηρέτ'ησις που μου κάνεις τήν τιμή να μου ζή-τησης, περίμενε να μιλήσω πρώτα έγώ. Και να σου πώ ώρι-σμένα πράγματα, γιά να τάχης ύπ' ό-ψι σου, πρίν κάνης τόν κόπο και ξεδ'ε-ψης τ'α λόγια σου άδ'ικα.

Λοιπόν. Πρίν πληροφορηθώ τόν θέ-μα τής αίτησώς σου, όφείλω να σου πώ τ'α έξης: Έπιθυνώ να σου δηλώ-σω ρητάς και κατηγορηματικές, ότι έπ' ουδέν λόγω κάνω τίς έξης έξυπ-νηρέτ'ησις:

Δέν δ'νω δανεικά σε κανένα. Δέν μπ'αίνω έγγυητής γιά κανένα. Δέν π'η-γαίνω μάρτυρας σε δικαστήριο γιά κα-νένα. Δέν φροντίζω να β'ω δουλειά σε κανένα. Δέν δίνω συστατικά γράμμα-τα γιά κανένα σε κανένα. Δέν προσέ-ρο ούτε καφέ, ούτε τσιγάρο, ούτε κά-θισμα, σε κανένα. Δέν πάω να πώ κα-λή κουβέντα γιά κανένα. Δέν κάνω τόν μεσολαβητή σε καμιά υπόθεσι, γιά κανένα. Δέν δανείζω βιβλία, σε κανένα. Δέν συντάσσω έπιστολές, άναφορές και αίτησεις, σε κανένα. Δέν τηλεφωνώ γιά υπόθεσι ξένη, σε κανένα. Δέν παρέχω φιλοξενία στο σπίτι μου, σε κανένα. Δέν πάω σε κατάστημα να δώσω γνώ-μη γιά τήν αγορά ενός έμπορευμάτος, με κανένα. Δέν κάνω τόν τραπέζι σε κα-νένα. Δέν άποδέχομαι πρόσκλησι γιά να πάω σ' ένα φιλικό, δ'ήθεν, σπίτι, από κανένα. Δέν στέλνω άσθενή σε γ'νω-στό μου γιατρό. Δέν συνιστώ δικηγό-ρο, έμπορο, τμηματάρχη ή όποιονδ'ή-ποτε άλλον σε κανένα. Δέν συνομιλώ περι πολιτικής, με κανένα. Δέν δίνω γνώμη και συμβουλή γιά ό,τιδ'ήποτε θέμα οίσαδ'ήποτε ύστεως, σε οιονδ'ή-ποτε κανένα. Δέν στεφανώνω κανένα, δεν βαφτίζω τόν παιδί κανενός, δεν έκ-φωνώ επικήδειο σε κανένα. Τίποτε ά-πολύτως τίποτε, σε κανένα γιά κα-νένα!

Τ' άκουσες, μωρέ; Τίποτε, σε κα-νένα! Κι' έπειδή αυτό πού έχεις ύπ' όψι σου να μου ζήτησης, θα είπαι κατ'ι απ' όλα όσα λεπτομερώς άνέφερα, πα-ραιτήσου από τόν σκοπό σου, μη σπα-ταλάς άδ'ικα τ'α λόγια σου και τήν ώ-ρα σου, άπόσπ'ου τόν γλυκύπικρο μεί-δισμα από τ'α σουραμένα σου χείλη και κάνε μεταβολή. Αύθ'ωρη και πα-ραχρήμα και άνευ χρονωτριβής. Τί με κ'ντάς έτσι, άναυδος;

Πώς; Δέν περίμενες τέτοια ύποδο-χή; Τόν κακό σου τόν καιρό, άναιδέ-στατε! Τί ήθελες, μωρέ; Να σου άνοι-ξω τόν πορτοφόλι μου; Ή να σου δώ-σω καμιά έγγυησι, ή άγοράσης κα-νένα ραδιόφωνο και να τόν πληρώω έ-γώ; Ή κανένα συστατικό γράμμα, να κάνης καμιά βρωμοδουλειά και νάχω έγώ τήν ευθύνη;

Άε φύγε, πού σου είπα. Δέν δίνω τίποτε, σε κανένα! Τόν δήλωσα. Τόν νό-νο πού δίνω είνε μερικές μαγκουριές, όταν μου π'ήξουν τόν σηκότι, όπως έσύ.

Λοιπόν, άν δεν θέλ'ης να έσπράξ'ης τίποτε τέτοιο, δίνε του. Άχρείε!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Το άποτρόπαιο έγκλημα τού «κόμητος Λίνσκα»

ΤΑ ξημερώματα τής 15ης Ιανουαρίου 1886 κατατμή-θηκε στο Παρίσι, στην πλατεία τής Ροκ'έτ από τόν δή-μο Ντεμπ'λερ ένας κατάδικος, που μέχρι τής τελευταίας του στιγμής δέν θέλησε ν' άποκαλύψη τόν πραγματικό όνομα τού. Ο έγκληματίας αυτός ήταν γνωστός στον υπόκοσμο ως «γ'ός τών έχιδνών» και στην Ασφάλεια ως «κόμης Λίνσκα». Ο μυστηριώδης αυτός κακοποιός έξετελέσθη, γι-ατί τήν νύχτα τής 14ης Ιανουαρίου 1885 είχε σκοτώσει στο ύπ' αριθμόν 52 σπίτι τής όδου Κωμάρτεν τή Μαρία Άγκε-τάν, μ'α πολύ όμορφη γυναίκα τού έρωτος, γιά να κλέψη τίς

Ο γ'ός τών έχιδνών

σημαντικές οικονομίες τής και τ'α κοσμ'ή-ματά τής. Τόν έγκλημά του αυτό θα πα-ρέμενε ώστόσο σκοτεινό, άν δέν τύχαινε να τόν προδώση από τήν παθολογική ζή-λεια τής μ'α παληά φίλη του, μ'α από τίς «έχιδνες», όπως άποκαλούσε τίς γυναί-κες που γ'ότ'ησε κι' έμεταλλευόταν κα-τόπι.

Η άτυχη Μαρία Άγκετάν ήταν τόν τε-λευταίο θύμα τού. Τόν π'ώμα τής άνακα-λύφθηκε από τόν «έπίσημο» φίλο τής, τόν Λεόν Ντελάρ που είχε γυρίσει τήν συνη-θισμένη ώρα του, στίς τέσσερες τόν π'ωί από μ'α χαρτοπαχτική λέσχη όπου έρ-γαζόταν ως ταμίας.

Ο Ντελάρ όταν θέλησε να μ'πή στήν κρεβατοκάμαρα, άντελήθη ότι ή πόρτα ήταν κλεισμένη από πίσω με τόν κρεβάτι. Έσπρώξε τότε με δύναμι κι' όταν κατά-φερε να τήν άνοιξη, είδε τή Μαρία Άγκε-τάν ξαπλωμένη άνασκελα στο χαλί. Φο-ρούσε μόνο τόν λεπτό μεταξωτό νυχτικό τής κι' είχε μ'α φρικώδη πληγή στο σέβ'κο. Τής είχαν σχεδόν άποκόψει τόν κεφάλι.

Η αυτοψία που έγινε από τόν άστυνόμο Ταυλόρ άπέδειξε ότι ή Άγκετάν τήν ώρα που δολοφονήθηκε έκανε τήν τουαλέττα τής. Ο δολοφόνος τής στεκόταν πίσω τής και συνομιλούσε μαζί τής άδιάφορα. Ξαφικά όμως με άστραπιαία ταχύτητα, τήν άρπαξε από τ'α μαλλιά με τόν ένα χέρι, τήν έγειρε άπότομα π'ρός τ'α κάτω και με τ' άλλο πού κρατούσε ένα κο-φετερό μικρό πέλεκυ, τή χτύπησε με δύναμι στο σέβ'κο και τήν άποκεφάλισε σχεδόν. Μετά, έκανε με τήν ήσυχ-ία τού τή δουλειά τού. Η κρεβατοκάμαρα είχε δυό πόρτες. Έκλεισε τή μ'α, σπρώχνοντας πίσω τής τόν κρεβάτι τής Άγκετάν. Έπειτα, πήρε τ'α λεφτά και τ'α κο-σμήματα τού θ'ματός του, β'γήκε από τήν άλλη πόρτα, τήν κλείδωσε και κατέβηκε από τήν σκάλα. Φτάνοντας στήν έ-ξοδο, χτύπησε έλαφρά στο παραθυράκι τής θυρωρού κι' έ-κείνη τράβηξε χωρίς να σηκωθεί τόν κορδόνι τής έξ'εσπορτας και τού άνοιξε.

Ο δολοφόνος δέν έδειξε καμιά βιασύνη, δέν έκανε θό-ρυβο, όπως ακριβώς ένας διακριτικός ένοικος. Έτσι ή θυ-ρωρός δέν τόν πρόσεξε καθόλου.

Η άνάκρισι έφερε σε φ'ός ότι ή Άγκετάν έκτός από τόν Ντελάρ είχε και μερικόν άλλους φίλους που δεχόταν κρυ-φά στο δαμ'ερισμά τής. Τελευταία λοιπόν τήν έπισκεπτό-ταν συχνά ένας πολύ κομψός Αμερικανός, μ'α είτε άπ' σα-τανική σύμπτωσι είτε γι'αυτ'όν αυτός λάμβανε μερικές προ-φάσεις κανείς δέν είχε καταφέρει να δ'ή τ'α χαρακτηρι-στικά τού.

Έτσι ο Αμερικανός εκείνος, που δέν χωρούσε άμφιβολία ότι ήταν ο δολοφόνος τής, παρέμενε μυστηριώδης.

Λίγους μήνες όμως άργότερα συνελήθη τυχαία, χάρη στήν έπιμονή ενός άστυφύλακα, πού τόν κυνήγησε με πεί-σμα, άν και αυτός διαρκώς τόν πυροβολούσε και τόν είχε τραυματίσει, ένας άγνωστος, πού ήλπιε να κάνη μ'α κλο-πή στο ξενοδοχείο «Παλλάς».

Στήν άστυνομία έξεκριβώθηκε ότι λεγόταν Λίνσκα κι' ότι έμενε στο «Παλλάς» με τίς δυό φίλες τού σπαταλώντας τ'α λεπτά του σαν άσ'ωτος.

Ο Λίνσκα κλεισθηκε στίς φυλακές τού Μαζ'ας κι' οι δυό φίλς του προφυλακίσθηκαν. Άδ'ικα όμως περίμεναν να τε-λειώση αυτή ή «φάρσα» τής συλλήψεώς τους κι' ότι ο όμορ-φος και πλούσιος «κόμης Λίνσκα» θα είδοποιούσε να τίς άφήσουν έλεύθερες. Μ'α όσο ο καιρός περνούσε, ή μ'α άρχισε να ζήλευη τήν άλλη και συγχρόνως ν' άνησυχούν κι' οι δυό μ'ητάς ο φίλος τους ήταν κανενός κοινός κακοποιός. Και τότε ή μ'α από αυτές, ή Έξ'ειν Φερμέ, θυμήθηκε τόν έξης: Ο Λίνσκα, μ'α νύχτα, είχε έρβει νωρίτερα από ό,τι τόν πε-ρίμενε. Ξάπλωσε στο κρεβάτι δίπλα τής, μ'α δέν μπορούσε να κοιμηθ'ή. Μούσκεινε σ'όν ιδρώτα και κάθε τόσο σηκώνόταν κι' έπλενε τ'α χέρια τού.

—Τί έχεις; τόν ρώτησε. Γιατί διαρκώς πλένεις τ'α χέρια σου;

—Δέν ξέρω, τής άπάντησε, με νευρικότητα εκείνος, μ'α νομίζω ότι τ'α χέρια μου μυρίζουν άσχημα!...

Τήν άλλη μέρα, ξαφνικά, τήν είδοποιήσε ότι θα έφευγε γιά τήν Ισπανία. Η Φερμέ είχε ένα παληό φίλο πού τήν έπισκεπτόταν καμιά φορά. Τόν βράδυ λοιπόν τής ίδιες έ-κείνης ημέρας ο Λίνσκα τούς τ'ακώσε μαζί. Έγινε τότε έξω φρενών και χύμηξε γιά να τήν πνίξη. Εκείνη κατ'ώρ-θωσε να γλυτώση από τ'α χέρια τού κι' όταν πέρασε ή λυσ-σα ο Λίνσκα τής είπε:

—Θά έπρεπε να σε σφάξω κι' εμένα! Μ'α τόν γυναικείο αίμα μυρίζει ά-σχημα!

Κι' έκανε ένα μορφα-σμο άηδίας!

Η Φερμέ άπεκάλυψε όλα αυτά στή διευθυνσι τής φυλακής. Έγιναν έ-ρευνες και άπέδειχθη ότι ο Λίνσκα είχε μία πρα-γματικά στήν Ισπανία, όπου είχε πουλήσει μερι-κά κοσμήματα, πού όπως διαπιστώθηκε, ήσαν τ'α κοσμήματα τής Μαρίας Άγκετάν.

Κανείς όμως δέν μπο-ρούσε να βεβαιώση από-λυτα ότι ο Λίνσκα ήταν ο Αμερικανός φίλος τής Άγκετάν. Μ'α ο Λίνσκα είχε τόν πάθος τής κα-τακτησώς τών όμορ-φων γυναικών. Έτσι στήν Ισπανία πού είχε πάει, ξελόγισε τήν κόρη τής γ'ράς κοσμηματοπώλιδος πού είχε άγοράσει μερι-κά από τ'α κοσμήματα. Τής είχε δώσει μάλιστα και μ'α φωτογραφία τού. Κι' αυτή ή φωτογραφία τόν καταστρεψε! Η κο-σμηματοπώλις μάλιστα συμβουλευθηκε τ'α βιβλία τής κι' εύρηκε ότι τ'α κο-σμήματα εκείνα είχαν πα-ω-

ληθ'ή στίς άρχές τού Φεβρουαρί-ου 1885, δηλαδή λίγες ημέρες μετά τή δολοφονία τής Άγκε-τάν.

Η δίκη τού «κόμητος Λίνσκα» παρουςίασε μεγάλο ένδιαφέρον. Η άρνησίς τού ν' άποκαλύψη τήν πραγματική ταυτότητά του έκανε μυστηριώδη αυτή τήν υπόθεσι.

Ο Λίνσκα, με τήν έλπίδα ότι θα τού δινόταν χάρις, έγραψε τότε στον άνακριτή Γκιγιώ ένα έκτενές υπόμνημα, στο όποιο τού άφηγέτο τή ζωή τού. Είχε άνατραφή, όπως έγραφε, στο Ζιγκόν, από μ'α γυναίκα, βουτηγμένη στο πέν-θος πού κάθε τόσο τόν π'ήγαινε στο νεκροταφείο γιά να προσευχηθ'ή στον τάφο τής μητέρας τού. Τόν 1868 όμως ή γυναίκα αυτή πέθανε κι' ο Λίνσκα έκανε τήν πρώτη τού κλοπή. Σέ ηλικία 14 χρόνων έγκατέλειψε τήν Ευρώπη και ταξίδεψε στήν Καλκούτα, στο Χόγκ Κόγκ, στήν Τσιτή, στον Άγιο Φραγκίσκο και στή Ν. Υόρκη. Στήν Αβάνα έκανε «Ε-μ'α κλοπή κοσμημάτων άξίας 30.000 χρυσών φράγκων. Τόν 1878 πείτα πήγε στή Λίμα, γυρίσε στήν Ισπανία και «έκλεβε στή Μαδρίτη άνοιξη μ'α χαρτοπαχτική, λέσχη και «έκλεβε τούς κλέφτες»... Τέλος, τόν 1879 έκανε τή γυναικεία τής Ντα-λούς Γκάρσια Μαρσίλλιας, πού καταγόταν από τούς βασι-λείς τής Αραγωνίας και τήν παντρεύτηκε.

Στίς 6.45 τής 15ης Ιανουαρίου 1886, όταν ο διευθυντής τών φυλακών μπήκε στο κελλί τού και τόν έζήτησε, είπε:

—Θά μου κ'ψουν λοιπόν τόν κεφάλι!

—Υστερα έδωσε ένα μενταχίον στον ιερέα Φάρ.

—Είμαι ή φωτογραφία τής κόρης μου, τού είπε. Άν καμιά φορά ή μητέρα τής σ'ας φ'αψη, να τής άπαντήσετε ότι μπορεί να πάρη τόν κεφάλι μου και να τόν ρίξη μέσα στήν καμιά πού παιδίού τής!...

Και έόσπασε σ' ένα σαρκαστικό γέλιο.

—Κύριε Γκαρών, είπε τέλος στο διοικητή τής Ασφαλεί-ας, σ'ας εύχομαι να έχετε πάντα έπιτυχίες. Μ'α είμαι άθώος.

Έπειτα γύρισε κι' είπε στους φύλακες:

—Κύριοι, είμαι στή διάθεσι αυτ'όν δολοφόνος κατα-σ'ή.

Στίς 7.30 τόν π'ωί ο άπαίσιος αυτ'όν τελευταία θέλησι τού ήλθε. Τόν π'ώμα τού σύμφωνα με τήν τελευταία θέλησί τού, θάφτηκε στο νεκροταφείο τού Ιβ'ού. Στήν έφημερίδα τού «Βολταίρος» δημοσιεύθηκε τήν άλλη μέρα μία είδησις πού έλεγε πως ο Λίνσκα ήταν γιός ενός παλπού Προέδρου τής Δημοκρατίας τού Περου. Ήταν νόθος γιός τού. Κανείς όμως δέν έδωσε προσοχή σ' αυτή τήν άποκάλυψη.

Ο ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ

Χρονολογικά, ιστορικά και λαογραφικά του μηνός

Δεκέμβριος: η αρχή του χειμώνα! Ο κλασσικός μηνάς, που η φαντασία τον παρσαίνει σα γέρο παππού, φορτωμένο συννεφιασμένα, με τη μακρυνά γενειάδα και τα άφθονα μαλλιά του κάτσα από το χιόνι. Ώστόσο η λαϊκή αυτή εικόνα είναι μάλλον λαθεμένη, τουλάχιστο για τη χώρα μας. Γιατί στην Ελλάδα, μπορεί, κατά τα δεδομένα της μετεωρολογίας, ο Δεκέμβριος να περιλαμβάνεται στους χειμερινούς μηνες, μα κάθε άλλο παρά χειμωνιάτικος είναι. Συνήθως είναι μαλακός, ήπιος και γελαστός, ιδίως στα νότια μέρη, με λιακάδες και γαλήνη.

Μόλις στο έβγα του και κατά τις γιορτές μοναχά ο τελευταίος μηνάς του χρόνου, θυμάται να... παραστήση τον άγριο ρόλο του χειμώνα με ραγδαία κάποτε βροχή και με άσπρη ταράχη στη θάλασσα.

Ο Δεκέμβριος, δωδεκάτος και τελευταίος μηνάς του πολιτικού έτους, έχει 31 ημέρες. Στη σειρά των μηνών του ρωμαϊκού ημερολογίου — όπου το έτος άρχισε από τον Μάρτιο — ο Δεκέμβριος ήταν δέκατος μηνάς, όπως φανερώνει και η ονομασία του από τη λατινική λέξη «ντέκεμ» (δέκα).

Ο Ρωμαίος αυτοκράτορας Κόμμοδος, είχε επιβάλει να αποκαλούν τον μήνα αυτόν Αμαζόνιο, προς τιμήν της όμορφης και ωραίας Ρωμαίας πατρίδας, φίλης του, που είχε την εικόνα της σκαλισμένη πάνω σ' ένα δαχτυλίδιο. Μα δεν κατάφερε να διαιωίσει το όνομά της στον Δεκέμβριο.

Ο Δεκέμβριος αντιστοιχεί με τον μήνα Ποσειδώνια του αρχαίου αττικού έτους, ο οποίος κατόυσε από τις 12 Δεκεμβρίου έως στις 10 Ιανουαρίου. Ονομαζόταν δε έτσι από τις γιορτές που έκαναν οι αρχαίοι Αθηναίοι, τον μήνα αυτόν, τα λεγόμενα Ποσειδώνια, προς τιμήν του Ποσειδώνια.

Κατά τον Δεκέμβριο, ο ήλιος διανύει τον ζωδιακό αστερισμό του Αιγόκερου. Σύμφωνα με τη λαϊκή αστρολογία, λένε, ότι οι άντρες που γεννιούνται κάτω από το ζώδιο του ινός αυτού, είναι ισχυρές κρυσσώ, με άδρα χαρακτήρη. Έχουν αυτοπεποίθηση και θέληση κι' ενεργούν με δραστηριότητα κι' επιτηδεύονται, σ' ότι καταπίσσουν. Έξ' άλλου, οι γυναίκες είναι συμπληρωτικές στη φυσιογνωμία και πονώφινες στα αισθήματα. Έχουν φιλοφροσύνη, διακριτικότητα και ζήλο για εργασία.

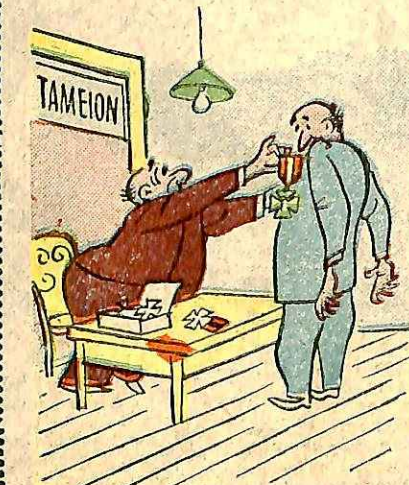
Ούτε τον Δεκέμβριο λείπουν οι αγροτικές δουλειές. Και πρώτα οι δεινροκόποι, αφού συναθούν τις έλιες και βγάλουν το λάδι, κλαδεύουν τα ελαιόδενδρα κι' επιδίδονται στη φύτευση καρποφόρων και καλλωπιστικών δένδρων. Οι γεωργοί αρχίζουν τα έργα στα χτήματα που θα σπαρθούν ωσπιοί καρποί και ξεχειρώνουν τα χαράφια. Οι κηπουροί καλλιεργούν τις πρασιές για τα ανοιξιάτικα λαχανικά, φυτεύοντας κρεμμύδια, σκόρδα κ. ά. Οι αμπελουργοί κλαδεύουν τ' αμπέλια και τις σταφίδες. Και, τέλος, οι κτηνοτρόφοι παίρνουν ξεχωριστή φροντίδα για να προφυλάξουν τα κοπάδια τους από την παγωνιά και τις θυελλές.

Στην ελληνική λαογραφία, ο Δεκέμβριος έχει άφθονα ονόματα και πλούσιο υλικό σε παροιμίες, ρητά κλπ. Από τη μετεωρολογική κατάσταση, λέγεται κατά τόπους Χειμωνάρης, Χιονιάς, άκμή και Χαμένος (!). Και από τις γιορτές που φέρνει, τον αποκαλούν: Χριστουγεννά, Χριστουγεννάρη, Αϊ-Νικόλα, κλπ.

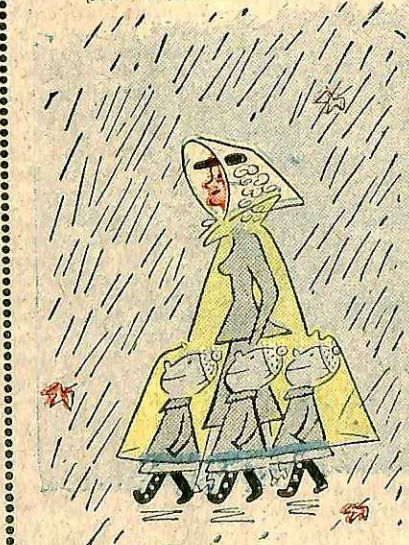
Ίδου και μερικά ρητά που αναφέρονται στον μήνα αυτόν, σχετικά με την άμμοσφαιρική κατάσταση και το εορτολογικό του: «Γύρω γύρω του Χριστού, η κορφή του χειμώνα» — «'Αν πρωίμηση η μυγδαλιά κι' ανθίση το Δεκέμβρη, βαρύν χειμώνας κι' άγριος θανά ρτη να μάς εύρη» — «Τ' αϊ-Νικολοδάρβαρ κάνει νερά κι' χιόνια» — «Τ' αϊ-Νικολοδάρβαρ οι τοίχοι ιδρώνουν, μα στα φωτοκάλαντα αποφυλώνουν» (από την ύγρασία του χειμώνα που τους διαπνέει) — «'Η Βαρβάρα βαρβαρώνει και ο Σάββας σαβανώνει κι' ο αϊ-Νικόλας παρκαώνει» — «'Ο αϊ-Νικόλας άσπρίζει τα γενεά του» (από τα χιόνια). — «Χαρά στα Γέννα τα στεγνά, τα Φώτα χιονισμένα, και τη Λαμπρή βροχούμενη» — «'Αμπελιά γιομισμένα» — «Γέννα χειμωνιάτικη, καλοκαιρινή χαρά» — «Τρεις τα Γέννα, τρεις τα Φώτα, κι' έξη το μεγάλο Πάσχα» (είνε οι δικαιολογημένες ημέρες άργίας και παύσης εργασίας).

— Πάψε, ντέ! Το ξέρω πώς είναι χαλασμένο το άσανσέρ!...

Ο ταμίας: 'Αντί του καυσαερούμενου μισθού σας, η επιχείρησής σας απονέμει σήμερα τον το μπάλλον της αξίας!

Το οικογενειακό αδιάδρομο

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

Καλλονή

Όσες έχουν γίνει μητέρες, ξέρουν πως τις τόσο αντισυμβατικές εκείνες άσπρες κηλίδες που αλλοιώνουν κάποτε το στήθος — αποτέλεσμα του ξεσίματου των εσωτερικών ιστών που δερμάτος απ' το φως του γάλακτος. Ο ηλεκτρισμός δίνει συχνά καλά αποτελέσματα σε τέτοιες περιπτώσεις, ιδίως προκειμένου για νέες γυναίκες. Μπορείτε επίσης να δοκιμάσετε την έξης διάλυση:

Υδωρ στυπτηρίας	40 γραμ.
Δυνατό ύδωρ χαμομηλιού ..	70 »
Άσπρη ρακή	120 »
Βρέχετε στο ύγρο αυτό κομπρέσες από γάζα και τις βάζετε πάνω στο στήθος.	
Αν έχη σκάσει το στήθος σας απ' τον τοκετό, το πλένετε με αντισηπτικό φάρμακο και το αλείψετε ύστερα με το έξης φάρμακο:	
Βάλαμον Περού	2 γραμ.
Βάμμα άρνικας	2 »
Αμυγδαλόλαδο	30 »
Ασβεστόνερο	15 »

Για τη μυρωδιά της λα ομπανιάς

Όταν πρόκειται να μείνετε σ' ένα δωμάτιο πρόσφατα λαδομπογιατισμένο, μπορείτε να ελαττώσετε τη μυρωδιά της ομπανιάς, αν βάλετε σε διάφορα σημεία του δωματίου βαθεία πιτάκια με νερό, που θα το ανανεώσετε κάθε τόσο.

Τα κιτρινωμένα πανέρι

Για να καθαρίσετε ένα κιτρινωμένο πανέρι ή καλάθι από λυγαριά, το τρίβετε ελαφρά με άσπρο σαπούνι, κι' έπειτα, μ' ένα σφουγγάρι βρεγμένο σε ζεστό νερό. Επαναλαμβάνετε τα ίδια, ως ότου άσπριση τελείως. Ύστερα το πλένετε με νερό που περιέχει λίγο λουλάκι, το σκουπίζετε ελαφρά και τ' αφήνετε να στεγνώσει.

Το καθάρισμα του χαλιού

Για να καθαρίσετε τα χαλιά σας, τα πασπαλίζετε με υγρά πτύονα, που τ' αφήνετε ως ότου στεγνώσουν. Τα τινάζετε ύστερα και σκουπίζετε πάνω νέο στρώμα από πτύονα. Ξαγανίζατε καλά κι' αφήνετε ν' αερισθούν τα χαλιά.

Τα σφουγγάρια

Θέλετε να καθαρίσετε σφουγγάρια; Σε 300 δράμα νερό, θερμοκρασίας 50 βαθμών περίπου, προσθέτετε 20—25 γραμμάρια σόδα και μερικές σταγόνες άμμονια (αυτή την τελευταία αν τα σφουγγάρια είναι πολύ ακάθαρτα). Αυτό το ύγρο τα καθαρίζει στην εντέλεια.

Για να βγάλετε την άμμο, που περιέχουν ακόμη τα καινούργια σφουγγάρια, πρέπει να τα χτυπήσετε πρώτα, κι' έπειτα να τ' αφήσετε να μουσκεψουν 24 ώρες μέσα σ' άραιωμένο γάλα. Έτσι, γίνονται μαλακά και χάνουν κάθε άσχημη μυρωδιά τους.

Η σκουριά

Για να βγύ η σκουριά από ένα άσπρο μάλλινο ύφασμα, βάλετε άπάνω στο λεκέ λίγο όξαλικό οξύ, σταζετε έπειτα νερό και τρίψετε επί όλιγα δευτερόλεπτα. Ξεπλύνετε ύστερα καλά και ξαναρίστε, ώσπου να χαθή κάθε ίχνος σκουριάς. Στο τέλος, ξεπλύνετε επανειλημμένως το ύφασμα με άφθονο νερό, για να μη μείνη καθόλου όξύ. Μπορείτε να βεβαιώσετε γι' αυτό, ακουμπώντας τη γλώσσα σας στο καθαρισμένο μέρος. Δεν πρέπει τότε να αισθανθήτε καθόλου ζυνη γεύση.

Το καθάρισμα του γιακά

Για να καθαρίσετε τη λίγδα που μαζεύεται στους γιακάδες και στις άκρες των μανικιών των σακακιών, ξεσκονίζετε και τρίβετε ύστερα μ' ένα βουρτσάκι των νυχιών, βρεγμένο σε χλιαρό νερό, στο όποιο έχετε προσθέσει άμμονια (μισό ποτήρι άμμονια σε κάθε ποτήρι νερό). Άσπριζετε μ' ένα παλιό μαχαίρι τον άφρο που θα σχηματισθή και σκουπίζετε μ' ένα μαλακό πανί. Αν έχουν μείνει μικροί λεκέδες, τους τρίβετε με χυμό φρέσκου λεμονιού.

Για τις μπριζόλες

Όταν γυρίζετε τις μπριζόλες ή τα μπιφτέκια, στη φωτιά, καρφώνετε το πηρούνι στο ζυγκι κι' όχι στο κρέας, για να μην τρέξουν έξω οι χυμοί του.

ΜΑΡΙ—ΚΛΑΙΡ

ΔΙΚΑΖΟΤΑΝ σε κάποιο άμερικανικό δικαστήριο ένας σωφέρ, με την κατηγορία ότι όδηνόυσε το αυτοκίνητό του μεθυσμένος. Ο συνήγορος ήξερε καλά τη δουλειά του κι' έδερνε σε δύσκολη θέση τον άστυφύλακα της τροχαίας που είχε υποβάλει τη μήνυση. Τον άνάγκασε να παραδεχθή ότι δεν είχε μπόρέσει να έξακριώση αν η άναπνοή του κατηγορουμένου μυρίζει οινόπνευμα, γιατί είχε μόλις καπνίσει κι' η μυρωδιά του τσιγάρου σκέπαζε κάθε άλλη. Έπειτα ο πόλιςμαν άπάντησε, στις σχετικές ερωτήσεις του δικηγόρου, ότι ο κατηγορούμενος δεν παραπατούσε κι' ότι μιλούσε άρκετά καθαρά.

Ο συνήγορος έτριβε πιά τα χέρια του, βέβαιος πως είχε κερδίσει την ύπόθεσι. Ξαφνικά όμως κατσοφίλασε, βλέποντας τον άστυνομικό να παρουσιάζει στο δικαστήριο ένα μετάλλιο κουτί, μεγέθους βαλίτσας του γερριού, και να τοποθετεί στο έσωτερικό του ένα γυάλινο σωλήνα μ' ένα μπλε ύγρο.

Ο έισαγγελέας έδειξε στο δικαστή μιά βελόνη αυτής της συσκευής, που μετακινήθηκε μπροστά σ' ένα άριθμημένο τόδο, προς τη μιά άκρη του. Βασιμμένη κόκκινη.

— Η εξέταση της άναπνοής του κατηγορουμένου, έλεγε, άποδεικνύει ότι το αίμα του περιείχε 0.20 τοίς 100 άλκοόλ, όταν τον σταμάτησε ο πόλιςμαν. Έ-

Μ' όλο που το έχει «τσούξει» άρκετά, ο νεαρός αυτός δεν αισθανόταν κανένα διαταγμό να καθήση, στο βολάν ενός αυτοκινήτου...

πομηνώς, ήταν μεθυσμένος!

Και πραγματικά, η άπόφασις του δικαστηρίου ήταν καταδικαστική.

Η συσκευή αυτή, που ονομάζεται «άλκοολόμετρον», έχει στείλει στη φυλακή όνι λίγους άσυνείδητους σωφέρ, που πήραν στα χέρια τους το βολάν έπειτα από μιά γενναία θυσία στο Βάγκο. Γιατί παρέχει στο δικαστήριο μιά θετική κι' άκλόνητη άπόδειξι ότι ο κατηγορούμενος ήταν πραγματικά πιαμένος — μιά άπόδειξι έπιστημονική, που βαρύνει πολύ περισσότερο από τις ύποκειμενικές έντυπώσεις ενός άστυνομικού.

Επινοήθηκε από το δόκτορα Λέον Γκρήνπεργκ, καθηγητή της φυσιολογίας στο Πανεπιστήμιο του Γιάιλ. Η τελειοποίησι της του στοίχισε 11 έτών προσπάθειες και πειράματα.

Ο πόλιςμαν που τη χρησιμοποίηι, δεν χρειάζεται ναχη καθόλου έπιστημονικές γνώσεις ή έργαστηριακή πείρα. Όταν ύποπτεται ότι ένας σωφέρ είνε μεθυσμένος, τον βάει να φύσητ μέσα σ' ένα σωλήνα της συσκευής. Από εκεί πέρα, το άλκοολόμετρον λειτουργεί αυτόμάτως, και δίνει την άπάντησι σε 5 λεπτά της ώρας.

Ο άέρας της έκπνοής του σωφέρ περνάει από μιά ουσία που λέγεται πεντοξειδίον του ιωδίου. Αν περιέχει άλκοόλ, έλευθεράνει άνάλογη ποσότητα ιωδίου. Οι άτμοι του ιωδίου αυτό το διοχετεύονται μέσα σε διάλυσι άμύλου και τη χρωματίζουν μπλε. Όσο περισσότερο ήταν το άλκοόλ, τόσο έντονώτερος είνε ο χρωματισμός.

Η ένταση του χρώματος μετράται αυτόμάτως μ' ένα φωτοηλεκτρικό κύτταρο, κι' ένας δείκτης δείχνει άμέσως πόσο τοίς 100 άλκοόλ περιείχε το αίμα του σωφέρ. Γιατί η ποσότης του άλκοόλ στην άναπνοή είνε άνάλογη με την περιεκτικότητά του αίματος σε άλκοόλ.

Για τη νημική αυτή άντίδρασι έχομε γράψει κι' άλλοτε. Ο δόκτορ Γκρήνπεργκ όμως την έφάρμοσε στο άλκοολόμετρον κατά τέτοιο τρόπο, ώστε να μπορή καθέννας να μεταχει-

Η επίδρασι του άλκοόλ στον οργανισμό

ή περιεκτικότης είνε 0.10 %, άποτελεί ένδειξι, όχι όμως θετική άπόδειξι.

Με 30 δράμα ούίσκου, το αίμα ενός ανθρώπου βάρους 75 κιλών άποκτά 0.10 % άλκοόλ σε μισή ώρα. Το ίδιο αποτέλεσμα προκαλείται με 100 δράμα δυνατο κρασί ή με δυο μπουκάλες μπύρας. Συνεπώς, για να θεωρηθή κανείς μεθυσμένος από ένα άμερικανικό δικαστήριο, πρέπει ναχη πιά 45 δράμα ούίσκου ή 150 δράμα κρασί ή τρεις μπουτίλιες μπύρας.

Η επίδρασις του άλκοόλ, στον οργανισμό είνε βαθμιαία. Πρώτα επηρεάζονται οι άνώτερες πνευματικές λειτουργίες: λογική, προσοχή και άυτοκριτική. Έπειτα έρχεται η σειρά της όράσεως, της όμιλίας και της μυϊκής έπιδεξιότητος. Τελευταίες επηρεάζονται οι βασικές βιολογικές λειτουργίες: οι κινήσεις της καρδιάς, η πέψις και η άναπνοή.

Η λανθασμένη αντίληψις ότι το άλκοόλ είνε διεγερτικό, όδεύεται στο ότι προκαλεί όλυσια, γέλια και διαχυτικότη. Αυτό όμως γίνεται μόνο και μόνο γιατί χαλαρώνεται το φρένο της άυτοκυριαρχίας. Στην πραγματικότητά, το άλκοόλ προκαλεί κατάπνσι. Σε ποσότητά μόλις 30 γραμμαρίων, άύζει κατά 10 % το χρόνο που άπαιτείται για να πάρη κανείς μιά άπόφασι, κατά 17 % το χρόνο των μυϊκών αντίδρασεων, κατά 35 % τα λάθη από έλλειψι μυϊκής συσχετίσεως.

Το άλκοόλ προκαλεί τα άποτελέσματα αυτά γιατί άπορροφάται ταχύτατα, αλλά καίγεται απ' τον οργανισμό πολύ άργα. Πράγματι, περνάει στο αίμα έπειτα από 5 μό-νο λεπτά της ώρας, ενώ άπαιτείται μία όλόκληρη ώρα για να έκλείψη, και σ' όλο αυτό το διάστημα φέρνει τα άποτελέσματά του.

Έκτός λοιπόν από την ποσότητά του άλκοόλ που έχει πιή κανείς, παίζει ρόλο κι' ένας άλλος παράγων: πρό πό-σος ώρας το ήπτε.

Μόνον αν έχη περάσει άρκετό χρονικό διάστημα, μπορεί να καθήση στο βολάν ενός αυτοκινήτου χωρίς κίνδυνο.

Κι' άλλες χώρες επίσης έχουν αντιμετώπισει το ζήτημα των μεθυσμένων σωφέρ κι' έχουν έπιδώσει τη λύσι του με άυστηρά μέτρα και με βαρείες τιμωρίες των ένοχών. Άκριβώς όμως έπείδη είναι βαρείες οι ποινές αυτές, διατάζει κάθε δικαστής να τις επιβάλη, αν δεν έχη πεισθή άπόλυτα για την ένοχή του κατηγορουμένου.

Φυσικά, δεν μπορεί να βασισθή άποκλειστικά στη μωρτορία ενός άστυνομικού, που μπορεί κάλλιστα να έχη γελαστή στην ύποκειμένη του έκτίμησι.

Νά γιατί θάπρεπε να

Δεν μπορεί άπόσσο να φέρη άντίρρησι, όταν ο πόλιςμαν τον ύποχρώνει να φύσητ μέσα στο σωλήνα μιάς συσκευής που ύπαρχει στο άστυνομικό τμήμα.

έπεκταθή παντού η χορήγισις του «άλκοολόμετρον», ώστε να μην έσφυγη πιά κανείς ένοχος από την τσιμπήδα της άδικαιοσύνης, «λόγω άμειβολιών».

Όσο για τις κυρώσεις κατά των παραβάτων, πρώτη απ' όλες θάπρεπε να είνε η όριστική άφαίρεσις της άδείας όδηνού αυτοκινήτου, ως έπομένως, ότι είνε μεθυσμένος.

ρισθή αυτή τη συσκευή, χωρίς ειδικές γνώσεις.

Άφού ο άστυνομικός διαβάση την ένδειξι της συσκευής, σφραγίζει το σωλήνα με το μπλε ύγρο και γράφει άπάνω το όνομα του σωφέρ. Στη δίκη του, παρουσιάζει το σωλήνα στο δικαστήριο και άποδεικνύει έτσι την ένοχή του κατηγορουμένου, έφ' όσον ύπήρχε το λιγώτερο 0.15 % άλκοόλ στο αίμα του.

Η ποσότης αυτή ίσοδυναμεί με 1 1/2 σταγόνα οινόπνευμα σε κάθε 1,000 σταγόνες αίματος.

Αν η περιεκτικότης είνε 0.10 %, άποτελεί ένδειξι, όχι όμως θετική άπόδειξι.

Με 30 δράμα ούίσκου, το αίμα ενός ανθρώπου βάρους 75 κιλών άποκτά 0.10 % άλκοόλ σε μισή ώρα. Το ίδιο αποτέλεσμα προκαλείται με 100 δράμα δυνατο κρασί ή με δυο μπουκάλες μπύρας. Συνεπώς, για να θεωρηθή κανείς μεθυσμένος από ένα άμερικανικό δικαστήριο, πρέπει ναχη πιά 45 δράμα ούίσκου ή 150 δράμα κρασί ή τρεις μπουτίλιες μπύρας.

Η επίδρασις του άλκοόλ, στον οργανισμό είνε βαθμιαία. Πρώτα επηρεάζονται οι άνώτερες πνευματικές λειτουργίες: λογική, προσοχή και άυτοκριτική. Έπειτα έρχεται η σειρά της όράσεως, της όμιλίας και της μυϊκής έπιδεξιότητος. Τελευταίες επηρεάζονται οι βασικές βιολογικές λειτουργίες: οι κινήσεις της καρδιάς, η πέψις και η άναπνοή.

Η λανθασμένη αντίληψις ότι το άλκοόλ είνε διεγερτικό, όδεύεται στο ότι προκαλεί όλυσια, γέλια και διαχυτικότη. Αυτό όμως γίνεται μόνο και μόνο γιατί χαλαρώνεται το φρένο της άυτοκυριαρχίας. Στην πραγματικότητά, το άλκοόλ προκαλεί κατάπνσι. Σε ποσότητά μόλις 30 γραμμαρίων, άύζει κατά 10 % το χρόνο που άπαιτείται για να πάρη κανείς μιά άπόφασι, κατά 17 % το χρόνο των μυϊκών αντίδρασεων, κατά 35 % τα λάθη από έλλειψι μυϊκής συσχετίσεως.

Το άλκοόλ προκαλεί τα άποτελέσματα αυτά γιατί άπορροφάται ταχύτατα, αλλά καίγεται απ' τον οργανισμό πολύ άργα. Πράγματι, περνάει στο αίμα έπειτα από 5 μό-νο λεπτά της ώρας, ενώ άπαιτείται μία όλόκληρη ώρα για να έκλείψη, και σ' όλο αυτό το διάστημα φέρνει τα άποτελέσματά του.

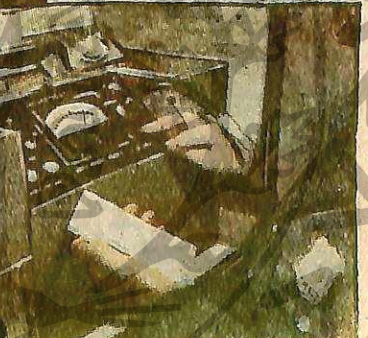
Έκτός λοιπόν από την ποσότητά του άλκοόλ που έχει πιή κανείς, παίζει ρόλο κι' ένας άλλος παράγων: πρό πό-σος ώρας το ήπτε.

Μόνον αν έχη περάσει άρκετό χρονικό διάστημα, μπορεί να καθήση στο βολάν ενός αυτοκινήτου χωρίς κίνδυνο.

Κι' άλλες χώρες επίσης έχουν αντιμετώπισει το ζήτημα των μεθυσμένων σωφέρ κι' έχουν έπιδώσει τη λύσι του με άυστηρά μέτρα και με βαρείες τιμωρίες των ένοχών. Άκριβώς όμως έπείδη είναι βαρείες οι ποινές αυτές, διατάζει κάθε δικαστής να τις επιβάλη, αν δεν έχη πεισθή άπόλυτα για την ένοχή του κατηγορουμένου.

Φυσικά, δεν μπορεί να βασισθή άποκλειστικά στη μωρτορία ενός άστυνομικού, που μπορεί κάλλιστα να έχη γελαστή στην ύποκειμένη του έκτίμησι.

Νά γιατί θάπρεπε να

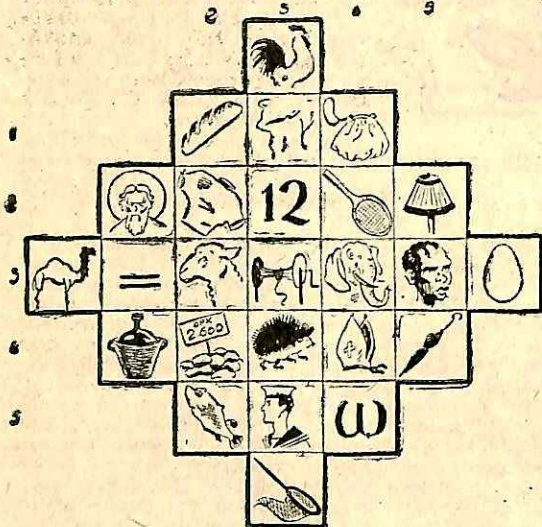

Η συσκευή αυτή δεν είνε παρά το άλάνθαστο «άλκοολόμετρον», που ο δείκτης του μετακινείται τώρα και δείχνει ότι το αίμα του νέου πετιέχει 0.2 % οινόπνευμα, κι' έπομένως, ότι είνε μεθυσμένος.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Εικονογραφημένο στυρόλεξο

Βρίσκοντας την πραγματική ονομασία του κάθε πράγματος, που εί-

κονίζεται μέσα στα τετραγωνίδια του σχεδίου μας, και τοποθετώντας μέσα στο καβένα απ' αυτά το άρχιχο γράμμα της ονομασίας αυτής, θα σχηματίσετε οριζοντίως και καθετίως ένα στυρόλεξο, οι λέξεις του οποίου θα ανταποκρίνονται στις ακόλουθες σημασίες.

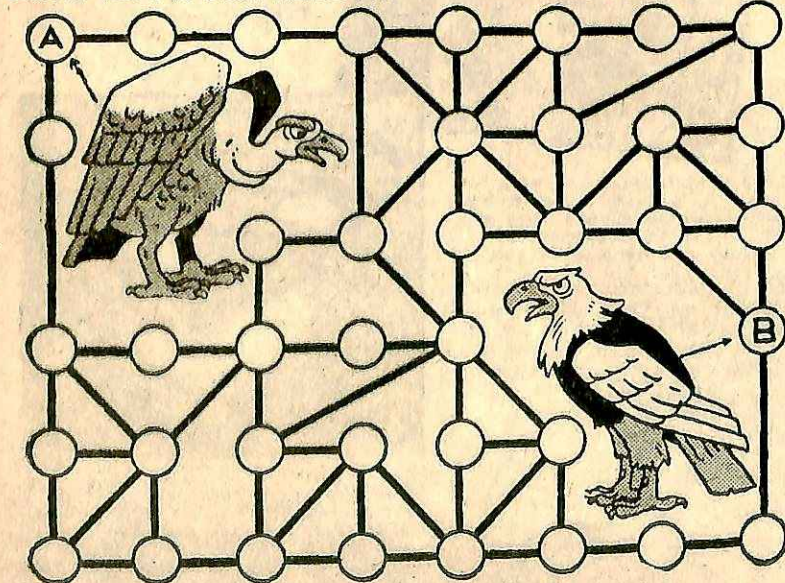
- ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :
- 1) Σταματά κάθε κίνηση.
 - 2) Υπόνομος.
 - 3) Κατοικώ κάπου.
 - 4) Απαραίτητη στο χορό.
 - 5) Η μητριά του Φρίξου και της Έλλης.

- ΚΑΘΕΤΩΣ :
- 1) Νομός και ποταμός της Γαλλίας.
 - 2) Περίφημα βιολιά.
 - 3) Ιστορικό ποτάμι μας.
 - 4) Ρήμα που συνοδεύει το μεγάλο ψύχος.
 - 5) Πρόθεσις.

Γύψ και άετος

Το παιγνίδι αυτό παίζεται από δυο πρόσωπα συγγράνων, που ξεκινούν το μόν πρώτο (γύψας) από το σημείο «Α» με πράσινο πιόνι, το δε άλλο (άετος) από το σημείο «Β» με κόκκινο πιόνι.

Ο κάθε παίκτης καταβάλλει δυο προσπάθειες: ή να «κατασπαράξει» στο δρόμο τον αντίπαλό του επιτιθέμενος έναντιόν του, ή να φτάσει πρώτος στο

σημείο εκκίνησης του αντιπάλου του. Οι κινήσεις γίνονται εναλλάξ και από τον ένα κύκλο στον άλλο, εφ' όσον συνδέονται μεταξύ τους με μαύρη γραμμή.

Στο έρημονήσι του Ειρηνικού

Πέντε ναύτες κι' ένας πύθηκος ναυ-
άγησαν σ' ένα έρημονήσι του Ειρηνικού, όπου βαρ-
καν μόνο άφθονες καρ-
δες. Τις μάζεψαν σ' ένα
μεγάλο σωρό κι' έπεσαν
νά κοιμηθούν. Τη νύχτα
σπκώθηκε ο πρώτος, χώ-
ρισε το σωρό σε πέντε
μέρη, πήρε το μεριδίό
του κι' έδωσε στον πί-
θηκο μια καρύδα που εί-
χε περισσέψει απ' τη
μοιρασιά. «Υστερα ένω-
σε τους τέσσερες υπό-
λοιπους σωρούς σε ένα
μόνο. Το ίδιο έκαναν ά-
γότερα και οι τέσσερες
άλλοι, ο ένας μετά τον
άλλον, δίνοντας πάντα
από μια καρύδα στον πί-
θηκο. Το πρωί, μοίρα-
σαν σε πέντε τις υπο-
λειπόμενες λίγες καρύ-
δες, κι' αυτή τη φορά
δεν περισσέψωε καμιά
για τον πίθηκο. Πόσες
ήσαν άρχικα οι καρύ-
δες;

Τα ψώνια

Δυο μητέρες και δυο κόρες πήγαν
να ψωνίσουν. Στο γυρισμό, υπολόγι-
σαν ότι είχαν αγοράσει όλες μαζί είδη
αξίας 150.000 δραχμών. Καθεμιά τους
είχε ξοδέψει τα ίδια γοήματα, κι' ό-
μως καμιά από τις τρείς δεν ξόδε-
ψε περισσότερα ή λιγώτερα απ' το έ-
να τρίτον του συνολικού ποσού. Πώς
έγινε αυτό;

Τα αυγά

Ένας χωρικός έτρωγε δυο αυγά κά-
θε πρωί. Κι' όμως δεν είχε κόττες,
ούτε αγόρασε, πήρε, δανείσθηκε ή έ-
κλεψε ποτέ αυγό από άλλον. Πού τα
εύρισκε λοιπόν;

Απρόοπτο

Γιατί τα κουνούπια δεν μπορούν πο-
τέ να ενοχλήσουν έναν άνθρωπο κοι-
μένο;

Γεωγραφικές έρωτήσεις

- 1) Ποιά είναι η πρωτεύουσα της Άρ-
γεντινής;
- 2) Οι πρωτεύουσες των παρακάτω
χωρών είναι χτισμένες στις άβυσ-
σους. Πώς λέγονται οι πόλεις αυτές
και τα ποτάμια; α) Πορτογαλία, β)
Γαλλία, γ) Ήνωμ. Πολιτεία, δ) Ισ-
πανία.
- 3) Τι είναι οι Νταυτά;

Οι λύσεις στη σελ. 62

Ο ΧΕΙΜΩΝΑΣ ΚΑΙ ΤΟ ΚΡΥΟ

Το φταρνισμα στις διάφορες χώρες

Έφέτος ο χειμώνας, αφού πρώτα μάς έτριψε τα
δόντια του για λίγο διάστημα, μάς ξεχασσε και τρά-
θηγε γι' άλλου. Αντίθετα, ενέσκηψε άγρια με τις
κατακλυσμιαίες βροχές του στην Ιταλία, τα χιόνια
του στην Αμερική και τις θεομηνίες του στο Γι-
δραλλάρ.

Δεν υπάρχει, ως γνωστόν, πιδ άστατο πράγμα
από τον καιρό. Στο Τουρίνο της Ιταλίας π. χ. πρό
118 χρόνων, ο καιρός ήταν τόσο ψυχρός, ώστε...
χιόνισε τον Ιούλιο!

Τρομεροί επίσης ήταν οι χειμώνες του 1749,
του 1841 και του 1848, όταν έκινδυνεψαν να πε-
θάνουν από το κρύο οι βασιλείς της Ισπανίας και
της Αγγλίας!

Ο χειμώνας φέρνει μαζί του και το συνάχι, τα
κρυολογήματα κλπ. Είναι δηλαδή η εποχή του φταρ-
νίσματος.

Επίκαιρο είναι λοιπόν να πούμε μερικά λόγια για
το φταρνισμα. Οι αρχαίοι Έλληνες θεωρούσαν κα-
κό οίονό να φταρνίζεται κανείς προς τα άριστερα
και καλό προς τα δεξιά. Οι Ρωμαίοι επίσης επί-
στευαν ότι το φταρνισμα φέρνει εύτυχία, αν ή Σε-
λήνη βρίσκεται σε ώριμένα σημεία του ζωδιακού.

Οι Ιθαγενείς του Σιάμ πιστεύουν ότι, όταν ένας
άνθρωπος φταρνίζεται, αυτό σημαίνει ότι ο Θεός,
ξεφυλλίζοντας το βιβλίο που είναι γραμμένο τα ό-
νόματα όλων των ζωντανών, σταμάτησε για μία
στιγμή στο δικό του! Σπεύδουν λοιπόν να του εύ-
χθούν: «Ο Θεός να σε φυλάει!»

Οι Έσκιμώοι έχουν μια παράξενη ιδέα για το
φταρνισμα. Νομίζουν ότι είναι... ένα τμήμα της
ψυχής του ανθρώπου, που φεύγει. Καί γι' αυτό της
φωναίζουν όταν φταρνιστούν: «Γύρισε πίσω!»

Οι Πορτογάλοι τέλος σε κάθε φταρνισμα βγά-
ζουν το καπέλλο τους και κάνουν μια βαθεία υπό-
κλιση.

Ένας Ιταλός, ο Ουμπάλντο Φάβα, είχε υποβά-
λει στο άρμόδιο υπουργείο κατά το 1933 ένα όγκω-
δέστατο υπόμνημα από 500 σελίδες περίπου, στο
οποίον έξηγούσε μια μεγάλη έφευρεση του για να
σώση την Ιταλία από τις καταστρεπτικές συνέ-
πειες του χειμερινού κρύου και των βροχών! Έλεγε
δηλαδή ότι ή κακοκαιρία προερχόταν από τις βό-
ρειες χώρες κι' ότι αν όλη ή Ιταλία περιφραζό-
ταν από βορρά... ή ένα ψηλό τοίχο, δεν θα μπο-
ρούσαν πια να περάσουν οι αντικυκλώνες!

Αντί όμως ο μέγας αυτός έφευρέτης να γίνει έν-
δοξος, ώδηγήθηκε κατ' ευθείαν στο φρενοκομείο!

Ένας άλλος είχε προτείνει να κατασκευασθή στη
Γαλλία ένα δίκτυο από εναέριους σωλήνες, απ' τους
οποίους να περνούν οι ζεστοί άνεμοι, που έρχονται
απ' τη Μεσόγειο, για να εξουδετερωνώνται έτσι τ'
αποτελέσματα των βορειάδων, των ανέμων των Έ-
σκιμών» όπως τους έλεγε!

Πρόσθετε μάλιστα ότι, εφ' όσον με παρόμοιο
σύστημα σωλήνων ετφοδοτούντο με νερό οι πό-
λεις, μπορούσε κάλλιστα να διοχετευτεί έτσι και
ή ζέστη, προς μεγάλη άνακούφιση των φτωχών που
τουρτουρίζουν τον χειμώνα!

Μια άλλη ιδέα, ίσης... επιστημονικής αξίας συ-
νέλαβε κι' ένας Ισπανός. Κατά τη γνώμη του, οι
λαοί μπορούσαν να προφυλαχτούν από το κρύο με
την έφευρεση του Αρχιμήδους, δηλαδή τους περι-
φημους καθρέφτες, με τους οποίους ο σοφός των
Συρακουσών έκαψε τα πλοία των Ρωμαίων. Με τέσ-
σερες τέτοιους μεγάλους καθρέφτες που θα τους
τοποθετούσαν γύρω από μια πόλη, θα είχαν οι κά-
τοικοι παντοτεινό καλοκαίρι!

Άλλος παράξενος τύπος ήταν κάποιος Παρμενί-
ων Κοέν, που είχε βρή ότι το καλύτερο μέσον για
την καταπολέμηση του κρύου ήταν... το κρύο, θέτον-
τας έτσι τις βάσεις της ομοιοπαθητικής! Όταν
ένας άνθρωπος έκρύωνε ο Κοέν τον συμβούλευε να
κάνη ένα μπάνιο με όσο το δυνατόν πιδ παγωμένο
νερό, για να μην αισθάνεται πια τη βαρυχειμωνιά.

Για να υποστηρίξη μάλιστα τη θεωρία του, έκαμε
και δημόσιες επίδείξεις. Με το μεγαλύτερο κρύο δη-
λαδή, παρουσιάζόταν στον κόσμο μισογυμνος κι'
έμπαινε σε μια μπανιέρα γεμάτη παγωμένο νερό.
Έβγαине δε από εκεί μέσα... μπλές μαρην! Και ό-
μως ήταν πάντα υγιέστατος, πράγμα που άποδει-
κνύει ότι, κατά βάθος, δεν είχε τελείως άδικο...

Κάποια μέρα ο Κοέν επέβαλε στη γυναίκα του
να τον μιμηθή. Παρ' όλη δε την άπελπισμένη άμυ-
νης της κατάρρωσε να την ρίξη μέσα στο παγωμένο
νερό του μπάνιου. Όταν όμως έβγαλαν τη δυστυ-
χημένη από εκεί μέσα, ήταν πια νεκρή. Κι' ο Κο-
έν καταδικάστηκε σε θάνατο για το έγκλημά του.

Κυπαρίσσι και κισσός

Το παραμυθάκι σας

Μια φορά ζούσε ένας βασιληάς που
είχε χάσει τη γυναίκα του και που
δεν του είχε χαρίσει παιδιά ο Θεός.

Ο βασιληάς, όταν πέρασαν κάμπο-
σα χρόνια, κατάλαβε πως τα μάτια
του αδυνατίσαν και μάλιστα τόσο πο-
λύ, που φοβήθηκε μήπως χάση όλότε-
λα το φως του.

Κάλεσε λοιπόν όλους τους σοφούς
του βασιλείου του, όλους τους μεγά-
λους μάγους και τους διάσημους γιά-
τρούς, όλους τους έμπειρους και τους
πολύεργους γερόντους. Τίποτε όμως,
δεν έκανε κανένας. Τα μάτια του έσβυ-
ναν μέρα με την ημέρα και σκοτάδι
βαθύ κατέβαινε σιγά-σιγά και σκέπα-
ζε πια τη ζωή του.

Μια μέρα που καθόταν στο παρά-
θυρο του παλατιού του και κύτταζε
κάτω το περιβόλι του, γεμάτο λουλού-
δια, δέντρα, συντριβάνια — σωστό
κομμάτι απ' τον Παράδεισο — συλ-
λογιζόταν ότι σε λίγο πια που θάχανε
το φως του, δεν θα μπορούσε να βλέ-
πη όλες αυτές τις όμορφιές του κό-
σμου. Κι' άρχισε να κλαίη και να βα-
ρυγκομάη για τα άσχημα γερατειά
του.

Απέναντι ακριβώς απ' το παράθυρό
του ήταν ένα μεγάλο κυπαρίσσι, που
πάνω στα φυλλώματά του καθόνταν
δυο σπουργίτια. Το ένα απ' τα δυο
πουλιά, όταν είδε το βασιληά να κλαίη
είπε στο άλλο:

—Τι κρίμα να χαθή ο καλός αυτός
βασιληάς! Πολλές πίκρες πέρασε στη
ζωή του, μα τώρα στα γεράματά του
να χάση και το φως του είναι μεγάλο
κακό!

—Και γιατί το λες μεγάλο κακό;
άποκριθηκε ο άλλος σπουργίτης. Μη-
πως δεν μπορούμε να τον σώσουμε;
Θα πετάξουμε και τα δυο μακριά ά-
πό δώ να του φέρουμε το θάνατο νε-
ρό, που γιαιρεύει κάθε άρρώστεια και
κάνει τους ανθρώπους να μην πεθαί-
νουν ποτέ.

—Έχεις δίκιο, είπε πάλι το πρώ-
το σπουργίτι. Άς πάμε να του το φέ-
ρουμε με τα ράμφη μας, για να πλύνη
μ' αυτό τα μάτια του και να του γλυ-
κάνουμε έτσι τα τελευταία χρόνια της
ζωής του.

Τα δυο σπουργίτια το είπαν και τό-
καναν.

Πέταξαν ψηλά κι' έφτασαν σε λίγο
κοντά σ' ένα δάσος. Εκεί τότε κατέ-
βηκαν στην κορυφή ενός δέντρου και
βρήκαν το θάνατο νερό, που ήταν
φυλαγμένο από χίλια χρόνια και το
πήγαν στο βασιληά.

Αυτός χάριξε άμα είδε να του φέ-
ρουν το θάνατο νερό κι' εύχαρίστησε
τα πουλιά στη γλώσσα τους, που την
ήφερε κι' ο ίδιος πολύ καλά και την
καταλάβαινε

Ο γαίδορος

Το ποιηματάκι σας

“Ο,τι θέλει άς λείε ο κόσμος,
είμ' ένα έυπνό κεφάλι!
Ναι, τ' αυτιά μου είναι μεγάλα
μ' άμαρτία αυτό γαι πάλι;

“Ολο με παραφορτώνουν
και στο κάρρο έμένα ζεύουν.
Κι' υποφέρεται ή ζωή μου
πάντα να με κοροϊδεουν;

Είμ' από μεγάλο γένος,
—τώχω δα κρυφά καμάρι!—
έχω αλόγατα μπαρμπαδες,
και συμπεθερο μουλάρι.

“Οσο δα για τη φωνή μου,
έχει αυτή μια γλῦκα τόση!
Θέλεις τώρα εδῶ μπροστά σου
κάποιο δείγμα να σου δώση;

Β. ΣΤΟΓΚΙΑΝΩΦ

“Ανοίξε ύστερα το μπουκαλάκι με
το θαυματουργό νερό, στάλαξε τρείς
σταγόνες στα μάτια του και—ώ! του
θαύματος! — άπόχτησε άμέσως την
όρασί του. Τώρα μάλιστα έβλεπε πιδ
καθαρά από πρώτα. Την άλλη μέρα
λοιπόν κάλεσε στο παλάτι του τους
γιατρούς και τους σοφούς του βασι-
λείου του και τους διηγήθηκε χαρού-
μενος το τί είχε γίνει και πως είχε εα-
ναβρή την όρασί του.

Μα τότε ένας σοφός γέρος σηκώ-
θηκε και του είπε κουνώντας το άσπρό-
μαλλο κεφάλι του:

—Βασιληά μου, παραδέχομαι ότι
το θάνατο νερό σου χάρισε το φως
των ματιών σου. Δεν είναι όμως δι-
καίο να το χρησιμοποιήσουν αυτό οι
άνθρωποι για κάθε άρρώστεια. Ο άν-
θρωπος γεννήθηκε για να ζήση, να γε-
ράση και να πεθάνη. Άν με το θαυ-
ματουργό νερό σταματήσουν το θάνα-
το, τότε θα έρθη μεγάλη δυστυχία
στος ανθρώπους, που θα πληθύνουν
έτσι και θ' άρχίσουν ν' άλληλοτρώ-
γυνται. Οι λαοί θα υποφέρουν, ή γη
δεν θα τους χωρή, γιατί ο πληθυ-
σμός θ' αύξηθή τόσο πολύ, που θα
είναι άδύνατο να ζήσουν όλοι άπάνω
στην οικουμένη. Το σκέφτηκες αυτό,
Βασιληά μου;

“Όταν άκουσε τα λόγια αυτά του
σοφού γέροντα ο βασιληάς σκέφθηκε-
σκέφθηκε κι' άμέσως άρπαξε το μπου-
καλάκι με τ' θάνατο νερό και το πέ-
ταξε έξω απ' το παράθυρο, για να μη
το μεταχειριστή πια κανείς.

Κατά τύχη το νερό έπεσε πάνω στη
ρίζα του κυπαρισσιού κι' έβρεξε κι'
έναν μεγάλο κισσό που σκαρφάλωνε
στον κορμό του.

Οι ρίζες του κυπαρισσιού και του
κισσού ρούφηξαν άμέσως τ' θάνατο
νερό κι' από τότε τα δυο αυτά φυτά
είναι πάντα συντροφισμένα κι' ο Θεός
μόνο ξέρει πόσα χρόνια ζουν...

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Η μαμά της Άννούλας

Η ιστοριούλα σας

“Ο κύριος Τιμολέων που ήταν χήρος από
πολλά χρόνια συμπάθησε μια συνάδελφό
του, τη δίδα Κατίνα, κι' άπεφάσισε να
ξαναπαντρευτή. Η μικρή Άννούλα όμως,
ή κόρη του, που ήταν 8 χρόνια θα δεχό-
ταν με την καρδιά της την καινούργια της
μητέρα;

Ευτυχώς από την δύσκολη αυτή θέσι
τους έβγαλε ή ίδια ή Άννούλα, φωνά-
ζοντας μόνη της τη δεσποινίδα Κατίνα
«μαμά»...

Έτσι ο κύριος Τιμολέων και ή δεσποί-
νις Κατίνα άρραβωνιάσθηκαν.

Μια μέρα ο Τιμολέων μιλούσε με την
κορούλα του για την άρραβωνιαστική του
και τα χαρίσματά της, όταν, ξαφνικά ή
Άννούλα κύτταξε τον πατέρα της και τον
ρώτησε:

—Μπαμπά, δεν μου λές, πότε επί τέ-
λους θ' παντρευτής τη μαμά;

MIKY MAOYΣ

Χιοῦμορ

— Για πές μου, μικρό Κοντόπουλε, από
πού βλέπει ο άνθρωπος:
— Από τα μάτια, κύριε.
— Από πού τρώει:
— Από το στόμα.
— Κι' από πού μωρίζει:
— Απ' τα ποδιάκια!...

“Ο Γιαννάκης είχε ένα αληθινά έυπνο παι-
δί. “Όλοι τον θαυμάζουν και τον άνατούν.
Προχθές ο θεός του για να τον καμάρω-
σει πολύ, τον οωτάει:

— Για πές μου, Γιαννάκη, αφού είσαι
πρώτος στο σχολείο σου, πόσο κάνουν δέκα
και δέκα;

— Έσύ το ξέρεις, βέι: οωτάει ο Γιαννά-
κης.
— Το έρω, βέβαια.
— Ε, τότε γιατί με βάζεις σε κόπο να
σκέπτομαι!...

Ο ΖΟΥΡΛΟΜΑΝΔΑΣ

—Σας συνιστώ ιδιαίτερος, κυρία
μου, αυτό το κοστούμι... Είναι ότι
χρειάζεται για παιδιά!...

για τὸ κορίτσι τους. "Ετσι θὰ ξεκαθάριζε ἡ κατάσταση καὶ θὰ τελείωνε ἡ ἀγωνία σας. Πάντως, σὰς συμβουλευώ νὰ τὸ κάνετε τώρα. Νὰ τοὺς στείλετε ἕνα ἐπίσημο γράμμα μὲ λεπτομέρειες γιὰ νὰ ζητήσουν κι' ἐκείνοι πληροφορίες γιὰ σὰς καὶ νὰ τοὺς ζητήσετε τὴν ἐνῆλθ τους.

ΞΑΝΘΟΥ: "Αγγέλω, ἔγραψα ἰδιαίτερως. Μὴ ξεφυγετε ἀπὸ τὴ συμβουλὴ μου.

Ν. ΠΑΠΑΪΩΑΝΝΟΥ: Κομμοτίνη: Εἶμαι εὐχάριστη μὲν πού ἡ συμβουλὴ μου σὰς ἔκανε καλὸ. Αὐτὸ ἐξ ἄλλου ἐπιζητεῖ ἡ στήλη αὐτή. Εὐχομαι νὰ μὴ βρεθῇτε ἄλλοτε σὲ δύσκολη θέση.

ΡΙΧΤΟΦΕΝ: "Ἡ ἀγάπη δὲν ἀγορεύεται, ἀλλὰ βρίσκεται μέσα στὰ εὐγενικά αισθήματα καὶ στοὺς καλοὺς τρόπους. "Αν ἔχετε τέτοια αισθήματα δὲν θ' ἀγύσετε νὰ διακρίνετε μέσα στὸ συννεφιασμένον μυαλό σας τὰ ἰδανικά μιάς τέλειαις ἀγάπης.

ΥΑΡΙΟΛΟΥΔΟ: "Ενα κορίτσι 16 ἐτῶν δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ καταλάβῃ ἂν ἕνας ἄντρας δὲν ἀγαπᾷ τὴν ὁμορφὴν γυναικά του. Γι' αὐτὸ μὴ πιστεύετε τὰ λόγια του. "Ὅ, τι κι' ἂν κἀν, κοροϊδεύοντας τὴ μιά καὶ τὴν ἄλλη, τὸν περιενοῦν στὸ σπῆτι ἡ ὁμορφὴ γυναικίῃ σου, πού τὸν διατρέχει καὶ τὰ δύο παιδιά του.

ΚΥΤΤΑΞΕ, λοιπόν, ν' ἀλλάξετε δρόμο. Δὲν πρέπει νὰ καταστρώσετε μιά ὁλόκληρη οἰκονομία. Καὶ δὲν θὰ τὸ κάνετε, γιατί θ' ἀκούσετε τὴ συμβουλὴ μου. Εἰστε λογικὴ καὶ θὰ θελήσετε ν' ἀποφύγετε ἕνα σκάνδαλο, πού ἐσὰς μόνο θὰ βλάψῃ.

ΥΑΠΠΑΣΑ ΚΑΙ ΜΙΣΗΣΑ ΠΟΛΥ Ε.Σ.: Νὰ τοὺς ξεκαθαρίσετε τὸ ζήτημα μιά γιὰ πάντα. Κι' ἂν δὲν συμμορφωθῇ, τότε εἶνε προτιμώτερο νὰ διαλύσετε τὸν ἀσάβανον. Γιὰ τὸν παντρευθῆ, θὰ γίνετε πολὺ δυστυχισμένη.

ΑΤΥΧΗ ΑΥΑΠΗ. ΛΕΛΑ: Δὲν ἔχετε δικαίωμα ν' ἀπατάτε τὸν ἄντρα σας. οὐτὲ μὲ τὰ μάτια! "Εκείνος δὲν φάνηκε συνεπὴς κι' ἐσεῖς φανήκατε ἐπιτόλαι. "Ἡ στάσις σας μαρτυροῦσε, ὅτι ἀγάπη, ἀλλὰ παιδικὸ πείσμα.

Δὲν πρέπει, λοιπόν, τὰ πείσματα σας καὶ τὴς τοῦ ἄνδρα σας νὰ τὴς πληρώσῃ ἕνας ἄνδρας ἄνθρωπος, πού σίγουρα, μάλιστα, εἶνε στρατιώτης.

ΑΠΟΦΥΓΕΤΕ τὴς συναντήσεις, καὶ λογικευθεῖτε!

ΚΟΙΝΟ ΜΙΣΟΣ ΚΟΙΝΟ ΜΕΝΟ: Δὲν πρέπει νὰ δίνετε πίστιν στὰ λόγια του. Κατὰ τὴ γνώμην μου, σκοπὸς του εἶνε νὰ περῇ εὐχάριστες στιγμὲς μαζί σας μὲ τὴν ἡμέρας πού θὰ βοηθῇ ἀφορμὴ νὰ σὰς διδάξῃ ἀπὸ τὴ δουλειά, μὲ μιά καλὴ ἀποζημίωσι. Προφυλαχθεῖτε ἀπὸ τὸν κακὸ δαίμονα, καὶ διακρίνετε τὴς σχέσεις σας.

ΝΟΥΘΑΡΟ ΠΟΥ ΜΟΛΙΣ ΑΝΘΙΖΕΙ: Νὰ τοὺς δώσετε αὐτὴ τὴ συμβουλὴ: Νὰ ἐνηλικιωθῇ, νὰ ἀποκατασταθῇ, νὰ τὸ πῃ στοὺς γονεῖς του καὶ τότε νὰ θῇ νὰ σὰς ζητήσῃ.

"Αν ὅμως δὲν τὸν ἀγαπᾷτε, τότε νὰ τοῦ τὸ πῆτε καθαρά γιὰ νὰ μὴ σὰς ἐνοχλῇ, γιατί θὰ τὸ γράψετε στοὺς γονεῖς του.

ΛΟΙΣΑΙΟ: "Αποκοῦσατε ὅτι εἰστε παντρευμένοι γιὰ νὰ κατὰ τὴν ἐξουσίαν μιά κοπέλλα, πού παρέρωθῃ δίγως νὰ τὸ ξέον καὶ νὰ κάνετε τὴ ζωὴ τῆς δυστυχισμένη. Βοίσκετε προφανῶς ὅτι μὲ τὴ γυναικά σας δὲν τὰ πάτε καλά. Μὰ πῶς εἶνε δυνατόν νὰ τὰ πηγαίνετε καλά ἀφοῦ δὲν σὰς ἀπασχολεῖ οὐτε στιγμὴ τὸ σπιτικό σας. τὸ παιδί σας ἢ ὑπὲρ τοῦ παιδιοῦ σας: Τὴ συμβουλὴ θέλετε νὰ σὰς δώσω: Νὰ φροντίζετε γιὰ τὴν ὑπὲρ τοῦ παιδιοῦ σας καὶ νὰ ἀφίστατε τὴν ὀρεγμένη ζωὴ πού σὰς ὀφθεῖ ὁπωδήποτε στὴν καταπινομένη!

MIPANTA

ΣΠΙΤΙΑ! ΣΠΙΤΙΑ!

Τὰ καλύτερα διαμερίσματα στὶς κεντρικώτερες καὶ πλέον συγχρονισμένες σὲ μέσα ἀνέτου διαβίωσης πολυκατοικίες τῶν Ἀθηνῶν, μοντέρνες μονοκατοικίες.

ΧΡΗΜΑΤΑ! ΧΡΗΜΑΤΑ!

Περισσότερα ἀπὸ 3 δισεκατομμύρια δραχμῶν σὲ μεγάλους καὶ μικροὺς λαχνοὺς, ἀπὸ τοὺς ὁποίους πολλοὶ εἶναι τῶν 200 ἑκατομμυρίων καὶ τῶν 50 ἑκατομμυρίων.

ΘΑ ΜΟΙΡΑΣΗ ΕΦΕΤΟΣ
ΣΤΟΥΣ ΤΥΧΕΡΟΥΣ ΤΟΥ

ΤΟ ΛΑΧΕΙΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

Ἐπὶ πλέον κάθε λαχεῖο μετέχει ἐφέτος, μὲ τὴν μεταρρύθμισιν πού ἔγινε, σὲ ΔΥΟ ΚΛΗΡΩΣΕΙΣ. Τὴν μίαν διὰ τὰ ΓΕΝΙΚΑ ΚΕΡΔΗ καὶ τὴν δευτέρα διὰ τὰ ΕΙΔΙΚΑ ΚΕΡΔΗ ΚΑΘΕ ΜΙΑΣ ΣΕΙΡΑΣ.

Η ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΘΑ ΓΙΝΗ ΟΠΩΣ ΚΑΘΕ ΧΡΟΝΟ
ΤΗΝ 31^{ΗΝ} ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

ΕΛΕΝΗ. Θεσσαλονίκη καὶ Μαρία. Μυτιλήνη: Πολλὲς φορές ἐρώσθαι στὶς στήλες αὐτὲς τὸ θέμα πού ἀφορᾷ τὴν ἀσθένειαν τοῦ γυναικείου στήθους. Τὰ ἐπαυλαυβάνοντες ἄλλη μιά φορά γιὰ ὅλες πού ἐπτοῦν συμβουλὲς ἀπάνω σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα.

Τὰ αἷτια τῆς ἀσθένειας τοῦ στήθους εἶνε πολλὰ, κυριώτερα, ὅμως, εἶνε ἡ ἀδυναμία ἐν γένει, ἢ μὴ κανονικὴ καὶ φυσιολογικὴ ἀνάπτυξη τοῦ θώρακος, καὶ ἡ ὠθητικὴ ἀνεπάρκεια. Ἡ ἀδυναμικὴ κατάσταση θεωρεῖται μὲ γενικὴ φαρμακογνωτικὴ θεραπεία σὲ συνδυασμὸ μὲ γυμναστικές ασκήσεις γιὰ τὴ διέσπωση τοῦ θώρακος. Ὅσο γιὰ τὴν ἀνεπάρκεια τῶν ὠθητῶν, εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐφαρμοσθῇ μιά ἐπίμονη καὶ συστηματικὴ ὁρμονοθεραπεία ἀπὸ ἐιδικὸ βέβαιον γιὰ τὸ.

ΑΠΟΓΟΝΟΤΕΥΜΕΝΟΝ ΕΟ. Ν. Ν. Ν. 5: Γιὰ τὴ σημερινὴ ἐποχὴ ἡ πάθησί σας, ἡ ὁποία ἀλλοτρεῖ κορίσκειν ἐν ἀποδορῇ, ὅπως βλέπω ἀπὸ τὸ νόημα σας, εἶνε χωρίς σημασία. Ποῦτε βέβαιον νὰ κάνετε ὑπερτροφία καὶ σωματικὴ ἀνάπτυξη. Τὴς ἀμυγδαλὰς νὰ τὴς ἀφαιρέσετε, ἀφοῦ προηγουμένως ἀκτινογραφικὸς ἐλέγχος τῆς καταστάσεώς σας. Γιὰ τὰ ἄλλα, πού με ρωτᾷτε, σὰς ἀπαντῶ: «Πᾶν μέτρον ἄριστον».

Χ. ΜΑΚΡΙΔΗ. Βόλο: Οἱ ἐμβόες τῶν ὠτων ἔχουν πολλὰ αἷτια πού βροσκονται. Πολλὲς φορές ἐκτός τοῦ ὠτορινολαρυγγικοῦ συστήματος. Ἀποταθῇτε σὲ ἐιδικὸ γινατό.

ΜΑΚΡΙΔΗ. Κοῖτη: Ἀπὸ 8-9 σὰς διάβασα τὴν ἐπιστολή σας γιὰ τὸ περιστατικὸν σὰς ἀνημέτισα τὴ γυνὴν ὅτι πρόκειται περὶ τῆς παθῆσεως τῆς ὁποίας δι-ἐγνώσε, ὁ πῶτος συνάδελφος, δηλ. πορφυρὰς, καὶ νομίζω ὅτι πρέπει νὰ ἀκολουθήσετε τὴν ὑποδειχθεῖσαν ἀπὸ ἐκείνον θεραπευτικὴ ἀγωγή. Ποῦτε δὲ νὰ γνωρίζετε ὅτι εἶνε πάθησις πού δύσκολα θεραπεύεται.

Γ. Ζ. Δ. 194: Λυπούμαι, γιατί ἡ περίπτωσί σας μόνον ἀπὸ ἐιδικὸν ψυχίατρο μπορεῖ νὰ μελετηθῇ. Δὲν εἶνε ἄλλωστε δύσκολο, ἐσὸς ὅσον μένετε ἐδῶ.

Μ. Π. ΑΠΟΓΟΝΟΤΕΥΜΕΝΟΝ ΜΙΚΡΟΝ: Δὲν μπορῶ νὰ σὰς πῶ ἂν ἡ ἀλκοὴ Fissan θὰ σὰς ὠφελήσῃ στὸ κατὰ περιόδους ἐξάνθημα τοῦ προσώπου σας. οὐτὲ καὶ καμμιὰ ἄλλη ἀσοῦ δὲν γνωρίζω περὶ τίνος πρόκειται. οὐτὲ ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως, οὐτε τοῦλάχιστον ἀπ' τὴ διάγνωσιν ἄλλου συναδέλφου.

Κ. Τ. Σύρο: "Ενας τόσο ἐπίμονος πονοκέφαλος, ὅπως τὸν ἀποκαλεῖτε, πού ἀπὸ τὴν παιδικὴν σας ἡλικία σὰς βασανίζει, πρέπει νὰ ἔχη κάποια ἀφορμὴ, ἡ ὁποία βέβαιον γιὰ νὰ ἐρευνῇ. Πρέπει νὰ γίνον ἀρισμένους ἐργαστηριακὲς ἐξετάσεις οἱ ὁποῖες δὲν νομίζω ὅτι εἶνε δυνατόν νὰ γίνον στὴ Σύρο. "Αν σὰς ἦταν δυνατόν, νὰ ἐλθετε στὴν Ἀθήνα, θὰ μπορούσατε νὰ ὠφεληθῆτε ἀπὸ μιά καλὴ διάγνωσιν.

Δυστυχισμένο σὺ. Σύρο: Τόσο γιὰ τὴν πρώτην περίπτωσιν, ὅσο καὶ γιὰ τὴν δεύτερη, πού μου γράφετε. ἔχω τὴ γνώμην ὅτι ἡ θεραπεία εἶνε πολὺ ἀνεπάρκεια. Θὰ τὴν ἐπαναλάβετε μὲ 10-15 ἐνέσεις Testonin ἢ Oretin ἢ Teston τῶν 25 μλγρ. 8-9 τὴν ἑβδομάδα καὶ ἐν συνεχείᾳ δύο χάπια ἡμερησίως ἀπὸ τὸ ἴδιον φάρμακο. Γιὰ τὴν δεύτερη περίπτωσιν, ἐκτός τῶν ἐνέσεων, πού θὰ ἐναλλάσσετε, θὰ νοσησθῇ καὶ ἡλεκτροθεραπεία, ἀλλὰ καὶ πάλιν μὲ ἀμφίβολο ἀποτέλεσμα. ΑΝΤ. ΛΑΣΚΑΡΗΣ Ἱατρός

Ὁ πόθος τοῦ "Ἀλκη

— Μ' ἀγαπᾷς, μπαμπά; — Ἀγαπημένον μου, μικρὸ "Ἀλκη!... Σκυμμένον πάνω στο κρεβάτι τοῦ παιδιοῦ του, ὁ Πέτρος Χαρίδης, παρακολουθεῖ ἀνέσυχος τὴν παραγεμνὴ ἀπὸ τὸν πυρετὸ ἀναπνοὴν του. — Εἶνε ἀληθεῖς πῶς μ' ἀγαπᾷς, μπαμπά; ρωτοῦσε ὁ "Ἀλκης.

— Μὰ γιατί μὲ ρωτᾷς, Ἀλκη; εἶπε ὁ κ. Χαρίδης. Μήπως δὲν ἦσαν πάντα καλὸς γιὰ σένα; — Ναι, ἦταν πάντα καλὸς μαζί του, ὅπως εἶνε καλὸς κανεὶς μ' ἕνα μικρὸ παιδί πού βλέπει μιά ἢ δύο φορές τὴ βδομάδα. Ἀπασχολημένος μὲ τὴς δουλειές του, δὲν εἶχε ὥστόσο ἀρνῆσθαι τίποτα σ' αὐτὸ τὸ παιδί. Γιὰ τὸ "Ἀλκη εἶχε περάσει μιά μεγάλη ἀρρώστεια, ἀπὸ τὴν ὁποία κόντευε νὰ πεθάνῃ. Ὁ κίνδυνος τώρα εἶχε περάσει, μὰ ὁ χρόνος τῆς ἀναρρώσεώς του, θὰ ἦταν πολὺ μακρὺς.

Γιὰ λίγες στιγμὲς, ὁ "Ἀλκης ἔμεινε σιωπηλός. Μετὰ, ἡ λίγο τρεμμένη φωνὴ του ἀντήχησε πάλιν:

— Αφοῦ μ' ἀγαπᾷς, μπαμπά, εἶπε, μπορῶ νὰ σοῦ ζητήσω κάτι; — "Ναῦγασε, τοῦ εἶπε. Μὴν κουνιέσαι. Κοιμήσου...

Ὁ "Ἀλκης, εἶπε ὁ "Ἀλκης. Σὲ λίγο... Καὶ σηκώθηκε τὰ χέρια του, τ' ἀδύνατα κι' ἐξαντλημένα ἀπὸ τὴν ἀρρώστειαν. Μετὰ πρόσθεσε:

— Θέλω νὰ σοῦ μιλήσω, μπαμπά... — Καλὰ, λοιπόν, εἶπε ὁ κ. Χαρίδης. Λέγε, μικρούλη μου...

— "Ναῦγασε, τοῦ εἶπε ὁ "Ἀλκης, τοῦ ἀπλώσε τὰ χέρια του.

— Φίλησε με πρῶτα, εἶπε. Γιὰ τὴν ὕστερα δὲν θὰ θέλῃς τί...

Ὁ πατέρας διαμαρτυρήθηκε — Μοῦ ὑπόσχεται, ὅτι δὲν θὰ μὲ διακόψῃς. Καλὰ. Κύτταξε ἐκείνον τὸν μύλο πού εἶνε ζωγραφισμένος σ' ἐκεῖνο τὸ χαλὶ τοῦ τοίχου. Τὸν βλέπει; Εἶνε ὁ ἴδιος πού κυττοῦσα τὰ βράδια, πού ἦσαν μελαγχολικός...

— Πού ἦσαν μελαγχολικός; — Ναι, μπαμπά.

Τὸ πράγμα ἦταν λίγο ἀστεῖο. Ὁ κ. Χαρίδης κύτταξε τὸν μύλο. — Εἶσαι καλὸς μπαμπάς, εἶπε ὁ "Ἀλκης. Νὰ τὴ θὰ σοῦ ζητήσω: παντρεύου τὴ μαμά...

— Ἀλκη! — Ὁ κ. Χαρίδης, ὥρως, ἔκανε μιά ἀπότομη κίνησιν. Ἐδῖνε τὴν ἐντύπωσιν ὅτι πνιγνὸν μέσα στὸ κολλάρ του.

— Ὁ "Ἀλκης ἔφερε τὸ χεράκι του πάνω στὰ χεῖλη τοῦ μπαμπά του.

— Μοῦ ὑποσχέθηκες, ὅτι δὲν θὰ μὲ διακόψῃς, ὅτι δὲν θὰ πῇς τίποτα. Δώσε μου τὸ χερί σου. Ὁραῖα!...

Πίστευες, λοιπόν, ὅτι δὲν τὸ ἔβρισε; "Ενα παιδί τῆς ἡλικίας μου ὅλα τὰ ξέρει! Φανταζοῦνται, ὅτι δὲν μπορούσα νὰ καταλάβω τίποτα, ὅτι δὲν μπορούσα νὰ ξέρω τίποτα; Μὰ καὶ νὰ μὴν ἤθελα νὰ καταλάβω, μ' ἀφῆσαν μὴπως τὰ δάκρυα τῆς μαμάς, πού ἐκλαίγει. ὅταν ἐρευνε γιὰ καιρὸ κι' ἀργούσε νὰ γυρίσῃς...

— Μικρὸ μου... κάνε μου κι' ἐσὺ τώρα μιά χάρι. Πᾶψε, ἢ ἀλλάξε κουβένταν. Κατάλαβε; Τὰ παιδιὰ δὲν μποροῦν ν' ἀνακατεῦνται σὲ ὅλα.

— Ἀσφαλῶς, μπαμπά. — Ἀρκετὰ εἶπαμε, λοιπόν...

— Ὁ "Ἀλκης ἔπαψε, μὰ ἡ σιγὴ του ἦταν παραπολύ εὐχλωμένη. Τὰ μάτια

του δὲν ἐκκόλλησαν ἀπὸ τὸν κ. Χαρίδην, πού ἔκανε βόλτες μέσα στὸ δωμάτιο. Κι' οἱ ματιές αὐτὲς τοῦ "Ἀλκη ἦσαν γεμάτες λύπη καὶ μομφή.

Ὁ κ. Χαρίδης, σὰν νὰ τὸ κατάλαβε, πλησίασε στὸ κρεβάτι του. καὶ τὸν ρώτησε ἀπότομα:

— Καὶ πρῶτα-πρῶτα, ποῖος σοῦ μίλησε γι' αὐτό;

— Κανείς. Τὰ κατάλαβα ὅλα, μόνον μου. Ἀκούσε. Στὴν κλινικὴ, ὅλες οἱ μπερές μιλοῦν μεταξύ τους. Κι' ὅταν τὸ τέλος τῆς βδομάδας φτάσουν οἱ ἄνδρες τους, ἡ μιά παρουσιάζει στὴν ἄλλη τὸν δικὸ της. Ὅταν ἦρθες ἐσὺ μιά Κυριακὴ, ἡ μητέρα μου ἔμεινε ἔξω. Ἡ σκέψις ὅτι τὴν ἀποφύγετε κι' ὅτι ντρεπόσουν γι' αὐτὴν, μ' ἔκανε δυστυχισμένον. Πολὺ δυστυχισμένον. Μὰ ξέρω, ὅτι τακτοποίησες τὴν πράξιν τῆς γεννήσεώς μου καὶ ὅτι μ' ἔχεις ἀναγνωρίσει γιὰ παιδί σου. Εἶμαι εὐχάριστημένος, μπαμπά, πού μὲ ἀναγνώρισες. Ναι, ναι! Ἡ μαμά τὸ εἶπε: ὑπάρχουν πολλοὶ πού δὲν θὰ τὸ ἔκαναν αὐτό...

Ὁ κ. Χαρίδης, στενοχωρημένος, διαμαρτυρήθηκε: — Τέτοιες ἐκμυστηρεύσεις σοῦ-κανε;

Μὰ ὁ "Ἀλκης συνέχισε: — Ὅχι, ἡ μαμά δὲν μοῦ εἶπε τίποτα. Θὰ ξέρῃς ὅμως πῶς καμμιὰ φορά, ἔχουν καὶ οἱ τοῖχοι ἀκούει αὐτία... Συχνά, ὅταν κοιμῶμαι, ἡ μαμά δέχεται μιά φιλὴ τῆς. Τὴ δειπνοῖναι Μπέλλα. Κάθονταν μαζί καὶ μιλοῦσαν. Ἡ δειπνοῖναις μιλοῦσε πάντα ἐναντίον τῶν ἀνδρῶν γενικά καὶ ἰδιαίτερως γιὰ σένα. Ἡ μαμά, ὅμως, σὲ ὑπερασπιζόταν. Ὁ Πέτρος, τῆς ἔλεγε, δὲν μοῦ εἶχε ὑποσχεθῇ τίποτα. Μὰ, φυσικά, αὐτὸ δὲν ἦταν δυνατόν ν' ἀλλάξῃ τὴς ἰδέας τῆς δειπνοῖναις Μπέλλας καὶ νὰ τὴν πείσῃ!... Κι' ἔπειτα, τὸ πρῶτο, ὅταν ἐμπνεύσε ἡ μαμά, εἶχε πάντα τὰ μάτια κατακόκκινα. Θυμάσαι πού μοῦ ἔφερες, μπαμπά, ἐκεῖνο τὸ ὠραῖο λεῖκό; "Ε, λοιπόν, μόλις τὸ πῆρα στὰ χέρια μου, ξέρετε ποῖα λέξι ἔψαξα ἐν βῶ; Μιά λέξι πού μιά ὑπηρετρία, βγαίνοντας ἕνα πρῶτο ἀπὸ τὸ δωμάτιο, μὸ φώναξε, κλείνοντας πίσω της μὲ θυμὸ τὴν πόρτα. Τὴ λέξι «νόθος!».

— Ἀλκη.

Μὰ αὐτὸ δὲν ἔχει σημασία, ἀφοῦ μ' ἀγαπᾷς. Ὅσο ὅλες αὐτὲς τὴς νύχτες, πού δὲν μπορούσα νὰ κοιμηθῶ, σκεφτόμουν: «Ἄν πεθάνω, θὰ λυτῶμαι πολὺ τὴ μαμά. Ὅλα ὑπὸς ὅμως, ἀραγε καὶ τὸν μπαμπά;» Ὅταν σὲ ἀκούσα νὰ κλαῖς πλάι μου τὴ βράδυ πού ἦσαν πολὺ ἀσχημα, γέμισα ἀπὸ χαρὰ... ἀπὸ πολλὴ χαρὰ...

Ἀκούγα τὸς δικούς σου λυγμούς ν' ἀνακατεῦνται μὲ τοὺς λυγμούς τῆς μαμάς κι' ἦσαν εὐτυχισμένους. Πόσο ὅμως ἐπιθυμοῦσα νὰ διαρκέσῃ πολὺ αὐτὸ καὶ νὰ μείνῃτε ἐσὶ ἐνωμένοι γιὰ πάντα, ὅπως ἦσαστε ἐνωμένοι ἐκείνη τὴ στιγμὴν στὸ πλάι μου! Μὰ, ἐκείνη τὴ στιγμὴ, ἔφτα λέξεις ἀρχικὴν καὶ χορεύουν γύρω μου ἕναν τρελλὸ χορὸ καὶ νὰ περνοῦν μιά-μιά μπροστὰ ἀπὸ τὰ μάτια μου. Οἱ λέξεις πού εἶχε πῇ ἡ μαμά: «Ὁ Πέτρος δὲν μοῦ εἶχε ὑποσχεθῇ τίποτα!».

Ὁ "Ἀλκης, εἶπε ὁ "Ἀλκης. Σὲ λίγο... Καὶ σηκώθηκε τὰ χέρια του, τ' ἀδύνατα κι' ἐξαντλημένα ἀπὸ τὴν ἀρρώστειαν. Μετὰ πρόσθεσε:

— Θέλω νὰ σοῦ μιλήσω, μπαμπά... — Καλὰ, λοιπόν, εἶπε ὁ κ. Χαρίδης. Λέγε, μικρούλη μου...

— "Ναῦγασε, τοῦ εἶπε ὁ "Ἀλκης, τοῦ ἀπλώσε τὰ χέρια του.

— Φίλησε με πρῶτα, εἶπε. Γιὰ τὴν ὕστερα δὲν θὰ θέλῃς τί...

Ὁ πατέρας διαμαρτυρήθηκε — Μοῦ ὑπόσχεται, ὅτι δὲν θὰ μὲ διακόψῃς. Καλὰ. Κύτταξε ἐκείνον τὸν μύλο πού εἶνε ζωγραφισμένος σ' ἐκεῖνο τὸ χαλὶ τοῦ τοίχου. Τὸν βλέπει; Εἶνε ὁ ἴδιος πού κυττοῦσα τὰ βράδια, πού ἦσαν μελαγχολικός...

— Πού ἦσαν μελαγχολικός; — Ναι, μπαμπά.

Τὸ πράγμα ἦταν λίγο ἀστεῖο. Ὁ κ. Χαρίδης κύτταξε τὸν μύλο. — Εἶσαι καλὸς μπαμπάς, εἶπε ὁ "Ἀλκης. Νὰ τὴ θὰ σοῦ ζητήσω: παντρεύου τὴ μαμά...

— Ἀλκη! — Ὁ κ. Χαρίδης, ὥρως, ἔκανε μιά ἀπότομη κίνησιν. Ἐδῖνε τὴν ἐντύπωσιν ὅτι πνιγνὸν μέσα στὸ κολλάρ του.

— Ὁ "Ἀλκης ἔφερε τὸ χεράκι του πάνω στὰ χεῖλη τοῦ μπαμπά του.

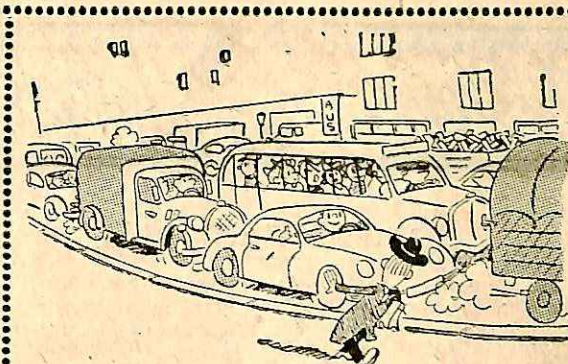
— Μοῦ ὑποσχέθηκες, ὅτι δὲν θὰ μὲ διακόψῃς, ὅτι δὲν θὰ πῇς τίποτα. Δώσε μου τὸ χερί σου. Ὁραῖα!...

Πίστευες, λοιπόν, ὅτι δὲν τὸ ἔβρισε; "Ενα παιδί τῆς ἡλικίας μου ὅλα τὰ ξέρει! Φανταζοῦνται, ὅτι δὲν μπορούσα νὰ καταλάβω τίποτα, ὅτι δὲν μπορούσα νὰ ξέρω τίποτα; Μὰ καὶ νὰ μὴν ἤθελα νὰ καταλάβω, μ' ἀφῆσαν μὴπως τὰ δάκρυα τῆς μαμάς, πού ἐκλαίγει. ὅταν ἐρευνε γιὰ καιρὸ κι' ἀργούσε νὰ γυρίσῃς...

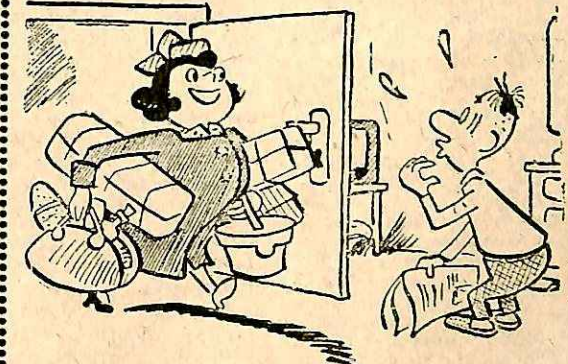
— Μικρὸ μου... κάνε μου κι' ἐσὺ τώρα μιά χάρι. Πᾶψε, ἢ ἀλλάξε κουβένταν. Κατάλαβε; Τὰ παιδιὰ δὲν μποροῦν ν' ἀνακατεῦνται σὲ ὅλα.

— Ἀσφαλῶς, μπαμπά. — Ἀρκετὰ εἶπαμε, λοιπόν...

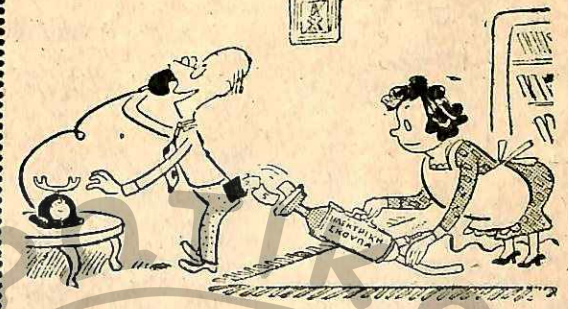
— Ὁ "Ἀλκης ἔπαψε, μὰ ἡ σιγὴ του ἦταν παραπολύ εὐχλωμένη. Τὰ μάτια

— "Ελα, Γιάννη, νὰ σὲ πάω μὲ τ' ἀμάξι. — Εὐχαριστῶ! Βιάζομαι πολὺ...

— Μὴν κάνῃς ἔτσι, ἀγάπη μου! Τὰ ψώνισα ὅλα σὲ τιμὴ εὐκαιρίας!...

— Ἐρχομαι, ἀμέσως. Γιὰ ὅρογο μου! Κι' ἔχω βάλει, ἔφερες, μερικὰ λεφτὰ κατὰ μέρος γιὰ τὸ ποκεράκι μας!...

ΑΦΟΥ ΕΙΠΕ ΤΟ "ΝΑΙ" Ἡ ὥφ η: Ὅταν καὶ στὸ μέλλον, ἀπαντᾷς ἐ- τοι θὰ περάσουνε μὴν χαρά!...

MIPANTA

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΦΙΛΙ

Δυο καμήλες φάνηκαν στην κορυφή ενός μακρινού άμμου λόφου. Ο υπολοχαγός Ζάν Μεγκρίε διάταξε τους έξι άνδρες του να σταματήσουν. Ύστερα κύτταξε έρω-
τηματικά τον ίθαγενή οδηγό τους, δόν 'Αζντιέ. Στο μετα-
ξύ, είχαν ξεπροβάλλει κι άλλες καμήλες.

— Είναι το λιγότερο σα-
ράντα ένοπλοι, είπε ο 'Αζ-
ντιέ, κυττάζοντας προς τα έ-
κεί με τα διαπεραστικά του
μάτια. 'Ισως πάνε να ένω-
θούν με τον 'Ομέρ. 'Αμάρ,
γιά τον κίερό πόλεμο.

Ο Ζάν διάταξε. Τούχαν
άπομεινέι μόνο έξι στρατι-
ώτες. Οι άλλοι είχαν στρώ-
σει με τα κουφάρια τους τις
άπεραντες άμμόδεις, έκτα-
σεις του τρομερού 'Εργκ
Σές. Δεν τού ήταν δυνατόν
λοιπόν, να χτυπήσει το άγνω-
στο εκείνο κορβάκι.

Ο 'Αζντιέ ήταν έξαιρετι-
κά νευρικός.

— Αφίσε, με να τους κα-
τασκοπεύω, είπε στο Μεγ-
κρίε. 'Ισως νάνε νομάδες υ-
ποταγμένοι.

Ο Ζάν κύτταξε τόν αν-
θρωπό εκείνο, που τολμούσε
ν' αναλάβη μόνος του μια
τόσο επικίνδυνη αναγνώριση.
Καί δεν βρήκε τὸ θάρρος να
τού άρνηθῇ τὴν άδεια που
ζητούσε. 'Ηταν τόσο κρίσι-
μη ἡ θέσι τῆς μικρῆς περι-
πόλου, καμένης στὴν έρημο,
σχεδόν δίχως τρόφιμα και
νερό!...

— Πήγαινε 'Αζντιέ, τού
είπε. Πρόσεχε όμως!... 'Αν
μιάς λήψης, είμαστε όλοι χα-
μένοι!

Ύστερα διάταξε τούς αν-
δρες του να ξεπεζέψουν άπ' το
κμεραρίο τους, να κατα-
σκηνώσουν και να ετοιμά-
σουν τὸ πολυδόλο, γιά κάθε
ένδεχόμενο...

Πέρασε πολλή ώρα, άργή
και ατέλειωτη. Τέλος, ένας
σκοπός είδοποίησε τὸ Μεγ-
κρίε ότι τὸ καραβάνι έρχο-
ταν πρὸς τὸ μέρος τους.
Μπροστά πήγαινε ὁ 'Αζντιέ.
Μήπως τούς είχε προδώ-
σει!...

Τὸ καραβάνι σταμάτησε
σὲ μικρὴ απόσταση άπ' τὴν
κατασκήνωσι. Ο 'Αζντιέ
πλησίασε μόνος κι' έξήγησε
τὸν υπολοχαγό:

— Οί άνθρωποι αὐτοί εἶνε
οί πολεμιστὰί του φυλάρχου
'Αχμέτ, ἔλ Μπράν. 'Η κορη
τού 'Αχμέτ, ἡ 'Αντία, κινδυ-
νώνει. Τὴν έχει δαγκώσει μιά
οχιά. Θέλεις νὰ τὴ σώσεις;
'Ο 'Αχμέτ πήγαινε τώρα νὰ
ένωθῃ με τούς επαναστάτες.

— Ορκίζεται όμως ότι, αν γί-
ναι τρέψει τὴν κορη του, θὰ υ-
ποταχθῇ και θὰ μάς συνοδεύ-
ῳς τὸ πρῶτο φρούριο.

— Καί πῶς έρῶν αν θὰ
κρατήσῃ τὸν ὄρκο του;

Ο 'Αζντιέ ἀνασκήνωσε
μόνο τούς ὤμους του, δι-

κως ν' ἀπαντήσῃ.

Ο Ζάν σκέφθηκε λίγο.
'Αν ἀνιόταν, οί πολεμιστὲς
τού 'Αχμέτ θὰ περικύκλωναν
τὴν κατασκήνωσι και θὰ
τούς έξάντωναν. 'Αν ἀπε-
ναντίας δεχόταν τὴν πρότασι
κι' έσωζε τὴν κοπέλλα άπ'
τὸ δειλητήριο του φειδίου —
γιά τὸ ὅποιο δὲν ξέρουν αν-
τιφάρμακο οί 'Αραβες— ἴ-
σως νὰ τὸν βοηθούσε ὁ φύ-
λαρχος, ὅπως εἶχε ὑποσχε-
θῇ. Θέλοντας και μή, έπρε-
πε νὰ έμπιστευθῇ στὸ λό-
γο του.

— Νὰ φέρουν άμέσως έ-
δῶ τὴν κοπέλλα, εἶπε στὸν
'Αζντιέ. 'Ας έρθῃ μαζί τῆς
κι' ὁ πατέρας τῆς, αν θέλῃ.
Οί άλλοι νὰ μείνουν εκεί που
βρίσκονται.

Σὲ λίγο, ἡ 'Αντία ἦταν
εξαπλωμένη μέσα στὴ σκηνή
τού Ζάν. Ο νέος τῆς εἶνε
κάμει τὴν ένεσι του ὀρούο
κατὰ τὸ δειλητήριου, και
τώρα κύτταξε με πόθο και
τροφρότητα τὸ ὡμορφο
πρόσωπό τῆς.

Τὸ βράδυ, ἡ νέα ἦταν πιὰ
έκτός κινδύνου.

— Εἶσαι καλά τώρα, 'Α-
ντία; τῇ ρώτησε ὁ υπολο-
χαγός.

— Ναί, Μ' έσωσε έσύ! ἂν
ἀπάντησε, εκείνη κυττάζον-
τάς τον με στοργή κι' ευ-
γνωμοσύνη.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ 'Αχμέτ
πρότεινε νὰ μὴ ξεκινήσουν
ἀκούη, γιά νὰ ξεκουραστούν
οί καμήλες τῶν Γάλλων. Ο Ζάν
δὲν μπόρεσε πιά νὰ δῇ
μόνη τὴν 'Αντία, γιατί βρι-
σκόταν, μαζί με τὴν ὑπέρα
τῆς και τῆς ἄλλες γυναῖκες
τῆς φυλῆς τῆς.

Τὸ βράδυ, μόλις εἶνε ἀπο-
κοιμηθῇ, τὸν εὐπηρεσε ἕνα
δυνατὸ σκούνημα. Τινάχτη-
κε πάνω και διέκρινε στὸ
σκοτάδι τὴ σιλουέττα τῆς
'Αντίας.

— Φύγε άμέσως, ὅσο εἶ-
νε ακόμα καιρός! τού εἶπε
τρέμοντας ἡ κοπέλλα. Μὴ με
ρωτάς τίποτε! 'Οφείλω νὰ
σὲ σώσω, ὅπως μ' έσωσες...
Φύγε!...

Ο Ζάν άκουγε τὰ λόγια
τῆς σάν σὲ ὄνειρο. Δίχως νὰ
καταλαβαῖν τὴ σημασία
τους... Τὸ κορμί του κι' ἡ ψυ-
χὴ του διωσόσαν γι' ἀγάπη.
'Αγκάλιασε τὴν 'Αντία, ἀ-
μήλως, και τὴ φίλησε φλο-
γερὰ στὸ στόμα. 'Ενοίωσε
τὸ σῶμα τῆς νὰ παλεύῃ
νὰ τὸν ξεφύγῃ, και στὸ τέ-
λος νὰ σφιγγοται πάνω του,
νικημένο...

Εαφνικά, ἡ κοπέλλα ξε-
γλύστρησε άπ' τὴν ἀγκαλιά
του, έμεινε ἀκίνητη μὴ στί-
γμὴ κι' ὕστερα χάθηκε τρέ-
χοντας μέσ' στὸ σκοτάδι.
'Ο Ζάν τὴν κυνήγησε, φτι-
νοντας στὴν κορυφή ἐνὸς
ἀμμουλόφου. άκουσε νὰ πέ-
φουν γύρω του πυροβολι-
σμοί ἀπὸ πιανοῦ. Οί 'Αρα-

βες τού 'Αχμέτ είχαν παρὰ-
δῇ τῆς ὑποσχέσεις τους κι'
είχαν διοργανώσει αὐτὸ τὸν
αἰφνιδιασμό, ἀφοῦ έσφαξαν
προδοτικά τούς Γάλλους
σκοποῦς τῆς κατασκήνω-
σεως!

Ο Ζάν έτρεξε πρὸς τῆς
σκηνές, φωνάζοντας τούς αν-
δρες του. Μά, ἕνας-ένας
πούγγαινε, τὸν έρριχνε κάτω
μὴ εχθρική σφαῖρα... Στὸ
τέλος, ὁ υπολοχαγός πήδησε
σὲ μὴ καμήλα, τὴ μαστίγω-
σε και τράβηξε πρὸς τὸ ση-
μεῖο άπ' ὅπου έπεφταν οί λι-
γώτεροι πυροβολισμοί. 'Α-
δείσας τὸ περιστροφὸ του
κι' ὕστερα χάθηκε μέσα στὸ
σκοτάδι τῆς ερήμου.

★
'Εξῆ μέρες τώρα, προχω-
ροῦσε ὁ Ζάν, ὀδηγούμενος
άπ' τὴν πυξίδα του. 'Ηταν
μισοπεθαμένος... Ἀπὸ 36
ὥρες, δὲν εἶχε βάλει στὸ
στόμα του οὔτε μὴ σταλα-
γματῖά νερό, οὔτε μὴ λευ-
κιμάτι... 'Η γλώσσα του εἶχε
πρηστῇ και πονούσε ἀνυπό-
φορα. Κρατιόταν με τὰ δυὸ
του χέρια άπ' τὴ σέλλα, γιά
νὰ μὴ πέσῃ...

Μιά ἀκατανίκητη και πα-
ράξενη νάρκη τὸν κυριεῦε σι-
γῇ τέλους, γλύ-
στασε άπ' τὴν καμήλα του
και σωρίσθηκε στὴ φλογι-
σμένη άμμο, ἐνὸς τὸ ζωο συ-
νέχιζε ἀδιάρρηκτο τὸ δρόμο
του. Τ' αὐτία του βούϊζαν.
Τού φαίνονταν πὸς μὴ φωνῇ
έλεγε και εἰσάλεγε: 'Αντία!
'Αντία!...

'Ανασκήνωκε λίγο και
κύτταξε γύρω του. Μακρὰ,
πολύ μακρὰ, διέκρινε κάτι
χουρμαδιές, που σάλειναν έ-
λαφρὰ τὰ κλαριά τους. Ση-
κώθηκε, με μὴ ὑπεράνθρω-
πὴ προσπάθεια, και τράβη-
ξε πρὸς αὐτὴ τὴν ὁσί.

Όσο ζύγωνε, έβλεπε κα-
θαρότερα τὰ δέντρα, τὸ πη-
γάδι... και κάτι άλλο: μὴ
μορφὴ ἀκαθόριστη στὴν ἀ-
ρχή, που ξεχώριζε ὀλοένα πιὸ
καθαρὰ.

— 'Αντία!... τραύλισε.

Ναί, ἦταν εκείνη! Τού ἄ-
πλωνε τὰ χέρια τῆς, μ' ἕνα
γλυκὸ χαμόγελο...

Τώρα δὲν μπορούσε πιά
νὰ περπατήσει ὁ Ζάν. Εἶχε
πέσει κάτω και σερόνταν ἀ-
πελπισμένα πρὸς τὸ εἰδωλό
του, που τότε σφίξει μὴ
στιγμὴ μόνο στὴν ἀγκαλιά
του, εκείνη τὴν τραγικὴ νύ-
χτα...

Δὲν τούς χώριζαν πιά πα-
ρὰ ἑκατὸ μέτρα, πενήντα ἴ-
σως... Μιά τελευταία προ-
σπάθεια... κι' ὕστερα θάβρι-
σκε στὴν ἀγκαλιά τῆς τὴ γα-
λήνη και τὴ σωτηρία. Θὰ
ξεδιώχαζε τὸ λαῖμό του με
δροσερὸ νερό και τὴν έρω-
τευμένη καρδιά του με φι-
λιά... Λίγο ακόμα...

Τώρα δὲν σερόνταν
πιὰ. Εἶχε μείνει ἀκίνητος,
με τὸ στόμα χαμένο στὴν
άμμο, δίνοντας ἕνα τελευ-
ταῖο κι' ἀπατηλὸ φίλι στὴν
ὀπτασία.

Εἶχε σβύσει πιά ἡ δίψα
του γιά νερό και γι' ἀγάπη.
Εἶχε φίλησει γιά μὴ στιγμὴ
τὴ γυναῖκα που εἶχε πλάσει
γι' αὐτὸν ὁ ἀντικατοπτρι-
σμός. Κι' ἦταν τώρα νεκρός,
στὴν ἀπέραντη και τρομερὴ
έρημο.

Α. ΛΑΝΤΕΡ

ΓΑΝΑΤΟΒΙΤΙΚΟ ΧΙΟΙΖΜΟΣ

Τὸ χωράφι του Χότζα

Κάποτε ὁ Ναστραδὶν Χότζας, με
κάτι οικονομίες που εἶχε κάνει, ἀγό-
ρασε ἕνα χωράφι. Τὸ έσκαιρε, τὸ πε-
ριποιήθηκε, τὸ έσπειρε και περιμένε
νὰ βρῆξῃ γιά νὰ δῇ μὴ μὲρα πὸς οἱ
κόποι του δὲν πήγαν στὸ βρόντο, και
νὰ φάνῃ κι' αὐτὸς ψωμί.

Μὰ ὁ καιρὸς περνοῦσε και μεγάλη
ξηρασία βασίλευε στὸ 'Εσκή Σενήρ.
Εἶδε κι' ἀπόειδε λοιπὸν ὁ Ναστρα-
δὶν και στὸ τέλος πήρε τὴν ἀπόφασι
νὰ πηγαῖν τὰ προῖνά στὸ χωράφι του
κι' ἀπὸ κεί ν' ἀρχίξῃ τῆς προσευχῆς
του:

— 'Αλλάχ μου, ρίξε τὰ μάτια σου
και ἰδέε: Αὐτὸ εἶναι τὸ χωράφι τού
πιστοῦ σου δούλου Ναστραδὶν, που ὁ
λογορὸς σὲ προσκυνάει... Σὲ παρακα-
λῶ, 'Αλλάχ μου, μὴ μού τὸ ξεχάσῃς,
μόνο ρίχτου μπόλο βροχίνο νερό γιά
νὰ καρποφορήσῃ.

Μιά φορὰ ὅμως, ἐκεῖ που κοιμό-
ταν ὁ Ναστραδὶν Χότζας, άκουσε πᾶ-
νω στὸν ὕπνο του ταραχή κι' ἀνεμο-
ζάλη. Σηκώθηκε λοιπὸν ἀπάνω και
βλέπει πὸς εἶναι ἀνοίξει οἱ κατα-
ράχτες τ' οὐρανοῦ και πὸς ἡ βροχὴ
έπεφτε με τὸ τουλούμι! Μία βροχὴ
δυνατὴ και ραγδαία...

Ο Ναστραδὶν τρελλάθηκε άπ' τὴ
χαρὰ του.

— Μπράβο! φώναξε, Μπράβο! Δο-
ξαμένο τὸ ὄνομα τού 'Αλλάχ που ἂ-
κουσε τῆς δεήσεις μου! Τώρα τὸ χω-
ράφι μου θὰ πετάξῃ στάχνα πιὸ ψη-
λὰ κι' ἀπὸ τὸ μούι μου.

Και χαμαρώνοντας σάν γύφτικο
σκεπάρνι περιμένε νὰ ξημερώσῃ γιά
νὰ πᾶν νὰ δῇ κίολας τὰ ἀπατὰ τὸν
φουρμόμενα.

Όταν ξημέρωσε λοιπὸν, γαῖες νὰ
χάσῃ στιγμὴ, ἀνέβηκε στὸ γαῖδαρό
του και ξεκίνησε γιά τὸ χωράφι του.
Μὰ όταν πλησίασε ἐκεῖ, δὲν γνώρισε
οὔτε καν τὸ μέρος, ὅπου ἦταν τὸ χω-
ράφι του, γιατί ὅλη ἐκεῖνη ἡ περιφέ-
ρεια εἶχε πλημμυρίσει άπ' τὴ νερο-
ποντὴ και φαίνονταν σάν λίμνη ἀπέ-
ρηνη.

Ο Ναστραδὶν, ἀπελπισμένος άπ'
τὴν κατάστασι αὐτὴ σηκωσε τὰ χέρια
του και τὰ μάτια του στὸν οὐρανὸ και
φώναξε:

— 'Αλλάχ μου, προσκυνῶ τὸ ὄνο-
μά σου και τὴ δύναμι σου! 'Ηξερα
καλὰ ὅτι ὁ 'άκουγες τὴν δέησί μου. 'Ε-
σύ όμως τὰ παράκινες μ' ἐγὼ πάλι
σάν κουτορνήθι φροντίσα νὰ σοῦ δεί-
ξω τὸ χωράφι μου! Καλὰ νὰ τὰ
πᾶθω!...

Κι' ὁ Χότζας με βαρεῖα καρδιά,
που πήγαν στὰ ναμένα οἱ κόποι του
και οἱ δεήσεις του, ξαναγύρισε περι-
λυσος στὸν πόντο του, γιά νὰ βοῇ
παρηγορία ρουφώντας τὸ ναργίλε του.

★
'Απαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις ὁποιοῦδήποτε
θεματός του παρόντος τεύχους ἀνεῦ έγγράφου
άδειας τῆς Διευθύνσεως τού 'Επηρεασμοῦ.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ συμφώνως τῷ άρθρῳ 6 § 7
τού Α. Ν. 1092/1938
'Ιδιοκτήτης - Διευθυντής: 'Ιωάννης Παπαγεωρ-
γίου Κατοικία: Βησσαρίωνος άρ. 3, 'Υπευ-
θυνος Τυπογραφείου: Σπύρος Μπέλλας, άδρας
Δύσεως, Ν. 'Ηρακλείου.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Έτησίᾳ Δρχ. 200.000
» Εξαμηνίως » 100.000
» Τριμηνίως » 60.000
'Εμβάσματα 'Εσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπι-
ταγῆς και 'Εξωτερικοῦ διὰ τραπεζικῆς επι-
ταγῆς πρὸς τὸν κ. 'Ιωάννη Παπαγεωργίου.

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΒΑΛΛΕΚΟΥΠΑ

Παράξενο διήγημα

Στὴν εἰσοδο τού βιβλιοπωλείου
ἀναγνώρισα τὸ Φάουστ Λεόνι, τὸν
ἀγαπημένο φίλο τῶν φοιτητικῶν
μου χρόνων.

— Λεόνι! φώναξε.

— Εἴρσι, έσύ!

'Αγκαλιστήκαμε ἐγκάρδια. Εἴ-
χαμε νὰ ἰδωθούμε χρόνια. Θυμηθή-
καμε τὰ παλιά μας, ὅταν φοιτούσα-
με στὸ Πανεπιστήμιό τῆς Πίζας.

— Πού βρίσκεσαι τώρα; τὸν ρώ-
τησα.

— 'Εδῶ, στὴ Ρώμη. Μὰ τὸ κα-
λοκαίρι, τὸ περνῶ στὴν ἐπαυλί
μου.

— 'Οχι δά! 'Απόχρητες κι' ἐ-
παυλί;

— Παρίπου. 'Αλλοι τὸ λένε πύρ-
γο... Εἶνε ἕνα σπιτί παλιό, ιστορι-
κό, που τ' ἀγόρασα με λίγα λεφτά.
Εἶχε γίνει ἄλλοτε τὸ θέατρο
ένος ἐρωτικοῦ δράματος...

Πήγαμε μαζί σ' ἕνα ἐστιατόριο
κι' ὅταν φάγαμε, κι' ἀρχίσαμε νὰ
πίνουμε τὸν καφέ μας, ὁ Λεόνι μού
διηγήθηκε αὐτὴ τὴν παράξενη ἱστο-
ρία:

— Ο πύργος τού Βαλλεκούπα,
που εἶνε ἕνα μικρὸ χωριὸ ἀνάμεσα
σὲ βουνά, ἀνήκε, ἐδῶ και διακόσια
χρόνια, στοὺς Μαρκήσιους 'Αντο-
νότσι. Ο τελευταῖος ἀπὸ αὐτοῦς,
ὁ δὸν Τζεζουίντο, ἦταν ὀχι μόνά-
χα περίφημος κυνηγός, ἀλλὰ και
σπουδαῖος γυναικοκατακτητής. 'Η
γυναῖκα του, ἡ Ντόνα Φραντζέσκα,
που εἶχε χαρακτήρα περιφάνου
κι' ἐκδικητικό, δὲν τὸν συγχωροσε
τῆς ἐρωτικῆς του παρεκτροπῆς. Φαίνε-
ται πὸς στὸ τέλος, οἱ δυὸ σύζυγοι
δὲν μπορούσαν πιά νὰ ζήσουν ἁρמו-
νικά: 'Εποῖ, ἕνα πρωί, ὁ δὸν Τζε-
ζουίντο βρέθηκε νεκρός στὸ κρε-
βάτι του, μ' ἕνα μαχαίρι μπηγμένο
στὴν καρδιά...

— Τραγικὴ ἱστορία, εἶπα στὸ
φίλο μου.

— Ναί, μὰ ἀληθινὴ... μού ἀπάν-
τησε. Δὲν ὑπάρχουν, ὅμως, ὅπως
ξέρεις, παλιές ἱστορίες, δίχως νὰ
δημιουργοῦνται θρύλοι. Καί ὁ θρύ-
λος λέει πὸς κάθε νύχτα, ἡ Ντόνα
Φραντζέσκα παρουσιάζεται, με
ξέπλεκα μαλλιά, μ' ἕνα φόρεμα κόκ-
κινο σάν αἷμα, ὅμοιο μ' αὐτὸ που
φορεῖ στὸ πορτραῖτό τῆς — τό-
χω ἀγοράσει ξέρεις κι' αὐτό, μαζί
με τὰ ἐπιπλά τῆς — κρατώντας ἕνα
μαχαίρι στὸ δεξι τῆς χέρι. Τὰ με-
σάνυχτα ἀκριβῶς, ἡ ἐκδικητικὴ μαρ-
κήσια, κάνει τὸ γύρο τού πύργου
και ὕστερα ἐξαφανίζεται. Μὰ κανεῖς
δὲν μπορεῖ νὰ βεβαιώσῃ αν δα' αὐ-
τὰ εἶν' ἀληθινά, γιατί κανεῖς δὲν
εἶδε τὸ φάντασμα τῆς... 'Εχεις καμ-
μιὰ δουλειά ἢ εἶσαι ἐλεύθερος;

— Εἶμαι ἐλεύθερος...

— Τότε, εἰτόμισσε τὴ βαλίτσα
σου νὰ πάμε στὸν πύργο μου.

★
Τὴν ἄλλη μέρα, τὴν αὐγὴ, φύγα-
με γιά τὸ Βαλλεκούπα. Μὰ ὁ Λεόνι
δὲν ἔκανε καλά τούς λογαρια-
σμούς του κι' ἀντὶ νὰ φτάσουμε τὸ
δειλινὸ, φτάσαμε ἀντίθετα τὰ μεσά-
νυχτα.

— 'Η ὥρα πέρασε γιά νὰ δῆς τὸ
φάντασμα, μού εἶπε τότε, γελών-
τας. Τὸ κακό εἶνε πὸς τέτοια ὥρα
δὲν μπορῶ νὰ σὲ περιποιηθῶ, γι-
ατὴ τὴ Τζούλια, ἡ γυναῖκα μου, και
ἡ δεσποινὶς Γκουίντι ἔχουν πιὰ
κοιμηθῇ.

— Ποιὰ εἶνε ἡ δεσποινὶς Γκουίντι;

— Μιά ἀπόγονος τῶν Μαρκήσι-
ων 'Αντονούτσι και μικρανέγγα τού
φαντάσματος. Κάθε χρόνο εἰσέρχεται
και μένει μαζί μας μερικὲς ἐβδομά-
δες.

Παράσαμε ἀπάνω μακρὰ διάδρο-
μο και φτάσαμε στὴν τελευταία κά-
μαρα τού πύργου. 'Εκεῖ ὁ Λεόνι
σπάτησε.

— Φοβάσαι τὰ πνεύματα; με
ρώτησε, ἀνοίγοντας τὴν πόρτα.

— 'Οχι δά! Εἶνε τόσο διακρι-
τικά!

— Τόσο τὸ καλύτερο. Γιατὶ αὐ-
τὸ ἐδῶ εἶνε τὸ δωμάτιο τῆς Φραν-
τζέσκας κι' ἐκεῖ εἶνε τὸ πορτραῖτο
τῆς. 'Ὡστόσο, αν φοβηθῇς, χτύπα
τὸ κουδούνι. Καλὴ νύχτα...

Βρισκόμουν στὸν πρῶτο ὕπνο,
δύνα μού φάνηκε πὸς κάποιοις ἄ-
νθρωποι τὴν πόρτα τῆς κάμαρας. «Θὰ
ὀνειρεύτηκα», σκέφτηκα. Μὰ κάτι
πυρσάξενα βήματα, κάτι φρου-φρου
ἀπὸ μεταξὺ τῶν πόρτων, μ' ἔκαναν
νὰ τρέμω. Κύτταξα με προσοχή,
στὸ φῶς τῆς βεγιάξ, με κομμένη τὴν
ἀνάσα μου, ἀνάμεσα άπ' τῆς κλει-
στῆς κουρτινῆς τού κρεβατιοῦ. Πῶς
ν' ἀμφιβάλλω γιά ὅτι ἐβλεπα; Τὰ
ξανθὰ ὀντολαρισμένα μαλλιά, τὸ
ῶραῖο πρόσωπο, τὸ κόκκινο μετα-
ξωτὸ φόρεμα, ὅλα ἔμοιαζαν με τὸ
πορτραῖτο τῆς Ντόνας Φραντζέ-
σκας!

Εἶχα παραλύσει ἀπὸ τὸν τρόμο
κι' ἐτοιμαζόμουν νὰ χτυπήσω τὸ
κουδούνι. 'Ὡστόσο παρακολούθησα
με τὸ βλέμμα τὴ νυχτερινὴ ἐπισκέ-
πτρια. 'Ενα μεγάλο γραφεῖο ἦταν
κοντὰ στὸ παράθυρο. 'Η γυναῖκα
πήγε κοντὰ τὸν σάν ὑπνοβάθιο, ἔ-
σκυψε γιά νὰ βοῇ κάποιο πράγμα,
κρατώντας στὸ χέρι τῆς κάτι που
γυάλιζε, δίχως ἄλλο, ἕνα κοφτερό
μαχαίρι. 'Επειτα προχώρησε στὴν
πόρτα, μὴ στήθεκα μὴ στιγμὴ. Μή-
πως ἤθελε νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ἐκδι-
κητικὴ τῆς χειρονομία εἰς βάρος
μου, μπηγώντας τὸ μαχαίρι τῆς
στὴν καρδιά μου; 'Ετρεμα ἀπὸ ἀ-
γωνία. Εὐτυχῶς, τὸ φάντασμα
βγήκε. 'Ησύχασα, ἀλλὰ ἤμουν
μούσκεμα ἀπὸ τὸν ἰδρώτα. Περιτ-
τὸ νὰ σὰς πῶ πὸς πέρασα τὴν ὑ-
πόλοιπη νύχτα σχεδὸν ἀγρυπνῶς.

Τὸ πρωὶ κατέβηκα στὴν τραπε-
ζαρία. Ο φίλος μου με τὴ γυναῖ-
κα του ἔκαναν τὸν περίπατό τους
στὸ πάρκο. Μὰ ἐκεῖ βρήκα μὴ νέα,
ὁμορφὴ κοπέλλα. Δὲν χρειαζόταν
πολύ γιά νὰ καταλάβω πὸς ἦταν
ἡ ἀπόγονος τῶν 'Αντονούτσι.

— Ο κύριος Βάρτσι; με ρώτησε
χαμογελώντας γλυκά.

— 'Ακριβῶς. Καί σεις ἡ δεσποι-
νὶς Γκουίντι;

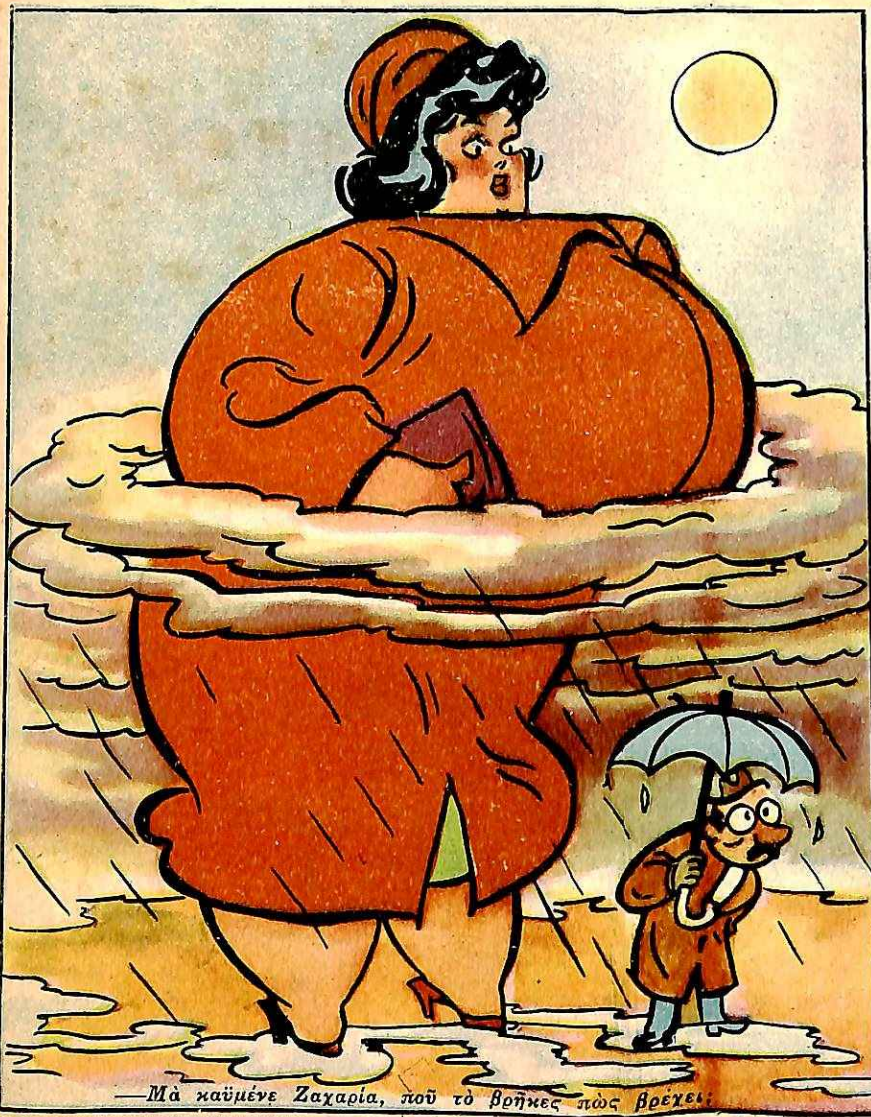
— Μάλιστα. 'Η δεσποινὶς Γκουίν-
τι που πρέπει νὰ σὰς ζητήσῃ χίλιες
συγνώμες.

— Γιά ποιὸ λόγο;

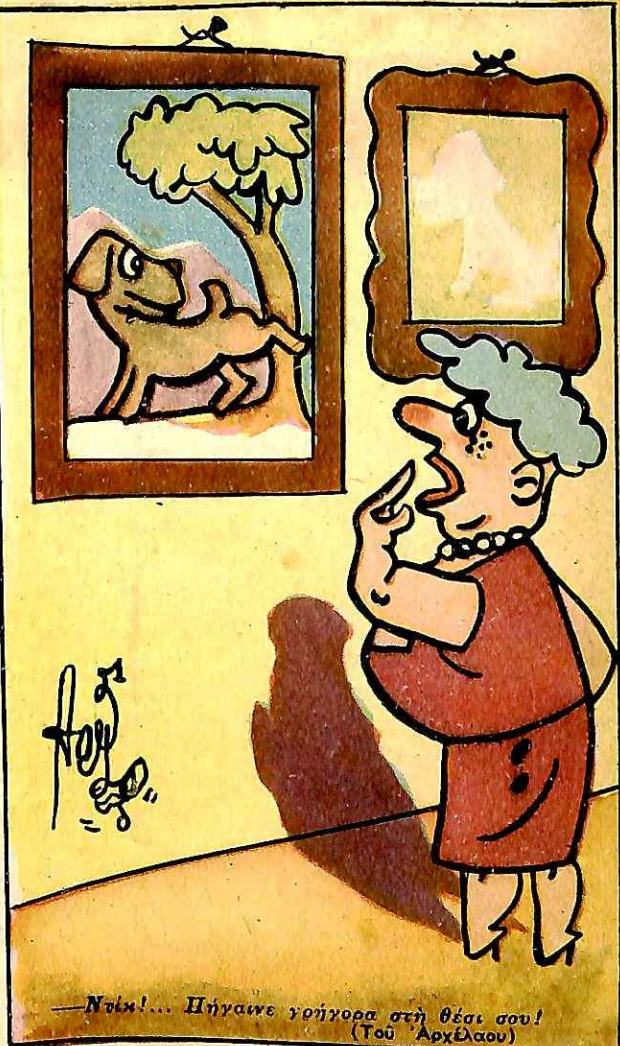
— Γιατὶ, ἀπόψε τὴ νύχτα, μπήκα
στὴν κάμαρά σας, δίχως τὴν άδειά
σας. Ποῖος μπορούσε νὰ φαντασθῇ
πὸς στὸ δωμάτιο αὐτὸ κοιμόταν κά-
ποιος; Μὰ έπρεπε νὰ τὸ σκεπῶν,
βλέποντας τὴ βεγιάξ ἀναμμένη.

— 'Η κυρία λοιπὸν με τὰ κόκκι-
να;...

— Θὰ σὰς ἐξηγήσω. Δὲν μπο-
ροῦσα ν' ἀποκοιμηθῶ. Καί πήρα ἕνα
βιβλίο άπ' τὸ κομοδίνο. Μὰ τὰ φυλ-
λα του ἦταν ἀκόμα και τότε θυμη-
θηκα πὸς εἶχα ἀφήσει τὸ χαρτοκα-
πτήρα στὸ γραφεῖο τού δωματιο

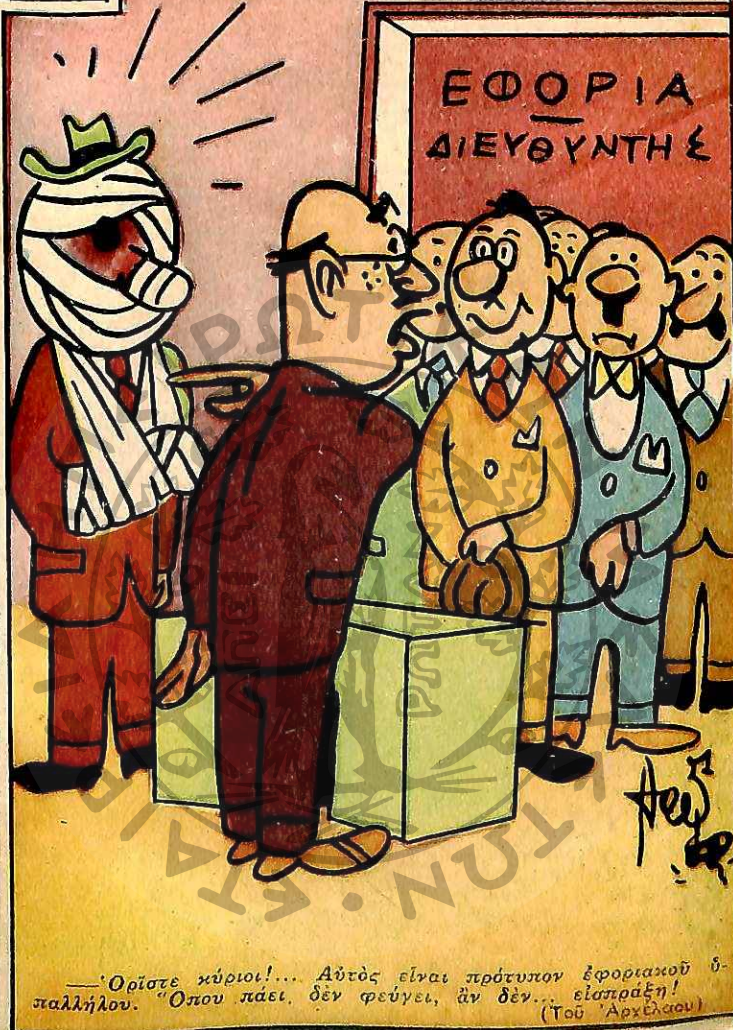
—Μα καϊμένη Ζαχαρία, πού τὸ βοήκεις πὼς βρέχει.

—Ντακ!... Πήγαμε γρήγορα στὴ θεά σου!
(Τοῦ Ἀρχέλαου)

Ἵποχρεωτικὸς σάββας!...

—Ὅριστε κύριοι!... Αὐτὸς εἶναι πρότυπον ἐφορειακοῦ δ-
παλλήλου. Ὃπου πάει, δὲν φεύγει, ἂν δὲν... εἰσπράξη!
(Τοῦ Ἀρχέλαου)